

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KISS

AND

DON'T

TELL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN QUINN



kiss and DON'T tell



USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)



KISS and DON'T tell

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

OceanofPDF.com

Hot-Lanta Publishing, LLC tarafından

yayınlanmıştır Telif Hakkı 2021

Kapak Tasarımı: RBA Tasarımları

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen meghan.quinn.author@gmail.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

www.authormeghanquinn.com

Telif Hakkı © 2021 Meghan

Quinn Tüm hakları saklıdır.

OceanofPDF.com

Meghan ile bağlantı kurun

Meghan Quinn'in başka bir kitabını asla kaçırmayın! Meghan'ın yeni sürüm uyarıları için "read" yazıp 474747'ye gönderin (mesaj ve veri ücretleri geçerli olabilir)!

Gelecek kitaplarımın ne zaman yayınlanacağını ilk öğrenen siz olmak için [buraya](#) tıklayın. Ve kitaplarımı TBR'nize eklemeyi unutmayın!

OceanofPDF.com

İçindekiler

Önsöz Bölüm

1 Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Sonsöz

Alıntı - The Perfect Catch

Meghan'dan Daha Fazla

Kitap

OceanofPDF.com

Önsöz

PACEY

Dostum, ben lanet bir aptalım.

Eminim bunu daha önce bir erkekten duymamışsınızdır.

Evet, yeryüzündeki her insan bu kutsal sözleri en az bir düzine kez söylemiştir.

O kadar çok aptallık ettim ki sayısını unuttum. Ama bu .

..

Bu şimdiye kadar yaptığım en büyük hata.

Merak mı ettin? Bu özel durumu benim en büyük hatam olarak nitelendiren şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?

Sakin ol.

Tek kelime . . . aşk.

Tamam, tamam, konu aşk olduğunda çuvallayan tek erkek olmadığımı biliyorum. Açıkçası, gönül işlerinde çuvallamanın insan doğasında olduğuna inanıyorum. Ama bu benim ilk seferim. Bunu bu kadar özel yapan da bu.

Evet, ilk seferim.

Bakir... şey, cinsel bakire değil, aşk bakiresi. Bir sürü seks yaptım. Bu konuya girmemize gerek yok ama ben bakire değilim.

Bak, sorun bu. Tam burası. Saçmalamak, beynimi kullanmamak. Neredeyse sezonu bitiren sakatlığımı suçlamak isterdim ama bu

günah keçisi olmak. Ben sadece bir aptalım.

Lafı dolandırmamdan sıkıldın mı? Benim yatağında olsaydın bıkmazdın. Biliyorum, ben de kendime kızgınım.

Tamam, sıçtım batırdım. Nasıl batırdın? Kısa ve basit tutacağım. Yağmur fırtınası.

Rastgele bir kız kulübeye gelir.

Rastgele kız bizimle kalıyor ... merak etmeyin, o konuya gireceğiz.

Rastgele kız üvey kardeşimin eski kız arkadaşı çıktı.

O bilmiyor. Ama

ben biliyorum.

Sence ona söyler miyim?

Hayır, bunu neden yapayım ki? Yapılacak en akıllıca şey bu ve daha önce de b e l i r t t i ğ i m i z gibi ben bir aptalım.

Öğreniyor mu? Evet.

Kızıyor mu? Ohhh evet.

Beni üzgün, yalnız ve sevgiden yoksun mu bırakıyor?

Yüzde yüz.

Bunu hak ediyor muyum?

Bildiğinden daha fazla.

Ama daha da önemlisi, sence onun kalbini geri kazanma şansım olmalı mı?

HAYIR MI?

Ne?

Karar vermeden önce, sadece hikayeyi dinleyin. Fikrinizi değiştireceğinizden eminim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

PACEY

Hornsby havuzdan, "Dostum, ortamı mahvediyorsun," diyor. "Beni baba olmaya ve Wi-Fi'yi kapatmaya zorlama."

Onu görmezden gelerek telefonumdaki önemli görüntüleri bir kez daha izliyorum. Sola vücut fake'i, sağa deke, crossover, sol üst cebe şut ... ve sayı yapıyor.

Çok basitti.

Bu hareketi her genç yapabilir. Ben buna hareket bile demezdim, temel hokey becerileri derdim.

Yine de durdurmadım.

"İstediğin kadar izle. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diyor sağ kanadımız Taters.

"Ama bu bloğu nasıl, *nasıl* kaçırdık?" Telefonumu büyük havuz şezlongumun üzerine atıyorum ve elimi saçlarımın arasından geçirerek arkama yaslanıyorum. "Çok basit bir şeydi ve bacaklarımın arasından geçmesine izin verdim."

"O tek şut bize playofflara mal olmadı," diye yanıtlıyor Taters. "O büyük başarısızlıkta herkesin payı vardı."

Evet, ama o tek şut galibiyet golüydü, yani suç hala benim üzerimde.

"Artık yapabileceğin bir şey yok," diyor Eli Hornsby, oyundaki en güzel defans oyuncusu. Ellerini başının arkasına koyup arkasına yaslanıyor, mağlubiyeti kabulleniyor ve rahatlamaya izin veriyor. Nasıl yapabildiğinden emin değilim. Hâlâ kaybetmemizin ve playofflardan düşmemizin etkisindeyim. "Kulübeye gittiğimizde bir numaralı kural nedir?" diye devam ediyor.

Posey koşmadan, zıplamadan ve havuza gülle atmadan önce "Lanet olası hokey yok," diyor.

Her yaz, sezon bittikten sonra, ben ve çocuklarım Kanada Banff'a, Silas Taters'ın kulübesine (aslında malikane ama o kulübe diyor) gideriz ve stres atarız. Sezonu unuttur, güneşi ve pitoresk dağları içimize çeker ve sadece ... etrafta takılırız.

Kulübe, Kanada Rocky Dağları manzarası, Banff'ın küçük kasaba havası, Vancouver şehir hayatından uzak olması ve "kulübenin" "bodrum katındaki" milyon dolarlık spor salonu dışında her türlü antrenman tesisinden uzak olmasıyla bunu yapmak için mükemmel bir yer.

Ama bu yıl, pek rahatlama havasında değilim. Bu kadar yaklaştım olamaz. Üçüncü şampiyonluğumuza çok yaklaştık. O galibiyeti istiyordum. Kalenin önünde ne kadar zamanım kaldığından emin değilim ve finale çıkmaya bu kadar yaklaştıktan sonra, Stanley Kupası'nı tekrar başımın üzerinde tutma ve buzun etrafında kayma şansı için, takımımın, Vancouver Agitators'ın bir numara olduğunu bilmek - kahretsin, ruhumu yakıyor.

Bu yıl başaracağımızı düşünmüştüm. Kesin kazanacaktık. Yıgılmış bir takım.

Favori.

Ve biz bunu mahvettik.

Sezonun bitiş şeklini nasıl bu kadar kabullenebiliyorlar?

"Kaşlarını çatıyorsun," diyor Taters, bana doğru su sıçratarak.

Sağ kanadın hızlısı Silas Taters'ın şu anda girmeyeceğimiz başka nedenlerden dolayı omzunda bir çip var ve etrafındaki insanları kışkırtmak için iğneleyici espriler kullanmasıyla ve bunu iyi yapmasıyla tanınıyor. Benimle aynı yıl imza attı ve bu galibiyeti en az benim kadar istediğini biliyorum. Yani ya inkar ediyor ya da çok iyi bir bölümlendirme yöntemi var.

Şezlongdan kalktım ve "Bir içki alacağım." dedim.

Hornsby, "Eğer bunu yaparsanız, bir centilmen olun ve herkese birer içki ısmarlayın," diyor.

Eli Hornsby, takımımızın yakışıklısı. Hatta ligimizin yakışıklısı. Mükemmel dişler, mükemmel burun, mükemmel yüz. Bok gibi güçlü, günlerce kalçaları var ve tanıdığım en azgın orospu çocuğu. Sanırım Vancouver'daki her kadınla yatmıştır, artı ya da eksi birkaç tane. Tam bir belalı gibi antrenman yapıyor, sanki bu onun işiymiş gibi partiler veriyor, yarın burada olmayacakmış gibi yemek yiyor ve ertesi gün her şeyi yeniden yapıyor. Onun yaşam tarzı beni endişelendiriyor ve her zaman beni "gevşetmeye" çalışan o.

"Çikolatalı süt ister misin?" Ona sordum.

Elini kalın göğsünün üzerinde gezdiriyor. "Süt vücuda iyi geliyor, anlayacağın gibi, ama bana bir bira getir."

Gözlerimi devirerek kapalı havuzdan evin içine doğru ilerliyorum. Taters bu alana natatoryum dendiğini söylüyor ama bu sadece sürgülü cam kapılarla çevrili bir veranda için kullanılan süslü bir kelime. Yine de güzel, çünkü kapılar açıkken dışarıdaymış gibi hissediyorsunuz, ancak hava soğuk olduğunda havuz ısıtıcısını açabilir, kapıları kapatabilir ve yine de yüzebilirsiniz.

Tam Posey buzdolabını kapatırken mutfığa girdim. Suçüstü yakalanmış, ağzından bir parça sucuk sarkıyor ve her iki elinde de birer bira var. Levi Posey, grubumuzun en cesur adamı ve tam bir canavar. İçeride bir oyuncak ayı, buzda ise acımasız bir şeytan olarak bilinen bu adam tarafından panolara çarpmak istemezsiniz çünkü bir yük treni sizi dışarı çıkarmış gibi hissedersiniz.

"Neden o boku yiyorsun?" Ona soruyorum.

Sucuğu ağzından çıkarır ve "Dürüst olmak gerekirse, sanırım bir sorunum var ve bu konuda yardım istediğimi bile sanmıyorum" der.

Posey sucuk kralıdır. Her maçtan önce hardallı sucuklu sandviç yiyor. Bu iğrenç bir şey ve midesindeki bu çalkantıyla nasıl böyle kayabildiğini düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"O biralardan biri paylaşmak için mi?"

İçeceklerle ve sonra tekrar bana baktı. "Ah, hayır. İkisi de benim içindi."

"Bana bir iyilik yap ve Horny ile Taters'a da birer tane getir." Yanından geçip buzdolabını açtım. Her raf bira dolu, hatta Posey'nin sucuğunu koyduğu şarküteri çekmecesini bile. Biz buradayken her zaman bir şef bizimle kalır. Çok soğukkanlıdır ve akşamları bizimle takılır. Ama bu gece gelmesi gerekiyordu, bu nedenle buzdolabında şu anda sadece bira var.

Bir sürü bira.

O kadar çok bira var ki biri içeri girip evde bir sorun olduğunu düşünebilir. Ama her seferinde bir kutu içerek uzun bir sezonun yorgunluğunu atıyoruz.

Nasıl rahatlıyoruz.

Ve nasıl da unutuyoruz.

Kendime bir kutu alıp kapıyı kapatıyorum. Açık konsept kat planlı oturma odasına göz gezdirip "Holmes nerede?" diye soruyorum.

Posey, "Sanırım balkonda, onu en son orada gördüm," diye yanıtlıyor. "Bir içki içti mi?"

"Hayır, henüz değil."

Buzdolabına uzanıp Holmes için de bir bira alıyorum ve üst kattaki balkona çıkıyorum, çünkü doğru bildiğim bir şey varsa o da sefaletin arkadaşı sevdiğidir.

"Sanırım yalnız kalmak istiyor," diye sesleniyor Posey bana. "Ne zaman yalnız kalmak istemez ki?"

İkinci kata çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Takımdaki tek bekar erkekler olarak biz, burada kulübede kalan erkekler, diğer takım arkadaşlarımız aileleri ve kız arkadaşlarıyla birlikteyken sezon dışında buraya gelmek için bir anlaşma yaptık. Bu bizim işimize geliyor.

Özellikle de yalnız kalmayı tercih eden Holmes için.

Onu balkonda görüyorum, tıpkı Posey'nin dediği gibi, sallanan sandalyede arkasına yaslanmış, omuzları çökmüş, gözleri önündeki dağların görkemli manzarası yerine kucağında.

Halsey Holmes, pivot, buzdaki en iyi ellere sahip, pakı sopasından öyle hızlı çıkarabilir ki, zil çalana kadar gol atmaya çalıştığını fark etmezsiniz bile. En çok gol atma ve asist yapma rekorunu elinde tutuyor. Buz dışında dağılıyor olsa da buz üstünde takımı bir arada tutan tutkal o. İki yıl önce ikiz kardeşi Holden'ı bir araba kazasında kaybetti. Profesyonel olarak hokey oynayan üç Holmes çocuğundan biri olan Halsey, kendini ailesinden tamamen soyutladı, hayatı görmezden geldi ve başka hiçbir şeye değil hokeye odaklandı. Banff'a geliyor çünkü onu zorluyoruz. Ayrıldığımızda, hepimiz sezon dışında ona yardım etmek için değiş tokuş yapıyoruz.

Balkona açılan kapıyı açıyorum. Kendisine kimin katıldığını görmek için bakma zahmetine bile girmiyor. Ona bir bira uzattım, o da aldı.

"Katılmamın sakıncası var mı?"

"Hayır," diyor birasını açarken.

"Şu anda orada olamam, onlar sanki playoff'ları elimizden kaçırmamışız gibi davranıyorlar." Holmes bir şey söylemeyince devam ediyorum: "Bir hafta oldu ve ben hâlâ o son golü tekrar tekrar düşünüyorum."

"Donup kaldın," diyor birayı dudaklarına götürürken. "Ne?" diye soruyorum.

"Olanları gördüm. Frederic ateş etmek için ayağını yere koyduğu anda vücudun kaskatı kesildi ve donup kaldın."

"Ben yapmadım-"

"Hâlâ korkun var," diye devam ediyor Holmes, benimle göz teması kurmadan. "Kaleci olarak korkusuz olmanız gerekir. Oyunda bedeninin sana ait değil, bedeninin takıma ait. Hâlâ seninmiş gibi davranıyorsun ve bu yüzden o bloğu kaçırdın." Ben bir şey söylemeyince, "Yanıldığımı kanıtla" dedi.

İşin boktan kısmı da bu, yapamam.

Tek bir vuruştı. Bir el ateş etti ve bayıldım.

Bir kaleci olarak bunun beni rahatsız etmemesi gerekiyordu. Ancak belirli sorunlar olduğunu fark ettiğimde işler ciddiye bindi.

Biramı ağızıma götürdüm ve "Yanıldığımı kanıtlayamam" dedim.

Ve bu doğru, yapamam.

Adam haklı.

Eğer düşünürsem, donmuştum.

O anda, Frederic'in ayağını yere koyduğunu gördüğümde, her smaç vuruşunu beklediğimde olduğu gibi ensemden bir korku belirdi. Ama bu sefer yeterince hızlı değildim. Korkunun beni tüketmesine izin verdim.

Uzaklarda bir gök gürültüsü dağlarda yankılanıyor. Bir zamanlar mavi olan gökyüzü hızla griye dönüyor, bulutlar dakikada bir mil hızla hareket ediyor.

Fırtına geliyor.

Doğru gibi.

Çünkü benim içimde de bir fırtına kopuyor.



Posey mutfağın barında elinde bir parça daha sucukla otururken, "Stephan'ın bu gece buraya geleceğini sanmıyorum," diyor.

"Yapmak zorunda," diyor Hornsby, buzdolabına bakarak. "Chips Ahoy kurabiyeleri ve Cheez-Its dışında yiyecek bir şeyimiz yok."

Posey, "Sucuğumu unutmayın," diye araya giriyor. "Herkes için sucuklu sandviç yapabilirim."

"Kimse senin lanet olası sucuğunu istemiyor," diyorum midem gök gürültüsü kadar gürlerken.

Fırtına hızla şiddetlendi. Telefon çekmiyor, internet kesik ve şimşekler karanlık gökyüzünü aydınlatırken pencerelere yağmur yağıyor. Sert bir fırtına; her gök gürültüsünde evin ayaklarınızın altında sallandığını hissedebiliyorsunuz.

Stephan bizim şefimiz, en iyisi ve ne yazık ki Posey haklı. Buraya kadar gelmesine imkan yok. Ev dik bir toprak tepenin başında. Böyle yağmur yağdığında, o tepe çamurlu bir kayma ve kaymaya dönüşür. Stephan'ın kamyonetinin bile şansı yok.

Hornsby paketi alırken, "Sabaha kadar kurabiyelerle yaşayabilirim," der. Gözleri kısılır, boş olduğunu fark ettiği plastik kılıfı çıkarır ve göz göze gelmeyi ısrarla reddeden Posey'ye öfkeli bir bakış fırlatır.

"Ne oluyor Posey? Bütün kurabiyeleri sen mi yedin?"

"Ben olduğumu nereden biliyorsun?" Elini yana doğru savurdu. "Bildiğimiz kadarıyla Holmes da olabilirdi."

Holmes kitap okuduğu kanepeden, "Ben değildim," diyor.

Posey daha inandırıcı birini seçebilirdi. Holmes bir münzevi; zamanını mutfakta kurabiye yiyerek geçirecek değil.

"Bütün gün mutfakta takılan bir tek sen varsın," diyor Taters, Hornsby'den paketi kaparak. "Ve kim paketi bu şekilde geri koyar ki? Bu çok aptalca bir hareket."

"Fırtına çıkacağını nereden bilebilirdim ki? Suçlanacak biri varsa o da sensin Taters. Ev sahibi sensin, bize yiyecek sağlaman gerekiyordu." Posey çok haklı bir noktaya değindi.

"Verdim. Sana Stephan'ı ben sağladım."

Posey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sanırım bunun ne kadar iyi gittiğini biliyoruz, seni sikik."

Gök gürültüsü etrafımızı sarıyor ve hepimizin güçlü gumbürtü sesinden omuzlarımıza çökmesine neden oluyor.

"Sence şehre gitmek çok mu kötü?" Ben soruyorum.

Taters güler. "Toprak bir yolda kaymaktan heyecan duymuyorsanız, olduğunuz yerde kalmak isteyeceğinizden eminim."

Denemeye değdi.

"Sucuklu sandviçim gittikçe daha lezzetli görünüyor, değil mi?" Posey sırtarak soruyor.

Tam o sırada kapı çalındı. Hepimiz şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Kahretsin, Stephan başardı mı?" Taters koşarak girişe gider. Kapıyı açtığında kısa boylu, sırlıklam bir figürle karşılaşır. Üzerlerinde yağmurluk, başlarında kapüşon, uzakta şimşekler çakarken titreyerek orada durmaktadırlar. Bu sahne doğrudan bir korku filminden alınmış olabilir ama yine de hepimiz daha yakından bakıyoruz.

"Bunun Stephan olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyor Hornsby.

O anda, çatıya benzeyen bir yere yıldırım düşer. Kör edici bir ışık parlaması ve sağır edici bir gumbürtü duyulur ve yabancının başı yukarı kalkar, şimşek yağmurdan ıslanmış yüzünün alt yarısını aydınlatırken geri kalanını çukur gölgeler içinde bırakır. Fırtınanın hızı, bu ani hareketle birlikte hepimizi geriye doğru ürkütüyor. Korkudan taşaklarımızın pıhtılaştığını söylediğimde muhtemelen bu evdeki her erkek için kefil olabilirim.

"Tanrım, kahretsin," diyor Posey, sandalyesinden düşerek. "Şeytan." Kapıyı işaret ediyor.

Şeytan haklı. Bu da ne böyle? Taters neden hala kapıyı açık tutuyor? Hiç korku filmi seyretmiyor mu? İnsanlar kafatasına baltayı böyle yiyor, çünkü kapıyı çarpmıyorlar.

Kişi kapüşonunu indiriyor ve çekingen bir ses "Hayır, yemin ederim katil değilim" derken hep birlikte nefesimizi tutuyoruz.

Bu bir kız sesi.

"Dışarıdaki ışığı aç, Tanrı aşkına," diyorum.

Taters ışığı yakar ve kızın yüzü görünür ama bu kız değildir.

Hayır, ziyaretçimiz sırlıklam sarı saçlı, korkmuş gözlü ve mükemmel kalp şeklinde bir yüzü olan bir kadın.

Titreyerek, "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama arabam çamura saplandı. Havuzdan gelen ışıkları gördüm ve onları takip ettim. Cep telefonunuz çekiyor mu?" Arkasında kopan fırtına onun daha da küçülmesine neden oluyor.

"Bizde yok. Üzgünüm." Taters kapıyı kapatmaya gider ama Hornsby onu hemen durdurur.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Kafası karışan Taters, "Telefonlarımız çalışmıyor ve aradığı şey de bu. Açıkça görülüyor ki, birbirimize uymuyoruz."

"Ona içeri gelmek isteyip istemediğini sor, seni aptal."

Taters kızdan Hornsby'ye bakar ve tekrar geri döner. "O bir katil olabilir." Sesini alçaltma zahmetine katlanmıyor.

Posey, Chips Ahoy kolundaki kırıntıları karıştırırken, "Olmadığını söyledi," diyor.

"Yani sadece onun sözüne mi güveneceğiz?" Taters soruyor.

Hepimiz onay için kıza dönüyoruz. Beklediğimizi fark ettiğinde, "Ben değilim. Ben cinayet işlemem. Nasıl cinayet işleneceğini bile bilmiyorum."

Taters gözlerini devirir. "Herkes nasıl cinayet işleneceğini bilir."

"Nasıl cinayet işleneceğini ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum," diye kendini düzeltiyor.

Taters bir kez daha alay eder. "Lütfen, herkes odun kesme makinesinin sağlam bir bahis olduğunu bilir."

"Tanrım," dedim. "Bırak girsin."

"Ya bir psikopatsa?" Taters sorar. "Burada bir psikopat mı istiyorsun?"

Kız araya girerek, "Söz veriyorum psikopat değilim. Ben sadece Telefonunuzu kullanabilirim."

"Ve dediğim gibi"-Taters ona tekrar dönerken dramatik bir duraklama yapar

-"Çalışmıyorlar. Verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz ama artık yola çıkmalısınız."

"Lanet olsun, dostum, nerede kaldı senin centilmenliğin?" Hornsby, Taters'ı iterek ve kapıyı daha geniş açarak sorar. "Arkadaşımızın kusuruna bakmayın. O bir enneagram altı. Evine bir yabancıнын girmesi onun en kötü kâbusudur."

Sesinde anlayışla, "En iyi arkadaşım altı yaşında. Kesinlikle anlıyorum. Ona doğum gününde bir Ring kamera aldım ve bana bunun aldığı en iyi hediye olduğunu söyledi."

"Ring Doorbell Pro muydu?" Taters neşelenerek soruyor. "Ona bir spot ışığı da aldın mı? Onları birbirine bağlayabileceğini biliyorsun."

"Boş ver onu. İçeri gel," diyor Hornsby.

Kız hareket etmiyor. Onun yerine etrafı tarıyor. "Sizi rahatsız etmek istemiyorum. Telefonlarınız çalışmıyor, bu yüzden burada olmam için gerçekten bir neden yok."

"Nereye gideceksin?" Hornsby soruyor.

"Bilmiyorum, sanırım arabama dönüp fırtınanın dinmesini bekleyeceğim."

"Bir süre bekleyeceksiniz." Hornsby başıyla içeriyi işaret eder. "Cidden, bizim için sorun değil."

Tekrar etrafına bakınıyor ve gözleri bana takılıp beni içine aldığı anda bir an daha vu yaşıyorum. Tanıdık geliyor. "Kabalık etmek istemem ama sanki bir avuç iri kıyım adammışsınız gibi görünüyor. Yanımda sırt çantamdan başka bir şey yok, ki en iyi arkadaşım onu savunma malzemeleriyle doldurmam için bana yalvarsa da onun yerine atıştırmalıklarla doldurdum. *Beni öldürmeyeceğiniz konusunda size güvenebileceğimden emin değilim.*"

"Atıştırmalıklarınız var mı?" Taters daha misafirperver bir ses tonuyla soruyor. "Var," diyor kuşkuyla, geri çekilerek.

"Onları almayacak." Hornsby Taters'ı tamamen uzaklaştırır. "Boş verin onu. Kan şekeri düşük. Ve evet, büyük ve korkutucu olabiliriz ama biz katil değiliz. Bizler kışkırtıcıyız."

Tekrar geri çekiliyor. "Kulağa pek güven verici gelmiyor." "Vancouver," diye açıklıyor Hornsby.

Ama yüzünde zerre kadar anlayış yok, sadece sinirler ve belirsizlik var.

"Profesyonel hokey oynuyoruz" diyorum, çünkü Vancouver kelimesini kim gerçekten anlayabilir ki? Gözleri bana dikiliyor, koyu kirpikleri endişeli göz bebeklerini vurguluyor ve yemin ederim bana yaklaşan ısı ışınları gibi hissediyorum.

Onu tanıyorum. Yemin ederim tanıyorum. Ama nereden?

Bana dönerek, "Ben hokey izlemem." dedi.

Taters hemen savunmaya geçerken tüm çocuklar birlikte homurdanıyor. Ne zaman biri hokey izlemediğini söylese - ki hepimiz Kanada'da yaşadığımız için bu çok sık olmuyor - Taters bunun nedenini bulmayı kendine görev ediniyor.

"Hokey izlemiyor musun? Bunun bir sebebi var mı?" Vücut dilinden kavgaya hazır olduğu anlaşılıyor.

"Yapacak daha iyi şeyler mi var?" diye soruyor rüzgâr hızlanıp yağmurun bir kısmını evin içine savururken.

"Yapacak daha iyi şeyler mi var?" Taters inanamayarak sorar. Başını sallar ve başparmağını ona doğru uzatır. "Bu konuda haklıydım, hayatına devam etmesi gerekiyor."

"Saçmalamayı kes," diyor Hornsby. "Herkes hokey izlemiyor. Hayatlarında kötü kararlar veriyorlar mı? Evet, ama biz yargılamak için burada değiliz. Yardım etmek için buradayız." Kıza geri dönüyor. "Cidden, sana zarar vermeyeceğiz. Bu bizim açımızdan aptalca olur. Kötü reklam olur. Biz iyi adamlarız. Söz veriyorum."

"Doğruyu söylediğinizi nereden bileyim? Hokey oyuncusu olduğunuzu mu?" Hornsby telefonunu çıkardı. "Bizi araştırabilirsin."

"İnternet yok," diyorum.

"Siktir." Telefonunu cebine geri koyar ve bir an düşünür.

"Biliyorum." Şemsiye standından şemsiyeleri çıkarıp birini Posey'e, diğerini de Taters'a atıyor. Holmes'la uğraşmıyor, çünkü ziyaretçimiz kapıyı çaldığından beri kafasını bile kaldırmadığını hepimiz biliyoruz. Sonra sehpadan bir bardak altlığı alıyor ve diyor ki, "Hadi ona gösterelim. Lawes, kaleyi hazırla."

"Ciddi misin?" Ben soruyorum.

Gözleri üzerine dikildi. "Evet, çok ciddiylim."

İç çekerek iki bar taburesini adanın önünde kenara itiyorum, tezgahı kalenin üstü, sandalyeleri de yan tarafı olarak kullanıyorum. Kalenin önünde duruyorum ve pozisyon alıyorum.

"Şimdi, aşırı atletizmimizi sergilerken bizi dikkatle izleyin." Defans oyuncumuz Hornsby, bardak altlığını yere bırakıyor ve şemsiyenin ucuyla ileri geri hareket ettiriyor. Holmes gibi bir tür koordinasyona sahip olmaya çalışması komik. "Bu ideal değil, özellikle de iki oyuncu tarafından korunuyorken. Holmes, yardımın işime yarayabilir."

"Hayır," diyor.

Hornsby iç çekerek, "Taters, sen yoksun. Bunu ikiye bir yapalım."

"Bana uyar." Taters oturur ve şemsiyeyi mikrofon olarak kullanır. "Ben duyurun."

Bunun her saniyesinden nefret ederek Hornsby'nin pozisyon almasını ve Posey'nin onu savunmasını izliyorum. Birlikte önce yere, sonra da birbirlerinin şemsiyelerine vuruyorlar. Bunu üç kez yapıyorlar ve sonra Hornsby bardak altlığını kapıp bana doğru dönüyor. Horny'e bakın, hamleler yapıyor - büyük olasılıkla

Şu anda gerçek pozisyonunda oynamadığı için kızı etkiliyor. Posey yine de tam kışının üstünde, en iyi yaptığı gibi omzunu kullanarak bardak altlığına uzanıyor.

"Umbrella coaster atletizminin doğaçlama gösterisine hoş geldiniz," diyor Taters. "Bu gece kaleyi Pacey Lawes koruyor. Ayakları hızlı, kalenin önünde bir tehdit. Yanından bir şeyler kaçırmak için çok çalışmaları gerekecek. Parke zemin üzerinde yeşil şemsiyeli Eli Hornsby, bardak altlığını kendisine yakın tutmaya, hatta zemin üzerinde kaymaya çalışıyor. Sanırım şu anda disk seçiminden dolayı pişmanlık duyuyor."

"Doğru," diyor Hornsby, sesi gergin.

"Ve sarı şemsiye ile ligdeki en iyi defans oyuncularından birine sahibiz. Yumruk atmaktan ve geceyi sucuklu sandviçle bitirmekten korkmayan Levi Posey, Horny'ye tutkal gibi yapışıyor."

Hornsby bana doğru dönerken, "Şirketin önünde bana öyle deme," diyor. Gözümü bardak altlığından ayırmıyorum, her ne yapmaya kalkışırsa kalkışın yakalamaya hazırım.

"Horny hedefine odaklanıyor ama Chips Ahoy yok edicisini geçebilecek mi? Yoksa bir paket kurabiye Posey'nin bardak altlığını çalacak kadar hızlı hareket etme yeteneğini etkileyecek mi?"

"O kurabiyeleri gerçekten hissediyor musun?" Ben soruyorum.

"Burası tüy gibi hafif," diyor Posey, bardak altlığını tutmaya çalışırken.

Hornsby, "Lanet olası dirseklerinle kes şunu," diyor.

sonra geri dönüyor.

"Yaklaşıyor. Bu gol onun olacak. Bunu hissedebiliyorum," diyor Taters. "İmza hareketi. Sola deke, dönüyor ve ..."

Hornsby şemsiyeye bir fiske vurarak bardak altlığını "kalenin" sol üst tarafına fırlattı. Bir an bile düşünmeden uzandım ve bardak altlığını engelledim. Hornsby'nin hiç şansı yoktu.

"Ve koster Lawes tarafından durduruldu, uykusunda kolayca yapabileceği bir blok. Bu sevgili dostumuz Horny için acı verici olmalı."

"Peki ya benim üstün savunmam?" Posey soruyor.

"Bence Chips Ahoy paketinin indirilmesi sana yardımcı oldu. Yerinden kıpırdıyamıyordun."

Bu işi bitirdikten sonra bardak altlığını tezgâha fırlatıyorum ve Hornsby şemsiyesini sehpa koyarken tekrar adaya oturuyorum. Saçlarını geriye doğru itiyor ve soruyor, "Peki, bunun yardımı oldu mu?"

Kız orada öylece duruyor, sırt çantasının askılarını omuzlarında tutuyor ve manzarayı seyrediyor. Şu anda yüzündeki şaşkın ifadeyi suçlamıyorum. Şu anda tam olarak ne düşündüğünü bilmek için iyi para verirdim.

"Hayır, sadece seni daha da delirtti. Ve 'Azgın' lakabı da yardımcı olmuyor."

Hornsby, "Onlar aptal," diyor.

"İşte," diyor Holmes kanepeden, telefonunu uzatarak.

Taters ona doğru yürür ve telefonunu eline alır. "Telefonunda takım fotoğrafı var mı?"

Holmes hiçbir şey söylemez. Onun yerine, kitabına geri döner.

Hornsby telefonu kapar ve fotoğrafı dikkatle inceleyen kıza gösterir. Sırtarak sorar: "Neden hepiniz gülümsemiyorsunuz? Ne de olsa bu bir takım fotoğrafı."

Taters, "Sporcuların fotoğraflarda gülümsememesi gerekiyor," diyor. "Göz korkutucu olmamız gerekiyor."

"Aradığın görünüm bu muydu? Her şeyden çok kabız gibi görünüyorsun."

Taters telefonu onun elinden kaparken hepimiz kahkahalara boğuluyoruz. "Girmeye çalıştığınız yerin benim evim olduğunun farkındasınız, değil mi? Benden kabız diye söz etmeniz size giriş izni vermeyecek, aksine buradan çıkış biletinizi kesecek."

"Sakin ol," diyor Hornsby. "Hadi, en azından biraz kurulanın. Cheez-Its ve sucuklu sandviçlerimiz ve bol miktarda biramız var. Belki beklerken cep telefonu çekebilir."

Hâlâ şüpheli görünüyor ama bu sefer geri çekilmek yerine girişe doğru adım atıyor.

Hornsby, sırt çantasına uzanırken, "Bunu senin için alayım," diyor.

Sırt çantasını çıkardıktan sonra yağmurluğunu da çıkarıyor ve bir çift siyah tayt ve göğüs dekoltesini gösteren dar kırmızı bir üstle kum saati figürünü ortaya çıkarıyor.

Lanet olsun.

Sanırım bu evdeki her erkeğin aklından ne geçtiğini biliyorum - kafasını kitabından kaldırmayan Holmes dışında - bu kız çok seksi.

Ama asıl soru şu ki, onlar da benim gibi deja vu düşünceleri mi yaşıyorlar? Çünkü onun yüzünü daha önce gördüğüme yemin edebilirim.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

WINNIE

Tanrım, hepsi bana bakıyor.

Hayatımda hiç bu kadar çekici erkekle aynı odada bulunmamıştım.

Azgın dedikleri kişinin Disney prensinin reenkarnasyonu olduğuna eminim. Sağlam bir çene hattı ve çok güzel bir yüz. Açıkçası, fazla güzel.

Patates, sanırım adı buydu, evin sahibi olan, hepimizin bildiği gibi "görünüşümü umursamıyorum" bakışı var.

Tabii ki bu onu daha da ateşli yapıyor.

Kurabiye canavarı içtenlikle şimdiye kadar gördüğüm en iyi gülümsemelerden birine sahip. Çocuksu bir çekicilikle dolu, ona bakarken bile gülümsemek istiyorum.

Kitapçı adamın elleri dışında pek bir şey göremiyorum ve vay canına, ne kadar da büyükler.

Bir de kaleci var. Adını tam olarak hatırlayamıyorum. Lawes, belki? Buz mavisi gözleri ve koyu sarı saçları dikkatimi çok dağıttı. Bir erkekte tercih ettiğimden daha uzun, çenesinin hemen altına denk geliyor ama onda inanılmaz seksi duruyor. Gözlerinden mi yoksa saçlarındaki kumsal dalgalarından mı emin değilim ama beni güzel çocuktan daha çok korkutuyor.

Ama kaleciyle ilgili beni en çok rahatsız eden şey, onda belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler olması. Sanki onu daha önce görmüşüm gibi.

Gerçekten burada olmamalıyım. En iyi arkadaşım ve kişisel korumam Katherine, daha önce hiç tanımadığım iri yarı adamlarla dolu yabancı bir eve girdiğimi bilse kalp krizi geçirirdi, beni kolayca yakalayıp bodrumlarında saklayabilecek adamlar - büyük olasılıkla onun sözleri. Ona göre içinde bulunduğum her durum beni esir alan kişi tarafından bodrumda tutulmamla sonuçlanıyor. Bu yolculuğa çıkabilmem için çok ikna olmam ve onun onayı olmadan ayrılmam gerekti. Ve eğer kendimi bir tutsağın bodrumunda bulursam, onu yardım için aradığımda bana ilk önce "sana söylemiştim" diyeceğine söz vermek zorunda kaldım.

Umarım bu eve adım atmak onu haklı çıkarmaz.

Ama başka ne seçeneğim var ki? Bu fırtınada arabamı bulabileceğimi sanmıyorum. Bu eve ulaşmaya çalışırken neredeyse defalarca kayıp düşüyordum. Oraya geri dönüp başka bir güvenli sığınak aramayı hayal bile edemiyorum.

Arabam mahsur kaldığında tek bir seçeneğim olduğunu fark ettim; sırt çantamı bavulumdan alabildiğim kadar yiyecek ve suyla doldurmak ve en iyisini ummak.

Tek seçeneğimde duruyorum.

Elini göğsüne götüren kibar adam şöyle der: "Ben Eli Hornsby. Bu Silas Taters, evin sahibi ve nazik ev sahibiniz. Kanepede Halsey Holmes oturuyor. Onunla herhangi bir etkileşim kuracağınızdan şüpheliyim. Kendi halinde biri. Şurada kocaman gülümseyen Levi Posey. Salamli sandviç sever. Ve sonra mutfak barında Pacey Lawes var. İlk adının *Dawson's Creek* dizisiyle bir ilgisi yok. Sadece bir tesadüf. Bunu herkesin bilmesini istiyor."

Pacey.

Bu isme bayıldım. Görünüşüne tamamen uyuyor. "Ve sen ..."

"Winnie," diye cevap veriyorum. "Winnie the Pooh ile bir ilgisi yok, sadece bir tesadüf." Sırıtiyorum ve Pacey'ye baktığımda ondan da bir gülümseme alıyorum.

"*The Wonder Years*'daki Winnie'ye ne dersin?" Levi soruyor.

Onu işaret ediyorum. "Şimdi bundan çok emin olamıyorum. Annemin Fred Savage'ın büyük bir hayranı olduğu düşünülürse, aradaki ilişkiyi görebiliyorum."

"Babam ona takıntılıydı," diyor Levi. "Onunla birlikte tekrarlarını izlediğimizi ve bana büyüdüğünde Winnie Cooper'la evleneceğini ne kadar çok düşündüğünü tekrar tekrar anlattığını hatırlıyorum. Spoiler

Winnie Cooper'la evlenmedi, Yessica adında bir kadını hamile bıraktı. Klasik bir sarhoş gecesi. Evlenmediler, babam velayetini aldı ve işte buradayım, viskinin bir ürünü. Sanırım bu yüzden bu kadar çok seviyorum. Viskiye yani. Çok güzel."

Eli boğazını temizliyor. "Posey çok konuşur."

"Birbirinize soyadlarınızla mı hitap ediyorsunuz?" diye sordum. "Çünkü herkesin kim olduğunu zar zor hatırlıyorum." Ev sahibini işaret ediyorum. "Adını duyduğumu biliyorum ama aklıma sadece patates geliyor. Ve biliyorum bu senin adın değil ama ben sana böyle seslenmek istiyorum. Ve Eli, değil mi? Senin Eli mi yoksa Azgın mı olduğunu anlamakta zorlanıyorum."

"İkisi de," diyor Levi. "Ve bize nasıl istersen öyle hitap edebilirsin. Şahsen ben Taters'a 'Patates' demeye başlayabilirim. Kulağa hoş geliyor."

"Aklından bile geçirme," diyor Patates, hışımla yanımdan geçip giderken.

Arkadaş olamayacağımızı hissedebiliyorum.

"Aç mısın?" Eli sorar. "Çok fazla yiyeceğimiz yok ama size bir bira ve sucuklu sandviç ikram edebiliriz. Şefimizin bu gece gelip bize yemek hazırlaması gerekiyordu ama fırtına nedeniyle bu gece buraya gelemeyeceğinden eminiz. Umarım yarın gelir."

"Elinizdeki azıcık şeyi de yemek istemiyorum. Sırt çantamı karıştırıp bir şeyler bulabilirim."

"Sende ne var?" Levi parmağıyla sırt çantamı işaret ederken soruyor. Gülümsemesi tamamen silahsızlandırıcı.

Eli'nin sırt çantamı bıraktığı yere doğru yürüyorum ve fermuarını açıyorum. Kıyafetlerimi kenara çekip çantanın dibini karıştırdıktan sonra bir sürü protein barı, birkaç elma püresi poşeti ve epeyce patlıcan karışımı paketi çıkarıyorum.

"Vay canına, turnayı gözünden vurduk," diyor Eli ve sonra Patates'e dönüyor. "Onu içeri davet ettiğimiz için memnun değil misin? Onda senin en sevdiğin türden Quest Bar var. Doğum günü pastası."

"Bu, uh, tadı bu mu?" Patates daha iyi görebilmek için boynunu uzatıyor.

Bir doğum günü pastası olan Quest Bar'ı alıyorum ve tek eliyle yakalayan Patates'e doğru fırlatıyorum.

"Vay canına, iyi atıştı Winnie," diyor Eli.

"Teşekkürler, eskiden softball oynardım. Üniversitede de oynadım." Bir Clif Bar tuttum ve "Fıstık ezmesi kapmak için." dedim.

"Bunu ben alayım," diyor Eli. Bir tane de yaban mersinli muffin kapıyor ve elinde kitap olan adama doğru fırlatıyor. Halsey, sanırım adının Halsey olduğunu söylediler. "Dikkat et, Holmes. Yaban mersinli, en sevdiğin."

Halsey barı yakalamak için bir anlığına kitabından döner ve sonra tekrar sayfalara gömülür.

"Beni merak etme, sucuklu sandviç yiyeceğim," diyor Levi. "Senin için bir tane yapmamı ister misin?"

"Aslında sucuklu sandviç kulağa oldukça hoş geliyor," diye cevap veriyorum.

Levi canlanır. "Sanırım yeni en iyi arkadaşımı buldum." Sandalyesinden kalkıp buzdolabına gidiyor.

"Bir şartla," diyorum ve duraksıyor. "Gözümün önünde yapmanı izleyeceğim. İçine uyuşturucu girmediğinden emin olmam gerekiyor. Bilirsin, arkadaşımın temasa geçtiğinde ona güvenlik konusunda tüm kutuları işaretlediğimi söyleyebileceğimden emin olmak için... yabancı birinin evinde yemek yeme meselesi dışında."

Adamlar güler ve Eli şöyle der: "Yanlış kapıyı çaldınız. Kadınları uyuşturmak, yakalamak ya da onları avımız olarak tutmak gibi bir işimiz yok. Sadece uzun bir sezonun ardından rahatlamaya çalışıyoruz."

"Biraz bana benziyor," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Hokey oynamak dışında." Pacey'ye dönerek ve onunla konuşurken gözlerinde kaybolmamaya ya da kekelememeye çalışarak, "Protein bar ister misin?" diye soruyorum.

Yerdeki protein barları yığınının bakıyor ve karar verirken dudakları yana doğru bükülüyor. Dudaklarının bu küçük kıvrımını sevimli buluyorum.

"Elmalı turta ve bir paket patlıcan karışımı alacağım... Tabii sorun olmazsa." "Elbette," diyorum. Siparişini alıp fırlatırken elim titriyor. ona. Kolaylıkla yakalıyor ve sonra bana gülümsüyor. "Teşekkürler."

"Evet, tabii ki," diye utangaç bir şekilde cevap veriyorum.

"Malzemeleri hazırladım," diyor Levi. "İzlemeye hazır mısınız?"

Pacey'den uzaklaşarak, "Evet, hazırım." diyorum. Pacey'nin karşı tarafındaki mutfak tezgahına doğru yürüyorum ve tüm bu durumun ne kadar çılgınca olduğunu düşünüyorum.

Aklı başında başka bir insanın bu eve gelmeyeceğini biliyorum. Özellikle de cep telefonu çekmeyen yalnız bir kız.

Ama işte buradayım, sucuklu sandviç yemek üzereyim, atıştırmağlarımı paylaşıyorum ve bir grup profesyonel hokey oyuncusuyla birlikte bir kulübede kapana kısıldığım, hayatta bir kez karşılaşılabilir bu durumun içine giriyorum.

Bunu uyduramazsın. Kim olduklarını kanıtlamak için bardak altlıkları ve şemsiyelerle "hokey" oynadılar. Yani yetişkin çocuklar.

Yağmurdan kurtulduğum için minnettarım. Eğer daha sonra bodruma götürüleceksem, öyle olsun.

Ama lütfen, Tanrım, bunun bir bodrum kaçırmaması olmasına izin verme.



"İTİRAF ET" diyor Levi beni dirseklerken.

On iki kişilik yemek masasında oturuyoruz ama masanın sadece yarısını kaplıyoruz. Ben masanın başında, grubun en arkadaş canlısı iki üyesi olan Eli ve Levi'nin arasında oturuyorum ve "akşam yemeğimizi" bitiriyoruz.

"Güzelmiş. Çocuklara sandviçin ne kadar güzel olduğunu söyle."

Yutkunuyorum ve peçetemle ağzımı siliyorum. "Ekmeğin ağzımın damağına yapışması dışında, oldukça iyiydi."

"Ağzınızın damağına yapışan ekmeğin, sucuk ve Wonder Bread deneyiminin bir parçasıdır."

"Eğer durum buysa, on üzerinden on."

Levi masaya vurur ve tüm erkekleri işaret eder. "Size söylemiştim, pislikler."

Şimdi pişmanlık duyuyorsun, değil mi?"

"Biraz bile değil," diyor Patates, sandalyesinde arkasına yaslanıp bir şişe suyu dudaklarına götürerek.

"Biliyor musun, hiç sormadık, seni buraya ne getirdi? Nereye gidiyordunuz?" Eli soruyor.

"Seattle'dan geliyorum," diyorum, her şeyi belirsiz tutarak. Evet, iyi görünüyorlar ama hayat hikâyemi bilmelerine de gerek yok. "Biraz dinlenmek için buraya gelmeye karar verdim. Hiç gitmedim ve Banff yapılacaklar listemdeydi, bu yüzden arabama atladım ve sürmeye başladım."

"Seattle'dan mı?" Levi soruyor. "Bu neredeyse on iki saat demek."

Omuz silkiyorum. "En sevdiğim podcast'lerden birini açtım. Bu sabah yedi gibi çıktım. Berbat değildi."

"Şehirde mi kalıyorsun?" Eli soruyor.

"Uh, emin değilim. O kadarını düşünmedim."

Çocuklar birbirlerine bakıyorlar ve aralarındaki sessizlik beni tedirgin etmeye başlıyor.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Rezervasyonunuz falan yok mu?" Levi soruyor.

"Hayır, buraya geldiğimde bir şeyler bulurum diye düşündüm."

Eli yüzünü buruşturarak, "Herhangi bir yerde boş yer bulsaydınız çok etkilenirdim. Banff yılın bu zamanlarında gerçekten popülerdir, özellikle de manzara için. Açık bir yer bulabileceğinizi sanmıyorum."

Umudum azalıyor. "Gerçekten mi? Burada spontane olmaya çalışıyordum. Konaklamayı düşünmemiştim bile." Çamura saplanmış arabamı düşünüyorum. Eğer onu çıkarabilirsem, arka koltukta yeterince yer var. "O zaman arabamla kaza yapacağım gibi görünüyor." Gülüp geçmeye çalışıyorum ama hiçbirisi gülmüyor.

Pacey gözlerini su şişesinden ayırmadan, "Eğer kaçırılmaktan endişeleniyorsan, arabada uyumak bunu gerçekleştirmenin en kesin yoludur," diyor. Tüm bu "yemek" boyunca pek konuşmadı ama konuştuğunda, nedense her kelimesine kilitleniyormuşum gibi hissediyorum.

Onda ne olduğunu bilmiyorum, okuduğum kitaplardaki erkekler gibi ele avuca sığmaz ya da kara kara düşünen biri değil. Sadece ... ilgisiz mi?

Vay canına, bu benim hakkımda çok şey söylüyor.

Kendine gel, Winnie.

"Neden yine buradasın?" Eli soruyor.

"Macera," diyorum gerçeği yutkunarak. "Yani, bilirsin, sadece geri dönebilirim. Önemli değil." Omuz silkiyorum ve kafamın arkasında paniklememe rağmen bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştiriyorum.

Bu tam da Katherine'in olmasını istemediği şeydi. Yalnız seyahat etmemi, kaybolmamı, sonra bir kez daha kaçırılmamı ve tabii ki cep telefonumun çekmemesini istemiyordu. Ve görünüşe göre şimdi, yanımda getirdiğim yiyeceğin yarısı da gitti.

Hiç akıllıca değil Winnie, hiç akıllıca değil.

Yağmurun dinmeye başladığını görünce, muhtemelen misafirliğimi fazla uzattığımı anladım ve masadan kalkarak, "Arkadaşlığınız ve kuru kalma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim, ama birlikte geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarmanıza daha fazla engel olmak istemiyorum," dedim.

"Harika," diyor Patates ve ayağa kalkıyor. "Uğraman çok hoştu." "Ne oluyor lan Silas?" Eli diyor ki. "Onu kovmuyorsun." "Atmıyorum." Bana işaret ediyor. "Çıkmak üzere. Kibar olmaya çalışıyordum.

ve uğradığınız için teşekkür ederim."

"Peki nereye gideceğini sanıyorsun?" Eli soruyor. "Uh, arabasına mı?"

"Annemle babam kavga ettiğinde rahatsız oluyorum," diyor Levi, bez bir peçeteyi çekiştirerek.

Pacey yaklaşarak sorar, "Hangisi annem?"

Levi o kendine özgü gülümsemesiyle, "Taters, tabii ki. Kolayca en alta."

"Siktir git, ben anne değilim." Eli'a dönerek, "Gitmek istiyorsa, bırak gitsin." dedi.

"Gerçekten sorun çıkarmak istemiyorum," diyorum bir adım geri çekilerek. "Sadece kullanabileceğim bir telefonunuz olduğunu umuyordum. Biraz kalmama izin verdiğiniz için gerçekten minnettarım. Çok nazıksınız." Dönüp kapıya doğru yöneliyorum. Ben eşyalarımı toplarken arkamda Eli ve Patates tartışıyor.

Belli ki Patates beni burada istemiyor ve ben de birini kendi evinde rahatsız edecek değilim. Ceketimi askılıktan alıyorum ve hâlâ ıslak olduğunu fark ediyorum. Sorun değil, zaten hava çiseliyor ve arabamı bulursam -ki bu büyük bir olasılık- orada daha fazla kıyafetim var.

Tanrım, bu çok aptalca.

En başta arabayı terk etmemeliydim. Ama korku beni ele geçirdi, uzakta bazı ışıklar gördüm ve onları takip ettim. Bu da beni buraya getirdi. Çok da iyi oldu.

Omzuma güçlü bir el indiğinde ceketimi giymeye başlıyorum.

Pacey'nin bana baktığını görmek için döndüm.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor ceketimi alırken sessizce. Eli ve Potato hâlâ tartışıyorlar. Halsey kanepeye geri dönmüş, kitap okuyor ve Levi sandalyesinde gergin bir şekilde kıpırdanırken "Anne ve Baba "yı izliyor.

"Tamam," diye kekeliyorum, onun yoğun mavi gözlerinden inanılmaz derecede korkmuş hissediyorum. "Artık gerçekten dayatmak istemiyorum."

Hala sessizce konuşurken, "Peki nereye gideceksin?" diye sorar. "Arabama dönüyorum."

"Peki orası neresi?"

Sertçe yutkunuyorum ve elimi kapıya doğru sallıyorum. "Biliyorsun, bu taraftan."

"Anlıyorum."

Tam o sırada Potato fırtına gibi eserken Eli yanımıza geldi. "Bunun için üzgünüm." Eli önce arkasına, sonra da bana baktı. "Sana karşı bir şey değil. Taters

liseden beri birlikte olduğu bir kızla kötü bir ayrılık yaşıyor. Gördüğünüz gibi, bununla pek iyi başa çıkamıyor."

"Oh, bu korkunç." Az önce hışımla indiğı koridora doğru bakıyorum. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Şu anda herhangi bir kadın onu kızdıracak gibi görünüyor, bu yüzden size karşı bir şey değil, sadece cinsiyetiniz."

Başımı salladım. "Tatildeyken onu daha da kızdırmak istemem." Ceketime uzanıyorum ama Pacey ceketimi almama izin vermiyor. "Eğer sakıncası yoksa."

Eli endişeli gözlerle, "Saat gecenin on biri, arabanın nerede olduğuna dair hiçbir fikrin yok, hava hala çiseliyor ve yollar çamur içinde. Şimdi gidersen başını daha fazla belaya sokmaktan başka bir şey yapmayacaksın. Burada bir sürü yatak odası var. Lütfen bu gece burada kal, sabah arabayı bulmana yardım ederiz." Ben bir şey söylemeyince Eli ekliyor: "Ailem buradan gitmene izin verdiğimi bilse beni öldürür."

Pacey sırt çantamı alıp omzuna atarak, "Sana odanı gösterebilirim," diyor.

Yeni tanıştığım iki adama bakıyorum ve hâlâ bunun iyi bir fikir olmadığını düşünsem de diğer seçeneğimin daha iyi olduğunu sanmıyorum. Sıcak bir yatak ya da soğuk, buz gibi bir gecede çamura batarak arabamı bulmaya çalışmak. Birinde kaçırılma ihtimali var - gerçi bu adamların iyi olduğunu tespit etmiş olabiliriz - diğerinde ise kırık kemikler olabilir.

Pes ediyorum, "Tamam." diyorum.

"Güzel." Eli tekrar arkasına bakar. "Gidip Taters'ı kontrol edeceğim. Lawes, ona odasını gösterir misin?"

"Yok, ben hallederim," diyor Pacey kayıtsızca. Patates'in gittiğı yönün tersindeki koridora doğru başını sallıyor. "Bu taraftan gel."

Ben uzaklaşmaya başlarken, Levi elini sallayarak Patates'in bitiremediğı karışımı aldı. "İyi geceler. Sabah görüşürüz."

Komik biri.

"İyi geceler," diye sesleniyorum ve sonra Pacey'yi koridorda takip ediyorum. Yürürken ışıkları yakıyor ve ışıkların sırt kaslarını nasıl parlattığını ve açık mavi tişörtünün kumaşını nasıl çektiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Geniş, kalın omuzları, dar beli ve ... Tanrım, güzel bir poposu var.

Gerçekten güzel bir popo.

Hepsi kabarcıklı ve sıkı-

"Bu iyi mi?" diye soruyor durduğumuzda. Gözlerim hızla kıcına bakmaktan vazgeçip yüzüne dikiliyor. Tanrım, beni yakaladı mı?

Adamın kıcına bakma, Winnie. Cidden, senin neyin var?

"Ah evet, burası-" Sonunda yatak odasına bakıyorum ve aman Tanrım, muhteşem. Tıpkı gri badanalı ahşaplarla dekore edilmiş evin geri kalanı gibi, tavan ahşap kirişlerle tonozlanmış, yüksekliğini vurguluyor ve yukarıdan muhteşem bir şeffaf avize sarkıyor. Siyah, ferforje cibinlikli yatak, beyaz ve açık mavi nevresimlerle kusursuz bir şekilde yapılmış ve tüm odayı bir rüya gibi gösteriyor. Yatağın tam karşısında, önünde rahat görünümlü bir halı ve ona eşlik eden bir oturma koltuğu bulunan bir şömine yer alıyor.

Evet, bu şu anda benim arabamdan çok daha iyi görünüyor.

"Bu isteyebileceğimden çok daha fazlası. Dürüst olmak gerekirse, kanepede uyuyabilirim."

Pacey odaya girer. "Kalabileceğin bir sürü boş oda varken kanepede uyumayacaksın." Sırt çantamı şöminenin önüne koyuyor ve sonra yan tarafa uzanıp bir düğmeyi çeviriyor. Ateş kükreyerek canlanıyor.

Vay

canına.

Sadece

vay be.

"Bu çok hoştu."

Yüzünde bir sırıtışla bana bakıyor. "Eğer bunu etkileyici bulduysanız, ısıtılmalı havlu askısını deneyene kadar bekleyin."

Bu hayat da ne böyle? Bir grup yakışıklı hokey oyuncusuyla birlikte beş yıldızlı bir tatil köyünde kalabileceğim alternatif bir gerçekliğe mi rastladım? Şu anda şansımı sonuna kadar kullandığıma eminim.

"Banyo şurada." Pacey kapalı bir kapıyı işaret ediyor. "İhtiyacınız olabilecek her şey var. Dolapta erkekler ve kadınlar için yedek kıyafetler olduğuna eminim. Taters öyle görünmese de böyle bir ev sahibi olmayı seviyor ve eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, iki kapı aşağıda sağdayım."

"Tamam. Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Kapıya doğru ilerliyor ve ben hızla yolundan çekiliyorum. Kapıda durdu ve omzunun üzerinden baktı. Çenesindeki kırışıklıklar belirginleşmişti.

ateşin ışığında. "Hâlâ kaçırılmaktan endişeleniyorsan, kapıyı kilitlemeni ve şuradaki sandalyeyi kolun altına sıkıştırmanı öneririm." Göz kırıyor, göğsüm kabarıyor ve sonra kapıyı arkasından sessizce kapatarak gidiyor.

İçimden ciyaklıyorum ve bu gece olabileceğinden daha kötü sonuçlanmadığı için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Belki de annem bu yolculukta bana gerçekten yardım ediyordur. Yatağa oturuyorum ve pelüş yorganın üzerine uzanıyorum, böylece yüksek tavana bakıyorum.

Gözlerimi kapatıp şükretmek için kendime izin veriyorum. Çok, çok minnettar.

Bu gece bu rahat yatağın ve sıcak ateşin tadını çıkaracağım ve yarın sabah bir plan yapacağım. Kalacak bir yer bulacağım ve arabamı çamurdan çıkaracağım.

Buraya gelmemin bir sebebi var ve artık burada olduğuma göre, bunu nasıl başaracağımı bulmam gerekiyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

PACEY

"Günaydın," diyorum mutfak barında kitap okuyan Holmes'un yanından geçerken. "Günaydın," diyor, kafası kitabına gömülmüş bir halde.

Saat sabahın beş buçuğu ve uyumak istemesine rağmen dün geceki onca "heyecandan" sonra bu neredeyse imkânsızdı. Holmes her zaman erken kalkar, uyumayı pek umursamaz. Ama bence bunun nedeni şeytanlarıyla uykudayken savaşıyor olması. Ayrıca bu yüzden kitaplarının içinde kaybolduğunu, böylece gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmadığını düşünüyorum.

"Biliyor musun, bu kadar erken kalktığına göre bize kahve yapsan ölmezsin," diye takılıyorum ona.

"İçmeyeceksem neden yapıyorsun?" "Sen iç."

"Ara sıra." Kitabını kapatıyor ve yüz üstü yatırıyor.

Filtreye kahve dolduruyorum. "Ne okuyorsun?"

"Boktan bir gerilim filmi." Elini başının arkasına koyuyor ve geriniyor.

"Bence bir gömlek giymelisin."

Çıplak göğsüme bakıyorum ve sonra tekrar Holmes'a bakıyorum. "Seni tahrik ediyor muyum?"

Yüzü metanetini koruyor. "Evde bir kız var." "Sence daha önce hiç çıplak göğüs görmemiş midir?"

"Bu saygılı bir davranış."

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen bir süre uyanmayacak. Misafir odasından çok memnun görünüyor." Kahveyi hazırlayıp tezgahın üzerine çıkıyorum. "Buraya tesadüfen gelmesi biraz çılgınca, değil mi?"

Holmes başını sallar. "Evet. Başkası olacağımıza biz olalım daha iyi."

Yanağımı kaşıyorum, hâlâ uyanmaya çalışıyorum. "Taters bu konuda tam bir pislikti."

"Erkek erkeğe bir gezi istiyordu. Onun burada olması bunu mahvediyor."

"Sadece bir gece." Gözlerimi deviriyorum. "Onu geri çevirmemizin imkanı yok."

"Evet, böyle bir şey olmazdı." Holmes birkaç saniye bana baktı ve sonra, "Ondan hoşlanıyor gibiydin," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Sen nereden bileceksin ki? Gecenin çoğunda kitabına gömülüydün."

Omuz silkiyor. "Bir şeyler görüyorum." "Hayal görüyorsun."

Tekrar omuz silkiyor ve kitabını tekrar açıyor.

"Yani, evet, güzel bir kız."

Başını sallıyor ama bana bakmıyor.

"Ve tabii, bence kıvrımları güzel."

Kaşlarını kaldırdığını görüyorum ama hâlâ kitabına bakıyor.

"Ve neden rezervasyonsuz Banff'ta olduğunu biraz merak etmiyor muyum? . . ve yalnız? Elbette, ama kim olsa merak ederdi."

Nefesinin altından bir ses çıkarıyor.

"Peki bana birini hatırlatıyor mu?"

Holmes kaşlarını kaldırır. *Tekrar.*

"Belki de öyledir, ama ne olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Ama konumuz bu değil. Dün gece buraya bir kızın yuvarlanarak gelmesini beklemiyordum. Sadece şok oldum. Şaşırdım, hepsi bu."

Holmes sandalyesinde arkasına yaslanır ve kitabını kaldırır.

"Bana deli diyebilirsiniz ama bence bize söylemediği bir şey var. Çözmeye çalıştığı bir gizem gibi. Yani, kim buraya rezervasyon yaptırmadan gelir ki? Özellikle de teknolojinin avucunuzun içinde olduğu bu çağda? Garip görünüyor, değil mi?"

Kahvem demlenmeye başlıyor, kafeinin fokurdayan tatlılığı neredeyse hazır.

"Ama bu konuda endişelenmemize gerek yok çünkü bugün buradan çıkmış olacak. Yaşlandığımızda anlatacağımız hikayelerden biri olacak." Yaşlı bir adam sesiyle, "O kızın fırtınanın ortasında kulübeye geldiği ve bize barış teklifi olarak Quest Bars verdiği zamanı hatırlıyor musun? Torunlarımızın çok hoşuna gidecek bir hikaye."

Holmes sessiz kalmaya devam ediyor, ben de konuyu kapatıyorum ve bir kahve fincanı almak için tezgâhtan aşağı atlıyorum.

"Ah, kimsenin kalkacağını düşünmemiştim," diyor şok olmuş bir kadın sesi oturma odasından.

Döndüğümde Winnie'yi bir çift tayı ve dar yeşil bir tişörtle buluyorum, dün giydiği kırmızıdan farklı ama yine de aynı şekilde. Yani bir kez daha benim hoşuma giden kıvrımlarını sergiliyor.

Ama yüzüne baktığımda sadece duş aldığını değil, gözlerinin göğsümü nasıl taradığını da görüyorum.

Çıplak göğsüm.

Holmes haklıydı, gömlek giymeliydim.

Nedense içimden iki kahve fincanı alıp meme uçlarımla önünde tutarak örtmek geliyor.

"Erkenci kuşlar," diyorum beceriksizce. "Daha uzun uyursun diye düşünmüştüm. Gidip bir gömlek giyebilirim."

"Oh, bunun için endişelenme. Yani, eğer gömlek giymek istiyorsan, lütfen giy ama benim yüzümden giyme. Daha önce bir erkeğin göğsünü görmüştüm. Yani, seninki kadar fit ve kaslı değil, ama, yani ... baktığımdan değil. Elbette baktım, ama bakmıyordum. Sadece fark ettim, hepsi bu. Ama tabii, gömlek giymek istiyorsan giy, ama benim hesabıma değil. Ben iyiyim. Çıplaklığımdan rahatsız olmadım." Derin bir nefes alır. "Çıplak değilsin. Bir erkek için gömlek giymemek normaldir." Başıyla kapıya doğru işaret ediyor. "Bu çok utanç vericiydi, şimdi gidiyorum. Benim için çocuklara teşekkür eder misin?"

"Bekle. Gidiyor musun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet, gidip arabamı bulmam gerektiğini düşündüm; tatil zamanından yeterince çaldım."

Bazı nedenlerden dolayı, özellikle de tüm orman ve yollar onun için yeni olduğundan, oraya tek başına gitmesi konusunda kendimi rahat hissetmiyorum. Bu yüzden gitmesine izin vermek yerine, "Ben de seninle geleceğim" diyorum.

Holmes'un bir sırtışını yakalıyorum ama görmezden gelmeyi seçiyorum.

"Hayır, buna hiç gerek yok."

Kahveyi unutarak, "Bu yolları biliyor musun?" diye sordum.

"Yani, çok zor olamaz, değil mi? Genel bir fikrim var. Biraz kurcalamanın çözemeyeceği bir şey değil."

"Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrin yok." Onun yanından geçip koridorda ilerledim. "Hemen döneceğim." Onun odasını geçip kendi odama doğru koşuyorum. İçeri baktığımda yatağının yapıldığını ve hiçbir şeye dokunulmadığını gördüm. Odama varıyorum, şifonyerimden bir gömlek alıyorum, çoraplarımı ve koşu ayakkabılarımı giyiyorum. Saçımı topuz yapıp koridorda koşmaya devam ediyorum ve Winnie'nin ayakkabılarını giydiğini görüyorum.

Beni fark ettiğinde, "Cidden, bana yardım etmene gerek yok." dedi. "Ve oraya yalnız gitmene izin vermem mümkün değil. Sadece Nereye gittiğinizi bilmiyor musunuz, ama muhtemelen kaygandır ve etrafta dolaşmak için yardıma ihtiyacınız olabilir."

Ayakkabılarını bağladıktan sonra ayağa kalkıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Kıçımın üstüne düşeceğimi mi sanıyorsun?" Sesinde beni gülümseten küstah bir ton var.

"Bu tür bir tavırla, pekala yanılıyor olabilirim."

"Öylesin." Sırt çantasını kaldırıyor ama ben elinden kapıp omzuma atıyorum. "Onu ben taşıyabilirim." İtirazı düz düşüyor.

"Yapabileceğini biliyorum. Ben de yapabilirim." Ön kapıya doğru yürüyüp onun için kapıyı açıyorum, ama o oturma odasında öylece durup bana bakıyor. "Şimdi kalıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, ama bana patronluk taslanmasından hoşlanmam."

Mutfak masasındaki Holmes'tan bir homurtu gelir. Bundan çok fazla keyif alıyor.

"Bunu görebiliyorum, ama unutmayın, bunu içimden geldiği için yapıyorum, o yüzden belki de sadece takip edersiniz."

"Senden yardım istemedim."

"Güven bana, buna ihtiyacın var." Kapıdan çıkıyorum ve arkamdan gelmesini umuyorum. Arkamdan sinirli ayak seslerini duyduğumda kendi kendime gülümsüyorum. Kapı kapanıyor ve onu kollarını kavuşturmuş, ceketini bir koluna sıkıştırmış halde buluyorum.

Güneş çoktan yükselmiş, dün geceye göre çok daha kolay görülebiliyor ve onun ilk kez manzarayı seyrettiği anı fark ediyorum. Gözleri

Hayretle genişliyor ve ağzı hafifçe açılıyor. Küçük tartışmamızdan dolayı omuzlarındaki gerginlik azalıyor.

Güneş, bir mil yüksekliğindeymiş gibi görünen uzun, fısıldayan çamların arasından bakıyor. Yosunlar zemini kaplıyor ve uzakta, tüm ihtişamıyla güzel Rocky Dağları, manzara boyunca uzanıyor, görkemli ve huzurlu bir tatil için mükemmel bir zemin.

"Sana gün ışığında farklı olduğunu söylemiştim."

"Vay canına." Gözleri ağaçların yüksekliğinde geziniyor. "Burası muhteşem. Dinlenmek için buraya gelmeyi neden sevdiğine şaşmamalı." Bir saniye sessiz kalıyor ve sonra şöyle diyor: "Şunu dinle, sadece kuş cıvıltıları, arka planda fokurdayan bir dere, seni çevreleyen doğa. İnanılmaz huzur verici."

Evin arka tarafına doğru başımı sallıyorum. "Arka bahçeyi görmelisin. Taters açık mutfak ve veranda olacak şekilde ayarladı, ama en arkada, çim oyunlarını geçince, farklı oturma alanları var. Bir yumurta sandalye var -O böyle diyor ve benim yerleştirdiğim yerden Cascade Dağı'nın mükemmel manzarasını görebiliyorsunuz. Nefes kesici."

"Tahmin edebiliyorum."

Şimdi sakinleşmiş gibi görünüyor, ben de bundan faydalaniyorum. "Hadi, arabayı bulmana yardım edeyim. Bu yolları her zaman kullanırım. Bana bir yön ver, sanırım arabayı bulabilirim."

İç geçiriyor ve teklifime boyun eğerek bana doğru yürüyor. "Tatildeyken koşuyor musun?"

"Evet. Egzersiz yapmayı seviyorum. Kafamı boşaltmama yardımcı oluyor."

"Belki de böyle bir tavır takınmalıyım. Şu kalçalarımın kurtulmama yardım et."

Bu zararlı olur. Kalın kalçaları severim.

"Yok, iyisin" diyorum ve aptalca bir şey söylememek için konuyu değiştirmek adına -kalın kalçaları severim gibi- "Hangi yönden geldiğini hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Duraksayıp kulübenin garaj yoluna bakıyor ve ardından posta kutusunu işaret ediyor.

"Neredeyse posta kutusuna çarpacağımı hatırlıyorum ve yokuş aşağı yürüyordum, bu yüzden soldan geldim."

Başımı salladım. "Benim tahminim de bu yöndeydi ama emin olmak istedim. Yolda mı kaldın?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Bundan eminim - en azından yolda kaldığımı sanıyordum." Yüzünü buruşturuyor.

"Yolda olmasaydınız kütüklere ve devrilmiş ağaçlara takılırdınız. Takıldın mı?"

Başını sallar. "Hayır, sadece çamurda kaydım."

"O zaman sorun yok." Hafif bir eğimle yukarı çıkıyoruz ve benim bacaklarım onunkilerden çok daha uzun olduğu için yavaş gidiyorum.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diyor yumuşak bir sesle. "Ama yardımın için minnettarım."

"Sanki bugün için bir planım varmış gibi. Yine de kahvaltıya kalabilirdin, biliyorsun. Cheez-Its ve sade kahveden oluşan bir kahvaltı olurdu ama en azından bu da bir şeydir."

Kıkırdıyor. "Evinizde yemek yemek güzel olsa da, daha fazla yük olmak istemedim. Potato'yu tanıyorum, yani ... Tanrım, adını bile bilmiyorum."

"Patates mi?" Çok güldüm. "Oh kahretsin. Taters'ı mı kastediyorsun?" "Evet, o. Onun adı ne?"

"Silas Taters."

"Bu doğru. Siz soyadı ve ad kullandığınız için kafam çok karıştı, herkesi hatırlayamıyorum."

"Adımı hatırlıyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Evet." Yanakları kızardı.

"Peki neymiş o?"

"Pacey."

"O zaman evdeki en önemli ismi biliyorsun. Ama Potato, bu ismi aklımın bir köşesinde tutacağım."

"Tanrım, bunu söylediğimi ona söyleme. Zaten benden nefret ediyor."

Alay ediyorum. "Taters senden nefret etmiyor. Sadece şu anda kötü bir ruh hali içinde. Eminim bir noktada davranışları yüzünden kendini bir pislik gibi hissedecektir. Her zaman öyle hisseder, sonra da özür dileme turuna çıkar."

"Her halükarda, her ihtimale karşı o uyanmadan önce evden çıkmamın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Hornsby muhtemelen veda edemediği için kalbi kırılmış olacak."

"Bu Eli, değil mi?"

"Evet."

"Çok iyi biriydi. Kadınlar için gerçek bir şampiyon."

Gülüyorum. "Evet, ve tanışabileceğin en büyük oyuncu." "Gerçekten mi?" diye soruyor, tamamen şaşırılmış görünüyor.

"Ah, evet. Dürüst olmak gerekirse, birlikte olduğu kızlara niyetini en başından belli eder. Bir ilişki aramıyor, sadece iyi vakit geçirmek istiyor. Bize söylediği gibi *kalp kırmakla ilgilenmiyor*. Ama biliyorum ki, bir gün, hiç beklemediği bir anda, bir kız hayatına girecek ve dünyasını alt üst edecek. Ona gerçek bir meydan okuma sunacak ve işte o kıza aşık olacak."

"Bu çok şok edici. Ben böyle görmedim." Başını sallar. "Öyle mi? Sen nasıl gördün?"

Bana hızlıca bakıyor ve sonra gözlerini kaçırıyor. "Bilmek istemezsin."

"Bilmesem sormazdım." Sessizdi, ben de omzumu onunkine çarptım. "Hadi, bana ilk izlenimlerini anlat."

"Bunu duymak istediğine emin misin?" "Elbette."

"Tamam, seni uyarmıştım." Boğazını temizliyor. "Şey, Halsey- adı buydu, değil mi?"

"Evet."

"O kolay biri. Hasarlı ve şeytanlarla uğraşıyor. Yalnız kalmamak için **t a k ı l ı y o r** ama yalnız kalmayı seviyor. Eğer bu mantıklıysa."

"Çok doğru," diye cevap veriyorum tam o sırada ayağı çamura takılıyor. Öne doğru düşmeden önce uzanıp kolunu yakalıyorum.

"Whoa, yakın bir tane." Sinirli bir şekilde gülüyor. "Teşekkür ederim." Doğrulurken yavaşça elimi bırakıyor. "Uh, Silas-"

"Aka, Patates."

Kıkırdıyor. "Evet, Patates, bana davranış şeklinden dolayı genel bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Sadaka dağıtmaktan daha önemli işleri olan zengin bir adam."

"Pisliğin teki olabilir ama aynı zamanda çok da cömerttir. Sanırım onu kötü bir gecesinde yakaladınız. Dün gece de söylediğimiz gibi, ayrılıktan yeni çıktı ve bunu iyi karşılamıyor."

"Bunu anlayabiliyorum, bu yüzden onu tam olarak bir pislik olarak görmüyorum. Bu unvan beklemede. Şimdi, Levi dün gece benim favorimdi."

"Posey en sevdiğin miydi?" Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "O unvanı nasıl kazandı?"

Omuz silkiyor. "Komik ve biraz da aptaldı. Her şeyden çok karnını doyurmakla ilgilenirdi, evde bir yabancı söz konusu olduğunda dünya umurunda olmazdı ve sonra küçük bir çocuk gibi bana iyi geceler dilerdi. Bilmiyorum, sadece kalbimi mutlu etti. Ve harika bir gülümsemesi var."

"Orospu çocuğunun harika bir gülüşü var. Kadınlar için bir şampiyon olduğu için Hornsby'nin favoriniz olduğunu söyleyeceğinizi sanıyordum."

Güneş sabahın bu erken saatinde bile üzerimize vuruyor. Ceketini beline sarıyor ve sıkıca bağlıyor. "Eli inanılmaz derecede tatlıydı ve ona minnettarım. Ama favorim değildi. Belki de eşcinsel olduğunu düşünüyordum."

Duraklıyorum ve sonra tam bir kahkaha atıyorum. "Gay mi? Hornsby'nin eşcinsel olduğunu mu sanıyordun?"

"O çok güzel," diyor. "Çok temiz kesimli ve mükemmeldi. Alınma ama eşcinsel olmayan bir erkeği hiç bu kadar iyi bir şekilde bir arada görmemiştim. Bunu en iyi arkadaşı gey olan bir kız söylüyor. Pek çok eşcinsel erkek gördüm."

"En iyi arkadaşının bir kız olduğunu sanıyordum."

"Bir kızın birden fazla en iyi arkadaşı olabilir. Katherine benim zorba, aşırı korumacı, sinemaya gitmektense bir dezenfektan spreyinin arkasına saklanmayı tercih eden arkadaşım, Max ise diğer en iyi arkadaşım. En iyi hayatımı yaşamamı ve buraya gelmemi söyleyen kişi. Ve Eli bana onu hatırlattı. Bakması çok güzel."

Yüzümün yan tarafını kaşıyorum. "Hornsby güzel bir çocuk, bu kesin, ama aynı zamanda kadınlardan da çok hoşlanıyor. Tabii bilmediğim bir şeyi telafi etmeye çalışmıyorsa. Adam geldikleri kadar heteroseksüel. Yine de eşcinsel bir takım arkadaşım var. Geçen yıl eşcinsel olduğunu açıkladı. Onunla gurur duyuyorum."

"Gerçekten mi?"

Kim?" "Ian

Rivers."

"Hmm, bu isim tanıdık geliyor. Belki haberlerde okumuşumdur." Yine ayağı kaydı ama bu sefer ben yardım etmek zorunda kalmadan kendini yakaladı.

"Açılışı tüm haberlere konu oldu. Aslında oldukça fena." Omzunu tekrar dürtüyorum. "Peki ya ben? Senin ilk izlenimin neydi?"

"Şimdi, bu Duymak isteyeceğinizi sanmıyorum." "Ooh, o zaman iyi olmalı. Devam et, ver onu bana."

Uzun bir nefes veriyor. "Bunu sen istedin." Saçlarını kulağının arkasına itiyor ve "Oyuncu olanın sen olduğunu sanıyordum, Eli değil." diyor.

"Ben mi?" Göğsümü gösteriyorum. "Neden ben?"

"Sana benzeyen, topuzlu, çapkın olmayan bir erkekle hiç tanışmadım. Artı, sende şöyle bir şey var. Bilmiyorum, baştan çıkarıcı bir görünüşün var. Ve Eli çok misafirperverken, sen biraz kayıtsızdın, bu yüzden etrafta oynayanın sen olduğunu düşündüm."

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Belki de sadece utangacımdır. Bunu hiç düşündün mü?"

"Şu anda utangaç değilsin."

"Çünkü kendi ortamımdayım ve gözlerinizin içine bakmak zorunda değilim."

İnanın bana, eğer yüz yüze olsaydık, bu farklı bir etkileşim olurdu."

Yolda duraklıyor ve ben de duruyorum. Gözlerimi onun masmavi gözlerine dikiyorum ve aramızda bir elektrik çarpması hissediyorum. Kahretsin, bu kızı bir yerden tanıyorum, gerçekten tanıyorum, ama sadece kısa konuşmamızdan, beni hiç tanımadığı hissine kapılıyorum. Gözlerinde en ufak bir tanıma belirtisi bile yok. Yani, ben deli miyim? Aklımı mı kaçıyorum? Çoklu yaşamlara inanan insanlardan değilim, ama ... onu başka bir yaşamda tanıyor muydum?

Gözlerindeki mizahla, "Seni korkuttuğumu mu ima ediyorsun?" diye sorar.

Ensemi sıkıyorum. "Bilirsin, kızlarla aram hiç iyi olmadı, hepsi bu, güzel olanları bir kenara bırak." Bu bir replik değil; sesimde mizah yok. Sadece gerçekleri söylüyorum. Hiçbir zaman ayaklarının dibinde bayılan kızlarla dolaşan bir adam olmadım.

Yanakları kızardı.

Benim de yanaklarım

kızardı.

Ve sonra tekrar ilerlemeye başlar. "Biliyor musun, ben haklıydım."

"Hangi konuda?" diye sordum.

"Sen bir oyuncusun ve bunu bilmiyorsun."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

WINNIE

Üç şey.

Bir-Katherine şu anda bir yabancıyla ormanda yürüdüğümü bilseydi çok kızardı. Tek koruma kaynağım olan sırt çantamı taşımakta ısrar eden bir yabancı. Kafamın arkasında, ne kadar dikkatsiz bir aptal olduğuma dair fikrini dile getiren dırdırcı sesini duyabiliyorum.

Two-Max, yakışıklı bir erkekle ormanda sabah gezintisine çıktığımı bilseydi, yakışıklı kafasıyla ciyak ciyak bağırır, bana "al onu" ve "hamleni yap" derdi. Bir grup profesyonel hokey oyuncusuyla takıldığımı bilse, bırakın birinin yürüyüşte bana katılmasına ve sırt çantamı benim için taşımasına izin vermeyi, kesinlikle ölürdü.

Üç-Pacey Lawes güzel olduğumu düşünüyor. İsminin ne tür bir ağırlık taşıdığını bildiğimden değil, çünkü hokey hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama yine de, beni korkutan gözleri olan bu çekici ve gizemli ama nazik adam güzel olduğumu düşünüyor.

Boşuna mı? Olabilir.

Ama birinin size güzel demesi asla kötü bir şey değildir. Kendinizi daha iyi hissetmeniz için egonuzu okşamak gibisi yoktur. Kendinden emin. Bir kızın kalçalarını biraz daha sert sallamasını, göğsünü kabartmasını ve çenesini kaldırmasını sağlar.

"Seattle'dan mısınız?" Pacey soruyor.

Bir de hafızası var. Dün geceki olaylara pek dikkat etmemiş gibi görünen bir adam için, kesinlikle çok şey hatırlıyor gibi görünüyor. Ve benim tecrübelerime göre, bu çok sık olmaz. Son ilişkimde çok göz ardı edildiğim için, şimdi fark edilmek dünyalar kadar farklı hissettiriyor.

"Evet. Doğma büyüme. Tam da şehrin içinde. Orayı seviyorum. Peki ya sen?"

"Minnesota'da küçük bir kasaba," diye yanıtlıyor.

Başımı salladım. "Hokey oynadığın için bu mantıklı. Ama aksanın yok."

Kıkırdıyor ve bu derin, içten bir ses. Güzel bir ses. "Evet, arada bir çıkıyor. Ama benim geldiğim Minnesota'da ya hokey oynarsın ya da bira içersin. Yeterince büyüdüğünde ikisini de yaparsın."

"Sarhoş hokeyi-eğlenceli olmalı."

"Evet, sarhoşken oynadığım hokey maçlarında para kazandıran birkaç iyi darbe aldım."

"Yumrukları mı kastediyorsun?" Ben soruyorum.

"Evet." Elini çenesinin üzerinde gezdiriyor ve yakışıklı yüzünü kaplayan tüylerin dün geceye göre biraz daha kalın olduğunu fark ediyorum - çok dikkat ettiğimden falan değil.

"Tanrım, ama sen kaleci değil misin? Hokeyden pek anlamam ama kalecilerin pek kavgaya karıştığını sanmıyorum."

"Normalde kavgaya karışmayız ama arada sırada karışırsınız. Ama evde çocuklarla oynarken kaleci yok, bu da herkesin adil bir oyun olduğu anlamına geliyor."

Başımı salladım. "Yüzüme yumruk yiyeceğimi asla hayal edemezdim. Acıyor mu?"

Gülüyor. "İyi hissettirmiyor. Ama sanırım o anda bunu gerçekten düşünmüyorsunuz. Özellikle maç sırasında, adrenalin pompalandığında, bir nevi hissizleşiyorsunuz ve hiçbir şey sizi etkilemiyor. Ve tabii ki sarhoş olduğunuzda da o anda hiçbir şey hissetmiyorsunuz."

"İyiden başka, değil mi?"

"Doğru."

Pacey ileriye bakarak, "Tamam, bir kavşağa geliyoruz. Otoyoldan mı geliyordun?"

"Evet, ama sonra bir yerde yanlış bir yola saptım ve geri dönmenin bir yolunu bulacağımı düşündüm, ama yağmur yüzünden asla bulamadım."

Başını sallıyor ve kıkırdıyor. "Kasabaya gitmeyi planlıyorsanız buraya nasıl geldiğinizi soracaktım."

"İtiraf etmekten nefret ediyorum ama araba kullanmak ve yol tarifi yapmak bana göre değil." "Anladım. Eğer otoyoldan geliyorsan, bu demektir ki

Batıdan. Bu taraftan." Başını sallıyor ve birkaç adım arkasına düşüyorum. İşte o zaman sağlam baldırlarını görüyorum. Kutsal inek, bunlar kaslı. Aslına bakarsanız, tüm bacakları sanki taştan yapılmış gibi görünüyor. Sağlam, güçle dalgalanıyor. Aman Tanrım. Sanırım yaşamak için buz üzerinde kayarsan böyle olur.

"Neden burada olduğun konusunda gerçekten ayrıntıya girmedin. Macera dedin ama bir parçam buna pek inanmıyor."

Pacey'nin yanında kendimi rahat hissederek, "Evet, yüz ifadelerimi saklamakta hiçbir zaman çok iyi olmadım," diyorum.

"Bu sabah beni mutfakta gömleğimi çıkarmış halde yakaladığında bunu anlayabildim."

Oh, sevgili İsa.

Evet, eminim onu gömleksiz gördüğümde tam olarak ne düşündüğümü anlamıştır.

Göğüs kaslarını incelemek istediğimi anlayabilir miydi? Parmaklarımı kısa kesilmiş göğüs kıllarında gezdirmek istediğimi? Ona doğru yürüme, avuçlarımı göğsüne yerleştirme ve sonra dilimin düz kısmını göğüs uçlarında gezdirmeye fikrini ne kadar cazip bulduğumu görebiliyor muydu?

Tanrım, umarım değildir.

Yüzüm tekrar ısınıyor ve o bana gülümsüyor. *Alay ediyor.*

"Utangaç olduğunu söylemiştin," diyorum. "Sen bir yalancısın. Hiçbir utangaç çocuk bir kıza böyle bir şey söylemez."

"Belki de artık rahatım. Seninle rahatım. Birine ısınmam o kadar uzun sürmez."

"Bildiğim iyi oldu. Kendimi daha cesur ifadeler için hazırlayacağım." Uzun ağaçların gölgesinde birlikte yürümeye devam ediyoruz. Güneşi kutsayarak engelliyor ama rüzgâr ara sıra ağaçları karıştırıyor ve dün geceki yağmurun hafif damlacıklarını üzerimize yağdırıyor.

"Ee... maceran?" diye soruyor.

"Ne olmuş ona?" Rahat davranmaya çalışarak soruyorum. "Detaylandırmak ister misin?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz. Böyle iyiyim. Teşekkürler."

"Uh-huh. Anlıyorum. Bu adil, ama bana şunu söyleyin - lojman konusunda ne yapacaksınız?"

"Önce arabamı bulmaya odaklanırım diye düşündüm. Araba olmadan macera da olmaz."

"Mantıklı, arabayı bulduğumuzda, çünkü bulacağız, ondan sonra ne yapacaksın?"

"Bilirsiniz işte, her zamanki şeyler - kasabaya gidip maceraya atılan bir kızı barındırmak isteyen biri var mı diye bakmak. Klasik macera tipi davranışlar. Kendiliğindenlik anahtardır."

"Bu kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?"

Her seferinde bir adım atarak küçük bir tepeye tırmanıyoruz. Dün gece araba kullanırken bu yolların ne kadar çamurlu olduğunu unutmuşum. Takılıp kalmama şaşmamalı. "Yani, oldukça ikna edici olabilirim," diyorum.

"Peki ya her yer dolu olduğu için kalacak bir yer bulamadığınızda?"

"Bir çadır kurun. Hiçbir şey çadırdan yaşamak kadar macera dolu olamaz." "Çadırınız var mı?" diye sorar.

"Hayır, ama *Çıplak ve Korkmuş*'u izliyordum, bu yüzden o programdan bazı temel hayatta kalma becerileri öğrendim. 'Ormanda arabayı kaybetme' olayını saymazsak."

Çenesine vuruyor. "Arkadaşının senin kaçırılmanı istemediğini sanıyordum."

Tepeye doğru çıkarken ellerimi kalçalarımın altına koyarak, "Biliyor musun, bence insan nüfusuna karşı çok acımasız davranıyoruz. Herkes sürünge olmak için dışarıda değil. Herkes insan kaçırmaya çalışmıyor. Dışarıda bazı iyi insanlar var."

"Evet, ben ve çocuklar gibi." Bu çok doğru. "Ama dün gece şanslıydın. Kime rastlayacağınızı asla bilemezsiniz. Ve evet, Kanadalılar kibarlıkları ve misafirperverlikleriyle tanınırlar, ama yine de dışarıda sürünge var. Her şey olabilir, özellikle de hiç beklemediğiniz bir anda."

"Gün ışığı gibi parlıyorsun."

Gülüyor. "Sadece sana biraz bakış açısı kazandırmaya çalışıyorum."

Tepeye vardık ve bir de baktık ki arabam orada. Oh, şuna bakın, zavallı küçük tekerlekleri sıkışmış.

"Lütfen bana bunun senin araban olduğunu söyleme," diyor Pacey inanmayarak. "Evet, o benim arabam. Çok güzel değil mi?"

"Kanada Rocky Dağları'nda bir Mini Cooper sürmenin akıllıca bir fikir olduğunu mu düşündünüz? Hem de sağanak yağmur altında?"

"Yağmur yağacağını sanmıyordum," diyorum Minnie'ye doğru yürürken. "Minnie, ne oldu sana?" Kapüşonunu okşayarak soruyorum.

"Minnie mi? Mini Cooper'ına Minnie adını mı verdin?"

Başımı salladım. "Minnie ve Winnie, maceraya atılan iki kız."

Pacey elini yüzünde gezdirir. "Tanrım. Başka bir yere sıkışmadığın ve buraya kadar gelebildiğin için şanslısın." Tekerleğimin sıkıştığı yeri değerlendirmek için küçük hendeğe doğru adım atıyor. Başını iki yana sallıyor. "Bu çukurdan çıkabileceğinden emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" Onun durduğu yere doğru yürüyerek soruyorum. Ayaklarım hendekten aşağı kayıyor ve tam dengemi kaybedecekken Pacey dirseğimden tutup beni kaldırıyor.

"Dikkatli ol. Gerçekten çamurlu."

"Şimdi anlıyorum. Beni sürekli yakalamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu can sıkıcı olmalı."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, samimiyeti çınlıyor. "Hayır, bu iyi."

O gözler, benim felaketim olacak, bundan eminim. O gözler yüzünden aptalca bir şey yapacağımı biliyorum.

"Peki, delik?" Ben soruyorum. *Odaklan Winnie, onun gözlerine değil, elimizdeki soruna odaklan.*

"Evet, lastiğine bak. Bu çukurun en az beş inç derinliğinde ve arka lastik de aynı derecede kötü." Pacey arkayı işaret ediyor, ben de bakmak için boynumu ona doğru uzatıyorum.

Hmm, aslında haklı-Minnie'nin uğraştığı oldukça derin delikler var.

"Peki, biz sadece, bilirsin işte" -elimle bir hareket yapıyorum

-"Minnie'yi dışarı itmek mi?"

Kaşları kalkıyor. "Benim bilmediğim Herkül güçlerin mi var?" "Barı kaldırabiliyorum. Bunu bir spor salonunda egzersiz yapmaya çalıştığımda öğrendim.

birkaç ay önce spor salonuna gittim. Bunun bir anlamı var mı?" Kaşları düzleşiyor. "Bu kırk beş kilo eder."

"Gerçekten mi?" Gururla sordum. "Bundan daha hafif olduğunu sanıyordum.

Bana bak. Ne kadar kaldırabilirsin?" "Üç yüz."

Vay canına.

"Tamam, evet, yani, sen güçlüsün." Boğazımı temizliyorum, tişörtü yokken nasıl göründüğünü hatırlamamaya çalışıyorum ama zihnim beni yanıltıyor ve aniden o kalın göğüs kaslarını gözümün önüne getiriyorum. Tanrım, gerçekten de güçlü. "Yani senin üç yüz, benim kırk beş kilomla birlikte üç yüz elli kiloyu zorlayabiliriz. Daha kolay olması için yuvarladım. Yani bir arabayı itmekle aynı şey, değil mi?"

Minnie'nin kapısına yaslanıp gülüyor. "Senin yaşadığın gibi, bir arabanın üç yüz elli kilo olduğu bir dünyada yaşamayı çok isterdim."

"Bu doğru değil mi?"

"Yakınından bile geçmiyor. Üzgünüm."

"Belki adrenalinimiz devreye girer ve bilirsin işte, kaldıraç falan. Tekerlekler bize yardımcı olur. Neden bir denemeyelim? Denemeden bilemezsin."

Başını sallıyor ama sonra arabayı kaldırıp elini uzatıyor. "Anahtarlar."

"Oh, onları arabada bıraktım."

"Anahtarlarını arabada mı unuttun?"

"Yani, kimsenin kabul edeceğini düşünmemiştim."

"İnanılmaz," diye mırıldanıyor ve arabanın kapısını açıyor. İçeri uzanıyor, arabayı çalıştırıyor ve sonra boşa alıyor. "Pekâlâ. Bir tepede olduğumuzu düşünürsek, mucizevi bir nedenle tekerlekleri deliklerden çıkarabilmemiz ihtimaline karşı arabanın kapısından itmeniz en iyisi olacaktır. O zaman en azından arabayı tepeden aşağı yuvarlanmadan durdurabilirsiniz."

"Oh, akıllıca." Başımın yan tarafına vuruyorum. "Görünüşe göre beyinli hokey oyuncusunu kapmışım."

"Bizden çok yok," diyor o kadar sevimli bir gülümsemeyle ki içimin kelebeklerle çalkalandığını hissedebiliyorum.

Tanrım, gerçekten çok tatlı. Sadece sevimli değil, gördüğüm en yakışıklı adam. Ama böyle sırtıttığında, ooh, bu çok sevimli. Herkesin dizlerinin bağına çözebilir.

Onunla olan yakınlığımdan bahsetmiyorum bile. Sanki onu önceki hayatımda tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bunu çok merak ediyorum. Belki o bir barmen, ben de eski bir western kasabasında piyano çalan bir fahişeydim. En iyi arkadaşlar. Bana sürekli bacaklarımı açma işinden çekilmem gerektiğini söylüyor, ben de ona faturaların kendi kendine ödenmeyeceğini söylüyorum. Benimle ilgilenmek istiyor ama düşük maaşıyla zar zor geçiniyor. Ta ki

şehre büyük bir poker turnuvası geldiğinde hayatının fırsatı karşısına çıkar.

"İteceğim. Alo, dinliyor musun?"

"Ha? Ne?" Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak soruyorum. "Pokerde iyi misin?" "Ne?" diye soruyor, kafası tamamen karışmış bir halde.

"Ha?"

"İyi misin?" Yüzündeki şaşkın ifade beni neredeyse kahkahalarla güldürecek ama kendimi tutuyorum çünkü şu anda pek de akli başında görünmüyorum.

"Özür dilerim, kafam karıştı."

"Poker ne işe yarar biliyor musun, boş ver." Muhtemelen en iyisi buydu. "Dediğim gibi, kaputtan iteceğim. Yukarı yerine aşağı itmenin bana daha fazla kaldıraç sağlayacağını umuyorum."

"Bu fikre bayıldım. Kesinlikle harika, Pacey."

Bana ciddi bir şekilde yan gözle baktı ve sonra "Dikkatli ol, burası kaygan. Geçmiş siciline bakılırsa, ayakta kalma konusunda pek başarılı olacağını sanmıyorum."

Yanımdan geçmeye başladım. "Ne küçük bir inanç." Ayağım kaydı ve beni tekrar yakaladı. Kendimi sabitledim ve derin bir nefes aldım. "Bu korkunç bir tesadüftü."

"Tamam, kendine bunu söylemeye devam et." Sonra elini benimkinin içine sokuyor ve ben de elimde olmadan, bana yardım eden böyle büyük bir elin benimkinin içinde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamak için kendime bir saniye veriyorum. Bana rehberlik ediyor. "Kapıyı tam buradan tut." Elimini istediği yere koyuyor. "İşte böyle. Ve bu karmaşada ayaklarının üzerinde durmaya çalış." İkimiz de ayakkabılarımıza bakıyoruz. Çamura bulanmışlardı.

"Tanrım, ayakkabıların çok iğrenç. Özür dilerim."

"Önemli değil. Kulübeye döndüğümde hortumla temizleyebilirim. Sadece lütfen ayaklarının üzerinde durmaya konsantre ol. Yüzüstü çamura düşmeni hiç istemem."

Evet, bu benim için iyiye işaret değil.

"Ben hallederim. Merak etme."

"Tamam."

Etrafımda dolaştıktan sonra kaputa yöneliyor ve orada yerini alıyor. "Üç deyince iteceğiz. Unutmayın, yuvarlanırsa durdurmak için arabanın içine atlamaktan siz sorumlusunuz."

"Evet. Anladım. Şimdi en iyi kaslarını getir, Lawes. Sende olduğunu biliyorum."

"Daha önce gözlerinle bana yaptığın şantaj için teşekkürler."

"Bir kızı utandırmaya gerek yok," diyorum, aşağılanmaktan başımı çamura gömmek istesem de soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

"Merak etmeyin, dün gece kulübeye geldiğinizde de size aynı şekilde davranmıştım."

Tamam, evet, yine kırmızı yanaklar.

Ama bir an için düşünebilir miyiz? Beni haraca bağladı. Keşke görebilseydim. Keşke yüzündeki ifadeyi, beni içeri almasının neye benzediğini yakalayabilseydim. Gördüğü her şeyi beğendi mi? İfadesi beni beğendiğine inandırdı.

"Üç deyince, Winnie, itiyoruz. Bir. İki. Üç." Birlikte

Minnie'yi itiyoruz.

Ayaklarım çamurda

kayıyor. Homurdanıyor.

Homurdanıyorum.

Araba hareket etmiyor.

Ben kenara çekiyorum, o da çekiyor.

"Şuna bakar mısın? Bir santim bile kıpırdamadı," diyor Pacey alaycı bir tonda.

Ona bakmak için döndüm. "Biliyor musun, elinden geleni yaptığını sanmıyorum. Gerçekten 300 kaldırıyor musun? Yoksa sen de benim gibi bar presçisi misin?"

Kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor ve bu beni kıkırdatıyor. "Üç yüz kaldırıyorum ve bir keresinde üç otuz beşe ulaştım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kanıtla."

Parmağını bana doğru salladı. "Bir sporcunun derisinin altına nasıl girileceğini iyi biliyorsun, değil mi?"

"Muhtemelen. Hadi ama. Üç deyince, bunu yapabiliriz.

Hazır mısın?" Başını sallar ve pozisyonunu alır.

"Bir. İki . . . üç."

İkimiz de aynı anda itiyoruz ve araba hareket

ediyor. "Gah ... devam et ... devam et. Kaz, Pacey.

Kaz."

İtiyoruz ve biraz daha hareket ediyor.

"Daha sert, Pacey. Daha sert."

Araba biraz daha hareket edince, "Böyle söyleme," diye homurdanıyor.

"Yapıyoruz. Daha sert. Aynen böyle."

"Lanet olsun."

Bir kımıldama

daha.

"Aman Tanrım, evet. Pacey, evet."

"Orgazm oluyormuş gibi ses çıkarmayı kes," diye bağıyor tam araba çukurlardan çıkarken.

Araba ellerimden kayıp giderken "Evet," diye bağıyorum.

Heyecanla ellerimi çırpıyorum ve cesur çabalarımız için tezahürat yapıyorum ama bu tezahüratlar Pacey'nin bana bağırmasıyla gölgeleniyor.

"Frenler. Winnie, frenler."

"Oh kahretsin!" İleri atıldım ve inanır mısınız?

Çamurda kayıyorum ve arabam geriye doğru yuvarlanırken onu yakalamak yerine yüzüstü çamura düşüyorum ve arabam bir hendeğe giriyor.

Plop.

Splat.

"Orospu çocuğu," diyor Pacey yanıma çömelip dizlerimin üstüne çökmeme yardım ederken. Neyse ki yüzümü çamurdan kurtarmıştım ama ön tarafım çamur içindeydi. Zavallı Minnie'ye bakıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Minnie'yi o hendekten çıkarma şansımız var mı?"

"Hayır," diyor Pacey, bıkkın bir halde.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ama biliyorsunuz, tüm bunlar hakkında söylenmesi gereken bir şey var."

"Ne? Ayakta kalamayacağını söylediğimi mi?"

"Şey, bu, ama aynı zamanda ..." Göğsünü dürtüyorum, kaya gibi sert göğsünü. "Bay Şüpheli, deliklerden çıkmayı başardık. Bu gurur duyulacak bir şey."

"Evet, arabayı şimdi çekilmesi gereken bir çukura ittim."

"Ama bir şeyler başardığınızı hissetmiyor musunuz?"

Gülerek ayağa kalkmama yardım ediyor ve soruyor: "Arabanda neye ihtiyacın var? Kulübeye geri taşımama yardım edeyim."

Çamura bulanmış kollarımı iki yana açarak soruyorum: "Bagajdan valizimi alabilir misin? Belki bu sefer anahtarları da getirmeliyiz."

"Evet, iyi bir fikir olabilir."

İyi bir adam olduğu için hendeğe atladı, eşyalarımı aldı ve beni elimden tutarak daha sağlam bir yere götürdü.

Yolda. "Hadi, seni kulübeye geri götürüp temizleyelim."

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

PACEY

"Artık bavulumu taşıyabilirim. Gerçekten taşımak zorunda değilsin," diyor Winnie.

Ona bakıyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yüzü hariç tamamen çamura bulanmış. Bundan nasıl kaçınabildi, hiçbir fikrim yok, ama ön tarafının diğer her yeri damlıyor.

"Sana söyledim, ben halledebilirim. Senin endişelenmen gereken başka şeyler var, ayaklarının üzerinde durmak gibi."

Kulübeye dönerken iki kez daha kaydı. Ya inanılmaz sakar ya da ilk kez yürüyor.

"Biliyor musun, sanırım sorun ayakkabılarımda. Eskiler ve üzerlerinde fazla diş kalmamış. Kavrayışınız olmadığında kaymaktan kaçınamazsınız." *Gription?* Güzelmiş.

"Bunlar benim boktan ayakkabılarım ve ben iyiyim."

"Sen yürüyen bir tanrı değil misin?" diyor espriyle.

"Daha önce hiç böyle çağrılmamıştım. Sanırım hoşuma gitti." Kulübeyle birlikte büyük kırmızı bir kamyon da görünür. "Şükürler olsun, Stephan burada."

"Stephan mı? Bekle, o şef değil mi?"

"Evet. Yani muhtemelen kahvaltı için bir şeyler pişiriyordur." Havayı kokluyorum. "Evet, sanırım pastırma kokusu alıyorum. Sen de kokuyu alıyor musun?"

"Şu anda içinde yatmış olabileceğim hayvan dışkısının kokusunu almaktan korktuğum için hiçbir şeyi koklamamaya çalışıyorum."

Kıkırdıyorum. "Akıllıca. Sadece bir iniş daha. Üstesinden gelebilir misin?"

"Belki de vücuduma bir kızak, bu tepeye de bir kaydırak gibi davranmam daha akıllıca olur."

"Bilirsin, sadece aşağıya doğru süzül."

"Hayır, bu noktada çamur çok yapışkan." Bir elimle bavulu kavrarken diğer elimle de onun elini tutuyorum. "Tuttum seni."

Birlikte tepeden aşağı inip kulübenin garaj yoluna ulaştık.

Evet, bu domuz pastırması.

"Ayakkabılarımızı burada bıraksak iyi olur. Yerlere çamur bulaştırırsak Taters çıldırır."

"Tanrım, benden hoşlanmadığını unutmuşum."

"Onunla ben ilgilenirim. Bunun için endişelenme."

Ayakkabılarımızı çıkarıyoruz. Kapıyı açıyorum ve onun çamurdan arınmış bavulunu ve sırt çantasını yere bırakıyorum.

Çocukların hepsi yemek masasında, yemeğin tadını çıkarıyorlar. Bize bakmak için döndüler.

"Lanet olsun, ne oldu?" Hornsby sandalyesinden kalkarak sorar.

Baş parmağımı Winnie'ye doğru uzatıp, "Bu akıllı kız arabasını çamurdan çıkarabileceğimizi düşündü," diyorum.

"Ve yaptık," diye savunuyor Winnie.

"Evet, yaptık ve sonra onu başka bir hendeğe gönderdik."

Posey homurdanıyor ve peçetesini burnuna götürüyor.

"Winnie çamura düştü ve şimdi buradayız. Temizlenmesi gerekiyor ve sonra arabayı hendekten çıkarmak için bir çekici çağıracağız."

"Tanrım. Tamam. Stephan yumurta tavaşı yaptı. Ona iki tane daha yaptırabilirim."

"Bu harika olurdu," diyorum.

Winnie yüzünü buruşturarak, "Yumurtaya alerjim var," diyor. "Benim için endişelenmeyin. Protein bar alabilirim. Sadece bir duşa ihtiyacım var." Bavulunun sapını açıyor. "Misafir odasına dönmemin sakıncası var mı? Çamur kabuk bağlamaya başladı."

"Devam et," diyorum ve hızla uzaklaşıyor. Mutfğa gidiyorum ve Stephan'a bir yumruk atıyorum. "Hey, dostum. Harika kokuyor."

"Dün gece için özür dilerim," diyor. "Buraya çıkmaya çalışmanın güvenli olacağını düşünmedim."

"Endişelenme. Fazladan pastırmanız var mı?"

"Evet, senin için bir tava hazırlayabilirim. Peki ya kız arkadaşın?"

Kendi tükürüğümle boğuluyorum. "O benim kız arkadaşım değil.

Sadece beklenmedik bir misafir."

"Ahh, anladım." Bana göz kırpmıyor.

"Hayır, öyle değil. Gerçekten, dün gece aniden ortaya çıktı. Arabası sıkışmış ve tesadüfen kulübemize gelmiş."

"Vay be, şanslı kız. Tava ister mi?"

"Görünüşe göre yumurtaya alerjisi var. Hazırlayabileceğin başka bir şey var mı?" "Onu hallettim." Stephan işe koyuldu ve ben de mutfığa oturdum.

derin bir nefes alarak rahatladım. Yaşamak için spor yapıyorum, her gün iki yüz kiloluk adamlarla kayıyorum ama o tepelerde çamur içinde bir aşağı bir yukarı yürüyorum. . . kahretsin, bacaklarım yanıyor. Koç için yeni bir işkence aletinden bahsediyorum. Bizi çamura gönder, ihtiyacımız olan tüm egzersizi yapmış oluruz. Birkaç bavul, bir sırt çantası ve yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi yürüyen bir kız ekleyin, yandık.

"Bu sabah beyaz atına mı biniyorsun?" Taters boş tabağını lavaboya bıraktıktan sonra yanıma oturarak soruyor.

"Ne?" Ben soruyorum. Hornsby de bize katıldı. Posey ve Holmes masada kalıyor, Holmes'un okuduğu kitap hakkında konuşuyorlar.

"Bilirsin, parlak zırlı şövalye."

"Siktir git," diyorum elimi yüzümde gezdirerek. "Yardım almadan evden çıkacaktı, tam olarak nerede bıraktığını hatırlamadığı arabasını arayacaktı. Orada öylece kaybolmasına izin veremezdim." Fısıldayarak, "Eğer fark etmediysen, biraz dağınık biri. Kendi ayakları üzerinde duramıyor, hiçbir plan yapmadan maceraya atılabileceğini düşünüyor ve arabasının anahtarlarını arabasının içinde bırakıyor. Gerçekten bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum. Bana sorarsanız tamamen şans."

Hornsby ve Taters sessiz bir şekilde bana bakıyorlar, kollarını kavuşturmuşlar, gözlemliyorlar.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Görüyor musun?" Taters soruyor. "Neyi görüyorum?"

Ben soruyorum.

"Evet, bir tek ben görüyorum sanıyordum," diyor Hornsby. "Ama sen de görüyorsun?"

"Evet," diyor Taters sırtarak. "Bu kıza abayı yakmış." "Ne?"

Şok içinde sordum. "Siz ikiniz tamamen yanlış yoldasınız."

"İnkâr. Klasik," diyor Hornsby.

Taters, "Daha klasik bir hareket görmedim," diye ekliyor.

Hornsby, "Onu inkar ederken izlemek neredeyse utanç verici," diyor.

"Kim inkar ediyor?" Stephan soruyor.

Taters, ya da belki artık ona Patates demeye başlayacağım, öne doğru eğiliyor. "Lawes. Kıza aşık olduğunu düşünmüyor ama hepimiz bunu görüyoruz."

Stephan sırtı bize dönük bir şekilde, "Evet, bana gıda alerjisinden bahsettiği anda anlamıştım" diyor.

"Kibar olmaya çalışıyorum. Ona bir pislik gibi davranmamı ister misin? Taters'ın dün gece yaptığı gibi davranabilirim."

"Mmm, dün gece hıyarlık yaptığımı söyleyemem, daha çok sinirlendim."

"Onu neredeyse sağanak yağmurda dışarı atıyordun," diyorum. "Bu kızgınlık değil, hıyarlık."

"Siz iki puşt onun emrine amade olmuşken istesem de onu kapı dışarı edemezdin."

Taters'ın seviyesine inerek, "Hey, dostum, senin kızın sana sürtüklük yaptı diye her kız sürtük olacak diye bir şey yok" dedim.

Taters tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturarak, "Yanıldığının kanıtlanmasını seçiyorum," diyor.

Gözlerimi deviriyorum ve gruptaki mantıklı kişi olan Hornsby'ye dönüyorum. "Arabası bir çukurda; yakın zamanda çıkarabileceğinden emin değilim. Posey'nin arabasına takviye yapılması gerektiğini hatırlıyor musun? Çekici, yollar tamamen kuruyana kadar buraya gelmeyecekti, değil mi?"

"Evet, adam risk almıyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum. "Biraz siki tuttuğundan eminim, özellikle de hava durumu bu gece daha fazla yağmur yağacağını söylediğine göre."

"Evet, bunu düşünmüştüm." Hornsby yana doğru bakıyor. "İnternet tekrar açıldığında şehirdeki birkaç makul yeri kontrol ettim ve hepsi doluydu."

"Burada neler oluyor?" Taters araya girerek soruyor. "Olduğunu düşündüğüm şey, olmasa iyi olur."

"Hadi ama Taters," diyorum. "O yabancı bir ülkede-"

"Burası Kanada. Dubai'de cüzdanı olmadan bırakılmış gibi değil."

"Burası hâlâ yabancı bir ülke. Bir görevde gibi görünüyor. Ne için olduğunu bilmiyorum ama bu konuda pek de zeki görünmüyor. Ne yapacaksın?"

Ne yapalım? Onu zorla şehre götürüp, arabası olmasa bile kalacak bir yer bulmasını mı umalım?"

"Macera istiyordu ..."

"Sen tam bir pislisin," diyor Hornsby. "Tanrım, dostum, onun birkaç günlüğüne yanında olması seni öldürmez."

"Evet, olacak, titreşimimi öldürecek."

"Peki bu nasıl bir titreşim?" diye sordum. "Köşede somurtmak, insanları kızdırmak ve daha sonra biranızı midenize dayarken özür dilemek mi?"

"Aslına bakarsanız, ben de tam olarak bu havayı yakalamaya çalışıyordum."

"Hâlâ öyle olabilirsin ama o buradayken." Taters'ı bu konuda bu kadar zorlamak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Geri dönerken, ona kalıp kalamayacağını sorma fikrini düşündüm, benim yararına değil - çünkü bundan gerçekten hiçbir şey elde etmiyorum - ama Winnie ne yaptığını bilmiyor gibi görünüyor. Kaybolmuş, yalnız görünüyor. Bence yardıma ihtiyacı var ama nasıl isteyeceğini bilmiyor.

"Hayır, o buradayken vibe'ımla rock yapamam. Ya osurmak istersem? Kendi evimde osurabilmek için müsaadenizi isteyeceğim."

"Ciddi misin?" Hornsby soruyor. "Endişelendiğin şey bu mu? Osurmak mı?"

"Ve başka şeyler. Ya buraya bir kız getirirsem?"

Alay ettim. "Ne zaman bir kızı kulübeye geri getirdin ki?" "Asla, ama böyle bir seçeneğim olduğunu bilmek güzel."

"Hala bir kızı kulübeye geri getirebilirsin. Tanrım. Kulübenin diğer ucunda ve zaten senden korktuğu için, eminim senden uzak durmak için mümkün olan her şeyi yapacaktır."

Taters doğruldu. "Bunu o mu söyledi? Benden korkuyor mu?"

"Evet, seni lanet olası," diyorum. "Dün gece onun üzerinde epey bir etki bıraktın. Ve bu iyi bir izlenim değildi."

Vicdanının devreye girdiği anı görebiliyorsunuz çünkü gözlerinin arasındaki çukur hafifliyor ve omuzları çöküyor. "Kahretsin, kötü adam olarak bilinmekten hoşlanmadığımı biliyorsun."

"O zaman öyle davranma. Bir zeytin dalı uzat. Sanki şu anda buna ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

Aramıza bakıyor ve sonra soruyor: "Sence de bu biraz tuhaf değil mi? Yani, akli başında hangi kadın beş büyük hokey oyuncusuyla dolu rastgele bir eve gelir, geceyi burada geçirir ve her şey yolundaymış gibi davranır?"

Koridora bakıyorum ve "Sanırım kaybolmuş olabilecek biri, işte o kişi" diyorum.

"Sipariş ver, dostum," diyor Stephan, sacayağı üzerinde dumanı tüten bir tavayı mutfak adasına doğru kaydırırken. Bana bir çatal fırlatıyor ve ben de tek elimle yakalıyorum.

"Belki bu sana biraz iyi karma sağlar," diye ekliyorum. "Evini açarsan, bu bok geri gelir. Kim bilir, belki ikiniz anlaşırsınız?"

Taters güler. "Evet, eminim hiçbirimizin ona bu kadar yaklaşmasına izin vermezdin."

Ellerimi kaldırıyorum. "Hiçbir iddiam yok."

Taters, "Bu yüzden bu sabah kalktın ve hiçbirimiz günaydın diyemeden evden çıktın," diye alay ediyor.

"Doğru değil," diyorum, peynir, biber ve mücverle karıştırılmış bir yığın çırpılmış yumurtayı kaşıklarken. "Holmes bu sabah benden önce kalkmış. Muhtemelen hamlesini yapmak için bekliyordu."

Hornsby bıyık altından güler. "İşte o lanet gün. Adam bizimle zar zor konuşuyor. Gece geç saatte evimize gelen rastgele bir kızla konuşmayacağından eminim."

"Ve öyle olsa bile, ona bir şans vermiş gibi görünmüyorsun. Holmes bize size gömlek giymenizi söylediğini ama sizin bunu reddettiğinizi söyledi."

"Siktir git, size böyle mi söyledi?" Başımı salladım ve bir ısırık daha aldım. "Ona bu kadar erken uyanacağını düşünmediğimi söyledim. Kasıtlı olarak onun önünde çıplak göğüslü olmaya çalışmıyordum."

"Hı-hı," diyor Hornsby, Holmes, Winnie ve benim kaldığımız evin karşı tarafındaki koridorda bulunan odasına doğru yola çıkıyor.

"Peki, kalmasına izin verecek misin?" Bu konuşmadan yorulmuş bir halde soruyorum.

"Babamın bunu yapmasını mı istiyorsun?" Taters sırtıyor. "Kendine öyle deme."

Stephan bir kâsede bir şeyler çırparken adanın öbür ucundan gülüyor. "Kulağa hoş geliyor. Yani, o benim şeker babam, bana ihtiyacım olan parayı veriyor."

"Baban sana iyi para ödüyor," diyor Taters göz kırparak. "Öyle yapıyor."

"Bu çok rahatsız edici."

Taters elini omzuma koyuyor ve "Eğer kız arkadaşının kalmasını istiyorsan, baban sorun olmadığını söylüyor" diyor. Eğiliyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Babacık değerli bebeği için her şeyi yapar."

Göğsünü itiyorum. "Siktir git."

Taters da odasına doğru giderken gülüyor. "Pislikler," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"İçecek bir şey ister misin?" Stephan sorar.

"Biraz su alabilirim," diyerek ayağa kalkmaya başladım.

"Anladım, dostum. Babam bana iyi para ödüyor dediğimde, bana çok iyi para ödüyor." Kıkırdıyorum. "Tanrım, ona böyle hitap etmene bayılıyor olmalı."

"Bence kesinlikle gıdıklandı." Stephan bana içinde buz ve su olan bir bardak uzatıyor. Sonra öne doğru eğilip soruyor: "Eee... ondan hoşlanıyor musun?" Kaşlarını oynatıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Tanrım, sen de mi?" "Bu sadece bizim sırrımız olacak."

"Bu tür bir değerlendirme yapmak için bile onunla yeterince zaman geçirmedi. Ben sadece iyi bir adam oluyorum." Çok ateşli bir kıza, ama bundan bahsetmeyeceğim. Kızların yanında utangaç olabildiğimi söylerken şaka yapmıyordum. Kız kardeşime karşı her zaman korumacı olmuşumdur ama arkadaşlarının yanında çekingen davranırım. Ayrıca, Winnie muhtemelen benim ligimin dışında.

Tam o sırada Stephan ayağa kalkıp omzumun üzerinden bakıyor. "Adını duyamadım. Görünüşe göre çocuklar görgüden yoksun."

Arkamdan Winnie'nin şöyle dediğini duyuyorum: "Ah, görgü eksikliklerini centilmenlikle telafi ediyorlar." Adaya geliyor ve yanıma oturuyor. Ona bakmak için döndüğümde taze sabun ve lavanta kokusu çarpıyor yüzüme.

Ve . . . *lanet* olsun.

Hayal gücüne çok az şey bırakan dekolteli bir atlet giyiyor. Duştan yeni çıkmış, nemli bir yüzü var ve ıslak saçları başının tepesinde sıkı bir topuz yaparak yüzünün çarpıcı açılarını ortaya çıkarıyor.

Evet, *ateş gibi* haklıydı.

"Benim adım Winnie, duyduğuma göre sen de Stephan'sın. Yemeği olan adam."

"Aynen öyle." Stephan elini uzatıyor ve tokalaşıyorlar. "Bu salakların buraya kadar yiyeceksiz geldiklerine inanabiliyor musun?"

"Bana oldukça akılsızca geliyor."

Ona dönüyorum. "Rocky Dağları'nda toprak bir yolda Mini Cooper sürmek kadar akılsızca mı?"

"Bu sadece hayatı yaşamak. En azından yiyecek paketledim." Kıkırdıyor.

Stephan adadan uzaklaşır ve şöyle der: "Umarım krep seviyorsundur. Vegan yaban mersinli krep yaptım. Olur mu?"

"Ciddi misin sen?" Winnie şaşkınlıkla sorar. "Sana söyledim, bana bir şey yapmak zorunda değilsin."

"Ben bir aşçıyım. Herkesin karnının doyduğundan emin olmak benim sorumluluğum." Winnie'nin önüne bir tabak koydu ve bunlar çok güzel görünüyordu.

"Neden ben çırpılmış yumurta aldım da o krep aldı?" Alaycı bir ses tonuyla soruyorum.

"Çünkü siz küçük sürtükler, tatildeyken bile karbonhidrat almaktan şikayet ediyorsunuz."

Winnie yanımda gülüyor ama bu doğru. Karbonhidratlardan şikayet ediyoruz. "Ama tatlıdan hiç şikayet etmiyoruz."

"Bu yüzden sabahları yumurta alıyorsunuz, böylece o tatlıların tadını daha sonra çıkarabiliyorsunuz."

"Aman Tanrım, bunlar çok lezzetli," diye inliyor Winnie takdirle. "Çok teşekkür ederim, Stephan."

"Bir şey değil." Göz kırıyor ve sonra kalanını hazırlıyor. "Bunları buzdolabına koyacağım, böylece daha fazla istediğinde çıkarıp kızartabilirsin."

"Teşekkür ederim ama kalmayacağım."

Stephan kilere geri dönmeden önce şarkı söyler gibi bir sesle, "Benim duyduğum bu değil," diyor.

Winnie bana doğru döndü. "Bununla ne demek istedi?"

Tavamın geri kalanını ağızıma atıyorum ve Winnie'ye hitap etmeden önce biraz suyla yıkıyorum. "Çocuklarla konuşuyorduk ve bizimle kalmaktan başka bir seçeneğin olduğunu düşünmüyoruz. Hornsby-"

"Eli?"

"Evet Eli, bu sabah kalacak yerlere bakıyordum ve şu ana kadar her şey rezerve edilmiş. Arabanıza gelince, çekiciyi tanıyoruz ve zemin kuru olmadıkça buraya gelmeyecek. Önümüzdeki birkaç gün yağmur yağması bekleniyor."

"Ah." Omuzları çöktü. "Bu benim için pek umut verici görünmüyor."

"Evet, pek değil. Ama Tat-uh, Potato ile konuştuk."

Sırıttıyor.

"Ve burada istediğin kadar kalabileceğini söyledi."

Bana *gerçekçi* bir bakış attı. "Öyle bir şey demedi."

"Onun gibi bir şey," diyorum. "Ama cidden, en iyi seçeneğiniz bu olacak. Doluluk oranına sahip olabilecek herhangi bir pansiyon ya yarım yamalak ya da astronomik fiyatlı olacaktır. En azından burada bir arkadaşınız var ya da yalnız kalabilirsiniz, karnınız doycak ve hava kurduğunda dağdan inmenize yardımcı olabiliriz."

Alt dudağını ısırtıyor ve tabağına bakıyor. "Ama sanki durumdan faydalanıyormuşum gibi geliyor ve ben öyle bir insan değilim."

"Sizi davet edersek durumdan faydalanmış olmazsınız. Cidden, yerimiz var, yemeğimiz var ve sorun değil. Ve, hey, gerçekten ne için buradaysanız, ona huzur içinde odaklanabilirsiniz veya biz size yardımcı olabiliriz. Biz sadece burada takılıyoruz."

"Sana engel olmak istemiyorum."

"Olmayacaksın. Ve eğer öyle hissediyorsan, o zaman odana çekil."

"Bu doğru gelmiyor." Krepini didikliyor. "Buraya hayır için gelmedim."

"O zaman bunu telafi et," diyorum. Onun kalmasını istiyorum. Bu maceranın neyle ilgili olduğunu öğrenmek istiyorum. Bu kızı nasıl tanıdığımı anlamaya çalışmak istiyorum. Ve ... evet, belki de sadece onu daha iyi tanımak istiyorum. İlginç biri. Biraz tuhaf, çok inatçı ama inanılmaz derecede bağımsız. Beni büyülüyor.

Ayrıca, oğullarım dışında konuşacak başka biri daha var. Beni yanlış anlamayın. Onlar için ölümüne savaşırım ama bütün bir sezonu da onlarla geçirdim. Biraz kadın arkadaşlığı beni öldürmez.

"Çok param yok," diyor utanmış bir ifadeyle.

"Güzel, çünkü paranızı istemiyoruz. Bunu farklı şekillerde telafi edin."

Soru soran bir kaş kaldırıyor. "Affedersiniz efendim ama ben bu tür şeyler yapmam. Şey, bu tür şeyler yapıyorum, ama rızaya dayalı bir ilişki içinde, iyilik olarak değil ... ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Tanrım, öyle değil." Kıkırdıyorum. "Bunun kulağa nasıl geldiğini düşünmedim bile. Yani, bize başka şekillerde yardım etmek gibi."

"Peki bu nasıl olacak?" Stephan'ı işaret ediyor. "Size akşam yemeği hazırlayabileceğimden değil. Ve bir evde beş erkek olduğunuza göre, hepiniz gerçekten temizsiniz." Evin etrafına bakınıyor. "Size borcumu ödemek için ne yapabileceğimi gerçekten bilmiyorum."

"O zaman yapmayın. Neden kibar olmamıza izin vermiyorsun?"

"Çünkü her şeyi kendim yapmaya alışkırım," diye hızlıca cevap verirken gözlerini kaçırıyor. "I-" Derin bir nefes alıyor. "Genelde yardım aramam. Dün gece buraya gelmek, burada kalmak zordu. Yardım kabul etmek bana hiçbir zaman kolay gelmedi, bu yüzden burada daha uzun süre kalmak, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Senin için bu şekilde yıkmaktan nefret ediyorum ama zor bir durumdasın." Gözleri benimkilerle buluşana kadar uzanıp iki parmağını çenesine koyarak onu bana bakmaya zorluyorum. İşte oradalar, o masmavi gözler, daha önce hiç görmediğim bir renk. "Araban en azından birkaç gün o çukurdan çıkamayacak. Şehirde otel yok ve ne yazık ki başka seçeneğimiz de yok. Ya biz ya da yardım gelene kadar arabanın içinde bir çukurda kalacaksın ve açıkçası bu güzel kulübe yerine arabayı seçersen bu bize hakaret olur."

Dudaklarını endişelendiriyor ve sonra usulca nefes veriyor. Omuzları çöküyor ve ne zaman teslim olduğunu anlıyorum. "Ne yazık ki, sanırım haklısın."

"Biliyorum, öyleyim." Sandalyemden kalkıyorum ve ellerimi başımın üzerine uzatıyorum. "Rahatına bak Winnie. Görünüşe göre birkaç günlüğüne yeni evin burası olacak."

Sonra da çok ihtiyacım olan duşu almak için odama doğru yola çıkıyorum.



Telefonum komodinin üzerinde çalarken başımı havluyla siliyorum. Hemen bir boxer külot giyip koşarak komodinin yanına gidiyorum ve ekranda babamın adını görüyorum.

"Selam baba," diye cevap veriyorum yatağa otururken. "Nasılsın?"

"Oldukça iyiyim," diyor babam, sert sesi sestten daha net duyuluyor.

Telefon. Otuz yılı aşkın süredir öğretmenlik yaptıktan sonra emekli oldu ve günlerini Minnesota'da annemle birlikte sakin ve huzurlu bir hayatın tadını çıkararak geçiriyor. "Sen ve çocuklar Banff'ta mısınız?"

"Evet, dün geldim."

"Annen ve ben gerçekten yakında oraya gitmeliyiz. İki yıl önceki gezimizden çok keyif almıştık ve bunu tekrarlamayı düşünüyorum."

"Sadece bana ne zaman olacağını söyleyin, ben de burada olacağımdan emin olun. Evde yer var, hatta sizi burada bir yere yerleştirebiliriz."

"Hayır, hayır," diye alay ediyor babam. "Sizi rahatsız etmek istemediğimi biliyorsunuz çocuklar, özellikle de gevşemeye çalıştığınız zamanlarda. İhtiyacınız olan son şey birkaç yaşlı insanın tarzınızı bozması."

"Burada ne yaptığımızı sanıyorsun bilmiyorum baba ama düne kadar burada hiç kızımız olmamıştı. . eğer ima ettiğin buysa."

"Yani Silas kız arkadaşını kulübeye hiç götürmedi mi?"

"Şey, o farklıydı, ama biz kızları buraya geri getirmeyiz." "Hı-hı, o zaman dün neden değişti? Kim getirdi Biri mi? Dur tahmin edeyim, Horny yaptı."

Kıkırdıyorum. "Hayır, şaşırtıcı bir şekilde. Kız aslında dün buraya uğrayan biri. Şiddetli fırtına yüzünden arabası yolda kalmış ve yardım istemek için kulübeye gelmiş. Gidecek hiçbir yer olmadığı için gece burada kaldı. Taters bu konuda çok kızgın ama kızı geri çeviremezdik."

"Umarım öyle değildir. Onun iyi olacağından emin olduğunuz için aferin size."

"Evet, bilirsin... gerçekten tanıdık geliyor. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum."

"Belki de onu başka bir hayatta tanıyordun," diyor babam ve gözlerimi deviriyorum.

"Bu saçmalığa inanmadığımı biliyorsun." Gülüyor. "Bu yüzden söyledim."

"Bu telefon görüşmesinin bir anlamı var mıydı?" Ona takılarak soruyorum.

"Sadece oğlumu kontrol ediyordum, birinden haber aldın mı diye." "Bu uğursuzluk getirir," diyorum. "Birinden haber almam mı gerekiyor?"

"Belki," diyor.

"Detaylandırmak ister misin?"

Boğazını temizliyor, böylece ciddileşmek üzere olduğunu anlıyorum.

"Josh'tan bir telefon aldım."

Bunu beklemiyordum.

"Seni gerçekten aradı mı?"

"Evet, hazırlıksız yakalandığımı söylemek hafif kalır."

"Sadece kontrol mü ediyordu?"

Babam duraksıyor ve sonra "Hayır, aslında özür diliyordu" diyor.

"Ciddi misin?" Buna pek inanmadığım için soruyorum. "Özür dilemesine ne sebep oldu? Yani sana ve bana nasıl davrandığı düşünüldüğünde gecikmiş bir özür, ama birdenbire özür dilemeye mi karar verdi?"

"Özür diledi. Sizden de özür dilemek istediğini söyledi. Kendini açıklaması gerekiyor."

Josh istediği kadar özür dilesin, bunun benim için hiçbir şeyi değiştireceğini sanmıyorum.

Josh benim üvey kardeşim. Onu tanıdığımdan beri bir pislik gibi davrandı ve beni tanıma fikrini reddetti. Öyleyse neden ona özür dileme şansı vermek isteyeyim ki?

Peki neden şimdi?

"Sessizliğinden anladığım kadarıyla şu anda Josh ile konuşmaya açık değilsin," diyor babam.

"Pek sayılmaz. Sana pislik gibi davrandı baba. Özrünü kabul ettin ve şimdi her şey yolunda mı?"

"O benim oğlum."

"O bir pislik," diye karşılık veriyorum.

Babam iç çekti. "Bunu anlamanın senin için kolay olmadığını biliyorum, ama sana ulaştığında, ki ulaşacak, lütfen Pacey, lütfen kalbini açık tut."

Evet. Tamam.

"Elbette baba," diyorum onu yatıştırmak için, o telefona cevap vermemin mümkün olmadığını çok iyi bilmeme rağmen.

"Teşekkür ederim." Babamın rahatlaması beni biraz suçlu hissettirse de. "Tamam, artık gitsem iyi olacak. Annen golf sahasında benim için bir oyun randevusu ayarladı."

Kıkırdıyorum. "O iyi bir kadın."

"Öyle. Seni seviyorum, evlat."

"Ben de seni seviyorum baba."

Telefonu kapattıktan sonra yatağın üzerine fırlattım. Bu zihinsel olarak hazırlandığım bir telefon görüşmesi değildi.

Ama Josh'ı ve sicilini bildiğimden, bundan bir şey çıkmaz. En azından ben öyle umuyorum.

Altıncı Bölüm

WINNIE

Arkadaşlarımın FaceTime aramasına cevap vermesini beklerken gergin bir şekilde bacağımı zıplatıyorum. Katherine'in ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama konuşmayı gerçekten dört gözle beklemiyorum.

"Alo?" Max, yüzü ekrana gelirken şöyle der. "Lanet olsun, ben Winnie. Katherine, buraya gel. Bizi endişeden hasta eden senin arkadaşın."

Dostum, şimdiden iyi başlamıyor.

Katherine telefonu Max'in elinden kapıyor ve kan çanağına dönmüş gözleri ortaya çıkıyor. Başında, çekiştirmekten delirmiş olduğunu bildiğim saçlarını maskeleyen bir eşarp var ve iki gündür uyumamış gibi görünüyor. Gözlerinin arasındaki damarın seğirdiğinden bahsetmiyorum bile.

Evet, bu eğlenceli bir konuşma olmayacak.

"Ne yapıyordun sen böyle? Bizi arayıp geldiğinizi söylemeniz gerekiyordu." Gözlerini işaret ediyor. "Bunu görüyor musun? Şu kan çanağına dönmüş, korkunç derecede çirkin gözleri görüyor musun? Bu senden. Yolun kenarına atıldığını, Minnie'den koparıldığını ve karaborsa için profilini çıkarmaya başlayana kadar bir kafese tıkıldığını sanıyordum. O gözler ve o göğüslerle iyi bir fiyata satılırdın."

"Aman Tanrım, Katherine, şu sürekli izlediğin suç programlarını bırakmalısın."

"Oh . . . bunun hayali olduğunu mu düşünüyorsun? Ohhhhhh hayır, bu gerçek hayat, tatlım. Ve tarif ettiğim şey daha iyi bir versiyon, çünkü sen birinci sınıf bir adaysın. Ateşli ve bilgisiz. Seni çok çabuk kaparlar."

Max telefonu Katherine'den koparır ve "Dostum, bana tutsaklar ve tutsak edenlerle ilgili bazı makaleler gösteriyordu. Bütün gece beni bu konuda endişelendirdi. Sonra dün gece uyuyamadığım için bu sabah bana bir cronut almasını istedim. Ve biliyor musunuz, o çörek her ne kadar lezzetli olsa da Katherine'in dün gece bende bıraktığı travmatik izi unutmama yardımcı olmadı. Yaralıyım. Bu senin suçun."

"Özür dilerim," diyorum, sonunda tek kelime edebilmişim. "İnanın bana, ikinizden bilerek kaçmadım. Dün gece korkunç bir fırtına vardı. Yağmur zavallı Minnie'nin üzerine yağıyor, görüş mesafesini inanılmaz derecede düşürüyordu. Kanada Kayalıkları'nda telefonlar pek çekmiyordu ve buna ek olarak internet de çalışmıyordu. Ama internet nihayet bu sabah geri geldi, böylece FaceTime yapabildim."

Katherine telefonu Max'in elinden kapıyor ve ekrana yakından bakıyor, etrafımı gözlemlemeye çalışırken yüzü psikotik bir görüntüye bürünüyor. En azından öyle yapıyor gibi görünüyor.

"Neredesin?"

Ve işte cevaplamak istemediğim soru, çünkü çıldıracak. Aklımda hiç şüphe yok ki büyük bir zihin kaybı olacak ve sadece dersle uğraşmak zorunda kalmayacağım, aynı zamanda Max'in sızlanmalarıyla da uğraşmak zorunda kalacağım. Çünkü telefonu kapattığımda Katherine çılgına dönecek ve Max onun çılgınlıklarına maruz kalacak, sonra da Max'in Katherine hakkındaki şikayetlerini dinlemek zorunda kalacağım. Arkadaşınız bu kadar perişan ve kişisel güvenlik konusunda takıntılıysa olacağı budur.

"Nerede olduğum hakkında konuşmadan önce derin bir nefes almanı istiyorum."

"Winnie," diyor, zonklayan damarı şiddetlenerek. "Eğer bir tür genelevde olduğunu söylersen, kendimi kaybedeceğim."

"İyi haber o zaman. Genelevde değilim, bu yüzden bir bok kaybetmemeliyim. Bunu aradan çıkardığımıza sevindim. Vay be. Şimdi rahatlayabilir ve normal arkadaşlar gibi sohbet edebiliriz."

Katherine başını sallar. "Sanki ben bu şekilde çalışıyorum. Şimdiye kadar daha iyi bilmen gerekirdi. Neredesin sen?"

Bu umursamaz tavra bir şans vermeye değerdı.

"Bu hikayeye, bunun benim için zor bir yolculuk olduğunu söyleyerek başlamama izin verin, bu yüzden seçimlerim konusunda bana ders vermezseniz minnettar olurum."

"Ooh, *annemi kaybettim* kartını oynuyor, hem de erkenden," diyor Max. "Sevgili dostumuz her nerede ikamet ediyorsa etsin, hikayesine önsöz yazmak zorunda kaldığında bunu onaylamanıza imkan yok."

O haklı.

"Sadece nerede olduğunu söyle," diyor Katherine. Ben bir şey söylemeyince gözlerini deviriyor ve "Tamam, seni fazla zorlamayacağım" diyor.

"Söz mü?"

"Söz veriyorum," diyor sıkılmış çenesinin arasından. İşte bir şey yok.

"Tamam, dün gece Banff'a geldim. Size mesaj atmaya çalıştım ama mesajım ulaşmadı. Fırtına gerçekten çok kötüydü ve şehre doğru ilerlerken önümü iyi göremedim ve sonunda yanlış bir dönüş yaptım."

"Kaçırılmanın ilk hatası."

"Katherine, Tanrı aşkına," diyor Max. "Şu kaçırılma olayını bırak artık. Her saniye arkamı kollamak zorunda kalıyorum."

"Farkında olmamız gerekiyor."

"Güven bana, hepimiz farkındayız." Max telefonu ikisini de görece şekilde kaydırır. "Devam et."

"Teşekkür ederim." Zor kısma hazırlanmak için boğazımı temizliyorum. "Şey, yanlış dönüş beni dağlara götürdü." Katherine'in bir şey söyleyecek gibi olduğunu görebiliyorum ama Max ona bakınca çenesini tutuyor. "Yol toprak bir yola dönüştü."

"Yüce Tanrım," diyor Katherine burnunu sıkarak.

"Çok fazla yağmur yağdığı için yol çamura dönüştü ve Minnie bu çamurla pek başa çıkamadı ve sonunda çamura saplandı. Ne yaptıysam onu çıkaramadım. Yardım çağırmaktan başka çarem yoktu çünkü telefonum çalışmıyordu."

Katherine ileri geri sallanmaya başlar.

"Eşyalarımı topladım ve fırtınanın içine daldım. Uzakta bazı ışıklar gördüm ve o yöne doğru ilerledim. İnanın bana çok korkutucuydu. Fırtına o kadar kötüydü ki sürükleneceğimi sandım.

çamur ve yağmurda uzaklaştım. Neyse ki, bir ev olduğu ortaya çıkan ışıklara ulaştım ve bir telefon kullanma umuduyla kapıyı çaldım."

"Şu anda yakalandıysanız iki kez göz kırpın. Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." Max'in koluna vurur. "Sana ona GPS takip cihazı takmamız gerektiğini söylemiştim."

"Esir alınmadım. Adamlar dün gece çok nazikti."

"Adamlar mı?" Katherine bağırır.

"Çocuklar, ha?" Max öne doğru eğilir. "Ne tür adamlar?"

Alt dudağımı ısııyorum ve sonra öne doğru eğilip fısıldıyorum, "Profesyonel hokey oyuncularını."

"Ne?" Max oturdukları koltuktan kalkarak telefonu yanına alır. "Dur bakalım. Bana fırtınanın ortasında yanlış bir yola saptığını ve tesadüfen profesyonel hokey oyuncularıyla dolu bir eve rastladığını mı söylüyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Söyledikleri kişi olduklarını bana kanıtlamaları gerekiyordu ve bu sabah internet geri geldiğinde biraz keşif yaptım."

"Peki onlar tam olarak kim?"

"Hiç beklemediği bir anda ondan faydalanacak olan usta manipölatörler," diye bağırıyor Katherine arka planda.

Katherine'in sakinleştiriciye ihtiyacı var.

"Vancouver Agi'deler-"

"Kışkırtıcılar," diyor Max ben sözümü bitiremeden. "Vay anasını. Eğer bana Ian Rivers'in orada olduğunu söylersen çıldıracağım. Orada mı?" Max alnını tutuyor. "Bekle, bana söyleme. Bilmek istemiyorum." Telefona yaklaşıyor, böylece yüzünün sadece yarısını görebiliyorum ve fısıldıyor, "Orada mı?"

"Ian Rivers - dışarı çıkan oydu, değil mi?"

"Evet. Ve lanet olsun Winnie, o sadece buzda bir canavar değil, aynı zamanda ateşli. Gerçekten çok ateşli. Orada mı? Eğer oradaysa, geliyorum. Bana nerede olduğunu söyle, orada olacağım."

Kıkırdıyorum. "O burada değil." "Kahretsin. Kim var orada?"

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Hepsi birbirlerine soyadlarıyla hitap ediyor ama kendilerini ilk adlarıyla tanıtıyorlar. Bu çok kafa karıştırıcı. Ev Taters'a ait, uh ..."

"Silas Taters," diyor Max. "Hay aksi. Eli Hornsby orada mı?"

"Evet," diyorum heyecanla. "Öyle. Ve aman Tanrım, çok güzel. Vay canına. Daha önce onun kadar güzel birini gördüğümü sanmıyorum. Ona bakmak çok zor çünkü adamın yüzünün güzelliği neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla."

"O zaman sorunlarınız var, çünkü onun resimlerine bakmakta hiçbir sorun yaşamıyorum. Ona günlerce bakabilirim. Başka kim var?"

"Levi Posey."

"Hmm, onun hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Komik biri. Ondan hoşlanıyorum," diyorum Katherine'i arka planda volta atarken yakaladığımda. İçten içe gülümsüyorum. Bu onu öldürüyor olmalı. "Ve sonra Halsey Holmes."

"O bir skor tanrısı. Pakı buzdaki herkesten daha iyi kullanıyor."

"Evet, oldukça sessizdir," diyorum. "Pek konuşmaz, sadece okur. Ve son adam da Pacey Lawes."

Max'in çenesi düşer ve birkaç kez göz kırpar. "Pacey Lawes, yani Agitators kalecisi mi? O tam bir sihirbaz. Ligde en çok kurtarış yapan kaleci. En çok kurtarış yapan, Winnie."

Yanaklarım kızardı.

Ligde en çok kurtarış yapan adam güzel olduğumu söyledi.

Ayrıca kendi evi olmamasına rağmen bana kalmam için bir yer teklif etti. Ayrıca arabamı bir çukura itmeme de nazikçe yardım etti.

Max iç çeker. "Kelimenin tam anlamıyla ıslak rüyama girdin, seni şanslı pislik."

Ben gülerken Katherine telefona yaklaşıyor ve soruyor: "Tamam, harika. Bazı ünlülerle tanıştın ama onlarla tanıştıktan sonra ne oldu? Telefonlarını kullanmana izin verdiler mi? Senin yasak bölgelerine dokunmaya çalıştılar mı?"

"Hayır, Katherine," diyorum bitkin bir sesle. "Mesele de bu zaten." Tekrar kıvrınmaya başladım. "O kadar kötü bir fırtına vardı ki telefonlar çalışmıyordu ve tekliflerini kabul etmekten başka seçeneğim yoktu."

Katherine'in gözleri kısılır. "Ne teklifi?"

"Gece kalmak için." Sertçe yutkunuyorum ve utanıyorum. "Cinsel iyilik için mi?" Katherine bağırıyor.

Kimsenin duymamasını umarak telefonumun sesini hızla kısıyorum. "Hayır," diye karşılık veriyorum. "Tanrım, Katherine. Sadece iyi davranıyorlardı. Bana bu gece için bir misafir odası önerdiler. Arabama geri dönmeyi düşündüm."

uyumama izin vermediler. Eğer gerçekten kaçırılmak istiyorsam, bunu yapmanın yolunun bu olduğunu söylediler."

"Yani gece onların evinde mi kaldın?"

Başımı sallıyorum ve sonra odayı göstermek için telefonun kamerasını çeviriyorum. "İşte şimdi buradayım. Evde, dün gece kaldığım odadayım."

"Sanki lüks bir tatil köyündeymişsiniz gibi görünüyor," diyor Max. "Birinin evinde değil. Bu tonozlu bir tavan mı?"

Telefonu tavana doğrultuyorum. "Evet. Kirişler açıkta. Ve şu avizeye bak."

"Aman Tanrım, avize kimsenin umurunda değil," diye bağırır Katherine. "Hemen gitmen gerek. Delirdin mi sen? Hokey oyuncuları kocaman ve evde seninle birlikte beş tane mi var? Bir çember sarsıntısının kokusunu alabiliyorum, senin sırtın iniş bölgesi olacak."

"Tanrım, Katherine," diye bağırır Max. "Lanet olsun, neyin var senin?" Parmağıyla onu işaret eder. "Psikolojik yardıma ihtiyacın var."

"Teknik olarak altı kişi var," diyorum. "Stephan adında etine dolgun bir şef var. Çok lezzetli vegan krepler yapıyor."

"Ev yapımı şurup mu?" Max sorar.

"Sanırım öyle. Şu krema şeylerinden birinin içindeydi ve içinde huckleberry vardı."

"Ooh, bu çok süslü."

"Siz ikiniz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Katherine soruyor. "Winnie ölümle yüzleşiyor ve sizin tek konuştuğunuz avizeler ve huckleberry asılı şurup mu?"

"Ölümle yüzleşmiyorum. Beni gerçekten kurtardılar."

Katherine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Hı-hı, bu yüzden mi hâlâ oradasın? Seni kurtardıklarını düşündüğün için mi? Seni böyle elde ettiklerini biliyorsun, değil mi? Önce güven oluşturup sonra da öldürmek için saldırıyorlar."

"Katherine." Ciddileşiyorum. "Hâlâ buradayım çünkü gidecek başka yerim yok."

"Ne demek istiyorsun?" Katherine soruyor. Aslında tansiyonu için endişeleniyorum. Damarı daha önce hiç bu kadar belirgin görmemiştim ve FaceTime genellikle kristal netliğinde bir görüntü sağlamaz, ama adamım, öfke damarının nabzını görebiliyorum.

"Pacey bu sabah arabamı çukurdan çıkarmam için bana yardım etmeye çalıştı."

"Ooh, bunu yaparken gömleğini çıkarmış mıydı?" Max soruyor.

"Hayır." Sırıtiyorum. "Ama bu sabah mutfağa gittiğimde kapalıydı ve aman Tanrım, Max, daha önce hiç bu kadar kas görmemiştim."

"Tanrım, senden nefret ediyorum."

Katherine, "Lütfen, arabanızla ilgili hikâyeye geri dönün," dedi.

"Evet, onu deliklerden çıkardık ama sonra durdurmayı unuttum ve bir hendeğe yuvarlandı."

Max homurdanırken Katherine ellerini havaya kaldırıp uzaklaşır.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, yüzüstü çamura düştüm ve kendimi utandırdım. Ama evet, Minnie şu anda bir çukurda ve çekilmesi gerekiyor. Arka yollarda olduğumuz için yollar kuruyana kadar buraya çekici gelmeyecek. Önümüzdeki birkaç gün yağmur yağması bekleniyor, bu yüzden arabasızım."

"Yüce Tanrım, sanırım ... evet, sanırım kalp krizi geçiriyorum." Katherine kanepeye oturur ve göğsünü sıkar.

"Kalp krizi geçirmiyorsun." Max gözlerini devirir.

"Eğer o kısmı beğenmediysen, bundan sonraki kısmı da beğenmeyebilirsin." İrkildim.

Katherine'in kafası telefona doğru kayar. "Şimdi ne olacak?"

"Peki, ayrılırken Banff'ta nerede kaldığımı sormuştun, hatırlıyor musun?"

"Yessss," der Katherine.

"Şey, sana tüm ünlülerin kaldığı şu havalı yeri söylemiştim." "Uh-huh."

"Yani, bu bir yalandı."

Katherine'in gözleri ölümcül bir hal alır.

"Oraya gidip o otelde bir oda tutabileceğimi düşündüm. Meğer araba sürmeye öğle yemeği arası verdiğimde araştırdım ve fiyatlar astronomikti. Şu anda Banff'ta olmak için popüler bir zaman. Çocuklardan biri bana bunun sebebinin yılın bu zamanında göllerin en güzel olması olduğunu söyledi. Buzulların erimesiyle ilgili bir şey, bilmiyorum. Her neyse, buraya geldiğimde kalacak bir yer bulurum diye düşünmüştüm ama çocuklar her yerin dolu olduğunu söylediler."

"Eğer bana kampa gideceğini söylersen, seni evlatlıktan reddederim."

Canlanıyorum. "Hayır, kamp yapmıyorum. Çocuklar bana istediğim kadar misafir odası teklif ettiler."

"Bu daha da kötü," diye bağırır Katherine.

"Bunun neresi kötü? Gerçekten çok iyiler."

"Tabii ki iyiler. Güveninizi kazanmaya çalışıyorlar, böylece sizi seks köleleri haline getirdiklerinde, bunun yeni normaliniz olduğunu düşünmeye başlıyorsunuz."

Max, Katherine'i kolundan tutup koridordan yatak odasına doğru götürürken, "Tamam, gidip biraz kestirmen gerek," dedi. "Birazdan sana soğuk kompres getireceğim. Sakin ol." Katherine gözden kaybolduğunda Max, "Hayatımı katlanarak zorlaştırdığının farkında mısınız?" der.

Yaltaklanıyorum. "Biliyorum, özür dilerim."

"Bunu nasıl telafi edebileceğini biliyor musun?"

"Nasıl?" Ben soruyorum.

"Benim için Ian Rivers'ın telefon numarasını bulmaya çalış." Kıkırdıyorum. "Elimden geleni yapacağım."

"Peki benim için başka ne yapabilirsin biliyor musun?"

"Sana bir randevu ayarlamak mı?" Ben soruyorum.

"Şey, bu, ama aynı zamanda ... en iyi hayatını yaşa, Winnie." Bana sırtıırken gözleri yumuşuyor. "Katherine seni seviyor, bu yüzden bu kadar deli, ama bunu yapman gerektiğini biliyoruz, bu yüzden ihtiyacın olan şekilde yap ve eğer bu beş yakışıklı hokey oyuncusuyla tonozlu tavanlı bir kulübede bir hafta geçirmek anlamına geliyorsa, o zaman yap. Bu zamanı kendine ayır."

Rahat, pelüş yatağa uzandığımda omuzlarımdaki gerginlik hafifliyor. "Bu benim için çok şey ifade ediyor, Max."

"Ama lütfen dikkatli ol, tamam mı? Sanırım ikimiz de bu adamların muhtemelen gerçekçi ve iyi insanlar olduğunu biliyoruz. Yasa dışı bir şey yapacak kadar aptal değiller ama yine de dikkatli ol. Göğsündeki kalp şu an çok kırılgan. Bir ömür boyu yetecek kadar şey yaşadı. Ona iyi bak."

Elimi göğsüme bastırıyorum. "Yapacağım." Max'e gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Gerçekten çok endişelendim. Katherine'in bana kızmasını istemiyorum."

"Katherine'i bilirsin, havlaması ısırmasından daha büyüktür. Onun için endişelenme. Evin önünde ona biraz sakinleştirici vereceğim. Sen sadece kendine dikkat et ve işine bak. Buraya yenilenmiş ve zihninin açık bir şekilde dönmeni istiyoruz. Tamam mı?"

"Tamam."

"Ve Tanrı aşkına, sık sık kontrol edin. Mesajla bile olsa."

Kıkırdıyorum. "Yapacağım. Merak etme. Ama bir süre benden haber alamazsan, çıldırmadan önce Banff için hava tahminlerine bak. Fırtına çıktığında yazışmalar azalabilir, bunu da aklında tut."

"Anladım." Göz kırıyor. "Şimdi git birkaç hokey oyuncusuyla eğlen." "Eğleneceğim."

"Telefonu kapatmadan önce, söyle bana... Eli Hornsby'yi gözüne kestirdin mi?"

Bir kahkaha patlattım. "O çok güzel. Onun gibi bir erkeği sevebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Ama ..."

Utangaç bir tavırla elimi yüzüme götürüyorum ve yüzümün ısındığını hissediyorum. "Ama Pacey ... Tanrım, onda beni tamamen çeken bir şey var. Çok yakışıklı."

"Ooh evet, Winnie. Pacey belli bir tür erkek. Saçlarını iyi tarıyor, istediğinde düğümlüyor, kalçaları bir karpuzu ezebilir ve gözleri."

"Evet," diye fısıldıyorum telefona. "Gözleri beni yakıyor." "Bunun için gitmelisin."

Homurdanıyorum. "Sen delisin. Pacey Lawes gibi birinin benim gibi biriyle birlikte olmasına imkân yok. Sadece buradan geçiyor olmamdan bahsetmiyorum bile."

"Aynaya baktın mı? Çok güzelsin. Sende de o özel fermuar var."

"Özel fermuar mı?" Gülüyorum. "O da ne?"

"Biliyorsun." Parmaklarını birbirine sürtüyor. "İnsanların etrafında olmayı sevdiği, neşeli, bulaşıcı bir kişilik." Fısıldayarak, "Psikotik Katherine'in tam tersi." diyor.

O kadar sert homurdanıyorum ki burnumu silmek zorunda kalıyorum. "Güven oyu için teşekkür ederim ama kimseye karşı bir hamle yapmayı planlamıyorum. Yine de bu manzaradan faydalanmayacağım anlamına gelmiyor."

"İşte benim kızım. Ve o telefon numarasını almaya çalışıyorsun, değil mi?" "Ah, evet, Ian Rivers'ın telefon numarası. Etrafa sorarım."

"En azından bunu yapabilirsin, çünkü telefonu kapattığımda muhtemelen günü atlatabilmek için Katherine'e elma püresi içinde ezilmiş bir yatıştırıcı vermem gerekecek. Arkadaşlarıma ilaç vermeyi tercih etmiyorum, Winnie."

"Biliyorum ama bazen yapılması gerekiyor."

"Evet, bu bir zorunluluk." Kıkırdıyor ve "Kişisel güvenlikten bahsetse de, en iyi arkadaşının ona bir Xanax vermeye hazır olduğunu bilmiyor." diyor.

"Bilmediği şey ona zarar vermez. Seni seviyorum, Max."

"Seni seviyorum. İyi eğlenceler."

Telefonu kapattık ve ben tavana bakarken telefonumu kenara fırlattım. İşte burası. Birkaç günlüğüne burada kalacağım.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Daha iyi olabileceğinden emin değilim.

Bunu kabul edeceğim ve minnettar olacağım, çünkü son zamanlarda çok zorlandım.

Max'in de dediği gibi, onlara bütün olarak ve zihnim açık bir şekilde geri dönmem gerekiyor.

Hayatım olan atlıkarıncaya geri dönmeye hazırım.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

PACEY

"Arkadaşın nerede?" Taters benimkinin yanındaki şezlonga oturarak soruyor.

"O benim arkadaşım değil, sadece bir misafir."

"Ona her ne demek istiyorsan, nerede o?"

"Emin değilim." Şapkamı kafamdan çıkarıp yüzüme yerleştiriyorum ve güneşin dikizlemesini engelliyorum. Bu sabah hava güneşliydi ama daha sonra beklediğimiz fırtına için bulutlar sürekli toplanıyor. Ama bulutlarla kaplı olsa da hava yine de güzel ve bulutların arkasından çıktığında alabildiğim kadar güneşi içime çekmeye çalışıyorum.

"Nerede olduğunu bilmiyor musun? Onun bekçisi olduğunu sanıyordum." "Hıyarlık yapmasan olmaz mı?" diye sordum. "Kalacak yer olarak senin evini önerdim.

Çünkü gidecek başka yeri yoktu. Eğer kafanız bu kadar kışınızda olmasaydı, muhtemelen siz de aynı şeyi yapardınız."

Taters, "Kafam kışınızda değil," diye savunuyor.

"Dostum, seni önemsedığimi biliyorsun ve sana her zaman olduğu gibi söylüyorum çünkü kardeşler böyle yapar, bu yüzden sana olduğu gibi söyleyeceğim. Sarah senden ayrıldığından beri götlük yapıyorsun. Anlıyorum, liseden beri birliktesiniz ve bu çok zor ama sana yardım etmemize izin vermiyorsun. İçine atıyorsun ve sonra da hıncını herkesten çıkarıyorsun."

"Belki de bu konuda konuşmak istemediğim içindir. Bunu hiç düşündün mü?" Güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine indiriyor ve şezlongda arkasına yaslanıyor.

"Evet, sakatlığım hakkında konuşmak istemiyordum ama yine de beni zorladınız."

"Çünkü kafanın oyunda olmasına ihtiyacım vardı. Oynama şeklin benim oyunumu etkiledi. Kalecimin lanet bir diskten korkmasına izin veremem."

"Diskten korkmuyorum," diye bağıryorum ve sonra ne kadar sinirli olduğumu fark ederek kendimi sakinleştiriyorum. Daha sessiz bir şekilde tekrarlıyorum, "Diskten korkmuyorum ve Sarah'yla ayrılığınızın takımı etkilemediğini düşünüyorsanız, inkar ediyorsunuz demektir."

"Siktir git. Bu saçmalığı buzun dışında bıraktığımı biliyorsun. Piste adımımı attığımda aklımdan hokeyden başka bir şey geçmez."

"Bu sezon sonrası daha önce asla yapmayacağınız hatalar yaptınız. Oyuncuların sizi geçmesine izin verdiniz, şutları kaçırdınız. Daha önce hiç şansınız olmayan oyuncuların sizi oyundan almasına izin verdiniz."

Taters ayağa kalkıyor ve "Kaybın suçunu bana mı atıyorsun? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır," diye homurdandım. "Kaybetmemizde hepimizin payı var. Ama demek istediğim, ne olduğunu ele almıyorsunuz ve bunu ele almadan asla üstesinden gelemeyeceksiniz."

"Bunu aşmamın tek yolu başka birinin altına girmek."

"Bunu yapmak istemediğini biliyorsun," diyorum. Taters bir şov yapıyor olabilir, ama en az onlar kadar sadıktır. Sarah'yı seviyordu. Kıza deli gibi aşıktı. Sistemin içinde birlikte büyümüşlerdi. Birbirlerinin belkemiği olmuşlardı. Taters onun sayesinde bugünkü adam oldu. Bir kızı başka bir kızla harcayabilecek bir adam değil. O şekilde çalışmıyor. Hiçbirimizin öyle olduğunu sanmıyorum. Hornsby belki, ama bence bunun nedeni içten içe duygusuz olması. Sağlam bir adam, ama iş gerçek duygulara, kendi duygularına geldiğinde, bunlarla uyum içinde olduğundan emin değilim.

"Ben yeni bir adamım," diyor. "Ne istersem yapabilirim."

"Evet ve sanırım senin asıl istediğin burada bizimle olmak değil, Vancouver'a dönüp Sarah ile barışmaya çalışmak."

Taters başını sallar. "Artık beni istemediğini belli etti. Bu yüzden onun isteklerine saygı duyacağım. Beni istemeyen birinin peşinden neden gideyim ki?"

"Peki neden seni istemiyor?"

"Bu konuda konuşmuyorum," diyor. "Buraya gelme sebebim bu değil."

"Tamam, o zaman neden buraya geldin?"

"Arkadaşın-"

"Winnie. Onun bir adı var."

"Winnie henüz bana 'teşekkür ederim' demedi."

Aman Tanrım.

"Muhtemelen senden korktuğu içindir. Bunu hiç düşündün mü? Ayrıca, bütün gün odasından çıktığını sanmıyorum çünkü baş belası olmak istemiyor. Bizi rahatsız etmek istemiyor."

"Onun burada olduğunu ama burada olmadığını bilmek beni daha çok rahatsız ediyor."

"Sen imkânsızsın, farkında mısın?" Şezlongumdan kalkıyorum çünkü artık burada yatmıyorum. "Yemeğin bitip bitmediğini biliyor musun?"

"Akşam yemeğini duyuran üçgen bir çana mı benziyorum? Stephan'ın orada ne aradığına dair hiçbir fikrim yok."

Taters'la tartışacak havada değilim, su şişemi alıp eve doğru yola çıkıyorum. Sürgülü cam kapıyı iterek açıyorum ve hemen ağız sulandıran bir aromanın saldırısına uğruyorum.

Stephan'ın tabağında hafifçe terbiye edilmiş bir sürü biftek var. Kızarmış patatesler fırından yeni çıkmış, üzerlerinden çıkan buharı hala görebiliyorum ve adanın üzerindeki bir kasede sebzelerle dolu büyük bir salata var.

Taters gerçekten bir pislik olabiliyor, ama aynı zamanda bizimle de ilgileniyor ve bunu yapmanın yollarından biri de iyi beslendiğimizden emin olmak. Yine de onun için endişeleniyorum. Uzun yıllardır hayatınızda olan sevdiğiniz birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. *Bunu* öylece atlatamazsın. Ama ilerlemek için bir yol bulmalı ve mahvolmuş bir şekilde kalmamalı. Ve ona bu konuda nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

"Hey, tam da aradığım adam. Winnie'nin bifteğini nasıl aldığını biliyor musun?" Stephan soruyor.

"Uh, hayır."

"Biftek yiyip yemediğini biliyor musun?" "Hayır."

"Öğrenebileceğini düşünüyor musun?" Stephan gülüyor. Boynumun arkasını çekiştiriyorum.

"Elbette."

Su şişemi tezgâha bırakıp odasına doğru ilerlerken ne zaman onun idarecisi olduğumu merak ediyordum. Hornsby onun kalması konusunda kararlı olan ilk kişiydi. Ben de içine çekildim.

Odasına vardığımda, kapısını hafifçe çaldım. Bir şey duymayınca tekrar

vuruyorum.

Hiçbir şey.

Gitti mi?

Koridordan girişe doğru bakıyorum ve ayakkabılarını görüyorum. Onları almadan gideceğini sanmıyorum, bu yüzden kapıyı tekrar çalıyorum. Hala bir şey duymayınca, uyuyup uyumadığını merak ettim.

Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Kapı kolunu nazıkçe test ediyorum. Elimin altına geliyor, kilidi açılıyor ve yavaşça, yani *yavaşça* kapıyı açıyorum.

"Winnie?"

Seslendim.

Cevap yok.

Kapıyı biraz daha aralayıp kafamı içeri sokuyorum, sadece yatağını görebilecek kadar. Orada değil.

Huh.

Kapıyı biraz daha itip odayı tarıyorum ve sağ tarafta bir anlık bir hareket yakalıyorum.

"Aman Tanrım," diye ciyaklıyor Winnie. Tam zamanında dönüp onu vücuduna bir havlu sararken yakalıyorum.

"Kahretsin... kahretsin, özür dilerim." Arkamı dönüyorum ve elimi gözlerimin üzerine koyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye çılgınca soruyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar, tüm yüzümün kızardığını hissederek. "Merak ettiğin buysa, ben röntgenci falan değilim. Hiçbir şey görmedim bile. Ve bunu seni daha iyi hissettirmek için söylemiyorum. Yemin ederim hiçbir şey görmedim, sadece gövdene doladığın havlunu gördüm. Yemin ederim, konu senin vücudun olduğunda benim gözlerim bakirdir."

Bu doğru değil, bu sabah onun göğüs dekoltesine baktın.

Ama bu haberden bahsetmeyeceğim.

"Tamam," diyor, biraz daha sakın. "Sana inanıyorum, ama burada ne yapıyorsun?"

Sırtımı ona dönerek, "Kapını çalıyordum ama cevap vermedin. Belki gitmişsindir falan diye düşündüm."

"Banyodaydım. Seni duymadım. Belki de kapıyı daha yüksek sesle çalmayı öğrenmelisin."

"Bir dahaki sefere kapıyı yumruklayacağım. Belki birkaç kez adını da haykırırım."

Kıkırdıyor ve sonra diyor ki, "Tamamen örtülüym. Şimdi bakabilirsin."

Doğruluyorum ve sonra her şey normalmiş gibi rahatça arkamı dönüyorum.

Ama söz konusu Winnie'yi havluyla görmek olduğuunda hiçbir şey normal değildir. Saçları tepesinde toplanmış ve yüzü bu sabahki gibi makyajdan tamamen arınmış, hafif bir çil serpintisi gösteriyor. Gözlerim umutsuzca onu o havlunun içinde taramak istese de, onları kuzeyde tutuyorum. Çok kuzeye. Onu kontrol ederek bu durumu daha da rahatsız edici hale getirmenin bir anlamı yok.

Ama o havlunun içinde onun her santimetresini görmek isterdim.

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve soruyorum: "Ee... bir düşün daha tadını çıkarıyor musun?"

Sırıttıyor. "Hayır, bu sefer banyo yapacağım. Jakuzili küveti denemem gerekiyordu." "Evet, tabii. Güzel."

Başını yana doğru eğiyor. "Buraya gelmenin bir nedeni var mıydı?"

"Ah, evet. Stephan biftek yiyip yemediğini bilmek istiyor."

"Seviyorum. Ete bayılırım."

Sertçe yutkunuyorum. "Tamam, ben de öyle."

Gülümsemesi artıyor ve bunun sebebinin şu anda ne kadar garip hissettiğimi anlayabilmesi olduğunu biliyorum.

"Her neyse, bifteğinizi nasıl alırsınız? Çocuklar orta pişmiş sever."

"Ben de öyle. Bu mükemmel olur." "Harika. Stephan'a haber veririm."

Gitmek için döndüğümde bana seslendi: "Düşünüyordum da, yediğim yemek için size para ödesem nasıl olur? Çetele tutabilirim ya da onun gibi bir şey."

"Taters'ın senin paranı almayacağını biliyorsun. Bunu sana zaten söyledim."

"Ama benden bir şey alamaz mı?"

Omuz silkiyorum. "Yani ona sorabilirim ama cevabın ne olacağını bildiğimden eminim. Hiçbir şey için ödeme yapmamıza bile izin vermiyor."

"Tamam." Dudakları yana doğru kıvrılıyor ve sonra gözleri parlıyor. "Bulaşıkları yıkasam nasıl olur? Bu Stephan'a yardımcı olur, değil mi?"

"Neden giyinmiyorsun, bunu daha sonra konuşuruz?" Bununla birlikte, giyinmesi için yanından ayrıldım ve çocukların toplandığı ana yaşam alanına geri döndüm.

"Kitabını bitirdin mi?" Buzdolabından bir bira çıkarırken Holmes'a soruyorum. "Evet."

"Çok hızlıydı."

"Çok uzun değildi ve hızlı okudum."

"Bu artık bizimle takılacağıın anlamına mı geliyor?"

Posey buzdolabından birkaç bira alarak, "Hayır, bir tane daha başlattı," diyor. Birini bana doğru fırlatıyor ve diğerini kendisi için açıyor. Biraların açılma sesi Taters'ın da içeri gelmesini işaret ediyor.

"Stephan bifteklerin pişmek üzere olduğunu söyledi. Winnie için bir tane yaptı. Nasıl karşıladığını biliyor musun?"

Nasıl karşıladığını biliyor musun?

"Kahretsin, evet. Üzgünüm, bunu pas geçmem gerekiyordu. Orta pişmiş," diyorum. "Stephan'dan özür dileyebilir misin?"

Garip bir ilgiyle başını sallar ve Stephan'a haber vermek için dışarı çıkar. "Keyfi yerinde değil," diyor Posey. "Daha önce onunla satranç oynuyordum ve

taşlarından birini her aldığımda küçük bir sürtük gibi davrandı. Oyun onun tahtayı ters çevirip tepinerek uzaklaşmasıyla sona erdi."

Hornsby kendine bir bira alırken, "Keşke o kaltağın fit olduğunu görseydim," diyor. Hepimiz mutfak adasının etrafında toplandık.

"Doğru." Posey bir parça kızarmış patates alıyor ve ağzına atıyor. "Bütün parçaları bulmak on dakikamı aldı. Sonrasında sinirlerimi yatıştırmak için kendime karşı bir oyun oynadım."

Biramdan bir yudum alıyorum ve "Ayrılık onu gerçekten etkiliyor. Sarah'nın ondan neden ayrıldığını bilen var mı?"

Herkes kafasını sallar.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Hornsby. "Bu normalde bana sır olarak vereceği bir şey ama hiçbir şey söylemedi, sadece ayrıldıklarını ve bittiğini söyledi."

"Bir şey mi yaptı?" Ben sordum. "Aptalca bir şey mi?" "Belki," diyor Holmes, tezgâha yaslanarak.

Hepimiz ona doğru döndük. "Ne demek istiyorsun?" Posey soruyor.

"Sadece aptalca bir şey yapmış olabilir. Şöhret onu etkilemeye başlamıştı."

Fısıldayarak, "Sence aldattı mı?" diye sordum.

Taters eve geri döndüğünde Holmes omuz silkiyor.

Ne yazık ki kolektif bir grup olarak nazlanma konusunda iyi değiliz, bu yüzden hepimiz aynı anda ona bakmak için dönüyoruz.

"Ne?" diye soruyor, tam sürgülü cam kapının önünde durarak.

Hornsby konuşmayı gizlemeye bile çalışmadan, "Sarah'yı aldatıp aldatmadığını merak ediyorum," diyor.

"Dostum." Omzunu itiyorum.

"Ne var? Saklamanın bir faydası yok. Ya yaptı ya da yapmadı."

Taters'ın gözleri kısılıyor ve "Onu asla aldatmam ve siz dördünüz bunu bilmelisiniz" diyor.

Stephan, Taters'ın arkasından yaklaşıp "Biftekler hazır." diyor.

Sinirlenen Taters, bizi -en azından beni- bir pislik gibi hissettirerek çekip gitti.

"Neden bunu söylemek zorundaydın ki?" Posey soruyor. "Şimdi daha da kötü bir ruh haline girecek."

Hornsby birasından bir yudum alırken, "Bir noktada onu kırmak lazım," diyor. "Nerede-ah, işte orada. Hâlâ burada olduğundan emin değildim çünkü bütün gün seni görmedik."

Omzumun üzerinden baktığımda Winnie'nin üzerinde sade beyaz bir atlet ve paçaları baldırlarına kadar çekilmiş bir eşofman altı olduğunu görüyorum.

"Oh, kimseyi rahatsız etmek istemedim."

"Bizi rahatsız etmiyorsun," diyor Hornsby. "Odanızda kalmak zorunda değilsiniz. Burada yapacak çok şey var. Bodrum katında bir sinema salonu ve golf simülatörü var. Ping-pong. Atari oyunları. Arka bahçede bazı açık hava oyunlarımız var. At nalında iyi olan var mı?"

Başını sallıyor.

"Sana öğretebiliriz. Ayrıca çatı katında tonlarca kitabın bulunduğu bir kütüphane var. Holmes bundan yararlanıyor. Eğer doğayı keşfetmek istiyorsan yürüyüş yapabileceğin patikalar da var ama ben olsam bizden birini yanına alırdım; biz bu ormanları daha iyi biliyoruz. Odanızda kalmanıza gerek yok."

"Teşekkür ederim, minnettarım."

"Yemek hazır çocuklar," diyor Stephan.

Hornsby tabakları işaret ediyor. "Önce bayanlar."

Winnie ellerini kaldırır. "Hayır, siz gidin. Önce benim gitmem doğru olmaz. Ve bu konuda ısrar etmeyin. Önce benim gitmemi beklerseniz kimse yemek yemeyecek."

"Yeterince makul," diyor Posey, bir tabak kapıp atlıyor. Hiç şaşırmadım. Holmes ikinci sırada, ardından Hornsby ve Taters için bir tabak hazırlayıp ona götüreceğini açıklayan Stephan geliyor.

Muhtemelen akıllıca. Taters'ın şu anda etrafımızda olmak istediğinden emin değilim. "Her şey harika görünüyor," diyorum kızarmış patatesleri yemeğin üzerine yığarken.

Tabağım.

"Teşekkürler. Umarım biftekler istediğiniz gibi pişmiştir." Posey masadan, "Her zaman öyledir," diyor.

Hornsby, "Hey, Winnie, buzdolabından bir bira ya da soda alsana," diyor.

"Oh, bir su şişem var ve bu iyi olmalı. Yine de teşekkürler."

Şu anda inanılmaz kibar davranıyor, neredeyse ağırbaşlı. Bu sabah gördüğüm kız değil ve bence bunun nedeni erkeklerin yanında gözünün korkması. Onun deyimiyle bizi rahatsız etmek istemediğini biliyorum, ama çocuklar gerçekten etkilenmiyor. Şimdiye kadar yanında olmak kolaydı, komikti. Takım arkadaşlarımızın eşleri ve kız arkadaşlarıyla vakit geçirmiyor değiliz. Özellikle de seyahat ettiğimizde. Hiçbirimiz bazı oyuncular gibi "açgözlü" taraftarlarla ilgilenmiyoruz, bu yüzden herhangi bir erkeğin rahatsız hissettiğini sanmıyorum. Yine de o havayı veriyor muyuz? *Gözünü korkutuyor muyuz?*

Tabaklarımızı topladıktan sonra yemek masasına oturuyoruz ve Winnie'nin tabağına küçük kaşıklarla yemek koymasını dikkatle izliyorum. Stephan'ın yaptığı bifteğin yarısını alıyor. Yemeğine bir göz attığımda ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum.

Sonra masayı tamamen atlayarak yatak odasına doğru yürümeye başladığında, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Durur ve masaya bir göz atar. "Zorlamak istemiyorum. Siz kendi işinizi yapın. Ben hızlıca yemeğimi yiyeceğim ve sonra bulaşıkları yıkamak için geri döneceğim."

"Bulaşıkları yıkadım," diyor Stephan mutfaktan.

"Hayır, en azından bunu yapabilirim. Yemek için de teşekkür ederim, harika görünüyor." Tekrar yatak odasına doğru yöneliyor, ben de sandalyemden atlayıp peşinden koşuyorum. Odasına girmeden hemen önce onu yakaladım.

Elimi kapının pervazına dayadım ve "Hey, bizimle yemeğe gel" dedim.

Başını iki yana sallar. "Cidden Pacey, sizinkilerin gezisini bölmek istemem. Burada yemek yemek ve tekneyi sallamamaya çalışmak bana uyar. . . ya da nasıl derlerse."

"Tekneyi sallamıyorsun. Odanda tek başına yemek yediğini bilmek garip olacak. Bugün bizimle de takılabılırdin. Saklanmak zorunda değilsin. Biliyorsun, biz oldukça eğlenceli çocuklarız."

"Öyle olduğundan şüphem yok. Sadece garip hissediyorum." "Neden?"

Arkasına bakıyor ve sonra fısıldıyor, "Bu koşullar altında, pek çok insanın ünlü hokey oyuncularının evlerini bastığını sanmıyorum."

"Ahh, dur tahmin edeyim." Öne doğru eğildim. "Bugün internet erişimin olduğunda bizi araştırdın mı?"

"Belki," diyor, gözlerini kaçırarak.

"Belki bir iki arkadaşına söylersin ve onlar da korkar?" "Belki ..."

"Ve şimdi çıldırdınız çünkü artık sizin gözünüzde normal insanlar değiliz."

"Muhtemelen." Dudağının kenarını dişliyor.

İşaret parmağımla çenesini kaldırıyorum ve "Kötü haber verdiğim için üzgünüm ama biz normal insanlarız. Sadece buz üzerinde nasıl spor yapılacağını bildiğimiz için idolleştiriliyoruz. Ama bunun dışında normaliz."

"Normal görünmüyorsun." Göğsümü tarıyor ve sonra gözlerini benimkilere diyor.

"Görünüş konusunda pek bir şey yapamam, tabii-" Parmaklarımı şıklatıyorum. "Hepimizin kafasına çuval geçirmemizi mi istiyorsun?"

"Aman Tanrım, dur." Göğsümü itiyor. Bu flörtöz bir hareket gibi geliyor ve hoşuma gidiyor.

Uzanıp tabağını elime alıyorum. "Cidden, gel bizimle yemek ye."

"Pacey."

"Ne?" Arkamı döndüm ve ona sııttım. "Onlara ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Eminim onlar da aynı şekilde hissediyorlardır. Ne de olsa sen bir kızsın. Dişi kısımların bizi korkutuyor." Titriyormuş gibi yapıyorum ve o daha da çok gülüyor.

"Çekici olmayı bırak."

"Ahh, üzgünüm, bu kökleşmiş." Ana yaşam alanına doğru başımı salladım. "Gidelim, Winnie. Acele et."

"Spor terimleriniz daha hızlı hareket etmemi sağlamayacak, bu konuda uyarmış olayım."

Bana yetişiyor ve birlikte yemek masasına doğru yürüyoruz. "Kraliçe bu gece bizi varlığıyla onurlandıracak," diyorum tabağını benimkinin yanına koyarken.

"Ona böyle mi hitap etmemizi istiyor?" Posey ağzı patatesle dolu halde soruyor.

"Kraliçe Winnie, sanırım," diye cevap veriyorum.

"Tanrım, lütfen yapma." Yanakları utançtan pembeleşmiş ve b e n bunu sevimli buluyorum, gerçi onun hiç d e öyle bulmadığından eminim. "Sadece Winnie ve,

Pacey, bunu büyük bir mesele haline getirmeyi bırak."

"Ama bu büyük bir olay. Bütün günü odanızda bizi Mars'a yaklaştıracak bir denklem üzerinde çalışarak geçirdiniz ve şimdi sizinle akşam yemeği yiyoruz. Lütfen bize gezegenler arası çalışmalarınız hakkında daha fazla bilgi verin."

"Gerçekten mi?" Hornsby soruyor ve umarım Winnie de bu anı iyi değerlendirir.

Bana bakıyor ve ben de bir patatesi ağzıma götürürken sırtıyorum.

Peçetesini çevirerek kucağına bırakıyor ve şöyle diyor: "Aslında çok önemli bir denklem değil ama Mars Lander'ın 360 derece dönüşü daha iyi yapmasına yardımcı olacak kadar önemli. Daha hassas, böylece başka canlı formları tespit ettiğimizde, anında bir fotoğrafını çekebiliriz."

"Vay anasını," diyor Posey. "Demek roket bilimcisi gibisin." Biramı elime alıyorum ve sırtışıma arkasına saklıyorum.

"Teknik olarak NASA'da proje yöneticisiyim, ama bana roket bilimci demek isterseniz, elbette kabul ederim."

"Bekle." Hornsby birasını bırakır ve sorar, "Yani Mars'ı biliyorsun?"

"Elbette." Winnie bifteğini kesiyor, tamamen oyun oynuyor. Buna bayılıyorum. "Vay canına, tereyağını kesmek gibi bir his bu."

"Mars'a bir insan indirebileceğimizi düşünüyor musunuz?" Posey soruyor.

Winnie, "Asıl soru eğer değil, ne zaman," diye cevap veriyor ve lanet olsun, bundan çok fazla keyif alıyorum. Bu kadının ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bildiğim bir şey varsa o da hikâye anlatmakta çok iyi olduğu. "Görüyorsunuz ya" -çatalını Hornsby'ye doğru tutuyor- "Mars'a gitme kapasitemiz var artık, tüm mesele politika."

"Ne demek istiyorsun?" Posey sorar. Holmes da dahil olmak üzere bütün çocuklar büyülenmiş bir şekilde ona doğru eğilirler.

"Mars'a laf olsun diye gitmeyeceğiz, ama diyelim ki Rusya Mars'a insan göndereceğini açıklarsa... Rusya Mars'a insan göndereceğini açıklarsa, altı ay içinde orada oluruz çünkü bunu yapabilecek kapasiteye sahibiz."

"Ciddi misin? Vay anasını," diyor Hornsby ağzına bir parça biftek atarken. "Yani temelde, artık her şey politika ile ilgili."

"Evet. O zamana kadar sadece denklemim üzerinde çalışacağım ve bununla mutlu olacağım."

"Yani aynı şey üzerinde tekrar tekrar mı çalışıyorsunuz?" Posey soruyor.

"Yani, senin yaptığın da bu değil mi?" diye soruyor. "Aynı şey üzerinde tekrar tekrar çalışıyorsun, yaptığın şeyi mükemmelleştiriyorsun. Bunun benim yaptığımdan ne farkı var?"

"Haklı," diyorum.

"Denklemi çözdüğünüzde ne olur?" Posey soruyor.

"O zaman başka bir tane üzerinde çalışırım. Ama dürüst olalım, Mars Lander'ın zaten oldukça iyi bir dönüş yarıçapı var. Ben sadece tepeden baskı hissedene kadar rahatlıyorum. Anlarsın ya." Göz kırıyor ve sonra biftekten bir ısırık alıyor.

Hornsby gülüyor. "İş ahlakını seviyorum."

"Yani, tembellik etmem, işleri hallederim. Şu 'Mars'ta patates' olayını biliyor musun?" Göğsünü işaret ediyor. "Benim fikrimdi. Dünyaya geri getirdiğimiz toprağın bir kısmını test ettim ve patates yetiştirmek için mükemmel pH dengesine sahip olduğunu gördüm. Biz de denedik."

"Yok artık," diyor Hornsby, tamamen büyülenmiş bir halde. Oh lanet olsun, bu çok iyi.

"Bir roket bilimcinin tesadüfen kabine gireceğini kim bilebilirdi? Hiç uzaya gitmeyi düşündünüz mü?" Hornsby soruyor.

"Aslında bazı eğitimler için Teksas'a gittim. Sıfır G eğitimini geçemedim. Midem çelikten yapılmamıştı diyelim."

"O astronot kıyafetlerinin içine mi kustun?"

Başını sallıyor. "Yüz kalkanının her yerinde. Hoş değildi."

"Astronot kıyafetlerinin içine işedikleri doğru mu?" Posey soruyor.

"Kesinlikle," diyor Winnie ve bu konuda ne kadar bilgisi olduğunu gerçekten merak ediyorum. Bu kadarını uydurabileceğimden emin değilim. "Sırf zevk için birkaç kez içlerine işemişliğim var. Tuhaf, gönüllü olarak pantolonuna işlemek. Ama mesanenizin tatlı bir şekilde serbest kaldığını hissettiğinizde bunu atlatıyorsunuz."

Holmes sandalyesine geri oturur ve sorar, "Şu anda Mars'ta çalışan Mars Lander'ın adı nedir? Bir makalede Mars'ta on altı tane olduğunu ama sadece birinin çalıştığını okumuştum."

Uh-oh. Görünüşe göre yalanını yakalamış olabilir. Holmes çok zeki.

"Şahin," diyor Winnie ayağı takılmadan. Bir patates alıyor ve ağzına atıyor.

Belki de uzay alanında çalışıyordur, çünkü bu mermi gibi bir cevaptı. Biliyor gibi görünüyor-

"Komik, ben Azim olduğunu sanıyordum."

Bütün erkekler ona doğru dönünce Winnie çiğnemeyi bırakıyor. Kocaman gülümsüyor ve ben yüksek sesle gülüyorum.

"Vay be kızım, çok etkilendim. Bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim. Uzay hakkında çok şey biliyorsun," diyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Hornsby sorar. "Sen roket bilimci değil misin?"

Winnie yutkunur ve başını sallarken gülmeye başlar. "Hayır, Özür dilerim. Neil deGrasse Tyson'ı bir podcast'te dinledim ve büyüleyici buldum. Uzayda ya da Mars'ta neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ve radyal dönüş denklemi - bunun bir şey olduğundan bile emin değilim, ama zeki olduğumu düşündüğünüz için teşekkür ederim."

"Dostum," diyor Posey, peçetesini savurarak. "Kendimi hiç bu kadar kandırılmış hissetmemiştim. Gerçekten neden bahsettiğini bildiğini sanmıştım. Beynini kurcalamak için çok fazla heyecanlandım."

"Şu anda kendimi çok hayal kırıklığına uğramış hissediyorum," diyor Hornsby ve sonra kıkırdıyor. "Bu kıza dikkat etmemiz gerekiyor. Kaçırılma konusunda dikkatli olması gereken kişinin kendisi olduğunu sanıyor. Yerinde söylediği yalanı gördün mü? Bu çılgınca bir şey." Çatalını Winnie'ye doğrultuyor. "Bizi uykumuzda öldürecek. Yani, gözünü bile kırpmadan 'Falcon' dedi. Falcon bir Mars Lander'ı için uygun bir isim gibi görünüyordu. Aslında Falcon'u Perseverance'dan daha çok seviyorum."

"Katılıyorum," diyor Posey. "Eğer Perseverance deseydi, ona inanacağımı sanmıyorum. Ama Falcon? Bu komuta edici bir isim. Sorumluluk alan, düzgün dönmesi için bir denkleme ihtiyaç duymayan bir isim."

"Belki de NASA'ya bir e-posta yazmalı, değiştirmelerini söylemelisiniz.

Onlara bazı önerilerde bulunun" diyorum.

"Bağlantılarınızı kullanabilir miyiz?" Hornsby Winnie'ye alaycı bir şekilde sorar. "Elbette." Winnie göz kırpmıyor ve bifteğinden bir ısırık daha alıyor.

"Peki, NASA için çalışmadığınıza göre, ne iş yapıyorsunuz?" Posey soruyor. "Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum," diyor sessizce. "Birazcık Hayatıma ara verdim ve şimdi o aradan tekrar uyanıyorum. Burada bulunma nedenlerimden biri de ne yapmak istediğimi bulmak."

"Neden Banff?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum ve kaçamak cevapları ilgimi çekiyor. "Birkaç nedeni var," diye yanıtlıyor ama bu kadarla yetiniyor.

"Henüz paylaşmaya istekli gibi görünmüyor," diyor Posey. "Ama eminim o gidene kadar içimizden biri onu çözecektir." Posey'nin gözleri

benimkilerle birleşiyor ve ben onun imalarından hoşlanmadığım için
gözlerimi kaçırıyorum.

"Sadece misafirperverliğiniz için teŖekkür ederim." Karnını okşuyor.
"Bu yemek harika."

"Biraz yer açın," diyor Stephan mutfaktan. "Fıstık ezmesi tarta yaptım."
Winnie'ye doğru eğilerek, "Gerçekten biraz yer ayırmak isteyeceksin.
PB fluff turtası ağzına attığın en güzel şey olacak."

Gözleri kısa bir an için ağzıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor.
"Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım," diyor.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

WINNIE

"Bulaşıkları yıkamak zorunda değilsin, bunun farkındasın, değil mi? Bu Stephan'ın işinin bir parçası." Pacey benimle konuşurken sırtını tezgâha dayadı.

"Adam bize muhteşem bir yemek pişirdi ve benim geldiğim yerde biri yemek pişirir, diğeri temizlik yapar."

Pacey yaklaşır ve fısıldar, "Ama bu onun işi. Bu yüzden köşeden sana kaşlarını çatarak bakıyor."

Stephan'ın Eli'yle konuştuğu yere bakıyorum ve yüzünde en ufak bir çatıklık yok. Aslında oldukça mutlu görünüyor. Rahatlamış. Rahatlamış.

"Buraya bakmıyor bile," diyorum patates kızartmak için kullanılan tavalardan birini durularken.

"Çünkü onun hakkında konuştuğumuzu biliyor." Pacey fırının sapından bir bulaşık havlusu kapıyor ve az önce temizlediğim tavalardan birini alıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Neye benziyor? Bulaşıkları kuruluyorum."

"Bunu yapabilirim."

"Çok yetenekli olduğunun farkındayım ama bulaşıkları senin yıkaman bana garip geliyor, o yüzden ben yardım edeceğim."

"Ama bu benim bulaşıkları yıkamamın amacını ortadan kaldırıyor. Ekmeğimi kazanmaya çalışıyorum ama sen yardımsever ellerinle bu keyfi benden alıyorsun." Bulaşık havlusunu ondan alıyorum ama o hemen geri alıyor. "Pacey."

"Yardım ettiğim için özür dilemem gerekip gerekmediğinden emin değilim. Özür dilemeyeceğim." Başka bir tabak alır ve kurulamaya başlar.

"Normalde böyle nazik misinizdir?"

Kıkırdıyor. "Yani, normalin dışında bir şey yapmadığımı söyleyebilirim. Neden sordunuz?"

Gerçeği saklamak istiyorum, yani bütün gün "bir denklem üzerinde çalışmak" yerine, çocukların YouTube kliplerini izliyordum ve size söyleyeyim, röportajlarında o kadar da misafirperver görünmüyorlardı. Çok ciddiler. Bazen sinirli. Birinde Silas su şişesini fırlatırken, diğerinde Pacey mikrofonu masadan düşürdü. Şu anda bulaşıkları kurulayan adamdan bekleyeceğim bir şey değil.

"Hayır, bu soruya cevap vermek zorunda kalacaksın." Şakacı bir şekilde omzuyla beni dürtüyor. "Hokey oyuncularının gerçek hayatta nasıl olduklarına dair bazı önyargıların mı vardı?"

"Hayır..."

"O zaman ne-bekle." Bana doğru döndü ve irkildim. "Araştırmam sırasında bizim videolarımızı mı izledin?"

"Video izlemeden araştırma yapmak doğru olur mu?" Ben soruyorum.

"Anlıyorum. Tahmin edeyim, izlediğiniz videolar maçlardan sonra çekilmiş olmalı, değil mi?"

"Muhtemelen bir basın toplantısı düzenleyeceğiz."

"Ve en popüler olanlar da soğukkanlılığımızı kaybettiğimiz videolar, değil mi?"

"Tepeye doğru yüzüyorlar gibi görünüyorlar," diye cevap veriyorum.

"Öfkesine hakim olamayan bir adam da pek *nazik* birine benzemiyor, değil mi?"

Gözlerinin içine bakıyorum, o buz gibi gözlerine. "Bir çeşit dedektif olmadığına emin misin? Tümdengelim mantığının oldukça iyi."

"Roket bilimci olmadığına emin misin? Mars hakkındaki hazırlıksız bilginiz esrarengizdi."

"Touché," diyorum. "Küreğe kürek diyelim - her şeyde iyiyiz."

"Bu oldukça adil. Hokey dışında pek çok şeyde oldukça iyiyimdir."

"Öyle mi? Bir tane söyle." Ona bir kase uzattım ve o da benden aldı.

"Hmm, bir ... iyi olduğum onca şey arasında bunu daraltmak çok zor." Şaka yaparken gerçekten çok sevimli. Videolardaki tehditkar, kaybettiği için sinirlenmiş adamdan çok farklı. Onun bu yönünü gerçekten seviyorum. Gerçi onun pek çok yönünü görmedim ama şakalaşmasını takdir ediyorum. "Dört yapraklı yoncaları bulmakta çok iyiyimdir."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Birini bulmuş biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum." "Bu çok üzücü. Bu, hayatında pek şansın olmadığı anlamına geliyor olmalı. hayat."

"Evet, öyle diyebilirsin," diye alay ediyorum. "Bunu detaylandırmak ister misin?" Ona bir bakış attım. "Pek sayılmaz."

"Hâlâ çelik bir tuzak, anladım. Ayrıca, odayı okumakta ve ne zaman geri çekileceğimi veya ne zaman baskı yapacağımı bilmekte gerçekten iyiyim. Anlayabiliyor musun?"

"Sende bunu fark ettim. Ayrıca ukala olduğunu ama bunu açıkça göstermediğini de fark ettim. Bunu küçük dozlarda gösteriyorsun."

"Bunu insanların boğazına tıkmaya gerek yok." Göz kırıyor. "Peki ya sen? Yardım etme konusunda ısrarcı olmanın ve Mars bilginin dışında gerçekten iyi olduğun bir şey var mı?"

Bir kâseyi daha durularken dudaklarımı ıslatıyorum. Nedense dudaklarım burada gerçekten kuru hissediyor. Ya yükseklikten ya da vücudum dilimden başka bir şeyle ıslatılmaları gerektiğini söylüyor. "Benim hakkımda zaten çok şey biliyorsun. Bütün sırlarımı veremem. Bunu yaparsam nasıl gizli kalabilirim?"

"Yapmaya çalıştığın şey bu mu?" diye soruyor. "Gizemli kalmaya mı çalışıyorsun?" Son kaseyi yıkamayı bitiriyorum ve lavaboyu durulamadan önce uzatıyorum.

"Böyle daha eğlenceli değil mi? Arabasını hendeğe iten kızın birkaç gün sizinle kaldığı, ama kim olduğunu asla bilmediğiniz ve bir sır olarak kaldığı o yazı her zaman düşünebilirsiniz."

Son kâseyi de yere bırakır ve havluyu kuruması için asar. "Ya da gelip benimle dışarıda bir bira içebilir ve bana iyi olduğun bir şeyi söyleyebilirsin. Sadece bir tane."

Tanrım, bu çok cazip. Çok baştan çıkarıcı.

Pacey ile bir an geçirmek, onunla bir bira içmek ve rahatlamak harika olurdu ama kendime onunla daha fazla zaman ayırırsam bağlanacağımdan

korkuyorum ve bu kötü bir fikir olur.

Sadece "araştırmamdan" onun hakkında daha fazla şey öğrendiğim için, tanıştığınız ve çabucak unuttuğunuz adamlardan biri olmadığını biliyorum. Ve bugün internette gördüğüm kadarıyla, kolunda çok sayıda uzun bacaklı model benzeri kadınla da görülmemiş. *Tek seferlik bir pislik değil.*

Hayır, o uzun süre, belki de sonsuza kadar etrafta kalacak biri. Bir ilişki adamı.

Bunu kaldırılabileceğimden emin değilim.

Şu anda olmaz. "Ben aslında-"

Başını sallar. "Hayır. Odayı okumakta iyi olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun? İnsanları okumakta da iyiyim ve cevabındaki o duraksama seni ele verdi. Benimle takılmamak için bir bahane buluyorsun ve bu ruhumu zedeliyor." Şakacı bir şekilde göğsünü sıkıyor. "Burada kaldığın için bunu telafi etmek ister misin? Gel benimle arkada bir bira iç."

Adamım, o iyi.

Elimi tezgaha dayayıp "İnsanların canını nasıl yakacağını gerçekten biliyorsun, değil mi?" diye yorum yapıyorum.

"Evet, ve eğer utanıp utanmadığımı merak ediyorsan ..." Eğiliyor. "Utanmıyorum."

Gulp.

Onunla yapamam. Ne kadar yakışıklı olduğunu. Sadece basit bir tişört ve atletik şortla bile ne kadar mükemmel görüldüğüne. Ama tişörtün kollarına ve göğsüne yapışması ama beline bol gelmesi, vücuda oturuşu. Ve sonra, kıcı... Eğer bir şair olsaydım, kıcı hakkında soneler yazardım.

Sen en iyi eşeksin.

Bu şiir, değil mi?

"Sert elma şarabınız var mı? Yoksa sadece bira mı?"

"Aslında elma şarabımız var. Posey ve ben severiz."

"Elma şarabı mı içiyorsun?"

Başını sallıyor. "Evet, burada Posey ve benim gitmeyi sevdiğimiz yerel bir bira fabrikası var. Bu hafta bir ara seni de götürürüz, sen şu denklemi çözdükten sonra." Göz kırpıyor ve buzdolabına gidip iki şişe çıkarıyor. Buzdolabının yan tarafındaki şişe açacağıyla elma şarabımızı açıyor, sonra da sürgülü cam kapıyı işaret ederek, "Arkada yumurta koltuklar var," diyor.

"Yumurta koltukları mı?" Ben soruyorum.

"Ben onlara böyle diyorum." Ağaçlar boyunca arazinin arka tarafına doğru ilerliyor. Bir çalının yanından geçip dalları geride tutarak

Ben. alılıkları aştığımızda, Rocky Dağları'nın büyüleyici manzarası ciğerlerimden nefesimi çalıyor.

am ağaçlarının tepelerini geçince, karla kaplı mavi dağların manzarasıyla karşılaştım. Etkileyici bir şekilde ufuk boyunca uzanan dağlar güçlü ve gururlu bir şekilde duruyor, benim için yeni bir manzara ama hafızamda kalıcı olacak bir manzara.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Bu muhteşem."

Bana elma şarabımı uzattı. "Şimdi odana geri çekilmediğine memnun değil misin?"

"Öyleyim," diyorum her şeyi içime çekerken. Bulutlar ağır bir griye bürünmüş ve sanki her an yağmur yağacakmış gibi hissediyorum ama bu beni vadi ve dağların pitoresk birleşiminden uzaklaştırmıyor. Göz alıcı zirvelere sahip sarp kayalıklar ve canlı yeşil am ağaçları dağ yamaçlarını boyuyor. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden biri.

Sonra gözlerim sandalyelere takılıyor. "Burada iki sandalye olduğunu söylediğini sanıyordum?"

Başının arkasını kaşıyor. "Vardı." Büyük sandalyeyi inceliyor ve sonra şöyle diyor: "İki kişi için yeterince büyük, tabii benden iğrenmiyorsan ve beni bu kadar yakınında istemiyorsan."

İğrenmek mi? Daha çok tehlikeli bir şekilde etkilendim.

Çok yaklaşırsa istemeden boynunu yalayabilirim. Ya da bilmeden gömleğini kaldırmaya çalışabilirim.

Hiçbir şey söylemeden, lacivert minderli yarım yumurta şeklindeki sandalyeye doğru yürüyorum ve bacaklarımızın birbirine değmemesi için ona yanıma oturması için geniş bir alan bırakarak oturuyorum. Değse de umurumda olmazdı ama bilirsiniz, güvende olmak için... Çünkü görünüşe göre beynim her türlü kirli düşünceye sahip.

Otururken, "O zaman benden iğrenmedin," diyor.

"İğrençten biraz daha fazlası. Kendini şanslı say."

Elma şarabını yudumlar ve "İstiyorum." der.

Sırıışımı gizlemek için elma şarabını dudaklarıma götürüyorum, çünkü böyle küçük yorumlar yaptığında flört ettiğini düşünüyorum. Ama Pacey Lawes gibi birinin benimle flört etmesine imkan yok. O sadece iyi bir adam. Kendini iyi hissettirmek için elinden geleni yapan biri. Kendisi de itiraf etti. İnsanları okumakta çok iyi.

"Şu kapıyı biraz aralayacak mısınız?" diye soruyor ikimiz de dağlara bakarken.

"Hangi kapı?" Ben sordum. "Yatak odamın kapısı mı?"

"Hayır, arkasına saklandığın kapı. İnternet sayesinde benim hakkımda yeterince şey biliyorsun ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana küçük bir şey vermek adil değil mi sence?"

"Ünlü olmanızın gizemli olmaya devam etmemi nasıl engelleyeceğini anlamıyorum."

Ayağımı dürtüyor. "Dalga geç benimle." "Neden bu kadar ilgilisin, Pacey Lawes?"

İç geçiriyor ve sandalyenin kendi tarafına yaslanıyor.

"Gerçek mi?" "Her zaman." Sırıttıyorum.

"Maceranı gerçekten merak ettiğim ve inanılmaz derecede ilginç olduğunu düşündüğüm gerçeğinin yanı sıra, seni bir yerden tanıdığımı hissediyorum ve bu beni deli ediyor."

"Beni tanıdığını mı sanıyorsun?" İçimdeki heyecan kabarırken elim bacağına düşüyor. "Aman Tanrım, sence birbirimizi tanıyor muyduk?"

"Lütfen başka bir hayatta deme."

"-başka bir hayatta," diyorum.

İnliyor ve elma şarabından büyük bir yudum emiyor. "Hayır. Ben bu saçmalığa inanmıyorum."

"Ciddi misin? Başka bir hayatta gizli ajan olduğumuzu düşünmüyorsun değil mi?"

Suçla savaşmak ve suçu çözdükten sonra beşlik çakmak mı?" Birkaç kez göz kırptı ve sonra "Biraz bile değil" dedi.

"Bu çok üzücü." Elma şarabımı yudumluyorum. "Ama sizin de tanıdık olduğunuz hissettiğimi söyleyebilirim."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet, tavırların tanıdık geliyor ama ne olduğunu çıkaramıyorum."

Koltuğunda kayar. "O zaman birbirimizi tanımalıyız. Belki gizemi çözebiliriz. Hadi, bana iyi olduğun bir şey söyle."

"Bir şey mi?"

"Evet, sonra da oradan devam ederiz."

"Şansını zorluyorsun, Pacey."

"Çözmemiz gereken bir gizem var, bu yüzden gerekli bulduğum kadar zorlayacağım."

Şimdi kaçmayı bırak ve bana malları ver."

Gülüyorum. "Tamam. İyi olduğum bir şey var. Jenga'da çok iyi olduğumu söyleyebilirim." Elimi ona doğru uzattım. "Sabit el. Gördün mü?"

"Öyle mi? Jenga'da iyi olduğunu düşündüren ne?"
"Kazanma rekorum mu?"

"Anlıyorum. Hiç Jenga ustasıyla oynadın mı?"

Ona doğru döndüm. "Kendine Jenga ustası mı diyorsun?"

"Eğer ayakkabı uyarsa." Elma şarabını tekrar yudumluyor.

"Vay canına, tamam, bunun halledilmesi gerekiyor."

"Senden bir adım öndeyim." Yumurta koltuğundan kalkıyor ve "Hemen döneceğim." diyor.

Elindeki elma şarabını yere bırakıyor ve çalıların arasından koşarak geri dönüyor. Onun geri dönmesini beklerken dizlerimi göğsüme çekip güzel dağlara bakıyorum. Şu anda yaşadığım bu çılgın hayat da ne?

Tamamen yabancı biriyle bir anı paylaşıyorum ve yine de doğru hissettiriyor.

Katherine aklımı kaçırdığımı düşünse de tüm bunlar doğru geliyor. Bunların hiçbirisi korkutucu ya da korku filmlerinden fırlamış gibi gelmiyor.

Sanki olması gereken buymuş gibi. Tüm bunların olması gerekiyordu. Şimdi sadece nedenini bulmam gerekiyor.

Ve Pacey haklı, sanırım aramızda bir bağlantı var ama bunu bir türlü çözemiyoruz.

Pacey elinde bir masa ve bir kutu Jenga bloklarıyla yeniden ortaya çıkar. "Endişelenmeli miyim?" diye sordum.

"Senin yerinde olsaydım, olurum." Masayı yere koyuyor ve "Blokların üzerinde soruların olduğu kutuyu aldım" diyor.

"Sorular?"

"Evet." Oyunu hazırlıyor. "Bazı blokların üzerinde sorular var ve onu en üste koymadan önce soruyu yanıtlamanız gerekiyor. Cevap vermemeyi seçerseniz, sıranızı tekrarlamak zorunda kalırsınız."

"Ooh acımasız." Masaya yaklaşıyorum ve elma şarabımı çimlere bırakıyorum. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Yapabilir misin? O kapıyı kırıp açman gerekecek, biliyorsun değil mi?" "Jenga için, Usta Jenga-ist unvanı için, yapacağım."

"Doğru terim bu mu?" Kıkırdıyor. "Usta Jenga-ist?"

"Evet," diye güvenle cevap veriyorum. Eğer cevaplarınıza yeterince güveniyorsanız herkes size inanacaktır. Bu gece bunun en iyi örneği idi.

"Hı-hı, tıpkı Falcon'un Mars Lander'ın adı olması gibi mi?"

Elma şarabımı alıp ona doğru eğiyorum. "Kesinlikle."

"Pekâlâ, Jenga-ist Usta, ilk sen başla." Kuleye doğru işaret ediyor ve ben de öldürmek için kulenin dibine gidiyorum ve soldaki bloğu çekip çıkarıyorum.

"Vahşi." Başını sallıyor.

"Sana söyledim, ben iyiyim." Bloğu tarıyorum ve bir soru olduğunu görüyorum. "Fuck, Chuck, Marry. Hornsby, Posey, Lawes." Burnumu kıvırıyorum ve yüzüne kocaman bir sırtıma yayılmış olan Pacey'ye bakıyorum. "Bu da ne?"

"Bir soru," diyor. "Ve ilk sorunun her zaman cevaplanması gerektiğinden bahsetmiş miydin?"

"Bu değil-"

Belli ki çocukların uydurduğu oyunun kurallarını belirten bir indeks kartını bana doğru tutuyor ve tam orada, bir numaralı kural, ilk sorunun her zaman cevaplanması gerektiğidir.

"Şimdi, hemen şimdi çekilebilirsin ve ben de unvanı alabilirim ya da cevap verebilirsin-"

"Posey'le evlen." Çeneme vuruyorum ve soru hakkında düşünüyorum. Bu kadar kolay kazanmasına izin vermem mümkün değil. Pacey'nin sinirlerini bozacağını bildiğimden, "Hornsby'yi siktir et, Lawes'ı da. Sakin ol." Tuğlayı üstüne koyuyorum ve ona sırtıarak sandalyede arkama yaslanıyorum.

Kalbini sıkıyor. "Yaşadığımız onca şeyden sonra beni atacak mısın? Bu çok acımasızca, Winnie. Gerçekten çok acımasızca." Ben güldüğümü saklamaya çalışırken o bir bloğa uzanıyor. Kolayca çekip çıkarıyor ve üstüne yerleştiriyor.

"Hey, bir soruya cevap vermen gerekmiyor mu?"

"O blokta bir soru yoktu." Onu aldı ve bana gösterdi. "Sadece bazılarında soru var."

"Oh, yani 'becer, at ya da evlen' bloğunu çeken şanslı kişi ben miydim?"

"İnanılmaz derecede şanslısın ... her ne kadar doğru cevap vermemiş olsan da." Sırıttıyor.

"Peki sence nasıl cevap vermeliydim?"

İçkisini dudaklarına götürüyor ve "İkimiz de biliyoruz ki Hornsby'yi kovarsın" diyor.

Evet.

Bunu ikimiz de biliyoruz.

"Horny sikişmek için mükemmel bir adam değil mi?"

Pacey gülerken neredeyse içkisini tükürüyordu. "Sanırım öyle."

Kendimden memnun bir şekilde bir blok daha alıyorum, bu seferki sağ alta, böylece kule tek bir blok üzerinde sallanmaya devam ediyor. Oyuna bir blokla başlamayı seviyorum.

gerçek bir meydan okuma. Çeviriyorum ve yazıyı buluyorum. "Görünüşe göre, sadece sorularla blokları nasıl seçeceğimi biliyorum."

"Tam da sevdiğim gibi," diyor Pacey.

"Tamam, en sevdiğin . . ." Sözümü kesiyorum ve Pacey'ye bakıyorum.

"Ne?" diye soruyor, gözlerindeki mizah onu ele verse de. "Bu blokların teması nedir?"

"Tema yok, sadece çocuklarla birlikte bulduğumuz sorular." "Ve bunu birbirinizle mi oynuyorsunuz?"

"Evet," diye rahatça cevap veriyor.

"Peki, karşınızdaki kişinin en sevdiğiniz vücut parçasının ne olduğunu cevaplar mısınız?"

"Kolayca." Sırıttıyor.

"Sana inanmıyorum."

Sandalyede kaykılır ve şöyle der: "Becermek, kandırmak ya da evlenmek - kendimi becerirdim, Posey ile evlenirdim, Hornsby'yi kandırırdım. Bunu son oynadığımızda Holmes'un karşısına oturmuştum. Ona en sevdiğim vücut parçasının kalçaları olduğunu söyledim. Kot pantolonun içinde dev gibi, cehennem gibi kalın." Kaşlarını oynatıyor ve sonra tekrar arkasına yaslanıyor. "Erkeklerle oynamakta utanılacak bir şey yok. Şimdi, başka bir şikâyetiniz var mı?"

Duraksadım ve sonra sordum, "Kendini becerir miydin?"

"Genellikle aldığım tek sevgi türü bu, yani evet. İşe yarayanla devam et."

Homurdanıyorum ve sonra burnumu kapatıyorum. "Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor.

"Özür dilerim." Burnumu sildim. "Sadece bunu söylemeni beklemiyordum." "Ne bekliyordun ki? Oh bekle, bu doğru-benim grubun erkek fahişesi." Şortundan bir parça tiftik koparıyor. "Bir kitabı her zaman kapağına göre yargılayamazsın, Winnie."

"Görünüşe göre değil. Şey, bu, uh, ilginç. Umarım kendine karşı naziksindir. Nazik."

Kıkırdıyor. "Her zaman nazik ama emir veren biriyimdir."

Yüksek sesle gülüyorum. "Tanrım, şu anda aklım başımdan gidiyor ama gitmemeli."

"Ne düşündüğünü söyle." İçkisinden bir yudum daha alıyor ve sandalyenin yan tarafına yaslanıp bana bakıyor ve onun büyüüne kapılmamak elde değil. Onun rahat, açık büyüüne. Onunla konuşmak çok normal geliyor. Basit. Uğraşmama gerek yok, her şey akıp gidiyor ve tüm övgüler Pacey'e gidiyor,

Çünkü beni rahat hissettiriyor. Evdeki diğer erkeklerden herhangi biriyle böyle hissedeceğimden emin değilim.

"Hayatta olmaz. Kafamdaki düşünceleri paylaşmayacağım." "O zaman gerçekten iyi olmalılar."

"Bu küçük düşürücü." Boğazımı temizliyorum ve sonra bloğuma bakıyorum. "Tamam, bu oyunun ilerlemesi gerekiyor. En sevdiğin vücut parçan?" Ona bakıyorum ve benim için hiç de zor bir soru değil. "Gözlerin." Bloğu yığının en üstüne koyuyorum ve bir şey söylemesini, cevabımla dalga geçmesini bekliyorum ama yapmıyor. Onun yerine sırasını alıyor ve bir blok alıyor.

Üzerinde soru olmadığını göstererek önümde çeviriyor ve sonra kulenin tepesine yerleştiriyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" "Şans."

İç çekerek başka bir bloğa uzanıyorum, kıpırdatıyorum ve sonra bir kez daha yazı olduğunu görüyorum. "Ciddi misin? Bu ne olacak?" Metni tarıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Sanırım bunu atlayacağım."

"Hadi ama, ne yazıyor?"

"Favori oyuncunuzu seçin ve ona sarılın diyor. Bu gerçekten yaptığınız bir şey mi?"

"Tabii ki. Bir kardeşe sarılmak için asla çok havalı değilim." Kollarını iki yana açıyor. "Utanma. Gel buraya."

Bu onun için neden bu kadar kolay?

Peki bunu neden bu kadar büyütüyorum?

Pacey Lawes'a sarılabilirsin.

Max şu an benim yerimde olsaydı Pacey'e tırmanıyor olurdu. Bu yolculuğa neden çıktım? Bırakmak için, özgür olmak için.

Büyümek için.

İşte benim anım. Ya kendimi tutup o utangaç kişiliğime tutunabilirim ya da bırakıp yolculuğun tadını çıkarabilirim.

Bloğu kulenin tepesine koyuyorum ve sonra eğilip kollarımı Pacey'ye doluyorum. İlk fark ettiğim şey benden ne kadar büyük olduğu. İkinci fark ettiğim şey ise sırtının ne kadar sert olduğu. Güçlü, sert - bir gram bile yastık yok. Üçüncü fark ettiğim şey ise ne kadar güzel koktuğu - erkek gibi, nefis.

Ve fark ettiğim dördüncü şey, birinin bana onun gibi sarılmasının ne kadar harika bir his olduğuydu. Sıcak, tüketici kollar beni sarıyor. Korunduğumu, güvende olduğumu, önemsendiğimi hissediyorum. Ve böyle bir şey söylemek aptalca.

Adamı yirmi dört saattir tanıyorum ama Pacey'nin bana sarılma şekli tam da öyle hissettiriyor -koruyucu. Ama bu beni şaşırtmıyor. Kariyeri koruma üzerine kurulu - kaleyi korumak, takımını zirvede tuttuğundan emin olmak - o zaman neden sarılmaları da aynı hissi vermesin?

Onu bırakıp uzaklaştığımda, "Kahretsin, çok iyi sarılıyorsun" dedi.

Ellerimi kucağıma koyuyorum ve sadece gülümsüyorum.

"İltifatına karşılık vermeyecek misin?" diye soruyor, bir blok kaldırıyor ve bana bir kez daha soru olmadığını gösteriyor.

"Sarılmakta da iyisin," diyorum yanaklarım aydınlanırken.

Ve işte yine utangaç kız kişiliğime geri dönüyorum. *Ama kim yapmaz ki?* Hayatımda gördüğüm en muhteşem adama sarıldım.



Ben kuleden bir bloğu oynatmaya devam ederken Pacey, "SIKILDIN," diyor. Bunun şimdiye kadar oynadığım en uzun ve en uzun Jenga oyunu olduğuna eminim. Ve tahmin edin soruların çoğunu kim cevapladı? Ben.

Neyse ki çok kötü değillerdi. Oyunculardan biriyle ideal randevumun ne olacağı konusunda tökezledim çünkü sadece Pacey ile oynamak her şeyi onunla ilgili hale getirdi. Arka bahçede elma şarabı eşliğinde Jenga oynamak gibi aptalca bir cevap verdim, bu da Pacey'nin şu anda ne yaptığımız ve bunun bir randevu olup olmadığı konusunda benimle dalga geçmesine neden oldu. Yanaklarımın hiç şansı yoktu.

"Yorum hoş karşılanmıyor," diyorum, blok artık sadece köşeden tutuluyor.

"Whoa, whoaaaa."

Ayağa kalkıyorum ve onu kahkahalarla güldüren şeytani bir bakış atıyorum. "Cidden, durman gerek, konsantrasyonumu bozuyorsun."

Tutuyorum

nefesimi tutuyorum ve son köşeyi de çekip çıkarıyorum. Kule birkaç saniye sallanıyor ve ayakta kalması için dua ederek irkiliyorum. Devrilmeyince bir nefes alıyorum ve sonra bloğu ters çeviriyorum.

Soru.

Çünkü neden olmasın?

"Ne yazıyor?" Yüzünde kocaman bir sırıtış var. "Neden öyle gülümsüyorsun?"

"Ne gibi?" diye soruyor.

"Sanki bu blokta ne yazdığını biliyorsun."

"Çünkü o blokta ne yazdığını biliyorum. Cevaplamadığımız bir tek o kaldı."

"Seni öpmek zorunda kalacak mıyım?" Soruyorum, çünkü bu noktada sarılmak ve el ele tutuşmak zorunda kaldık, bu yüzden öpüşmek belli ki bir sonraki adım olacaktı.

"Hayır, öpüşme engeli yok. Dudaklar bizim için kutsaldır."

Buna gülüyorum, bu adamların bu blokları nasıl yaptıklarını ama "dudaklar kutsaldır" diye masadan öpüşmeye devam ettiklerini düşünüyorum.

Şu anda üç elma şarabı içmiş durumdayız ve kendimi biraz tuhaf hissediyorum, sarhoş değilim ama iyiyim ve sanırım Pacey de aynı şekilde hissediyor. Yeni içkilere ihtiyacımız olduğunda, ikimiz de onları almak için mutfığa birlikte gitmek zorunda kaldık, çünkü kuleyi karıştırmama konusunda birbirimize güvenmiyorduk. Esasen o bana güvenmiyordu çünkü ben sorular karşısında sürekli sinirleniyordum.

"Ama beni öpmek zor olmaz, biliyorsun. Oldukça iyi öpüşürüm." Pacey dudaklarını işaret ediyor. "Her gün dudak kremi kullanıyorum. Bu yavrular yumuşacık."

"Ben de her gün dudak kremi kullanıyorum," diyorum heyecanla, sanki çok daha derin bir seviyede bağlantı kurmuşuz gibi.

"Bunu söyleyebilirim. Dudakların yumuşak görünüyor."

"Dudaklarıma mı baktın?" Burnumu kıvrarak soruyorum. "Yüzündeler, değil mi?"

"En son kontrol ettiğimde," diye cevap verdim. "O zaman, evet, dudaklarına baktım."

Başımı salladım. "Kontrol edildi." Bloğa bakıyorum ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, bu yüzden ona doğru bakıyorum ve "Ne?" diye soruyorum.

"Senin de güzel bir gülüşün var. Posey'ninki oldukça iyi ama sen onun eline su dökemezsin."

Başımı yana eğiyorum ve dudaklarımdan gerçekten gevşediğini fark ediyorum çünkü "Benimle flört mü ediyorsun Pacey?" diye soruyorum.

"Belli değil miydi?" Elini dağınık saçlarının arasından geçiriyor. "Oyunum üzerinde çalışmam gerek."

Tanrım, flört ediyor. Beynim yarı sisli olsa da buna inanmakta zorlanıyorum. Yani, kendime güvenim yokmuş gibi hissetmiyorum. Bence gerçek hayatta -ormanlarda kaybolmuş ve hokey oyuncularıyla dolu bir evin içine düşmüş bir durumda değil- sağlam bir yediliyim. Güzel bir

yüzüm var. Saçımı seviyorum. Egzersiz yapmaktan fayda sağlayabilirim.

ama son iki yıldır zamanım olmadı. Bu yüzden yedi iyi bir sayı gibi görünüyor. Ama beni şu anda yaşadığım alternatif gerçekliğe, on üzerinden on ölçeğine bile uymayan bir grup erkekle aynı evi paylaştığım bir gerçekliğe yerleştirin - onlar için yeni bir ölçek oluşturduğunuz erkekler - kolayca dört olurum.

Hiç şansım yok. Ve bu benim Debbie Downer olmam değil, bu benim soğuk, dürüst gerçeği söylemem.

Bu yüzden Pacey Lawes gibi ön kolları o kadar gergin olan bir adamın, içkisini yudumlarırken kollarını ateşlemesini izlemenin yeni favori eğlencem olduğu bir adamın benimle flört etmeyi düşüneceği bir zamanı hayal bile edemiyorum.

"Flört etmek için çalışman gerektiğinden şüpheliyim, Pacey." "Neden?" diye sorar.

Gerçekten bu kadar habersiz mi?

"Bilirsin, çünkü sen seksi bir hokey oyuncususun ve ben de geçici olarak hayatına giren sıradan bir Jane'im."

Pacey'nin gözleri kısılıyor ve çenesinin kenarı kıpırdıyor. "Sade bir Jane olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elimi ona doğru sallıyorum. "Burada gönülsüz iltifatlar aramıyorum. Sadece söylediklerimi unut. Cevaplamam gereken bir soru var." Soruya bakıyorum ve yüksek sesle okuyorum. "Karşınızdaki kişiyle en sevdiğiniz cinsel pozisyonu gösterin. . ." *Oh, İsa, Meryem ve Yusuf.*

Pacey'ye baktığımda yüzünde hala o hoşnutsuz ifade var ama neredeyse boş olan elma şarabı şişesini bırakıyor.

"Beni nasıl istiyorsun?"

Bloğu havaya kaldırıyorum. "Bunu yapacağımı mı sanıyorsun?"

Gözleri sallanan kuleye ve sonra tekrar bana bakıyor. "Eğer cevap vermezsen, tekrar gitmek zorundasın ki bu da büyük ihtimalle kaybetmeni garantileyecek. Bir soru yüzünden kaybetmeye hazır mısın?"

Ben değilim.

Aksine, rekabetçiyim ve Jenga Ustası olabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor, özellikle de yaşadığım oyundan sonra. Alaylar, barikat soruları ve yeteneklerimden şüphe edenler oldu. O haklı, eğer tekrar gidersem, büyük ihtimalle canlı çıkamayacağım.

Ama en sevdiğim seks pozisyonunu Pacey'e uygulamak? Bu utanç verici bir şey çünkü...

"Sadece iki tanesini tanıyorum," diye itiraf ediyorum, itirafım karşısında bütünüyle yutulmak istiyorum.

"Ne demek iki kişi tanıyorum?"

"İki seks pozisyonu," diyorum ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda anlayışla yumuşamalarını izliyorum.

Nazikçe, "Peki, ikisinden en sevdiğin hangisiydi?" diye soruyor.

Kafam karıştı, "Benimle dalga geçmeyecek misin?" diye sordum.

"Bunun için neden seninle dalga geçeyim ki? Herkesin bir ya da iki favorisi vardır, dolayısıyla soru da bu. Ama omuzlarının dönüşünden anladığım kadarıyla bu senin için hassas bir konu, o yüzden tabii ki seninle dalga geçmeyeceğim."

"Sadece bir erkekle birlikte oldum," diyorum. Elma şarabı gerçekten de dudaklarımı gevşetmişti. "O benim ilk gerçek aşkımdı, tıpkı Silas ve sevgilisi gibi. Birbirimizin ilkleriydik. Sanırım benimle ne yapacağından tam olarak emin değildi, bu yüzden sadece onun için işe yarayan iki şeye bağlı kaldık."

"Onun için mi çalıştın?" Pacey kaşlarını kaldırarak sorar. "Ne demek onun için çalıştım?"

"Bu onu kurtardı."

"Peki ya sen?"

Omuz silktim. "Önemli değildi. Sadece onun mutlu olduğundan emin olmak istedim."

Pacey şimdi dik oturuyor. "Kesinlikle önemli." Kendini kontrol ediyor olmalı ki sesini sakinleştirerek "Hiç orgazm oldun mu?" diye soruyor.

Bunu düşündüm. "Yani . . . Sanırım öyle."

"Winnie, orgazm olup olmadığını anlarsın, eğer gerçekten olduysa."

"Gerçekten önemli değildi, çünkü birbirimize aşıktık, bu yüzden onunla birlikte olmayı seviyordum, anlıyor musun?"

Gözlerinin benimkilerle buluşma şeklinden aklından geçenleri görebiliyorum. Beni yargıladığını söyleyemem, çünkü o tür bir adam olmadığını kanıtladı, ama kafasının karıştığına ve ne söyleyeceğini tam olarak bilemediğine inanıyorum.

"Her neyse," dedim ve bloğu kulenin üzerine koydum, "ben uzanacağım, sen de misyonerlik için üzerime uzanabilirsin."

Çimlerin üzerine uzanıp kaskatı kesiliyorum ve bunu gerçekten oyun için yaptığımı şaşıyorum. *Çocuklar oynarken bunu yapıyorlar mı? Kesinlikle hayır.* Pacey kımıldamıyor. Sanki bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünüyormuş gibi ormana doğru bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor ve sonra sandalyeden kalkıyor. Üstümde durarak soruyor: "Eğer misyonerlik en sevdiğin şeyse, diğer

konumlandırıdınız mı?"

"Ben üstteyken. Ama bundan hiç hoşlanmadım çünkü kendimi hep aptal gibi hissedirdim. Josh hiçbir zaman uzun süre üstte kalmama izin vermedi, bu yüzden bana daha iyi hissettirse de belki de beni orada sevmediğini düşündüm. Sanırım bir süre sonra kendimi utangaç hissetmeme neden oldu."

Pacey sersemlemiş bir halde bana bakıyor ve birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. Sanki bir şeyin farkına varmış, kafasında bir ampul patlamış gibi.

"Josh-o senin erkek arkadaşın mıydı?" "Evet."

Tekrar duraklıyor, gözleri sanki bir matematik denklemini çözmeye çalışıyormuş gibi başka yöne kayıyor. Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sormak üzereyken, Pacey nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve sonra yere çöküyor. Eli kalçamdan yukarı kaymadan önce bir saniye bana bakıyor ve o küçük dokunuşla damarlarımda Josh'un bana verdiğinden daha fazla heyecan dolaşüyor. Gözlerini benimkilere dikerek bacağımı açıyor ve nefesimi tutmama neden oluyor.

Tanrım, neler oluyor?

"Bunu erkeklerle de yapıyor musun?" Aramızda oluşan sıcaklığı hafifletmeye çalışarak soruyorum.

Pacey hiçbir şey söylemiyor, onun yerine diğer bacağımı iterek açıyor, böylece onun için tamamen açılmış oluyorum.

Bacaklarımdan arasında donuk bir zonklama başlıyor. Tahrik oldum. Aynen böyle.

Tamamen giyinik.

Çimlere yayılmış bacaklardan başka bir şey yok.

Ve hiç olmadığım kadar tahrik oldum.

Öne doğru eğilip ellerini omuzlarımdan iki yanına koyduğunda sertçe yutkunuyorum ve sonra pelvisini benimkine doğru indiriyor.

"Böyle mi seviyordun?" diye fısıldıyor.

Böyle değildi.

Yakın bile değil.

Josh bu şekilde üzerimde gezinmek yerine başını omzuma gömüyor ve nabzını atıp tutuyordu. Hiçbir zaman yoğun bir şekilde bana bakmaz ya da benimle konuşmazdı.

Belki de sorun buydu - asıl bağlantıyı kaçıırıyorduk.

"Uh, biraz farklıydı."

"Nasıl?" Pacey pelvisi benimle birleşirken soruyor ve oh ... aman ...
Tanrım. Bu onun
şişkinliği. Büyük
bir şişkinlik.
Bu . . . vay canına. Josh büyüktü, ama bu daha yoğun görünüyor.
"Nasıl farklı Winnie?" diye soruyor, sesi yumuşak, dinlemeye hazır. Her
şey farklı.
Vücudu farklı. Daha komuta edici, daha sorumlu.
Sesi, her konuştuğunda damarlarıma bir sıcaklık dalgası gönderiyor.
Gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmıyor.
Bir çeşit angarya gibi davranmak yerine benimle birlikte o anın içinde.
Kontrol listesindeki bir kutu gibi.
"Sen ondan daha büyüksün," diye cevap
veriyorum. "Ne açıdan?"
Bunun olacağını tahmin etmeliydim.
Leğen kemiği hafifçe benimkine doğru hareket ediyor. Uzuvarım
karıncalanmaya başlıyor ve bunu yapmaya devam ederse, hafifçe
sallanmaya devam ederse, beni bir arzu birikintisine dönüştürebileceğini
fark ediyorum. Tam burada, şu anda, Josh'la hissettiklerimden çok daha
fazlasını hissediyorum. Sanki içimdeki her şey vücudumun merkezine
doğru çekiliyor, onun içimde nabız gibi atmasının nasıl bir şey olduğunu
hissetmek istiyorum.
"Soruya cevap ver, Winnie."
Sertçe yutkunuyorum. "Her
şekilde." "Lawes, geri mi döndün?"
Lanet olsun.
Levi köşeyi döndüğünde Pacey beni itiyor ve bizi yerde yakalıyor,
birbirimizden uzaklaşmak için debeleniyoruz. Beceriksizliğimizin ortasında
bacağım dışarı fırlıyor, masaya tekme atıyor ve kule bir tahta yığını halinde
yıkılıyor.
Bloklar
yuvarlanıyor.
Çabalıyoruz.
Ve tüm sahne daha açık olamazdı.
"Uh, burada neler oluyor?" Levi o yakışıklı gülümsemesiyle soruyor.
Az önce girdiği şey onu çok eğlendirdi.
Pacey yerden kalkıyor ve beni yukarı çekmesi için elini uzatıyor. Kabul
ettim, çünkü etmesem ne anlamı var ki? Belli ki yapmamamız gereken bir
şey yapıyorduk. Ya da yapmalı mıydık? Bizler yetişkiniz ama aynı zamanda
birbirini çok az tanıyan yetişkinleriz.

"Görgü kurallarını bilmiyorum," diyorum kendimi savunmak için. Bir dakika. . . bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Ne için görgü kuralları?" Levi soruyor.

"Jenga. Sorulara cevap vermem gerektiğini söyledi." Pacey'i gösterdim.

"Oh, anlıyorum. Seks pozisyonu bloğunu aldın mı?" Başımı salladım ve Levi

devam ediyor, "Bir keresinde bende de olmuştu. Hornsby'yi köpek stili yapmak zorunda kalmıştım. Sanırım çok hoşuna gitmişti. Eğer görgü kurallarını merak ediyorsanız, evet, başka bir sıra istemediğiniz sürece blok ne diyorsa onu yapmanız gerekiyor." Tekrar kulemize bakıyor. "Ama oyun bitmiş gibi görünüyor."

"Evet, kesinlikle öyle." Bir adım uzaklaşıyorum. "Harika bir oyun için teşekkürler, ahbap." Pacey'nin omzuna vurup boş elma şarabı şişelerini alıyorum. "Bunları mutfığa götürüp sonra da yatacağım." Vücudum gergin olsa da esniyormuş gibi yapıyorum. "Uyumam lazım. Yarının ne getireceği hiç belli olmaz." Gökyüzüne bakıyorum. "Ve hey, yağmur hiç başlamadı-" Bir damla başıma çarpıyor, sonra bir tane daha ve sonra yağmaya başlıyor. "Çok erken konuştun."

Ve sonra eve doğru yola çıktım, utanç beni tüketiyordu. Artık bana elma şarabı yok. Bu kesin. *Ve Jenga da.*

Dokuzuncu Bölüm

PACEY

"Yani sorularımı görmezden mi geleceksin?" Jenga bloklarını aldıktan sonra nihayet eve girdiğimizde Posey soruyor.

"Cevap vermeye değer bir şey sormadın," diyorum. Çekmecelerden birinden bir bulaşık havlusu alıp tezgâhın üzerine seriyorum. Jenga bloklarını havlunun üzerine dağıtıyorum ve dikkatle hepsinin kurduğundan emin olmaya odaklanıyorum.

"Çok iyi sorular sorduğuma eminim."

Ona doğru dönüyorum ve yanağımın içini kemiriyorum. "Dostum, sanırım Sanırım onu tanıyorum."

"Ne?" Posey kafası karışmış bir şekilde sorar. "Onu tanıyorum da ne demek? Önceki hayatından falan mı?"

"Herkesin nesi var böyle? Hayır, önceki hayatımdan değil. Bu hayattan."

"Nereden?"

Duymadığından emin olmak için koridoru tanıyorum. "Kardeşim" dediğimde enseme tutuyorum.

"Bir kardeşin mi var?" Posey yüzünü buruşturarak soruyor. "Ne zamandan beri?"

"Üvey kardeş. Babam annemle tanışmadan önce bir kızla tek gecelik bir ilişki yaşamış. Bir yıl sonra annemi hamile bıraktı ve onunla evlendi.

O zamandan beri birlikteler. Ama ben on dört yaşımdayken bir çocuk ortaya çıktı ve babamın oğlu olduğunu söyledi. Bu aileyi biraz sarstı. Babam onunla bir ilişki kurmaya çalıştı ama Seattle'a taşındıktan sonra bu ilişki bozuldu. Arada sırada görüşmeye devam ettik ama onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu."

"Peki, neden Winnie'yi kardeşin aracılığıyla tanıdığını düşünüyorsun? Kahretsin, kız kardeşi mi?"

Başımı sallıyorum ve koridora tekrar bakıyorum. "Hayır, sanırım kardeşimle çıkıyordu."

Posey gözlerini kırıştırıyor, zihni söylediklerimi anlamaya çalışıyor. "Ne? Nereden biliyorsun?"

"Kulübeye girdiğinde tanıdık geliyordu ama onu tam olarak çıkaramadım. Ama Jenga oynarken eski erkek arkadaşının adının Josh olduğunu söyledi ve sanki her şey bir anda aklıma geldi." Cebimden telefonumu çıkardım ve Facebook uygulamamı açtım. "Babam yaklaşık altı yıl önce Josh'u ziyaret etmek için Seattle'a gitmişti ve seyahatinden fotoğraflar paylaşmıştı. Üniversiteyi yeni bitirmiştım ve ikinci lig için askere alınmışım. Ama fotoğrafları hatırlıyorum çünkü Josh'un harika bir kız arkadaşı vardı." Babamın profiline girip Seattle gezisini aramaya başlıyorum, yıllar önceki fotoğraflarından hiçbirini silmediğini tahmin ediyorum. *Kimse silmemiş.*

"Yani Winnie'nin kardeşinin eski kız arkadaşı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Josh, babam ve Winnie'nin fotoğraflarını bulduğumda, "Sanmıyorum," diyorum. Winnie, Space Needle'ın önünde dururken. Ekranı Posey'e gösterip "Onun kız arkadaşı olduğunu biliyorum" diyorum. *Ve üvey ağabeyimin sadece bana ve babama karşı değil, Winnie'ye karşı da yatakta bir pislik olduğunu. Bencilce.*

Posey telefonu benden aldı ve şok içinde elini saçlarının arasından geçirdi. "Lanet olsun, dostum. O biliyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, şu ana kadar emin bile değildim."

"Dünya ne kadar da küçük." Posey telefonumu bana geri verdi. "Bir şey söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum." Çenemin yan tarafını kaşıyorum.

Posey sırtlıyor. "Çünkü ona karşı bir şans istiyorsun ve eğer ona söylersen, sana bu şans vermeyebilir."

"Doğru değil," diye cevap veriyorum, bunun doğru olduğundan oldukça emin olmama rağmen. Winnie, araları açık üvey kardeşler bile olsalar, kardeşler arasında gidip gelecek birine benzemiyor.

"Josh ile ilişkiniz nasıl?"

"Yok. Adam benden nefret ediyor." Aklıma babamla yaptığım konuşma geliyor. Benimle ne hakkında konuşmak istiyor olabilir ki? "Tipik ben çocukluğumu yaşadım, o yaşamadı durumu. Ona ulaşmaya çalıştım ama benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Ona maç bileti vermeyi bile denedim. Bana karşı çok katı. Bu yüzden ben de öyleyim. Bana ve babama karşı bir pislikti, bu yüzden artık benim için ölü sayılır."

"Sanırım eski kız arkadaşına aşık olduğunu bilmek hoşuna gitmez."

"Ona aşık olmak mı? Aklını mı kaçırdın sen? Onu bir gündür tanıyorum. İnsanlara aşık olmak böyle bir şey değil."

"Bu konuda deneyiminiz var mı?"

"Hiç birine aşık olup olmadığımı mı soruyorsun?" Tezgâha yaslanıyorum.

"Evet. Aşk hayatın söz konusu olduğunda içine kapanıksın. Bu konuda pek bir şey bilmiyorum."

"Aslına bakarsanız, birine aşık oldum."

"Gerçekten mi?" Posey şaşırarak sorar.

"Evet." Tezgâhı ittim ve ona doğru yürüdüm. Elimi kaldırıp yanağını okşuyorum. "Sana nasıl hissettiğimi söylemenin zamanı geldi."

Göğsümü itiyor ve gülüyor. "Siktir git buradan. Ciddiyim, dostum."

"Hiç aşık oldum mu? Hayır." Başımı sallıyorum. "Aşık oldum mu? Evet. Ama aşık olmadım. Hiç kimseyle aşık olacak kadar derin bir bağ kurmadım."

"Peki Winnie'yle neredesiniz?" Posey soruyor.

"Uh ... hiçbir yerde," diye cevap veriyorum. "Dostum, cidden, daha yeni tanıştık-"

"Belki, ama orada birbirinize nasıl baktığınızı gördüm." Başıyla arka bahçeyi işaret ediyor. "Bu hiçbir şey değildi."

"Konuşulması gereken bir şey değil." Tezgâhı itiyorum ve ihtiyatlı bir şekilde, "Josh hakkında bir şey söyleme. Erkeklerin bu konuda konuşmasına ihtiyacım yok."

"Sırrın benimle güvende, ama Winnie'ye söylemen gerektiğini düşünüyorum."

"Evet, biliyorum," diye cevap veriyorum, Winnie'ye Josh'tan bahsetmek yapmak istediğim en son şey olsa da, özellikle de garip bir belirsizlikle her şeyi nasıl bitirdiğimizden sonra. "Sohbet için teşekkürler," diyorum koridordan odama doğru ilerlerken.

Josh'la çıkıyordu.

Lanet Josh.

Dünyadaki onca insan arasında ona cehennem gibi davranan tek kişi Josh olmalıydı.

Bu lanet şeyden daha da nefret ediyorum.

Winnie'nin odasına yaklaşıırken, iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etmeyi düşünüyorum. Samimi bir pozisyondaydık, tekrarlamayı çok istediğim bir pozisyon, özellikle de gözlerindeki şoku ve artan nefesinin baş döndürücü hissini tekrarlayabilseydim. Ama sonra daha iyi düşündüm. Muhtemelen utanmıştır. Konuşmamızdan, itirafından ve Levi'ye yakalandığı için utanmıştır, her ne kadar hiçbir şey olmamış gibi davranırsa da.

Ama utanıyorsa, aramızdaki her şeyin iyi olduğuna dair ona güvence vermek akıllıca bir fikir olabilir.

Durup omzumun üzerinden kapısına bakıyorum. Kapıyı çalmalı mıydım? Çok çabuk kaçtı.

Belki de yalnız kalmak istiyordur.

Ayrıca bazı özel bilgiler konusunda da bana güvendi. Konuştuğumuz her şeyin aramızda kaldığını bilmesini istiyorum.

Cehennem.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kendimi durduramadan kapısını çalıp adını sesleniyorum. "Winnie?"

Bu sefer, parke zeminde onun ayak seslerini duyuyorum. Kapı açılıyor ve yüzü aralıktan görünüyor.

"Merhaba," diyor, vücudunu göstermiyor, sadece yüzünü gösteriyor.

O kapının arkasında çıplak mı? *Bilmek istemez miyim?*

"Hey, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"İyiyim," diye rahatça cevap veriyor.

"Tamam, çünkü oldukça hızlı gittiniz ve eminim ki bu, adamlardan birinin bizi bulmasını isteyeceğiniz türden bir pozisyon değildi."

"Levi onunla iyi anlaşıyor gibi görünüyordu," diye cevap veriyor, beklediğimden daha rahat bir şekilde. Beni başından savıyor ve bunun nedeni odasında bir şeyler olması ve benim onu rahatsız etmem mi, yoksa olanlardan utanması mı bilmiyorum. Her iki durumda da, aramızdaki her şeyin yolunda olduğunu bilmesini sağlamalıyım.

"Yarın işlerin garipleşmesini istemiyorum." "Neden garip olsun ki?" diye soruyor.

"Bilmiyorum... çünkü şu anda garip davranıyorsun."

"Ah." Kendine şöyle bir bakar. "Sadece mütevazı olmaya çalışıyordum." Kapıyı daha geniş açıyor ve vücudu ortaya çıkıyor. İnce, pembe bir atlet giymiş ve tişörtün göğüslerine yapışmasından sütyen giymediği anlaşılıyor. Üstünü bir çift koyu mor ipek şortla eşleştirmiş.

Pijama takımında açıkça seksi bir şey yok, ama iki giysinin vücuduna yapışması vücudumdaki tüm kanın sikime hücum etmesine neden oluyor.

Cehenneme kadar yolu var. O kadar güzel ki. Ama sadece muhteşem değil. Eğlenceli, neşeli, ilginç biri. *Josh onu bıraktı mı? Nasıl?* Sonra onun orgazm hakkındaki yorumunu düşündüm. Josh'un nesi var böyle? Nasıl olur da zamanını yatakta bu kıza taparak geçirmez? Cehennem kadar ateşli göğüslerinden kıvrımlarına kadar, onun ne kadar ateşli olduğunu düşündüğümü duyurmak için iyi bir zaman geçirirdim.

"Garip olmaya çalışmıyordum. Yani, evet, belki biraz tuhaf hissettim ama bunun nedeni sana söylediklerim. Yani, kim yeni tanıştığı birine böyle bir şeyi itiraf eder ki? Yani, bu utanç vericiydi. Bunu sana asla söylememeliydim." Saçmalıyor ama benim odaklanabildiğim tek şey dudaklarındaki parlaklık ve o konuşurken göğüslerinin zıplaması. "Her neyse, işleri garipleştirdiğim için özür dilerim. Bu benim suçum. Umarım bana karşı tuhaf değilsindir." Elini alnına götürüyor. "Tanrım, sana her yerinin büyük olduğunu söylemiştim. Bu çok uygunsuz. Özür dilerim. Senin yanında aklımı kaçırmış gibiyim. Bir daha olmayacak. Sadece-"

Ona yaklaşıyorum ve elimi yavaşça kalçasına götürüp onu yatak odasının duvarına yasladığımda nefesini tutuyor. Kahretsin, o dudakların tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum.

Sadece bir elimi onun üzerinde tutuyorum çünkü kapana kısılmış gibi hissetmesini istemiyorum ve ayrıca, eğer iki elim onun üzerindeyse, birinin muhtemelen gitmemesi gereken bir yere gideceğini biliyorum ve bu da atletinin üst kısmına, göğüslerine gidiyor. O sert meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlardım.

"Orada tuhaf ya da garip bir şey olmadı," diyorum sessizce.

Bu kadar yakın olmamalıydım. Ona dokunmamalıydım bile, ama Tanrım, onun masumiyetinde, başıboş konuşmasında, tatlı sesinde beni kendine çeken bir şeyler var. Bu kulübeye adım attığı andan itibaren, ıslak ama hayat dolu, ona çekildim.

"Çok eğlendim," diye ekliyorum. "Ve bilmeni isterim ki"-çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece gözleri benimkilerle gerçekten birleşiyor. Bunu yaptıktan sonra elimi çekiyorum, böylece elim dolaşmıyor-"orada bana söylediğin her şey aramızda kalacak."

"Oh, bunu düşünmemiştim bile." Alt dudağını ısırtıyor ve gözlerim o güzel ağzına kayıyor. O dudaklar sikimin etrafına sarılsa nasıl görünürdü? O gözler beni emerken bana bakıyor. Muhtemelen mükemmellik. "Siz çok dedikodu yapar mısınız?"

Sorduğu şeye odaklanarak, "Sadece ara sıra" diyorum.

"Anlıyorum." Başparmağım kalça kemiğine sürtündüğünde keskin bir nefes alıyor.

Daha ileri gitme, dostum. Bu kadar. Daha fazla devam edersen kontrolünü kaybedersin.

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Dudaklarının tadı kişiliği kadar tatlı, söylediği kadar masum mu? Bir öpücükle beni parçalara ayırabilir mi? Sadece bu kadar yakın olmak bile vücudumu ihtiyaçla titrettiğine göre, evet diyebilirim. Ama bunu öğrenmek için burada kalmamın imkanı yok. Muhtemelen ihtiyacı olan son şey, eski erkek arkadaşının üvey kardeşi bir yana, bir adamın ona sarkmasıdır. Dışarıda gök gürültüsü patlıyor ve gitmem için işaret veriyor. Duvarı ittim ve onu bıraktım. Bir adım geri çekilirken, gözlerimi ondan ayırmıyorum ve işte o zaman göğüs uçlarının sertleştiğini ve daracık atletine baskı yaptığını fark ediyorum.

Lanet olsun.

Gözleri benimkileri takip ediyor; göğüslerine baktığımı biliyor. Ve ben duramıyorum.

Dudaklarımı ıslatıyorum. Vücudum ihtiyaçla titriyor - sadece bir dokunuş, bir tat.

Ama bu biraz karışık.

Bu durumla ilgili her şey karmaşık.

Kendimi daha fazla kaptırmadan elimi ağzıma götürüp arkamı dönüyorum. "İyi geceler, Winnie." Kapıya doğru ilerliyorum ve ona bir kez daha bakıyorum. "Tatlı rüyalar."

Sonra kapıyı kapatıp yatak odama doğru yürüyorum. İçeri girdiğimde kapıyı kapatıp kilitliyorum, sanki gitmemi engellemek için. Kahretsin, nedir bu? Birdenbire duyduğum bu yakıcı, patlayıcı ihtiyaç? Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman oldu ama hiç böyle hissetmemiştim. Sanki ondan bir parça almazsam, yanabilirim.

Duş almam

lazım. Şimdi.

Aceleyle banyoya girdim, suyu açtım ve kıyafetlerimi çıkardım. Sürpriz bir şekilde, sikim karnıma doğru kalkıyor ve çok sert. Gözlerimi kapatıp düşün ısınmasını beklerken onu sıkıca kavıyorum. Hay sikeyim. Uzun zaman oldu, bunu anlıyorum, ama hiçbir kızın beni Winnie'nin o küçük tankı ve o kaya gibi sert meme uçlarıyla yaptığı gibi etkilediğini sanmıyorum.

Çok basit.

Ben yaklaştığımda hızlı hızlı nefes almaktan başka bir şey yapmadı.

Ama bana verdiği tepki, yani bu kadar kolay boyun eğmesi ve zerre kadar korku göstermemesi, o dudaklardan çok daha fazlasını istememe neden oldu.

Duşa giriyorum ve vücudumu yıkamak yerine biraz sabun alıp elimi köpürtüyorum ve sonra sikimde aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyorum. Diğer elimle, düşün spreyi sırtıma vururken kendimi duş duvarına yaslıyorum. Bacaklarımı destekleyerek pompalarken aklım bu gece birlikte geçireceğimiz zamana gidiyor.

İtirafı.

Gözlerindeki dürüst bakış.

İfadesindeki masumiyet, sanki kendi zevki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Bana sorgusuz sualsiz bacaklarını açtığında duyduğu güven.

Ona dokunmama izin verdiğinde.

Nefesindeki kesiklik.

Güzel, masmavi gözlerindeki baş dönmesi.

Daha sert okşuyorum.

Taze sabun ve lavanta gibi kokması. Konuştuğunda

beni yakalayan melodik sesi. Sarıldığımızda onu

kollarımın arasında hissetmek.

O kısa şortun içindeki seksi vücudu. Göğüsleri

...

"Siktir," diye homurdanıyorum bacaklarım uyuşmaya başladığında, tüm zevk aletimin dibinde titreşiyor.

Göğüs uçlarının tişörtüne sertçe bastırması, neredeyse ona dokunmam için yalvarması.

Ve onun bana teslimiyeti. Korku yok. Tamamen güven.

"Ahh, kahretsin," diye mırıldanıyorum sikim elimde şişerken ve sonra boşalıyorum.

Hala sikim zonkluyor, iki elimle fayansın üzerine yığılana kadar zevkin her saniyesini alıyorum.

Sırtımı duvara dönüyorum ve su göğsüme vuruyor.

Vay anasını.

İki elimi başımın üzerindeki fayansın üzerine koyuyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum, en son ne zaman bir kadını düşünerek geldiğimi. Ama onu çıplak olarak değil, sadece *onu* düşünerek. Bunu daha önce yapıp yapmadığımdan emin değilim.

Winnie benim için pek çok ilki gerçekleştiriyor gibi görünüyor ve beni korkutan şey onun hakkında gerçekten çok fazla şey bilmemem. Soyadını, ne iş yaptığını ya da neden burada olduğunu bile bilmiyorum. Ama onun hakkında bildiklerimden çok hoşlanıyorum.

Suyun altına giriyorum ve vücudumu biraz sabunla duruluyorum.

Burada ne kadar kalacağını, ne zaman ayrılmayı planladığını ya da beni tanımak isteyip istemediğini bilmiyorum ama bildiğim tek şey, burada olduğu sürece onu tanımak için elimden geleni yapacağım.

Bir zamanlar Josh'a ait olduğunu bilmesine rağmen.



Koşu ayakkabımı giymeyi bitiriyorum ve yatağımdan kalkıyorum. Henüz sabahın altısı bile olmadığı için güneş pencerelerimden zar zor süzülüyor ama uyuyamadım.

Bir kez daha Winnie aklımdaydı.

Ama bu sefer, hiç orgazm yaşamadığını söylediği içindi. Tek düşünebildiğim, bir erkeğin bunun olmasına nasıl izin verdiğiydi. Bir insan nasıl bu kadar bencil olabilir ve partnerini boşaltmaya çalışmazdı? Josh onun boşalmasına nasıl izin vermezdi? Ne tür bir işkence görmüş pislik bu? Evet, birlikte olmuş olabilirler ama derin bir aşk mı? Hayır, buna inanmıyorum. Bence sadece birbirlerine karşı rahatları. Çünkü eğer birbirlerine aşık olsalardı, Josh onu boşaltmaya çalışırdı. Umurunda olurdu.

Ve tabii ki sabahın üçünde tek düşünebildiğim onu nasıl boşaltacağımdı. Her şey onunla ilgili olacaktı, benimle değil. Onu yatağımanın üzerine yayacak, soyacak ve daha fazla dayanamayana kadar dilimle, dudaklarımla ve parmaklarımla kıvrınmasını sağlayacaktım ve sonra geri çekilecektim, mutluluğun kıyısında sallanma hissinin onu tüketmesini sağlayacaktım.

Ve sonra, hiç beklemediği bir anda, onu dilimin üzerine boşaltırdım.

Kafamda canlandırdıktan sonra tekrar mastürbasyon yaptım.

Ve aynı zamanda bu bastırılmış enerjinin bir kısmını boşaltmak için spor salonuna gitmemin nedeni de bu. Normalde dışarıda koşardım ama dün geceki fırtına yüzünden yollar koşmak için uygun değil ve sezon dışı bir sakatlık yaşamak istemiyorum.

Odamdan çıkıp koridorda ilerlemeye başlıyorum ki Winnie'nin kapısı da açılıyor. Sabahın bu erken saatinde beni görmeyi beklemiyordu, geri çekildi ve ellerini ağzına kapatarak korku çığlığını bastırdı.

"Aman Tanrım, Pacey. Bütün gece orada mı dikildin?"

Kıkırdıyorum. "Evet, aslında öyleydim. Odama geri döndüm ama uyumak yerine tam burada, kapının önünde durmayı tercih ettim."

Derin bir nefes veriyor ve omzumu itiyor. "Ucube."

Onu içeri alıyorum. Bisiklet şortu, spor sütyeni ve koşu ayakkabıları. Saçları başının tepesinde kabarık topuzlardan birinde ve o seksi çiller burnunda ve yanaklarında görünüyor. Kahretsin, güzel görünüyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yürüyüşe çıkayım dedim. Dün gece pek uyuyamadım, bu yüzden enerjimin bir kısmını yürüyüşle atabileceğimi düşündüm."

İkimiz de. Ama bilmek istediğim şey... benim onu düşündüğüm gibi o da beni düşünüyor muydu? Benim onu düşündüğüm gibi o da beni düşünerek mastürbasyon yapıyor muydu? Hayır. Yapmazdı, çünkü kendini nasıl orgazm edeceğini bilmiyor gibi görünüyor.

"Aynı fikirdeymişiz gibi görünüyor, ama her yerde kaymak istemiyorsan dışarıda yürümek istemeyeceksin."

"Ah, dağlarda olduğumuzu ve normal yolların olmadığını unutup duruyorum."

Nereye gidiyorsun o zaman?" "Spor salonuna."

"Evet, bu mantıklı." Odasına doğru geri döner. "Sanırım yatağıma geri döneceğim."

"Ya da ... benimle spor salonuna gelebilirsin?" Onu bu kısa şort ve açık spor sütyeniyle çalışırken görmeyi çok isterdim.

Homurdanıyor. "Oh, tamam. Evet, hemen halledeyim." "Komik olan ne? Barı kaldırabilirsin."

"Sen de beni kaldırabilirsin, hatta biraz daha fazlasını, o yüzden spor salonunda senin yanında utanç verici olmazmışım gibi davranmayalım. Artı, duymamanı tercih ederim"

homurdanıyorum."

Dudaklarımı yalıyorum ve ona yumuşak bir bakış atıyorum. "Yanılıyorsun. Homurdanmanı duymayı çok isterim."

Gözleri büyür. "Uh, oh ... umm ..."

Kıkırdayarak elini tuttum ve onu kendimle birlikte çektim. "Hadi, eğlenceli olacak."

"Neden olmayacakmış gibi hissediyorum?"

Ama ona fikrini değiştirmesi için fazla şans vermiyorum çünkü onu bodruma, Taters'ın bizim için hazırladığı son teknoloji spor salonuna götürüyorum. Işıkları açıyorum ve spor salonu canlanıyor.

Serbest ağırlıklar, üç bank ve çömelleme rafları ile birlikte sağ tarafta yer almaktadır. Sol tarafta ise kardiyo ekipmanlarının yanı sıra atlama ipleri, bantlar, matlar, sağlık topları ve Bosu topları yer alıyor. Sezon dışı için ihtiyacımız olan her şey burada.

"Umm . . ." Etrafı incelerken dudakları aralanıyor. "Bu inanılmaz güzel."

"Taters elinden geleni yaptı." Cebimden telefonumu çıkarıp Bluetooth hoparlörlere bağlıyorum. "Spor salonu ses geçirmez, bu yüzden kapı kapandıktan sonra müziği açabiliriz ve çocuklar hiçbir şey duymaz. Egzersiz yaparken dinlemeyi tercih ettiğin bir müzik var mı?"

"Müziğimden nefret edersin, eminim." "Dene beni."

Kollarını şirin bir şekilde uzatıyor. "Erkek müzik grubu dinlemeyi seviyorum." "Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim ki?" İç çekerek Spotify'a giriyorum

ve birinin yaptığı erkek gruplarıyla dolu bir çalma listesini açıyorum. Play tuşuna bastım ve ilk şarkı *NSYNC'den "It's Gonna Be Me" oldu.

"Tamam, şimdi gerçekten flört ettiğini biliyorum."

"Sana bu izlenimi veren ne?" Ona doğru yürüyüp elini tekrar elime alarak soruyorum. Onu koşu bantlarından birine götürüyorum ve sonra yanındaki banda çıkıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye soruyor.

"Vücutlarımızı çalıştırmak için daha iyi, daha eğlenceli bir yolunuz yoksa ısınalım mı?" Bunu sorarken sesim titriyor.

Sevimli bir şekilde başını hızlıca sallar ve "Koşu bandı işe yarıyor. Ne yapacaksın, yürümeye mi başlayacaksın, yoksa-"

Sağlam bir koşuyla başlıyorum ve o bana bakıyor. "Bunu şimdi söyleyeceğim," diyorum ona. "Karşılaştırma yapmak işin tüm eğlencesini kaçırır. Karşılaştırma

Kendinizi bana bırakın, sadece eğlenin. Egzersiz yapmanın eğlenceli olması gerekir."

Ve umuyorum ki rahat biri olduğu ve her şeye hazır görüldüğü için bunu sorun etmeyecektir.

Neyse ki öyle, çünkü koşu bandını sağlam bir yürüyüşe çıkarıyor. "O zaman bana biraz eğlence göster, Pacey."

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

WINNIE

Profesyonel bir hokey oyuncusuyla çalışmak, kendi başıma yapmak isteyeceğim bir şey değil ama şimdi buradayım ve Pacey ile terlemeye hazırım, pişman değilim. Özellikle de onu koşarken görmek bana her türlü hissi verdiği için... vücudunun böyle hareket ettiğini *hissediyorum*.

Güçlü, hükmeden vücudu.

Dün gece beni yere yapıştıran aynı vücut.

Dün gece uyumamın bir sebebi vardı, çünkü tek düşünebildiğim Pacey ve onun ne kadar dürüst olduğuydu. Her konuda ne kadar açık olduğunu. Yaptıklarında, hareketlerinde hiç utanma yok. Çok seksi.

"Plan nedir?" Ben soruyorum.

"Egzersizlerimden birini yapmak ister misin?"

"Yani senin yaptığını mı yapalım?"

Başını sallıyor.

"Aynı ağırlıkları yapmak zorunda kalmadığım sürece ben varım."

"Bunu hiç beklemiyordum." Hızını artırıyor ve sonra biraz eğim ekliyor.

Ben de aynısını yapıyorum, ancak hızımı yürüyüşte tutuyorum çünkü dürüst olalım, günlük egzersiz yapma eğiliminde değilim. Ormanda bir gezintiyi egzersiz olarak görüyorum.

"En son ne zaman koşu bandına bindiğimi söyleyemem. Beni yargılayacak mısın?"

Bana bir bakış attı. "Asla. Sana söyledim, yargılamıyorum. Herkesin kendi hızı, kendi seviyesi vardır. Bu sabah benimle takıldığın için mutluyum."

Ne dediğimi anladın mı? O çok sevimli. Çok iyi. "Büyüleyici değil misin?"

"Hayır, pek sayılmaz." Eğimi birkaç kademe daha artırıyor. "Beni sadece iyi bir günümde yakalıyorsun."

"Güzel birkaç gün gibi görünüyor."

Hiçbir şey söylemiyor, onun yerine koşmaya devam ediyor. Kalın, kaslı kolları neredeyse hipnotize edici bir şekilde yanlarında sallanıyor, bu yüzden bakışlarımı ayırıp dikkatimi koşu bandına geri veriyorum. Koşu temposunu deniyorum, güç kullanarak yürüyebileceğimi biliyorum ama adımlarıma fazladan küçük bir sıçrama eklemek kendimi iyi hissetmemi sağlıyor.

"İyi tempo," diyor bana bakarken. "İyi görünüyorsun, Winnie." Ve bu samimi iltifat başımı biraz daha dik tutmamı sağlıyor.

Ben bunu yapmam. Spor yapmıyorum ve spor salonuna gitmekten her zaman nefret etmişimdir. Muhtemelen tonda ve kaslı değilseniz ve ne yaptığınızı tam olarak bilmiyorsanız korkutucu olduğu içindir. Ama yine de Pacey'nin yanında kendimi yabancı hissetmiyorum çünkü o bana izin veriyor - *beni* cesaretlendiriyor - sadece akışına bırakıyor.

Bir dakika sonra Pacey koşu bandını yavaşlatıyor ve sonra tamamen durduruyor. Ben de aynısını yapıyorum ve tam benimki durduğunda, "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Gergin olmalı mıyım?"

"Hayır, ben seni tutarım." Uzanıp elimi tutuyor ve beni banklardan birine götürüyor. Bundan bu kadar hoşlanmamalıydım, ama elimin onun büyük elinin içinde ne kadar küçük hissettirdiğinden gerçekten hoşlanıyorum. "Hadi şu kusursuz göğsünü çalıştıralım. Sonra biraz squat yapabiliriz. Merak etme, çok ağırdan alacağız."

"Önüme ne koyarsan koy, hazırım." Ve kusursuz göğsümde çalışırken, umarım gömleğim yokken demek istiyordur.

Ve . . . bu düşünceleri kendime saklamaya ne dersin? En iyisi kendimi utançtan kurtarayım.

Pacey üçgen şeklindeki sabit ağırlıklı halter rafına doğru yürür ve otuz kiloluk bir bar seçer. "Barı kullanabildiğini söylemiştin, değil mi?" Başımı salladım.

"Güzel, o zaman bundan daha hafif başlamak istiyoruz. Otuz kilo yeterli olacaktır. Bankın üzerine uzan ve sana ağırlığı vereyim."

Bankın üzerine uzandım ve bana ağırlığı vermeye gitti. Yemin ederim serçe parmağıyla bile uzatsa bir kası bile gerilmezdi. "Bunun şaka ağırlığı olduğunu düşünüyor olmalısın."

"Ne dedim ben?" diye soruyor sertçe, ağırlığı üzerimde tutarak. "Karşılaştırma işin eğlencesini kaçırıyor. Şu kolların çalışmasını göreyim."

O haklı. *Anın tadını çıkar ve kendini aşağılamayı bırak.* Bu annemin bana her zaman söylediği bir şeydi.

Derin bir nefes alarak ağırlığı kavıyorum ve göğsüme indirip tekrar yukarı doğru bastırmadan önce biraz test ediyorum. Pacey çok ağır olma ihtimaline karşı elini barın yanında tutuyor ama ben kolaylıkla kaldırıyorum. On tekrar yapıyorum ve sonra ağırlığı benden alıyor.

"Aferin kızıma," diyor ben otururken. Bana beşlik çıkmayı teklif ediyor ve ben de kabul ediyorum. Yüzündeki gurur çok tatlı ve o gülümseme, oof, bahse girerim binlerce kadın ondan bu gülümsemeyi almak için sıraya girerdi.

Bir sonraki banka geçiyor ve halter yakalamadaki bara biraz ağırlık koymaya başlıyor.

"Isınma ağırlığın bu mu?" Ben soruyorum.

"Evet. Uzun zamandır bu işi yapıyorum."

Benim için yaptığı gibi rafın arkasında duruyorum ve iri ellerinin barı sarışını ve kolaylıkla kaldırışını izliyorum. Ağırlığı göğsüne indiriyor, sonra yukarı itiyor. Nefes alış veriş kol hareketleriyle senkronize ve sanki gözümün önünde çalışan iyi yağlanmış bir makine gibi. Ben daha ne olduğunu anlamadan, on hareketini bitirmiş ve ağırlığı rafa geri koymuş oluyor.

"Bu konuda sakın olmam gerektiğini biliyorum ama bu gerçekten etkileyiciydi Pacey."

Kıkırdıyor. "Teşekkürler Winnie. Seni etkileyebildiğime sevindim." "Üç yüze kadar çıkacak mıyız?"

"Hayır, bu sadece sezon dışında kaslarımın sertleşmesini önlemek için. İnşa etmeye falan çalışmıyorum. En azından şimdilik. Ayrıca, burada olanlardan hoşlanmadığımdan değil ama ağırlık çalışacaksam bunu muhtemelen çocuklardan biriyle yaparım, böylece beni gerçekten fark edebilirler."

"Evet, bu muhtemelen akıllıca. Yer tespiti konusunda pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

"Başka yönlerden de iyisin."

"Oh evet, nasıl?"

Eliyle bankıma vuruyor ve ben yere uzanırken o başka bir düz bar alıyor. Yanıma gelip barı uzatıyor ve vücudumla aynı hizaya gelmek için çömeliyor. "Kesin olan bir şey var ki, bana harika bir manzara sunuyorsun."

Aşağı bakıyorum ve göğüs dekoltemin yandığını fark ediyorum. Evet, bu bir manzara, tamam.

Kıkırdıyorum ve ağırlığı göğsüme indirip tekrar yukarı kaldırıyorum. "Bana Eli ve Silas'ın sana aynı türden bir dekolte çekimi sağlamadığını mı söylüyorsun?"

"Benim için gömleklerini çıkarmayı reddediyorlar. İffetsizler."

"Yazık," diyorum on tekrarı sayarken. İşim bittiğinde ağırlığı benden alıyor ve diğerleriyle birlikte rafa geri koyuyor.

"Öldürüyorsun. Sence bir sonraki seferde bara gidebilir miyiz?"

Kollarımı oynatıyorum. "Kesinlikle. Bence bu kızlarda daha fazla enerji var." "İşte ben böyle tavırları severim."

İki raunt daha yapıyoruz ve en fazla 50 kiloya çıkıyorum. Pacey benim için çok heyecanlanıyor ve sarılmayı teklif ediyor, ben de memnuniyetle kabul ediyorum ama aklımın bir köşesinde Pacey'nin benim elli kilomun üzerine iki yüz kilo daha koyduğunu da biliyorum. Hayal bile edemiyorum. İki yüzlükte durdu ve kolay tekrarlar yapmanın iyi hissettirdiğini söyledi.

Sakin ol.

"Daha önce barla squat yaptın mı?" diye soruyor.

"Evet. Bir süre önce arkadaşım Max beni spor salonuna götürmeye karar verdi ve beni barla squat yapmaya zorladı. Bu ağırlığı kaldırabileceğimi biliyorum."

"Yapabilmelisiniz. Her zaman benchten daha fazla squat yapabiliriz. Ama güvende olmak için barla başlayalım ve oradan yukarı çıkalım." Bir köpük silindire uzanıyor ve onu barın üzerine yerleştiriyor. "Omuzlarınız için" diye açıklıyor.

Barın altına çömeliyorum ve pozisyon alıyorum. Barı bir elimle iki yanından kavriyorum ve ardından ağırlığı raftan kaldırıyorum.

"İyi misin?" Pacey arkamda dururken soruyor, yardıma ihtiyacım olursa diye ellerini bara yaklaştırmış.

"Evet, iyi hissettiriyor."

"Tamam." Yine de geri çekilmiyor, yakınımda duruyor ve ben çömelirken o da arkamda yakın bir şekilde çömeliyor. Bana gösterdiği ilgi, koruma, aslında kendimi inanılmaz derecede güvende hissettiriyor.

Benimle ilgilenildiğini hissettiriyor ve bu uzun zamandır hissetmediğim bir duygu. Bakıcı olan benim; sevdiklerime ve kendime ben bakıyorum. Kimse benimle ilgilenmiyor. *Son derece harika, psikopat bir arkadaşım dışında. Ve Max.*

Ama Pacey gözünü bile kırpmadan, hakkımda fazla bir şey bilmeden hemen devreye girdi ve bu rolü üstlendi. Görünüşe göre bu onun kişiliği, onurlu kişiliği.

Squat'larımı bitirip ağırlığı rafa geri koyuyorum. Altından çıktığımda, Pacey barı kavırıyor ve öne doğru eğiliyor. "Nasıl hissettirdi?"

Sanki bir Ninja'yım.

"İyi hissettirdi," diyorum. *Ben bir Ninja değilim.* Ama bu cevaptan aldığım gülümseme bu kadar erken kalkmama değdi, özellikle de bütün geceyi onu ve ona nasıl bağlı hissettiğimi düşünerek geçirdikten sonra. O kadar sevimli ki.

"Bir sonraki tura biraz ağırlık ekleyebilir miyiz?" "Elbette."

Diğer squat rafına gidiyor, büyük, yuvarlak ağırlıklar ekliyor ve sonra kolaylıkla - ve köpük dolgu olmadan - barı kaldırıyor ve squatlarını sayıyor.

Şu bacaklara ve kalçalara bak. Atletik şortundan fırlayacak kadar güzel ve yuvarlak olmasına şaşmamalı. Spor salonunda saatlerce bunu yapmaktan.

Ağırlığı rafa koyduğunda, "Oldukça aşağı iniyorsun" diyorum.

"Yıllarca esneme hareketleri yaptım ve olabildiğince esnek olduğumdan emin oldum."

"Bekle, sen bir kalecisin, yani . . . split yapabilir misin?"

Rafıma doğru ilerliyor ve her iki tarafa beşer tane koyuyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Uhh, sanırım yapabilirsin."

"Belki bana kendin hakkında bir şeyler anlattırsan sana gösteririm."

"Ciddi misin?" Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Bara vuruyor ve ben de pozisyon alıyorum.

"Şimdi mi? Temel konular, neden burada olduğun, gerçek neden. Ne iş yaptığın. Belki bir soyadı."

"Ne liste ama." Çömelmeye başlıyorum ve ağırlık daha ağır olmasına rağmen hala üstesinden gelebiliyorum.

"Öylece mi?" Pacey yine arkamdan geliyor, ama bu sefer çömelirken elleri yanlarımda birleşiyor. Ağırlığı geri verdiğimde, "Hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim" diyor. Çenesinin yan tarafını kaşıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni bench yaparken mi yoksa squat yaparken mi izlemeyi daha çok seviyorum? Bench'teki manzarayı yenmek zor, ama kışını bu kadar yakından çıkarman da güzel."

Elimi göğsüne bastırıyorum. "Spor salonunda sapıklık yapma. Bırak da bir kız huzur içinde çalışsın."

Elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor, böylece aramızdaki tek şey bar oluyor. "Bu sabah seninle egzersiz yapmaya hazır değildim, o yüzden beni rahat bırak. Bu yeni bir şey. Heyecan verici. Taters'ın bir moron gibi göğsünü kabartarak spor salonunda kasıla kasıla dolaşmasını izlemekten daha iyi."

Kıkırdıyorum. "Bunu kesinlikle hayal edebiliyorum."

Elimi bırakmıyor, onun yerine beni biraz daha yaklaştırıyor. "Bu hoşuna gidiyor mu?"

"Aslında öyleyim ama aynı zamanda iyi bir halter partnerim var. Başka biriyle aynı şeyi yapabileceğimi sanmıyorum."

"Olmasa iyi olur." Elim bırakıyor ve rafına gidiyor. Daha fazla ağırlık ekliyor ve barı omuzlarında dengeliyor.

"Bölünmelerde ne durumdayız?"

"Her şey sana bağlı. Üç soru soracağım ve sizin için bazı akrobasi hareketleri yapabilmem için üç sağlam cevaba ihtiyacım olacak."

"Buna degeceğini nereden bileceğim?"

Bana bir bakış attı. "Güven bana, buna değer."

Sırıttıyorum ve ağzımın kenarını kemiriyorum. "Hmm, bunun üzerinde düşünmem gerekecek."

"İstediğin kadar düşün. Zamanım var. Seni dolambaçlı yollardan tanımaya devam edeceğim." Barı rafın üzerine koyuyor ve bana doğru dönüyor. Ellerini birbirine sürtüyor ve soruyor: "Bugün yapılacaklar listende ne var? Yatak odanda biraz daha saklanmak mı?"

"Hayır. Sizlerden birinden beni şehre götürmesini istemeyi düşünüyordum."

"Çocuklardan birine sormayı mı planlıyorsun?" Bana doğru yürüyor ve bir ağırlık için etrafıma uzanıyor, göğsü omzuma değıyor. "Bana değil mi?"

"Zaten çok zamanınızı aldım. Eli'nin istekli olup olmayacağından emin değildim. Silas'ın söz konusu olmadığını biliyorum. Levi ikinci seçeneğimdi. Sadece kasabaya ulaşım için bir araca ihtiyacım var."

Ağırlığı bara yerleştiriyor ve sonra bana bakıyor, vücudu o kadar yakın ki ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum. "Seni alacağım."

"Yapmak zorunda değilsin, Pacey."

Parmağı çenemin altına düşüyor ve bakışlarımı onunkine doğru itiyor. "Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ben istiyorum."

Midemde kelebekler uçuşuyor, sadece açıklamalarından değil, bana ısrarla dokunmaya çalışmasından da. Elini tutuşu, çömelirken belimi kavrayışı, çenemi yukarı kaldırışı ... ya da beni yatak odamın duvarına yaslayışı. *Hiç tereddüt etmeden.*

Bara vuruyor. "Gidelim, Winnie."

"Bu kadar mı?" Ben soruyorum. "Bu konuda hiç konuşmayacak mısın? Beni öylece götürecek misin?"

"Evet."

Gülümsememi tutarak barın altına giriyorum ve yukarı kaldırıyorum, eklediği ağırlık farkını hissediyorum.

"Bu ağırlık iyi mi?" diye soruyor.

"Evet."

Tam arkamdan biniyor ve çömelmeden hemen önce aynaya bakıyorum, ikimizin de görüntüsünü yakalıyorum, o benden neredeyse bir karış daha uzun. Bu adamın neden benim için burada olması, bana yardım etmesi, beni tanıması gerekiyormuş gibi hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama içimden bir ses ondan kurtulamayacağımı söylüyor, bunu gerçekten istediğimden değil. Onun arkadaşlığından hoşlanıyorum, hatta hoşlanmaktan da öte, bu sabah can atarak uyandım.

Elleri dikkatlice belime doğru kayıyor, avuç içleri açıkta kalan tenimle birleşiyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. Ve çömelmeye başlıyorum, o da yanımda. Ritmik olarak birlikte aşağı iniyoruz ve sonra tekrar yukarı çıkıyoruz.

"Bana sekiz ver," diyor kulağıma, tüylerim diken diken oluyor. "İşte bu Winnie, harika iş çıkardın."

Son tekrarı bitiriyorum ve ağırlığı kaldırmama yardım ediyor. Ona doğru dönüyorum ve iki kolumla bara yaslanıyorum. "Sanırım daha fazlasını yaparsam, aşırı kullanımdan bir kasımı yırtacağım."

Bir elini barın üzerine koyuyor ve diğer eliyle saçlarımı kulağımın arkasına itiyor. "İyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim," diyorum utanarak.

"Ben burada işimi bitireceğim. İstersen kalabilirsin, bana eşlik edersin." Daha yakına eğiliyor. "Ne de olsa en sevdiğin müziği çalıyorum;

"Burada sadece ben olsaydım bunun bir anlamı olur
muydu emin değilim." "Kalmayı planlıyordum."
"Güzel."

Barın altından geçip yanından geçerken eli belime yapışıyor ve beni durduruyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve hiçbir şey söylemiyor; bunun yerine sadece gülümsüyor ve evet... tüm vücudum o tek bakışla ısınıyor. *Max bu hikayeye bayılacak.*

Aramızda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama her ne ise, gerçekten hoşuma gidiyor. Ayrıca sanırım biraz daha açılmamın zamanı geldi. Bugün bunun için iyi bir zaman olabilir. *Katherine hiç onaylamayacak olsa da.* Neyse ki burada değil.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

PACEY

Ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Ne denersem deneyeyim, ona çekiliyorum. Ellerimin onu okşaması gerekiyor. Bu bağlantıya ihtiyacım var.

Ve spor salonundayken, onunla yapmak istediğim çok daha fazla şey vardı ve bunlar ağırlık kaldırmayı içermiyordu. Bankın üzerine uzanmak ve dudaklarının tadının neye benzediğini öğrenirken onu orada sabitlemek istiyordum. Onu aynaya doğru itmek ve o güzel kışını ortaya çıkarmak için bisiklet şortunu yavaşça soyarken yüzünü izlemek. Ona gerçek bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu göstermek istiyordum. Onunla ilgilenecek bir adamla.

İradem onunla birlikte kayıyor. Bunu hissedebiliyorum, özellikle de diğer adamlardan birinden onu şehre götürmesini istediğinde hissettiğim hayal kırıklığını.

Siktir et.

Çok sinirlenirdim.

Benim çok fazla zamanımı aldığını düşünüyor, oysa ben onunkinden daha fazlasını istiyorum. Ve ona Banff kasabasını gösteren kişi olmak istiyorum. Pitoresk manzarayı seyrederken yüzünün aydınlandığını görmek istiyorum. Eli değil. Çünkü istese muhtemelen onu götürecek olanın o olduğunu biliyorum.

Lacivert bir şort ve sade beyaz bir tişört giyerek koridora çıktım, kapısının önünden geçip ana oturma odasına girdim.

mekan. Çocuklar masada toplanmış, önlerinde yumurta tabakları, Stephan mutfakta dümenin başında.

Yanlarından geçerken masadaki konuşmalar yavaş yavaş kesiliyor ve başıma bir şey geleceğini biliyorum çünkü normalde böyle giyinmezdim. Winnie burada olmasaydı, hepimiz bir çift atletik şort giyer ve tişört giymezdik ama durum öyle değil.

"Bir yere mi gidiyorsun?" İlk soran Taters oldu. Stephan bana bir tabak uzatıyor ve ben de ona teşekkür ediyorum.

"Winnie'ye biraz önce bir şeyler ikram ettim ama bana protein barı olduğunu söyledi," diyor cevap olarak. Gülümsüyorum. Bunu bilmek isteyeceğimi biliyordu. *İyi adammış.*

"Sağ ol dostum."

Tüm meraklı gözlere hitap etmenin daha kolay olacağını bildiğim için yemek masasının başına oturuyorum. Holmes bile ilgilenmiş görünüyor.

"Winnie'nin şehre gitmesi gerekiyor," diye cevap veriyorum çatalımla bir demet yumurta ve biraz kavrulmuş sebze doğrarken.

"Ve bunun için giyinmeye mi karar verdin?"

"Kasabada biraz dolaşayım dedim. Sizin için biraz şekerleme getirmeyi düşünüyordum."

Posey, "Kahretsin, Napoliten al," diyor.

"Başka bir tür var mı?" Gülümseyerek soruyorum.

Taters çatalını bana doğru salladı. "Gerçekten iyi bir ruh halindesin. Neler oluyor?"

"Sana neler olduğunu anlatayım," diyor Hornsby. Suyunu yudumluyor ve devam ediyor: "Oğlumuz bir kızdan hoşlanıyor. Sanırım onu tanıdığımızdan beri ilk kez bir kızdan gerçekten hoşlanıyor, ona gerçekten ilgi duyuyor."

Bunu inkar etmeyeceğim. Ne anlamı var ki? Onun yanında nasıl davrandığımı fark edecekler ve ya bir noktada onların önünde onun elini tutarsam? Bu konuda olay çıkarmalarına ihtiyacım yok.

Bilmelerini istemediğim şey ise Winnie'nin eskiden kiminle çıktığı. Kardeşlik Kuralları hakkında derse ihtiyacım yok çünkü Josh benim kardeşim olsa da aslında değil. Konuşmuyoruz. Birbirimizi görmüyoruz. O sadece bu dünyada bazı DNA'ları paylaştığım başka bir insan.

Babamın Facebook'unda Winnie'nin fotoğraflarını gördüğümde onu ne kadar seksi bulduğumu da bilmelerini istemiyorum. Josh'un onun gibi bir kızı elde etmesini ne kadar kıskandığımı. Evet, kıskandım ve siz bunun kardeşime üstünlük taslamak için bir oyun olduğunu düşünmeye başlamadan önce, durum hiç de öyle değil.

Winnie'den gerçekten hoşlanıyorum. Bence ... cehennem, bence o bok gibi havalı ve onunla daha fazla zaman geçirdikçe, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Gülüşü, şakacılığı, gülümsemesi, rahat tavırları. İşime yarıyor. Ve erkeklerin ne düşündüğü umurumda bile değil.

Ben de rahat davranıp "Evet, ondan hoşlanıyorum." diyorum.

"Lanet olsun." Hornsby yumruğunu ağzına götürdü. "İtiraf edeceğini düşünmemiştim."

"Evet, bunun olacağını tahmin etmemiştim," diyor Posey ama sonra bana göz kırpmıyor. Tanrım, sırrımı açmak için yanlış kişi olduğunu biliyordum. Herif tam bir ahmak.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Taters kuşkuyla sorar. "Onu çok az tanıyorsun."

"Ee?" Yemeğimden bir ısırık alıyorum. "Bir kızı tek bir randevuya götürürsen, o tek randevuda onu tanırırsın ve ondan hoşlanıp hoşlanmadığına dair genel bir değerlendirme yapabilirsin. Birinden hoşlanıp hoşlanmadığınıza karar vermeniz bir gece sürebilir. Bunun ne farkı var?"

Taters, "Bilmiyorum, belki de birdenbire ortaya çıktığı içindir," diyor ve ben gerçekten onun hâlâ kendi duygularının etkisinde olduğuna inanıyorum, bu yüzden bu onun için kolay olmayacak. Eğer o acı çekiyorsa, hepimizin acı çekmesini istiyor.

"Nereden geldiği önemli değil, önemli olan tek şey şu anda burada olması ve ben de onunla geçirdiğim zamanın avantajını kullanacağım."

"Oğlumuza bakın," diyor Posey gururla. "İstedğini alıyorsun. Aferin sana dostum."

"İyi birine benziyor," diyor Holmes, iki sentini ekleyerek. Kabul ediyorum.

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Hornsby. "Eğer senden bu kadar hoşlanmasaydı, ona bir şans verirdim, ama buraya geldiği ilk gece hiç şansı olmadığını anladım."

Buna içten içe gülümsüyorum, çünkü normalde kızlar Hornsby'ye yönelir. Bu onun için kolay, bunun için uğraşmasına gerek yok. Ama Winnie ile değil. O beni buldu. Beni seçti. Evet, yakışıklı olduğumu biliyorum ama ona da söylediğim gibi, kadınlarla ne konuşacağımı bilmek hiç kolay olmadı. Küçük konuşmalar. Kız meseleleri. Hornsby gibi pürüzsüz değilim.

Taters kin dolu bir ifadeyle, "İyi ki erkek erkeğe geziyoruz," diyor.

"Dostum, bu konuda sakın olman gerek. Her gece kapımızı çalan striptizcilerle parti yapmıyoruz. Burada rahatlıyoruz."

"Evet, bir de bana bak, kahvaltıda saygımdan lanet olası bir gömlek giyiyorum." Siyah Agitators gömleğini çekiştiriyor. "Burası benim lanet

olası evim; ne istersem onu yapmalıyım."

"O zaman gömleğini çıkar. Kimin umurunda, Taters?" Ben soruyorum.

"Burada yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum ve şimdi siz birbirinizi tanırken kendi evimde ikinizin kıkırdamalarını ve etrafta zıplamalarını dinlemek zorunda mı kalacağım?"

Sinirlenerek sordum, "Gitmemi mi istiyorsun? Kiralamak için başka bir ev bulmamı mı istiyorsun? Çünkü bulacağım. Eğer bu konuda bir pislik gibi davranacaksan, giderim."

Taters, "Sanırım hepimiz bundan memnun oluruz," diyor.

"Kapa çeneni," diye bağırır Hornsby. "Tanrım, Taters, Lawes'ı evden atmıyorsun."

"Hayır, sorun değil. Bir yer arayabilirim." Ağzıma biraz daha yumurta tıktırıyorum.

"Yapma Lawes," diyor Posey. "Çünkü bu bizi Taters'la baş başa bırakır ve onu sakinleştirmekte en iyisi sensin."

"Belli ki değil." Daha önce hiç yemediğim kadar hızlı yiyerek yumurtalarımı bitiriyorum ve masadan kalkıyorum. Her yerinden suçluluk akan Taters'ın gözlerinin içine bakarak, "Yarına kadar buradan gitmiş olacağım," diyorum.

Tabağımı Stephan'a götürüyorum ve tam uzaklaşmak için döndüğümde Taters sesleniyor, "Kahretsin, öyle demek istemedim. Gitme."

Ben de öyle düşünmüştüm ama onu terleteceğim. Onu tanımak yerine koridorda yürüyüp Winnie'nin kapısını çaldım.

"Bir saniye," diye sesleniyor. Kapı açıldı ve birinin "Bu o mu?" diye sorduğunu duydum.

Kapıdan bakınca Winnie'nin FaceTime'da biriyle konuştuğunu görüyorum. "Ah, kahretsin, üzgünüm. İşin bittiğinde ben buradayım."

"Hayır, geri gel," diyor telefondaki erkek sesi. "Onunla görüşmek istiyorum."

Winnie sinirli bir sesle, "Pacey, buraya gel," diyor.

Meraklı bir arkadaş ya da kardeş olmalı ... ya da baba, belki?

Her iki şekilde de odasına girdim. Ama telefona odaklanmak yerine Winnie'nin görüntüsüne bakıyorum.

Göğsüne yapışan ama belinden dışarı taşan sevimli kırmızı bir güneş elbisesi giyiyor. Saçları iki kalın Fransız örgüsü şeklinde geriye doğru toplanmış ve biraz makyaj yapmış. Çok güzel görünüyor.

Ona doğru yürüdüm ve "Bu elbise sana çok yakışmış," dedim.

"Tanrım, sana iltifat mı etti? Bunu hep yapar mı? Telefonu aç, onu görmek istiyorum."

Winnie buna uymak yerine telefonu göğsüne dayar ve "Teşekkür ederim ama Max'in ağzından çıkacak her şey için şimdiden özür dilemem gerekiyor" der.

Kıkırdıyorum. "Getir onu."

İç çekerek telefonu kaldırıyor ve bana doğru tutuyor. Muhtemelen yirmili yaşlarının ortalarında bir adam, geniş gözlerle ekrandan bana bakıyor. Bir elini mükemmel tıraşlı saçlarının üzerinde gezdirdikten sonra elini temiz traşlı yanağına dayıyor. Boğazını temizliyor. "Tanrım, çok seksisin."

Boynumun arkasını çekiştiriyorum. "Teşekkür ederim." El sallıyorum. "Ben Pacey."

"Kim olduğunuzu biliyorum. Ben Max, Winnie'nin en iyi arkadaşlarından biriyim. Katherine şu anda banyoda, bu nedenle şu anda bizi duyamıyor. Winnie'nin seçimleri yüzünden yüksek anksiyete ve stres yaşıyor."

"Dramatik biri," diye ekliyor Winnie.

Ekrana yaklaşan Max, "Şu anda en sevdiğim ikinci Ajitator olduğunu bilmeni istiyorum" diyor.

"İkinci mi?" Ben soruyorum. "Birinciniz kim? Eğer Eli Hornsby dersen, sorun yaşayacağız."

"Güzel yüz ama bana göre değil. Ian Rivers." Max başını sallar. "Ian tam bir atıştırmalık."

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Ian çok iyi bir adam. Bu iyi bir seçim. Eğer ikinci olacaksam, onun için ikinci olmaya razıyım."

"Şahsen düşündüğüm kadar havalı biri mi?" "Muhtemelen daha havalı. O gerçek."

Max sırtıyor. "Numarasını alabilir miyim?"

"Max," diye azarlıyor Winnie telefonu çekerek. "Max'e numarasını verme."

"Ona ne yapacağını söyleme," diye bağıyor Max. "Ian'ın numarasına ihtiyacım olduğunu düşünüyorsa, bırak bana versin."

Kıkırdarak ellerimi ceplerime soktum ve "Şuna ne dersin Max? Kız arkadaşının bana daha fazla açılmasını sağla, ben de Ian konusunda ne yapabileceğime bir bakayım."

"Lanet olsun Winnie, benim için değilse bile kendin için bu adama açıl. Buna ihtiyacın var." Max bana bağıarak, "Çok şey yaşadı, Pacey. Bu kızın senin gibi bir adama ihtiyacı var."

Çok şey mi yaşadı?

Kahretsin, bunu bilmemek beni rahatsız ediyor.

"Sanırım bu kadar yeter, Max. Hoşça kal de." Winnie telefonu bana doğru tutuyor ve ben de el sallıyorum. Bir şey söyleyecek oluyor ama o söyleyemeden telefonu kapatıyor. "Tanrım, bunun için çok üzgünüm."

"Neden? Max eğlenceli görünüyor."

"Gerçekten iğrenç olabiliyor ve sınırları aşabiliyor." Telefonunu, askısı göğüslerinin arasına girecek şekilde vücudunun üzerinden geçirdiği çantasına yerleştiriyor. "Umarım seni rahatsız etmemiştir."

"Zerre kadar değil. Yine de beni meraklandırırdı."

"Eminim." İç geçiriyor ve sonra bana bakıyor. "Benim için mi giyindin?"

"Hayır," diyorum kapıya doğru yürürken. "Kendim için giyindim. Ara sıra kendinle flört etmenin iyi olduğunu düşünüyorum."

Duraklıyor ve bana çarpık bir bakış atıyor. "Bu konuda ciddi misin?"

"Kendimle flört eden bir adammışım gibi mi görünüyor?"

"Bu noktada hiç şaşırmazdım."

"Hadi ama." Gülüyorum. "Ben o tür bir adam değilim." Onu koridordan aşağıya, ana yaşam alanından uzağa götürüyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Burası garaja giden arka yol. Bilirsin, arabaların olduğu yer." "Sadece emin olmak istedim." Yatak odamın önünden geçiyoruz ve o durup kafasını kapıdan içeri soktu. "Burası uyuduğunuz yer mi?" "Öyle de denebilir. Ama evet, burası benim yatak odam." "Beklediğim kadar düzenli değil," diye homurdanıyor.

"Senin odandan daha düzenli. Yatağım bile hazır." "Şu haline bak, seni küçük Monica Geller."

Gözlerimi deviriyorum ve onu elinden tutup garaja doğru çekiyorum. Kapının yanında bir anahtar askısı var ve Tesla Model X'imın anahtarlığını alıyorum. Garaj kapısını açtığımda Winnie filoyu içine çekerken alçak sesle bir "oha" diyor.

"Hepiniz aynı model araba mı kullanıyorsunuz?"

Kıkırdıyorum. "Bilinmesini isterim ki Model X'i ilk alan bendim. Taters benden sonra geldi, sonra Posey. Hornsby kısa süre içinde takas etmeyi planlıyor, Holmes ise sanırım hâlâ üniversiteden kalma arabasını kullanıyor. Posey ile ortak araba kullanıyordu."

"Hangisi senin?"

"Ortakdaki siyah olan" diye cevap veriyorum. Arabama doğru ilerliyoruz ve sürücü tarafındaki kapım açılıyor, ama ben onun tarafına yürüyorum ve

kapısını açmak için.

"Güzel," diyor içeri tırmanırken. "Rahat mı?" diye soruyorum.

"Çok. Teşekkürler."

Kapısını kapattım ve binmek için arabanın etrafında döndüm. Anahtar kodumu dokunmatik ekrana girdim ve kemerimi bağladım.

"Bu bir çeşit fütüristik araç. Hiç düğme yok. Nasıl kullanıyorsun?"

"Normal bir araba gibi." Garaj kapısını açıp dışarı çekiyorum. "Her şey sadece dokunmatik ekranda."

"Büyüleyici. Yine de Minnie'nin eline su dökemez." "Bu araba çamura saplanmazdı."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Benim bilmediğim roket motorları var mı?"

"Hayır, çünkü bu tamamen elektrikli bir aracın amacını boşa çıkarır."

"Sanırım bu konuda haklısın." Kıkırdıyor. "Tamam, o zaman eğer Ben çıkıyorum, sanırım bir saat kadar sürer. İşim bittiğinde seni aramak için telefon numaran bende yok. Bunu vermek istediğinden emin değilim. Belki-"

"Öncelikle, telefon numaramı alabilirsin. İkincisi, şehre vardığımızda beni ekmeyi mi planlıyorsun?"

Garaj yolundan çıkıyorum ve tepeden aşağı inmeye başlıyorum.

"Kalmayı düşünüyor musun?"

"Şehirde tek başına dolaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" "Ben de öyle olduğumu sanıyordum."

Başımı salladım. "Hayatta olmaz. Yeteneksiz olduğun için değil - gerçi yön bulma konusunda sorunların var gibi görünüyor - ama sana etrafı gezdirmek istediğim için."

"Bana etrafı gezdirmek mi, yani kendi kişisel tur rehberim mi? Bugün yapacak bir işin yok mu?"

"Sevişmek dışında mı? Hayır, pek sayılmaz. Antrenmanımı yaptım ve günün geri kalanında boşum. Eğer beni ekmeyi planladıysan, bunu yapmakta zorlanacaksın. Bizim için planlarım var."

"Planlar mı?" diye sorar, şaşırarak. "Evet, planlar."

"Bu planlar vitrin alışverişini de içeriyor mu? Çünkü pek alıcı olmasam da, bakmayı gerçekten seviyorum ve bir şeyler bulmayı umuyordum."

Çocuklar için bir şey. Bilirsiniz, bir barış teklifi."

Kendi kendime gülümsedim. "Bende tam da onları alabileceğiniz bir şey var."



"VAY, SADECE . . . VAY." Winnie kasabanın kenarında durmuş, dükkanların arasından geçerek şehir merkezinin arka planını oluşturan Cascade Dağı'nın ihtişamına bakıyor. "Daha önce böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum. Elbette Rainier Dağı da güzeldir ama Seattle'da uzaklarda bir yerdedir. Bu sanki muhteşem bir şeyin dibindeymişsiniz gibi hissettiriyor."

"Görmekten asla bıkmayacağımı düşündüğüm bir manzara. Buraya geldiğimde her zaman huşu duyuyorum. Burada kaldığımız zamanlarda Posey ve ben sık sık şehre inmeyi seviyoruz."

"Nedenini anlayabiliyorum. Çok muhteşem."

9,836 feet yükseklikteki Cascade Dağı, Rocky Dağları'nın fonunda yer alan pürüzlü ama muhteşem karla kaplı bir zirvedir. Kasabadayken bu pitoresk manzaraya aşık olmamak elde değil. Ve bir an durup huşu içinde bakmamak da zor.

Winnie bana gülümsüyor. "Beni kasabaya getirdiğin için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Teşekkürü gerek yok." Saatime baktım. "Önce ne yapmak istiyorsun?"

"Peki, planlarınız nedir?"

"Banff Gondoluna binebileceğimizi düşünüyordum. Sizi Rocky Dağları'nın 360 derecelik manzarasını görebileceğiniz bir zirve evine çıkarıyor. Burada bakmak isteyeceğini bildiğim bazı dükkanlar var ve öğle yemeği için kasabadaki elma şarabı imalathanesine gidebiliriz diye düşünüyordum."

"Kulağa harika geliyor. Gondol nerede?"

"Oraya otobüsle gidebiliriz ya da bunu sona saklayıp arabayla gidebiliriz. Size kalmış."

"Bunu sona sakla. Bir saat içinde acıkacağım, bunu hissedebiliyorum, bu yüzden neden birkaç dükkana bakmıyoruz, sen de çocuklar için bir şeyler seçmeme yardım et ve sonra öğle yemeğine gidelim."

"Bu işe yarar."

Birlikte Banff Bulvarı'nda yürüyeceğiz.

"Tanınacağını düşünüyor musun?" Winnie omzunu omzuma sürterek soruyor.

"Kuvvetli bir olasılık," diye yanıtlıyorum. "Yaz boyunca burada takıldığımız herkes tarafından bilinir. Çoğunlukla herkes oldukça soğukkanlı, ancak burada ya da orada onlarla fotoğraf çektirmemizi isteyen bir kişi oluyor."

"Öyle mi?"

"Her zaman," diyorum. "Annemle babam hep derdi ki, o gün çektiğim onuncu fotoğraf olabilir ama o kişi için ilk fotoğraftır ve bunu her zaman hatırladığınızdan emin olmanız gerekir."

"Kulağa yorucu geliyor. Hayal bile edemiyorum."

"Bu işin doğasında var" diye cevap veriyorum ve bir dükkânı gösteriyorum. "Posey bu dükkândaki şekerlemelere kafayı takmış durumda. Herhangi bir erkeği kazanmana gerek yok, ama ona Napoliten şekerlemeden biraz alırsan Posey seni sonsuza dek sever."

"Sonsuza kadar sevmeyi çok isterim." Benim için kapıyı açıyor ve şekerli şekerlemelerin aroması beni ele geçiriyor. Çok güzeldi.

"Olamaz," diyor.

"Ne?" Endişeyle sordum.

"Bu hiç iyi değil." Başını sallıyor. "Hiç iyi değil. Burası çok güzel kokuyor, Pacey. Her şeyi almamak için güçlü bir iradem yok ve cüzdanım da bu tür bir tıknmayı kaldıramaz."

"Tatlıya düşkünlüğün var mı Winnie?" Başını sallıyor. "Hem de çok."

"O zaman ne istiyorsan al. Benden olsun."

Bana bir bakış attı. "Çok tatlısın ama böyle bir şey olmayacak. Benim için yeterince şey yaptın zaten." Şekerleme tezgahına doğru ilerliyor ve Napoliten şekerleme sipariş ettiğini duyuyorum. "Ne kadar ister? Çeyrek kilo sipariş ettim. Daha fazla alayım mı?"

"Hayır, ev için de biraz alacağım. Ama Posey'nin kendi zulası varsa, minnettar olacaktır."

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Evet, olumlu." Şekerleme paketlenirken, ne istediğine dair bir ipucu verip vermediğini görmek için onu dikkatle izliyorum, ama fazla uzaklaşmıyor. Ne istediğini bilmemekten nefret ediyorum. Ona öylesine bir şey alamamaktan nefret ediyorum.

Bunun yerine ikimiz için bir şeyler yapmaya karar verdim. "Hiç karamel elma yedin mi?"

Düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor. "Yaptığımı sanmıyorum."

"Bir tanesini benimle paylaşmak ister misin? Bunu öğle yemeğinden sonraya, belki de gondola bindiğimiz zamana saklayabiliriz."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Elbette."

"Lezzet seçeneğiniz var mı?" Onu tüm elmaların bulunduğu vitrine götürerek soruyorum. "Tonlarca çeşidi var."

"Vay canına, öyle." Onları inceliyor. "Çikolata ve fıstık ezmesi içeren her şeye takıntılı olsam da, orijinalini tercih edelim derim."

Fıstık ezmesi ve çikolata, öğrendiğim iyi oldu. Düşündüğümünden daha kolay oldu. Ve görünüşe göre karameli de seviyor, eğer karamelli elma istiyorsa.

Bize orijinal bir elma sipariş ediyorum ve o şekerlemenin parasını öderken, Winnie'nin sevebileceğini düşündüğüm şekerlerle küçük bir kutuyu doldurmama yardımcı olan tezgahın arkasındaki bir bayanla çalışıyorum. Her şeyin parasını ödeyip çalışanlara teşekkür ettikten sonra elimi Winnie'nin beline koyuyorum ve onu mağazadan dışarı çıkarıyorum.

Çantasını ondan alırken, "Çocuklar çikolatalarını seviyor olmalı," diyor. Onu taşımasına gerek yok.

"Var, ama senin için de bir şeyler seçtim." "Pacey, yapmadın."

"Ben yaptım." Kolumu omuzlarına atıp onu kendime yaklaşıtıyorum. "Benimle konuşmaya başlaman için seni bir şekilde kazanmalıyım."

"Sadece sorabilirsin; bana çikolata ile rüşvet vermek zorunda değilsin." "Yine de bana gerçek cevapları verecek misin?"

Kolunu belime doluyor ve "Sanırım bu noktada sana gerçeği söyleyecek kadar rahatım" diyor.

Bundan iki şey çıkarıyorum: Kolay kolay güvenmiyor ve güvendiğinde de açılmaya istekli oluyor. Bunu bilmek gerçekten güzel.

İlerideki bir dükkânı gösteriyorum. "İçinde bir sürü hediyelik eşya var. Gömlekler falan. Hornsby hatıra şapkaları biriktirir. Buraya her geldiğimizde en az bir tane alır, istersen bir tane seçmene yardımcı olabilirim."

"Bu mükemmel. Eli bana karşı çok nazikti. Bir şapka mükemmel olur."

Onu bırakıp kapıya uzanıyorum ve kapıyı onun için açık tutuyorum. Yanımdan içeri giriyor, eli koluma değiyor ve ben bunu hissedebiliyorum. -Aramızdaki elektrik zıplıyor. Benim yanımda giderek daha rahat oluyor.

Şapkalara geri döndük ve ona "Peki ne iş yapıyorsun?" diye sordum. Pembe bir kamyoncu şapkası alıp kafasına geçiriyor. Bana sevimli bir yüz ifadesi takındı ve "Sence Eli bunu sever mi?" diye sordu.

"Bence aramaya devam etmelisin."

Kıkırdıyor ve "Belki de öyledir. Yaşamak için ne yaptığıma gelince... sanırım şu anda hala öğrenci unvanına sahibim."

Beklediğim bu değildi. "Kahretsin, kaç yaşıdasın sen?"

Göğsümü okşuyor. "Merak etme, Pacey. Ben eski bir öğrenciyim. Yirmi beş."

Hmm, tamam, benden iki yaş küçük.

Bana bakıyor. "Görünüşe göre yaşlı erkeklere meyilliyim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Benimle ilgili internet araştırmasını ezberledin mi?"

"Sadece birkaç detay." Eğiliyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yirmi yedi sana çok yakışıyor."

Bu tür iltifatları severim. Boğazımı temizleyerek, "Hâlâ öğrenci olduğunuza göre, bu yüksek lisans yaptığınız anlamına mı geliyor?" diye soruyorum.

Başka bir şapka alır ve onu dener. Bu kahverengi ve önünde Banff etiketi var. "Lisans, aslında, iş dünyasında. Eli için buna ne dersin?"

"Onda var," diye cevap verdim. "Bunu asla tahmin edemezdin. İşle ilgilenecek birine benzemiyorsun."

"Değilim," diye cevap veriyor. "Hem de hiç. Josh beni bu bölümü seçmeye ikna etti. Uzun bir süre kararsız kaldım ve o pragmatizmiyle devreye girdi ve seçersem anneme faydası olacağını söyledi."

Bu beni kızdırıyor. Josh da kim oluyor ki, onunla sadece birkaç gün geçirdikten sonra onun için önemli olanın bu olmadığını anladığım halde onu bu yola girmeye ikna ediyor? "Annemin Seattle'da küçük bir kullanılmış kitap dükkânı vardı. Edebiyata ve okumanın her bireye kattığı yollara hayrandı ama iş dünyası pek de ona göre değildi. Josh bunun dükkânın büyümesine yardımcı olacağını düşündü. Sanırım ben de öyle düşündüm."

Öfkeli dilimi tutarak soruyorum: "Olmadı mı?"

Kırmızı bir şapka alır. "Hiç görme şansımız olmadı. Anneme beyin tümörü teşhisi kondu. Dükkânı işletmesine yardım etmek için üniversiteye uzun bir ara verdim ve o vefat ettiğinde dükkânı tek başıma ayakta tutmakta zorlandım. Josh ve ben o noktada ayrılmıştık. Sanırım dükkâna gösterdiğim ilgiyi kaldıramadı. Sonra da dükkânı kaybettim."

Dürüst olmak gerekirse, tam bir kabustu. Şimdi okula geri dönmek istediğimden emin değilim." Omuz silkiyor. "Ne yapmak istediğimden hiç emin değilim."

Josh o mücadele ederken ondan ayrıldı mı? Ne boktan bir durum. Ve sesinin tonundan, bunun onun için kolay olmadığını söyleyebilirim. Annesini kaybetmek, annesinin dükkanını kaybetmek, bunların hiçbirisi onun için kolay olmadı. Ne yapmak istediğini bilmemesine şaşmamalı, üzerine kara bulutlar çökmüş. Yine de bunu asla bilemezdim çünkü mutlu ve minnettar bir görüntü sergiliyor. Ve belki de mutlu ve minnettar, belki de hiç de öyle değil. Ama olumlu görüntüsünün altında derin bir güvensizlik ve acı var.

"Çok üzgünüm," diyorum. "Anneni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." "Hiç eğlenceli değil." Şapkayı kaldırıp konuşmaya devam ediyor.

"Peki ya bu?"

Midem bulanıyor, onu rahatlatmak istiyorum ama bunu nasıl yapacağımdan emin değilim. İlk sorumun onun için bu kadar karanlık bir şeyi ortaya çıkaracağını düşünmemiştim, eminim hala çözmeye çalıştığı bir şeyi. Belki de burada olmasının sebebi budur.

Ensemi tutuyorum ve "Bunu severdi" diyorum.

"Harika." Kendinden emin bir şekilde yanımdan geçip kasaya doğru ilerledi ve ben ona ne diyeceğimi düşünürken beni şapkalarla arkada bırakarak ödeme yapmaya başladı.

Daha önce ebeveynini kaybetmiş birini tanımıyorum; ne hissettiğinden ya da bu hissi geçici de olsa nasıl ortadan kaldıracılabileceğimden tam olarak emin değilim. Sesindeki üzüntüyü duymak ya da elinden geleni yapmasına rağmen başarısız olduğunu bilmek hoşuma gitmiyor. Bu onun kalbini de rahatlatmıyor olmalı.

Onun yanında olmalıyım. Yapabileceğim tek şey bu. Dinlemek, yanında olmak, destek olmak - Josh'tan alamadığı türden bir destek. Kasaya doğru ilerliyorum ama tam o sırada biri omzuma dokunuyor. Arkamı döndüğümde gözleri ıslık ıslık parlayan, yıldızlara vurulmuş genç bir çocukla bir anne görüyorum.

"Bay Lawes, sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyiz?" diye soruyor anne, elleri titreyerek.

Gülümseyerek, "Elbette" diyorum. Kollarımı her ikisinin de omuzlarına doluyorum ve fotoğrafa girmek için eğiliyorum. Anne bir selfie çekiyor ve sonra bana teşekkür ediyor.

"Büyük hayranınızız."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu yıl Stanley Kupası'nı size

getiremediğimiz için üzgünüm."

"Playoff'larda oldukça başarılı bir dönem geçirdik," diyor çocuk.
Göz ucuyla Winnie'nin elinde bir çantayla yaklaştığını görüyorum.

"Başın nasıl? İyi misin?" diye sorar anne.

"Tamamen iyileştim," diyorum göz kırparak. "İzin verirsiniz, biraz daha alışveriş yapmam gerekiyor."

"Elbette. Çok teşekkür ederim," diyorlar ve ben Winnie'ye doğru dönüp dışarı çıkana kadar mağazanın içinde ilerliyorum.

Ona annesi hakkında daha fazla şey soracaktım ama yanımıza başka biri geldi. "Bay Lawes, bir fotoğraf çekilebilir miyiz?" Özür dileyerek Winnie'ye bakıyorum, o da bunu komik bulmuş olacak ki hediyelik eşya dükkânının hemen dışında bir kalabalık toplanıyor.

Haber yayıldı, şehirde bir Ajitator var.

Sonraki on dakikayı fotoğraf çekerek ve imza dağıtarak geçiriyorum. Bir noktada Winnie'yi kaybediyorum ve bir yerlere gittiğini düşünerek paniğe kapılıyorum ama sonra onu ara sokaklardan birinden çıkarken görüyorum. Elinde daha fazla çanta vardı ve üzgün görünmüyordu, her şeyden çok eğlenmişti.

Son fotoğrafımı çekiyorum, hayranlara teşekkür ediyorum ve ona doğru yürüyorum. "Hey, Bay Popüler." Bana sırtıyor.

"Kahretsin, çok üzgünüm Winnie. Zamanlamam pek iyi değildi."

"Bence bunu görmek oldukça güzeldi. Pacey Lawes'tan küçük bir parça almaya çalışan tüm o hayranlar. Bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlattı."

Bu kızı nasıl sevmem? Özellikle de böyle cevap verdiğinde. Bazı takım arkadaşlarımın öfkeli ve kıskanç kız arkadaşlarıyla uğraştığını gördüm ve bir karşılaştırma yapmak için henüz çok erken olsa da Winnie'nin bunu her zaman anlayıp anlamayacağını merak ediyorum. Beni destekleyen insanlara karşı olan sorumluluğumu takdir ederdi. Annemle babamın daha önceki düşüncelerine katılıyor gibiydi. Kim bilir?

Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine doluyorum. "Gerçekten konuşmak istiyorum; öğle yemeği yiyebilir miyiz?"

"Kulağa hoş geliyor." Hiç istifini bozmadan omzuma vurdu ve "Hayranlarınızla aran gerçekten çok iyi. Ailen seninle gurur duymalı."

"Teşekkür ederim." Kendimi garip hissederek çantalarını elinden aldım ve "Başka bir şey alır mısın?" dedim.

"Eski bir kitapçıda Halsey'in hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir kitap buldum. Dükkan oldukça ilginçti. Eski sayfaların kokusu bana kendi kitabımı hatırlattı.

Annemin dükkânında. Ben de birkaç dakikamı bu duyguyu içime çekerek geçirdim. Sonra bir ahşap oyma dükkanına girdim. Ahşap bardak yapıyorlardı. Bir tane buldum, üzerinde 'Hostes with the Mostest' yazıyordu." Omuz silkiyor. "Aptalca, komik ve Silas'ın hoşuna gidebilecek bir şey olduğunu düşündüm."

"Çünkü bu onun egosunu yükseltiyor. Sen haklıydın. Yalnız alışveriş yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Özür dilemeyi bırak. Sorun değil." Bir aşağı bir yukarı sokağa bakıyor. "Şimdi, bu elma şarabı nerede? Mideme protein barı dışında bir şey girmesi lazım."

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

WINNIE

Kendime not: Profesyonel bir hokey oyuncusuyla seyahat ederken, sadece hayranları tarafından kuşatılmakla kalmaz, aynı zamanda restorandaki en iyi koltukları da alır.

Çünkü. . . Aman Tanrım.

Bira fabrikasının ikinci katında, Cascade Dağı'nın mükemmel manzarasına sahip güvertede oturuyoruz. Güneşin sıcağından uzaklaşmak için hafif bir esinti var ve dışarıda olmamıza rağmen, ikimiz için de yeterli gölge sağlayan büyük bir şemsiyenin altına sıkışmış durumdayız.

Buraya daha önce hiç gelmediğim için, Pacey bize bölüştürmek için bir elma şarabı uçuşu ve bazı paylaşılabilir mezeler sipariş etti, bunlardan biri de ellerimi almak için sabırsızlandığım tacolardı.

"Taco'nun en sevdiğim yemek olduğunu biliyor muydun?" Peçetemi kucağıma koyarken ona soruyorum. Yemek henüz gelmedi ama geldiği zaman için hazırlıklıyım.

"Artık biliyorum. Herhangi bir çeşit taco?"

"Evet. Seçici değilim. Ne şekilde olursa olsun taco yerim. Seattle'da taco konusunda uzmanlaşmış bir yemek kamyonu var. Her hafta haftanın yeni taco'sunu çıkarıyorlar. Onları Instagram'da takip ediyorum çünkü her Pazar yeni eklediklerini duyuruyorlar. Sonra Max, Katherine ve ben

haftanın taco'sunu seçiyor ve yedikleri diğerleriyle kıyaslıyorlar. Bu bir Perşembe geleneğidir." Öne doğru eğilip, "Bu kızın kalçalarının olmasının ana nedeni tako." diyorum.

"Kıvrımlar ateşlidir," diyor.

Bu, kıvrımlarımı seksi bulduğu anlamına mı geliyor? Gözlerindeki özleminden, belki de öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bu da içimi ısıtıyor.

Garson kız uçuşumuzu getiriyor ve her bir elma şarabının menüsüyle birlikte aramıza koyuyor, böylece tam olarak ne tadacağımızı biliyoruz.

"Bu çok havalı," diyorum. "Daha önce hiç elma şarabı içmemiştim. Her zaman bira uçuşları görürsünüz ve bira severler için harika olsa da, elma şarabı seven insanlar ne olacak?"

"Doğru bir noktaya değindiniz."

"Genelde öyle yaparım." Sırıtiyorum ve ilk denemek için orijinal, aromasız elma şarabını alıyorum.

"Burada bir tema seziyorum," diyor yaban mersinli lavantayı alırken. Bardakları paylaşma konusunda anlaşmıştık, bu beni içten içe gülümseten bir şeydi. Bu onun benimle ne kadar rahat olduğunu gösteriyor.

"Ne teması?" Bir yudum alırken soruyorum. "Ooh, bu gevrek. Gerçekten güzel."

"Süslü bir lezzete atlamak yerine orijinal şeyleri denemeyi seviyorsunuz." "Önce iyi bir temeliniz olmalı, sonra oradan atlarsınız. Çok mantıklı."

"İstedığınız elma şarabını, kulübeye götürmek için teneke kutulara koyabiliriz.

Posey'nin de biraz isteyeceğini biliyorum."

"Belki zahmetin için sana elma şarabı getiririm." Ona bir şey almalıyım. Çocuklara aldığım küçük hediyelerden memnunum ama Pacey'nin özel bir şeye ihtiyacı var.

Yaban mersini şarabını yere bırakıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Bu sorun değil, o yüzden yükmüşsün gibi davranmayı bırak. Arkadaşlığından hoşlanıyorum. Senin etrafında olmak istiyorum Winnie."

Bunu yeterince duyamıyorum, özellikle de Pacey Lawes gibi büyüleyici birinden.

Elimdeki şarabı bırakırken dudaklarımın kenarı eğildi. "Ben de senin arkadaşlığından hoşlanıyorum Pacey." Sonra sandalyemde arkama yaslanıyorum ve "Tüm bunların nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum" diyorum.

"Ne?" diye sorar.

"Bu." Elimi önce ikimizin arasında, sonra da havada salladım. "Kalacak ucuz bir otel bulmayı, biraz dışarı çıkmayı, belki de sıcak bir öğleden sonra dağlarda kaybolmayı bekliyordum. Ama işte buradayım, yalnız değilim, aksine hayatımın bu yeni bölümüne adım atmaya çalışırken harika bir arkadaşla birlikteyim."

"Peki bu yeni bölüm tam olarak nedir?" diye soruyor. "Hediyelik eşya dükkanında bir konuya değindik ama soru sormadım. Bunu iyi idare edemediğimi hissediyorum ve bu yüzden kendimi oldukça suçlu hissediyorum. Açıldınız ve bazı hayranlar için kenara itildiniz."

"Aman Tanrım, Pacey, kendini suçlu hissetmene gerek yok. Konuşacak pek bir şey yokmuş gibi hissettim."

"Evet, var. Annen vefat etti. Bu hayatınızı değiştirecek bir şey, özellikle de sizin yaşınız için. Onu ve aile şirketini kaybettin. Hayatınızı askıya aldınız. Onun bakıcısı da mıydın?"

Başımı sallıyorum, o kasvetli günleri, son nefeslerini düşünüyorum. "Evet. Son zamanlarında günün her saniyesinde onun yanıdaydım, elini tutuyordum, yalnız olmadığını bilmesini sağlıyordum." Gülümsememin sulandığını hissediyorum. "Bir parçam, kulübeye gitmeme neden olan yanlış yola sapmamı sağlayanın o olduğunu düşünüyor. Sanki bu garip tesadüfte onun da parmağı varmış gibi." Gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Bunun çok komik olduğunu düşünürdüm, beş yakışıklı hokey oyuncusuyla kalmamın. Her zaman romantizmden hoşlanırdı. Bu tam ona göre bir şey olurdu."

"Nasıl biriydi?" diye soruyor.

Özlemle iç çekiyorum. "Sevgi doluydu. Maceraperestti. Bir hikaye anlatıcısıydı. Tüm kalbiyle severdi ve size her zaman olduğunuzu düşündüğünüz kişiden daha fazlası olduğunuzu hissettirirdi. Bir insanın asla olumlu olarak görmedikleri özelliklerini tespit edebilir ve bu özellikleri takdir etmeleri için onları çarpıtabilirdi. Tıpkı senin gibi."

Başımı eğiyorum.

"Ben kalçalarımın şikayet ediyorum, sen seksi olduklarını söylüyorsun. Ben spor salonunda kendimi aşağı çekiyorum, sen beni yukarı kaldırıyorsun. O da aynı şekildeydi."

"Sanırım bu beni iyi bir şirkete sokuyor."

"Çok iyi bir arkadaş." Annem Pacey'e bayılırdı. Çok nazik ve düşünceliydi ve sanırım benden önceki bu sevimli adamda da bu özellikleri görürdü. *Bunu nasıl başardın anne?*

Yaban mersinli lavanta şarabını kaldırdım, kokladım ve bir yudum aldım. Aman Tanrım. Gözlerim açılıyor ve bardağı göğsüme götürüp sahipleniyorum. "Bu benim."

"İstediğin kadar al," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak, yüzünde mizah okunuyor. Çok rahat bir adam. Onu rahatsız eden pek bir şey yokmuş gibi davranıyor. Hayatı seven ve akışına bırakan biri gibi görünüyor.

"Bu senin favorin mi? Bu yüzden mi ilk bunu denedin?"

"Öyle," diye yanıtlıyor. "İnce ama bir o kadar da etkili. Tıpkı senin gibi."

"Sence ben kurnaz mıyım?"

Pina Colada aromasını alıyor ve şöyle diyor: "Evet. Kibarsın, naziksin, ayağına basmak istemiyorsun, ama biriyle rahat hissettiğinde, oğlum, yumruk atıyorsun. Bir erkeğin ayaklarını kolayca yerden kesebilirsin."

Böyle şeyler söylediğinde kızarmaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum. İlk tepkim ona yanıldığını, benim bir erkeğin ayaklarını yerden kesmediğimi söylemek oluyor, eski sevgilime sorabilirsiniz. Ama yine de kendimi aşağılırsam kızacağımı biliyorum - bunu sık sık yaptığımı yeni fark ediyorum çünkü Pacey buna dikkat çekti. Son birkaç yıl bana kendimi düşünmek için fazla zaman vermedi, ama şimdi Josh'un hiçbir zaman beni onaylayan biri olmadığını görebiliyorum. Bu da bana onunla nasıl bu kadar uzun süre kaldığımı merak ettiriyor.

Sevdiğin adam her zaman senin şampiyonun olmalı, Win. Her zaman cesaretlendirici. Asla daha azına razı olma.

Yine de, uzun yıllar boyunca, sanki yerleşmişim gibi görünüyor. Ama şu anda buna odaklanmayı reddediyorum, çünkü bundan çok keyif alıyorum. Güneş tenimi ısıtıyor ve Pacey kalbimi ısıtıyor.

Şakayla karışık, "Ayaklarını yerden kestiğimi mi söylüyorsun, Pacey?" diye sordum.

Beni incelerken elini çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Evet, öyle." Bu his tamamen karşılıklı.



"Son taco'yu yiyecek misin?" Hiç utanmadan soruyorum.

"Son patates kabuğunu almama izin verirsen son taco'yu almama izin veririm." "Ooh, onların üzerindeki çıtır peyniri ne kadar sevdiğimi biliyorsun, ama tacos hayatımın ilk aşkı. Anlaştık."

Son paylaşılabilir yiyecekleri alıyoruz ve ikimiz de aynı anda bir ısırık alıyoruz. Tüm yemeğin bu kadar zahmetsiz geçmesi çok hoş. Sohbet kolayca aktı, tacolara uzandığında elini itmek istememe rağmen medeni yetişkinler gibi paylaştık ve gerçekten iyi vakit geçirdim. Sanırım Pacey'den hoşlandığımı söyleyebilirim.

Ondan çok hoşlanıyorum.

Bu şartlar altında muhtemelen olması gerekenden daha fazla, ama Tanrım, hoşlanmayacak ne var? Evet, ne kadar seksi olduğu konusunda içimdeki kızın çılgılık atmasına neden oluyor, ama yüzeysel şeylerin ve kollarındaki tüm o dalgalanan kasların ötesinde, düşünceli, tatlı, komik ve koruyucu bir adam var. O bir centilmen, bir yardımcı ve kolayca güvenilebileceğimi hayal edebileceğim biri.

Ve ona güvenmemeliyim, çünkü burada ne kadar kalacağımı kim bilebilir? Şimdiden burada fazla kalıyormuşum gibi hissediyorum ve bir noktada gerçeklerle yüzleşip Seattle'a dönmek zorundayım. Minnie'yi de unutamam. Ormanın derinliklerinden çıkarıldığında, artık bana kulübede kalmak için bir bahane sağlayamayacak ve ben de artık çocuklara bağımlı olmayacağım. Bu beni mutlu etmeli ama Pacey ile geçirdiğim bu çalıntı anların tadını çıkardım.

Pacey içtiği suyu eline alıp bir yudum alıyor. Çok fazla bir şey içmedi, sadece oradan buradan yudumladı ve benim uçuşun çoğunu bitirmeme izin verdi. Ve evet, kendimi oldukça iyi hissediyorum, dolayısıyla şu anda bu taco'yu mideye indiriyorum.

"Bana annenden ve okulu nasıl askıya aldığından bahsettin ama tam olarak neden burada olduğunu söylemedin."

"Eğlenceli bir hikâye," diyorum garson bize hesabı getirdiğinde. Hesaba uzanıyorum ama Pacey hesabı elimin altından çekip alırken neredeyse bana hırlayacak. Anladım, o ödüyor. Karşı koymamın bir anlamı yok gibi görünüyor; kazanamayacağımı biliyorum.

Hesap cüzdanına biraz para koyuyor ve masanın ucuna bırakıyor. "Bu hikâyeyi paylaşmak ister misin?" diye sorar.

Peçetemle yüzümü siliyorum ve başımı sallıyorum. "Hâlâ kafam karışık.

Annem aslında burada, Banff'ta doğmuş."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, şaşırarak.

"Evet, sonra Calgary'de büyümüş. Kardeşiyle Kuzeybatı Pasifik'e yaptığı bir gezide babamla tanışmış. Aşık olmaları yaklaşık beş gün sürmüş. Çok hızlı olmuş." Çenemi elime yaslıyorum ve babamdan nasıl bahsettiğini hatırlıyorum. "Onu çok seviyordu. Babamdan çok hoşlanıyorlardı.

Birbirlerini. Bir ay içinde evlendiler. Annemin ailesi mutlu değildi, çünkü Kanada'yı terk etti ve babamla Seattle'da bir hayata başladı. Kitapçı dükkânını açtılar ve sadece ikisinin olduğu küçük, sakın bir hayat yaşadılar. İkisinin ailesi de işlerin bu kadar hızlı ilerlemesinden memnun değildi. Her zaman bu kadar hızlı evlenmenin bir hata olduğunu düşündüler. Ama annemle babam, "Biliyorsan, biliyorsundur." derlerdi. En azından annem bana böyle söyledi. Babamı hiç tanımadım. Onunla ilgili çok az anım var."

"Aşk hızlı hareket eder. Asla bir zaman çizelgesi olmamalı," diyor Pacey ve romantik kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Bu söze daha fazla katılamazdım. "Babana ne oldu?" diye soruyor.

"11 Eylül'den sonra babam ülkemize hizmet etmek istedi ama ne yazık ki ilk görevi sırasında yol kenarına yerleştirilen bir bombayla hayatını kaybetti. Sanırım annemin bir parçası da onunla birlikte öldü. Bir daha asla biriyle çıkmadı, hatta bu fikri aklından bile geçirmedi. Onun yerine tüm zamanını bana ayırdı. Ailesiyle arası gergindi, bu yüzden sadece biz vardık. Bu yüzden ona tümör teşhisi konulduğunda her adımında yanımdaydım. Zamanını bana adamıştı, ben de hayatımı askıya almak zorunda kalmama rağmen onun için en azından bunu yapabileceğimi düşündüm." Başka bir seçenek yoktu. O iki yıla dönüp baktığımda, beni en çok tüketen şey yorucu, sessiz kederdi. Hayatımın en zor yıllarıydı. Tanrı'ya şükür Katherine ve Max vardı.

Pacey dilini dişlerinin üzerinde gezdirir ve başka tarafa bakar. Sessizce, "Sen başka bir şeysin, Winnie. Daha önce senin gibi biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum. Bakıcı olmak için hayatını askıya alacak çok fazla insan tanıdığımdan emin değilim."

"Hiç şüphe yoktu. Onun için orada olmak istedim."

Yavaşça başını sallıyor ve sonra sandalyesinden kalkıyor. "Hadi buradan çıkalım."

Ben de sandalyemden kalkıp çantalarımın uzanıyorum ama onları benden alıyor.

Sonra "Elini tutabilir miyim?" diye sordu.

Sakin ol kalbim.

Elimi tutmak istiyor, sadece beni bir yere yönlendirmek için değil, gerçekten elimi tutmak istiyor. Bu gerçeklik de neyin nesi?

Sanki sormasına gerek varmış gibi. "İsterim," diye cevap verdim.

Elimi tutarken bana içten bir gülümseme veriyor. Birlikte restorandan çıkıp arabasını bıraktığımız otoparka doğru yürüyoruz.

Birlikte adım atarken, elimini onun elinde ne kadar mükemmel hissettirdiğini, bu anın ne kadar mükemmel olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Tamam, bana aileden bahsettin ama neden burada olduğunu söylemedin."

Ona daha da sokuldum ve şöyle dedim: "Annem ölmeden birkaç ay önce çocukluğu hakkında konuşuyorduk ve bana erkek kardeşiyle ilgili bazı hikâyeler anlattı. Görünüşe göre, çocukken bowling liginde kazandıkları bir kupayı paylaşıyorlarmış. Bir gün, artık paylaşmayacağına karar vermiş ve oyunu kazanan kase annemde olmasına rağmen kupayı kendinde tutacaktı. Kız sıranın kendisine gelmesini istediğinde, adam onun olduğunu ve sonsuza dek saklayacağını söyledi. Bana sorarsanız çocukça. O gittikten sonra eşyalarını karıştırıyordum ve üzerinde onun adı yazan bir kutu buldum. Açtım ve içinde bir sürü not ve rastgele şeyler buldum, resimleri, bilet koçanları - bilirsiniz, rastgele şeyler. Fotoğraflardan biri kupayla çekilmişti. Şu eski moda şeylerden biriydi. Gerçek bir kupa, bowling oynayan bir adam ya da onun gibi bir şey değil."

"Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum," diyor Pacey, sesinde mizahla.

"Annem de benim gibiydi, hiçbir zaman hiçbir konuda başarılı olamadı. Bunu iltifat aramak için söylemiyorum. Sadece ortalama Janeler, ve bu tamamen normal, çünkü annemin her zaman dediği gibi, yeteneklerimiz ortalama olabilir, ama kişiliklerimiz olağanüstüdür."

"Bu ifadeye çok katılıyorum. Oldukça sıra dışısın Winnie."

Elini sıkıyorum ve minnettarlıkla başımı kısa bir süreliğine omzuna yaslıyorum. "Her neyse, bu kupa onun için dünyalara bedeldi çünkü bir şeyler kazandığını kanıtlayan tek şeydi. RJ Amca spor söz konusu olduğunda her zaman her şeyde iyiydi, bu yüzden onun için önemli olmamalıydı. Ama annem için önemli olduğu için, bu konuda açıkça bir pislikti."

"Tipik kardeş düşmanlığı. Kız kardeşim ve ben büyürken birbirimize karşı çok fazla düşmanlık besledik, her zaman ebeveynlerimizin dikkatini çekmek için yarıştık. Didişirdik. Ama şimdi çok yakınız."

"Kesinlikle. Her neyse, annem vefat ettikten sonra RJ Amca bana başsağlığı dileyen bir mektup gönderdi. Garipti, çünkü onunla hiç konuşmadım ama başsağlığı dileklerini kabul ettim ve karşılığında ona bir teşekkür notu gönderdim. Sonra bana hayatıyla ilgili bir güncelleme gönderdi... Nedenini bilmiyorum? Belki de bağlantıda olma ihtiyacı hissetti. Kim bilir? Ama ... nişan duyurusuyla ilgili bir gazete kupürü, nişanlısıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi."

"Tamam," diyor Pacey, şüpheli bir sesle. "Peki ne gördüğümü biliyor musun?"

"Ne?"

"O kupa. Tam orada, oturma odasında, şöminenin üzerinde, gün gibi ortada. Hâlâ onda."

"Ciddi misin?" Pacey güler.

"Evet, bunu gördükten sonra toparlanıp Banff'a gitmekten ve onu çalmaktan başka çarem olmadığını düşündüm."

Pacey kaldırımdaki geniş adımlarını durdurup bana doğru dönüyor, yüzünde mizah okunuyor. "Bekle, on bir saatten fazla araba kullandın, yabancı bir ülkeye-"

"Burası Kanada."

"Fark etmez, yabancı bir ülkeye gittiniz, yabancılaştığınız amcanızdan bir ödül çalmak için mi?"

"Evet." Kocaman gülümsüyorum. "Annem o ödülü hak ediyor. Bu onun ödülü. Ve ben onun için alacağım."

"Vay canına," der Pacey ve sonra kıkırdar. "Bu Tanrım, bu seni daha çok sevmeme neden oldu."

"Deliliğim benden daha çok hoşlanmanı mı sağlıyor?" "Evet, aslında öyle."

Gülüyorum ve ekliyorum: "Katherine bana tek başına seyahate çıkan bir kızın başına gelebilecek her şeyi anlatırken kısa bir an için gelmeyi düşündüm ama anneme hak ettiği değeri vermeden ona veda edemeyeceğimi hissettim, anlıyor musun?"

Başını salladı. "Evet, muhtemelen ben de aynı şekilde hissederdim." Elimi sıktı. "Sen iyi bir insansın, Winnie."

"Amcamı kandırmak anlamına gelse bile mi?"

"Evet, çünkü bunun annen için bir anlamı olacağını biliyorsun."

"Öyle. Onayladığın için teşekkür ederim," diyorum arabasına giderken.

Benim için kapıyı açıyor ve içeri girmeme yardım ediyor ama kapıyı kapatmıyor. Onun yerine çenemi kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkürler."

"Seninle paylaşmak kolaydı, Pacey."

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve nefesim göğsümde sıkışıyor, çünkü onun eğilip dudaklarıma dilediğim gibi sahip olmasını bekliyorum.

Dili alt dudağında geziniyor ve ben de aynısını yapıyorum. O eğiliyor ve ben nefesimi tutmuş bekliyorum.

Beni öpmesini istiyorum. Aramızda zıplayan bu elektriğin gerçek olup olmadığını görmek istiyorum. O güçlü elleriyle beni düşündüğüm gibi sahiplenip sahiplenmeyeceğini görmek istiyorum.

Kalbim boğazımda atıyor, beklentim midemde yuvarlanıyor. Sadece biraz daha uzak, sadece o boşluğu kapat... tek gereken bu.

Zihinsel olarak kendimi ona uzanmaya, tereddütlü görüldüğü hamleyi yapmaya zorluyorum, ama bunu yapamadan geri çekiliyor ve kapıyı kapatıyor. Hayal kırıklığı üzerime çöküyor ama yine de Pacey beni öpecek olsa bunun bir otoparkta olacağından şüpheliyim. Bunu daha unutulmaz bir an haline getirmek için başka bir yer seçer miydi? *Özel bir şey mi?* Hayatımda romantizm olmadan geçen onca yıldan sonra istediğim şey bu mu?

Özel bir şey.

Çantalarımızı ön bagaja yerleştirdikten sonra sürücü koltuğuna yerleşti. Şifresini giriyor ve elini kalçama koyarak önümüzdeki park yerine doğru ilerliyor.

Bacağımın üzerinde duran eline bakarken heyecan verici bir ürperti bacağımdan yukarı doğru ilerliyor ve midemin çukuruna yerleşiyor. Bu bir öpücük olmayabilir ama kabul ediyorum. Josh hiç böyle bir şey yapmamıştı, gençken bile. Arabada elimi tutardı ama bu şekilde sahiplenir miydi? O kadar da değil.

İşte bu yüzden Pacey'nin yanında kendimi çok iyi hissediyorum. Küçük şeyler. Dinlemesi. Alay etmesi. İddiasını göstermek için tam olarak doğru anı seçmesi. Şaşırtıcı bir şekilde, zamanın geçmesinden mi bilmiyorum ama bana kendimi Josh'tan daha canlı hissettiriyor. Pacey beni heyecanlandırıyor ve bu beni korkutuyor, çünkü ben ayrıldığımda ne olacak? Beni tekrar görmek isteyecek mi? Telefon numaralarını değiştirmek isteyecek mi? Yoksa sadece yollarımızı ayırmak mı isteyecek?

"Peki, amcanı görmeye ne zaman gideceksin?"

"Önce arabamı hendekten çekirtmem gerekiyor. Bu gerçekleştiğinde, saldırı planımı belirleyeceğim."

Alnı kırışıyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Benim için çok şey yaptın. Elbette sana bir iyilik yaparım."

"Güzel." Koltuğunda kayıyor ama elini kalçamda tutuyor. "Telefonunu çıkarıp mesaj atabilir misin?"

"Uh ... tamam," diyorum, kafam karışmış bir halde. Çantamdan telefonumu alıyorum ve yeni bir mesaj açıyorum. "Bunu kime gönderiyorum?" Bir telefon numarası söylüyor ve ben de yazıyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Merhaba' yaz ve gönder."

Nereye varmaya çalıştığından emin olamadığım için bana söyleneni yapıyorum. Neredeyse anında telefonu şarj olduğu orta konsolda yanıyor.

"Az önce bana telefon numaranı mı verdin?" Hoppa bir kız gibi sordum. "Verdim. Şimdi beni ekmeye çalışırsan, en azından seni takip edebileceğim bir yol var." "Seni gondolda terk etmek gibi mi?" Gülerek soruyorum.

Ama o gülmüyor. Onun yerine daha da ciddileşiyor. "Hayır, araban boşken. Öylece çekip gitmeyeceğine güvenmiyorum. Soyadını bile bilmiyorum. Sanki rüzgârda savruluyormuşsun, serbest kalmaya hazırmışsın ve serbest kaldığında seni yakalamanın hiçbir yolu yokmuş gibi hissediyorum."

"Hoşça kal demeden asla gitmem. Asla, Pacey."

"Güzel." Kalçamı sıkıyor ve sonra başparmağıyla tenimi ovuyor. "Şimdi beni bir kişi olarak kaydet."

"Tamam. Seni Pacey Lawes ya da onun gibi bir şey olarak kaydedeyim mi?" -yanaklarım yanıyor- "Ateşli Kıç?"

Kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor ve dudakları yukarı kalkıyor. "Seksi Popo, kesinlikle." Kıkırdıyorum ve sonra soruyor, "Soyadını hala bilmediğim için seni Seksi Kalçalar olarak kaydedeyim mi?"

"Burası Berlin. Winnie Berlin."

Başını sallıyor. "Sanırım seni hâlâ Seksi Bacaklar olarak kurtaracağım." "Öyle umuyorum."

On Üçüncü Bölüm

PACEY

Winnie koltuğunu sıkıca kavıyor ve "Bu çok korkunç" diyor.

Gondola binmek için sırada çok fazla beklememiz gerekmedi ve sıramızı beklerken çok fazla konuştuğumuz için, kendi deyimiyle küçük bir "kafeste", dağların üzerinde bir kabloyla nasıl tutulacağımızı gerçekten düşündüğünü sanmıyorum.

Koltuğuma rahatça yaslanıp, kolumu bankın arkasına sarkıtarak, "Bana katılmaktan memnuniyet duyarsınız," diyorum.

"Eğer hareket edersem, sanırım gondol halattan düşecek."

Kıkırdıyorum ve öne eğilip ona elimi uzatıyorum. Elim tutuyor ve ben onu gondolun benim tarafıma doğru çekerken telaşla ciyaklıyor. Bankta bana doğru kıvrılıyor ve eli göğsümün üzerine düşüyor. Kolumu omuzlarına atıp onu sıkıca tutuyorum.

"Yemin ederim bu bir hamle değil,"

diyor. "Hamle mi?" Ben soruyorum.

"Hani sinemada kolunu sevgiline dolayabilmek için esnersin ya. Sana yaklaşabilmek için korkmuş numarası yapmıyorum."

"Bunu bir randevu olarak mı görüyorsun?"

Tutuşumun altında sertleşiyor ve "Hayır, öyle demek istemedim. Bunun bir randevu olduğunu sanmıyorum. Bugünün koşullarını tamamen anlıyorum."

Rahatsızlığından fazlasıyla keyif alarak, "Peki koşullar nedir?" diye soruyorum.

"Sadece iki arkadaş-

" "Arkadaş mıyız?"

Rüzgâr esiyor ve gondol hafifçe yana doğru sallanıyor. Bana daha sıkı sarılıyor. "Minnie'yi çıkarmaya çalışırken beni çamurun içine düşürdükten sonra birbirimize bağlandığımızı düşünmek istiyorum."

"Seni çamura ben düşürmedim."

Yorumumu görmezden geliyor, bu da beni gizlice daha da çok gülümsetiyor. "Ama bilirsin, iki yeni arkadaş şehre iner, birbirleri hakkında bir şeyler öğrenir, bir şeyler satın alır, içkilerini paylaşır, patates kabukları ve tacolar üzerine tartışır ve sonra birbirimize sarılırsınız çünkü ikimiz de yüksekten korkarız."

"Yükseklikten korktuğumu hiç söylemedim."

Elini göğsümün üzerinde yumuşatıyor. "Şşş, Pacey, her şey yoluna girecek. Bu kablo kopmayacak, düşüp ölmeyeceğiz. Buz sporu yapmak için önünde uzun yıllar var."

"Buz sporu mu?" Gülüyorum. "Hokey mi demek istiyorsun?"

"Tanrım, çok korktum, ne dendiğini unuttum."

İçimi çekerek kolumu tamamen ona doluyorum ve yanağımı başının üstüne yaslıyorum. "Bunlar gerçekten güvenli. İyi olacağımıza söz veriyorum ve zirveye çıktığımızda her şeye değecek."

"Peki zirveye çıkmak ne kadar sürecektir?"

"Buna odaklanmayalım."

"Tamam, neye odaklanmak istiyorsun?" diye soruyor. "Ve elini çabuk tut, çünkü dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olacak."

"Sanırım şu anda karamel elma istemezsin." Başını sallıyor.

"Onu zirveye saklayacağız." Elini güven verici bir şekilde kolunun üzerinde gezdiriyorum ve "Banff'ta ne kadar kalacaksınız?" diye soruyorum.

"Pek emin değilim. Amcamı görmek için cesaretimi toplamalıyım ve ondan sonra sanırım eve gideceğim."

"Eve döndüğünde ne yapacaksın?"

"Hayatımı düzene sokmak. İş için okula gitmeye devam etmek istediğimden emin değilim. İlgimi çekmedi. Ama beni *neyin* ilgilendirdiğini bilmiyorum. Bu acınası değil mi?"

"Hayır, seninle aynı durumda olan pek çok insan var," diyorum. "Kendini bulmanın biraz daha uzun sürmesi seni zavallı yapmaz. Unutma, hepimizin kendi zaman çizelgeleri var."

"Ve kıyaslama her şeyin eğlencesini kaçırır."

Saçlarına gülümsüyorum. "Aynen öyle. Ama bakalım bu konuyu biraz açabilecek miyiz? Annenin kitapçı dükkânında çalışmanın nesini seviyordun?"

"Çocuk bölümünü çok severdim. Zamanımın çoğunu orada geçirirdim. Aslında mağazada çocuk programları başlattım."

"Ne tür programlar?" Vücudunun dokunuşuyla gevşemeye başladığını hissettiğimde soruyorum. Eskisi kadar sert değil.

"Oldukça büyük bir çocuk kitapları bölümümüz vardı ama kitapçının en arkasındaydı, bu da beni hep güldürürdü çünkü eskiden tüm kirli romanlar en arkada olurdu. Ancak yaşlı bir kadın annemi bu tür 'pislikleri' taşıdığı için azarladıktan sonra, annem rafları yeniden düzenlemeye karar verdi ve 'pislikleri' mağazanın önüne getirdi. Her hafta kirli kitaplardan birini öne çıkarmaya başladı ve buna Kirli Cuma adını verdi. Göğüsler kapakların üzerinde kabarıyor ve gömleksiz erkekler kadınlarını enselerine bir el atarak sahipleniyorlardı. Annemin mağazadaki en sevdiği bölümdü."

"Bence annen ve ben çok iyi anlaşırdık."

"Buna kolayca katılabilirim. Seni gerçekten severdi." Winnie bir an duraksıyor ve devam ediyor: "Annem dükkânın önünü kirli kitaplarla süslerken, ben de arka taraftaki çocuk kitaplarıyla ilgileniyordum. Komşumuz ahşap işlerinde iyiydi, bu yüzden ahşaptan bazı ağaçlar kesmeme yardım etti ve hafta sonumun büyük bir bölümünü geri dönüştürülmüş malzemelerden ahşap ağaçlar yaparak ve onları bir orman gibi hissedene kadar alana dağıtarak geçirdim. Ormanın ortasında bir daire zamanı alanı oluşturdum ve hikaye zamanı için haftanın temasını belirledim. Mahalledeki anneler için hangi saatin en uygun olduğunu buldum ve farkına bile varmadan, her gün, günde iki kez tam bir hikaye zamanımız oldu. Hikaye saatinden sonra, hikayeye uygun bir el işi yaptık. Çok eğlenceliydi ve ebeveyn ile çocuk arasındaki bağlantıyı görmek, bir şeyden zevk almak gibi bir şeydi."

tatmin edici hissettim. Annem ve ben birbirimizi çok sevdik ve aynı sevginin başkalarına da yansıdığını gördüm."

"Bunun ne kadar tatmin edici olduğunu görebiliyorum; başkalarını sevindirmek her zaman iyi hissettirir."

"Eminim bu konuda çok deneyiminiz vardır."

Elimi beline götürüyorum, şimdi daha rahatlamış görüldüğü için tutuşumu hafifletiyorum. "Benim bir geleneğim var, her maçtan önce duvarın üzerinden bir antrenman diski atıyorum. Isınırken kalabalığı tarayıp bunu hak ettiğini düşündüğüm bir çocuğu buluyorum ve sonra kayarak yanına gidip topu fırlatıyorum."

"Onları nasıl seçiyorsun?"

"Duruma göre değişir. Bazen üzerinde çok çalıştıkları bir işaret yüzünden oluyor. Bazen sadece içimden bir his, belki de bir şeye inanmalarına yardımcı olması için bu paka ihtiyaçları vardır. Bazen de bir ebeveynde başarısızlık hissi görüyorum, sanki olması gerektiği kadar gururlu değillermiş ve çocuklarına bir disk fırlatmak her şeyi çok daha iyi hale getirecekmiş gibi. Unutmayın, insanları okumakta iyiyimdir."

"Evet, bunu biliyorum. İnsanları idare etme konusunda da iyisin. Senin yanında kendimi çok rahat hissediyorum, bu çok garip, çünkü bunu hemen hissettim, sanki senin yanındayken güvende olacağımı biliyordum."

"Bu oldukça büyük bir iltifat," diyorum elimi çenemin üzerinde gezdirirken. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Hayır, teşekkür ederim." Gözlerimiz birleşsin diye başını kaldırıyor ve ben onun gözlerinin derin maviliğinde kayboluyorum. "Çok güzel bir gündü ve öğle yemeği için sana teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Tanrım."

Başını iki yana sallıyor. "Hiç minnettar değilim." "Etmiyorsun. Minnettar olduğunu görebiliyorum. Teşekkür etmene gerek yok. sen."

"Ama yapmalıyım. Teşekkür ederim Pacey. Buna, bu yardıma ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğinden emin değilim. Buraya gelmekten gerçekten korkuyordum ama yine de bir hevesle geldim. Minnie sıkıştığında, gerçekten kötü bir duruma düştüğüm için dehşete kapıldım. Ama şimdi kendimi Seattle'dan ilk ayrıldığım zamanki kadar yalnız hissetmiyorum."

"Kulübemize rastladığınıza sevindim."

Başını omzuma yaslıyor. Dağa yaptığımız yolculuğun geri kalanında bu şekilde birbirimizi kucaklayarak kaldık ve ona karşı derin bir minnettarlık hissettim. Yıllar boyunca pek fazla kız arkadaşım olmadı. Hayır.

zamanım vardı. En son ne zaman bir kadınla böyle takıldığımı hatırlamıyorum. Kaygısız. Rahat. *İçerik.*

Onu biraz daha yakınıma çekerken, bu kızı hemen bırakmak istemeyeceğimi fark ediyorum. Ona bir şey söylemek için çok erken olduğunu, annesi ve amcasıyla çok şey yaşadığını biliyorum ama Seattle Vancouver'dan o kadar da uzak değil. Gitmeye karar verdiğinde onu görmek isterim. Bir şeyler yapabiliriz, tabii o da bir şeyler yapmak isterse.

Kim bilir?

Bu onun için bir yol ayrımı olabilir, oysa ben öyle görmüyorum. Bunu bir yol ayrımı olarak görüyorum ve ya o gittikten sonra yoluma devam edebilirim ya da bu kızla çıkmaya çalışan yolu takip edebilirim.

Benim için kolay bir seçim. *Ama kalbi benim gibi birini ister mi?*



"BU İYİ DEĞİL" diyor Winnie, oturup karamel elmamızı paylaşmayı seçtiğimiz banktan kalkmaya çalışırken.

"İyi olmayan ne?" Ben soruyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bu sabahki antrenmanımızdan dolayı şimdiden çok ağrımaya başladı."

Elimde değil, kıkırdıyorum. "Bu iyi bir yara. Zaman harcadığınızı gösteriyor."

"Yarın yataktan kalkamadığımda bana bunu söyleme." Çöplerimizi toplayıp atıyor ve benim hâlâ bankta oturduğum yere geliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Manzaranın tadını çıkarıyorum," diye cevap veriyorum.

Dağlara doğru dönüyor ve "Evet, sanırım telefonumu fotoğraflarla doldurdum" diyor.

"Ben o manzaradan bahsetmiyordum."

Bana bakıyor ve sonra başını arkaya atıp gülüyor. "Oh, Pacey, seni klişe biri olarak görmemiştim."

Banktan kalktım ve elini elime aldım. "Peki beni ne olarak tanımladın?"

"Seni ne sandığımı biliyorsun - takımın kadın erkeği." "Evet ve bu gerçekten daha uzak olamazdı."

"Öyle mi? Lütfen bunu biraz daha detaylandırın."

Zirveye ulaştığımızdan beri, alaylarıyla birlikte şevki de arttı. Çok hoşuma gidiyor.

"Seks hayatımı mı öğrenmek istiyorsun?"

"Ben flört hayatından bahsediyordum, ama bunlar sizin için el ele mi gidiyor?"

"Çıkmak için fazla zaman yok."

"Doğru ya. Muhtemelen çok meşgulsünüzdür."

"Demek istediğim, flört turlarına çıkıp kendime uygun birini bulmaya çalışmak. Zaten biriyle eşleşmiş olsaydım, o ilişkiye zaman ayırırdım." Bunu ona açıkça belirtmek istiyorum. "Ama görücü usulü randevulara gitmek ve arkadaşlık uygulamalarında vakit geçirmek? Evet, bu kadar uzun bir seyahat programından sonra buna ayıracak enerjim yok."

"Peki, sezon boyunca bekar mısın?" diye soruyor.

Kıkırdıyorum. "Geçen sezon öyleydim." Elimi başımın üzerinde gezdiriyorum. "Bazı çocuklar bara gidip profesyonel hokey oyuncusu kartlarını gösterdikten sonra bir kızı otele götürüyorlar, Posey ve Hornsby bu çabanın en ön saflarında yer alıyor."

"Posey mi?" diye soruyor, şaşırarak. "Bunu yapacağını hiç tahmin etmezdim. Bara gidip eve birini getirmesinde yanlış bir şey olduğundan değil, ama seksin ne olduğunu bile bilmesini beklemiyordum. Masum birine benziyor."

Bu beni tam bir kahkaha attırdı. "Oh, o hiç de masum değil. Geçen yıl biz otelden ayrılmadan önce otobüste oral seks yaparken yakalandı."

"Ne?" Winnie neredeyse bağıracaktı. "Hayatta olmaz. Levi olmaz." Başını sallıyor. "Belli bir şekerleme aroması için yaşayıp ölen hiçbir adam takım otobüslerinde oral seks yapmaz."

"Tekrar düşünün. Belli bir dış görünüşü olabilir ama adam etrafta dolaşıyor."

"Ya Eli? O da kalp kırıyor mu?"

Kaldırımından geçip zirve evinin kenarına doğru ilerliyoruz. Onu çitin yanına getiriyorum. İkimiz de çite yaslanıp dağların genişliğine bakıyoruz. İnanılmaz, asla bıkmayacağım bir manzara, masmavi gökyüzüne uzanan zirve üstüne zirve görmek.

"Eli fikirleri yıkabilir ama kalpleri yıkmaz. Hiç kimsenin kalbini kıracak kadar yaklaşmasına izin vermez. Ama iş becereceği kadınlara gelince, onlara bunun sadece bu kadar olacağını hissettirir. O

açık sözlü. Niyetleri hakkında asla yalan söylemedi ve bunu takdir etmelisiniz çünkü en azından kimseyi yönlendirmiyor."

"Evet, ondan hoşlanıyor olsaydım, muhtemelen bunu takdir ederdim." "Yani Hornsby'den hoşlanmıyorsun?"

Bana bakıyor ve sırtıyor. "Hayır, ben sessiz, düşünceli tipleri severim." Duraksıyor. "Sence Halsey benimle çıkar mı?"

Başka tarafa bakarken çenem geriliyor. "O eşcinsel, üzgünüm." Winnie gülüyor ve omzumu itiyor. "Hayır, değil." "Bu durumda, öyle."

"Peki Silas ve benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

"Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?"

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor ve beni kıskanç bir sıkık gibi hissettiriyor olsa da, yine de o gülümsemenin güzelliğinde kayboluyorum. "İşimi iyi yapıyor muyum?" diye soruyor.

"Mükemmel bir iş."

Elini tutup onu kendime doğru çekiyorum, böylece sırtı göğsüme geliyor, ikimiz de dağlara doğru bakıyoruz ve onu çitle aramda sıkıştırmış oluyorum. Başını omzuma yaslıyor ve "Burada ciddi zaman geçirebilirim" diyor.

"Kollarımda mı?" Ben soruyorum.

Kıkırdıyor. "İltifat mı bekliyorsun, Pacey? Ben zirve evinden bahsediyordum."

"Elbette öyleydin. Sadece bunu itiraf edemeyecek kadar utangaçsın."

"Neyi itiraf edeyim?" diye soruyor sesinde alaycı bir tonla.

"Benden hoşlandığını. Sorun değil, bir şey itiraf etmene gerek yok. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Kendinden bu kadar emin misin?"

"Her zaman." Vücuduna yaslanıyorum ve kulağının dibinde sessizce, "Ve bunu gözlerinde görmediğimde, beden dilinde hissediyorum." diyorum.

"Peki bunu beden dilimle sana nasıl gösterebilirim? Çünkü bana öyle geliyor ki, dokunma ve el ele tutuşma konusunda hep sen varsın, bu da beni benden hoşlanan kişinin sen olduğuna inandırıyor."

"Evet, öyle," diye dürüstçe cevap veriyorum, bu onu şaşırtmışa benziyor çünkü esprili bir karşılık vermiyor. Bunun yerine kucağımda dönüyor, böylece birbirimize bakıyoruz.

"Öylece iddia mı edeceksin? Benden hoşlandığını mı?" Beni inceliyor. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

Kaşlarım öne doğru çekiliyor. "Buna inanmakta neden zorlanıyorsun?"

"Çünkü sen ... şey, sen Pacey Lawes'sın. Farklı seviyelerdeyiz. Ben kayboldum, kesinlikle bir geleceğim yok, azalan bir banka hesabım ve dağlarda bir çukura sıkışmış bir arabam var. Senin zaten sahip olmadığın ya da benden daha iyi bir konumda olan birinden alamayacağın ne sunabilirim bilmiyorum."

"Kendini gerçekten bu kadar küçük mü görüyorsun?" Ben soruyorum. "Gerçekten ne sunduğunu görmüyor musun?"

"Size ne sunduğumu anlamıyorum," diyor. "İnan bana, son birkaç gündür küçük bir hayal dünyasında yaşadığımın farkındayım ve bunun başladığından daha çabuk sona ereceğinin de farkındayım. Şu anda eğlenceli ve ilginç olduğumu biliyorum ama bu da geçecek." Kendini kucağımdan kurtarıyor ve gondola doğru yürümeye başlıyor. "Bu günü seninle geçirmek için kendime izin verirken ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Gerçekten düşününce çok saçma geliyor."

"Sen neden bahsediyorsun? Hey, dur bakalım," diyorum elini tutup dağdan aşağı inmek için gondol sırasına girmeden önce onu durdururken. "Neler oluyor?"

"Aptal gibi davrandığımı fark ettim." Derin bir nefes alır. "Evet Pacey, senden hoşlanıyorum. Bu çok açık, bunu saklayamam, ama bugünden sonra bir şey yapmanın anlamı yok. Yakında ayrılacağım. Bu gece yağmur yağmazsa arabam yarın çekilebilir."

"Ama hemen gitmek zorunda değilsin. Daha uzun süre kalabilirsin."

"Burası senin evin değil. Buna sen karar veremezsin. Silas'la zaten garip bir durumdayız. Mecbur olmadığım halde kalarak bunu daha da garip hale getirmek istemiyorum."

"Ama nereye gideceksiniz? Kalacak yerin yok." Panik beni tüketmeye başladı. O bir kaçış riski. Arabasını geri aldığı anda, kalkıp gideceğini hissediyorum, çünkü gitmesi için doğru zaman olduğunu düşünecek. Ve evet, veda etmeden gitmeyeceğini söyledi ama gitmesi gerektiğini düşünmesini istemiyorum, henüz değil.

"Bir yolunu bulacağım." Tekrar gondol için kısa sıraya doğru yöneliyor ve ben de onu takip ediyorum. Onu sıranın dışına çekip dağda daha uzun süre kalmak istesem de, insanlar beni tanımaya başladı ve arkadaşlarına beni işaret ediyorlar ve ben de olay çıkarmak istemiyorum.

Onun yerine, sıramız geldiğinde bir gondola biniyoruz. Kapı kapandıktan ve yola koyulduktan sonra, yüzümü ona dönüyorum ve "Neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun?" diye soruyorum.

"Neye yardım edeceksin?"

"Ne yapmanız gerektiğini, bir sonraki bölümünüzün ne olduğunu öğrenin."

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor, gondol sallanırken elleri bankı sıkıca kavlıyor. Onu tekrar kucağıma almak istiyorum ama aynı zamanda onunla konuşmak, yüzündeki tepkileri görmek, ne kadar ciddi olduğunu görmesini sağlamak istiyorum.

"Çünkü ..." Kelimeleri dilimin ucuna getiriyorum ama konuşmamızın aniden bir seksenlik olmasından dolayı sinirlerim titriyor.

"Çünkü neden?" diye soruyor.

Ensemi çekiştiriyorum. "Çünkü veda etmeye hazır değilim." Gözlerinin içine bakıyorum. "Senden hoşlanıyorum Winnie. Seninle takılmayı seviyorum. Geri dönmek gereken acil bir şey yok ve şimdi ne yapacağını bulmaya çalışıyorsun. Eve geri dönmek yerine, neden kendini annenin doğduğu yerde bulmuyorsun? Ve sana yardım etmeme izin ver, çünkü ne düşünürsen düşün, şu anda yatırım yaptım ve son birkaç gün özel değilmiş gibi öylece çekip gitmene izin vermeyeceğim." Bankta öne doğru kayıyorum ve onun eline uzanıyorum. "Sana şu anda söylüyorum, insanlarla bu tür bir bağ hissetmiyorum ama seni gördüğüm anda sende özel bir şey olduğunu anladım ve bunun ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu." Başını eğdiğinde onu tekrar bana bakmaya zorluyorum. "Veda etmeye hazır değilim ve umarım sen de hazır değilsindir."

Başını sallarken dişleri alt dudağının üzerinde yuvarlanıyor. "Ben değilim."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Bu kızın benim için neden bu kadar özel, bu kadar önemli görüldüğünden ya da aramızdaki bağın neden bu kadar güçlü olduğundan emin olamıyorum ama bildiğim bir şey varsa o da her şeyi anlamak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğu.

"O zaman kalacak mısın?" "Silas-"

"Bırak onun için ben endişeleneyim, tamam mı?" Sessiz kalıyor, ben de ekliyorum: "Zor bir dönemden geçiyor. Kim bilir, belki sen ona yardım edebilirsin."

Canlanıyor. "Hayal edebiliyor musun? Bu olayların bir dönüşü olmaz mıydı?" "İzlemek isteyeceğim bir şey."

"Daha ne kadar buradasın?" Winnie soruyor.

"Bir ay için ayarlanmıştım ama istediğim gibi gelip gidebilirim. Taters

gerçekten umursamıyor, her ne kadar umursuyormuş gibi davranmayı sevse de."

"Sanırım o kadar uzun süre yok olsaydım Katherine ve Max beni öldürürdü."

"Bir ay kalmanız gerektiğini söylemiyorum, sadece ... biraz daha kalın. Söylediklerinize bakılırsa, uzun süredir ağır bir kalp taşıyor gibisiniz. Belki de bu zamanı sadece nefes almak için kullanmalısın. Kendinize bir saniye ayırmak için. Hepimizin bu molalara ihtiyacı var. Bu yüzden buraya geliyoruz, bir adım uzaklaşmak ve yeniden şarj olmak için."

Başını sallıyor. "Bunu sevdim. Yeniden şarj ol."

"Annenizin doğduğu yerde yeniden şarj olun. Yeniden bağlan. Ve kim bilir?" Sırıttıyorum. "Belki bunu yaparken seksi bir hokey oyuncusuyla takılırsın."

"Eli'nin arkadaşlığından hoşlanıyorum." Gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsemesini engelleyemiyor.

"Tam bir top avcısı."

Gülüyor ve onu bankıma doğru çekiyorum. Kolumu omzuna atıyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. Başını göğsüme yaslıyor ve bu şekilde dağdan aşağı birlikte iniyoruz.

Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama en azından bu kızın yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum. Ve bir haftadır ilk kez, playofflardan elenmenin verdiği acıyı hissetmiyorum. Bir amaç hissediyorum. Çünkü belki de Winnie Berlin'in sadece kendini toparlamasına değil, nihai hedefine doğru ilerlemesine yardımcı olacak birine ihtiyacı vardır. *Ve belki de o hedef beni de içeriyordur.*

Bölüm On Dört

WINNIE

"Gülme bana," diyorum parmağımla çantalarımızı taşıyan Pacey'yi işaret ederken.

"Sana gülmüyorum. Komik bir kuşun uçtuğunu gördüm."

"Çok kötü bir yalancısın." Elimi garajdaki arabalardan birinin üzerine koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Tanrım, bacaklarım. Neden beni tutuyorlar?"

"Banyo yapmalısın, ya da daha iyisi, biraz jakuzide oturmalısın."

"Burada jakuzi mi var?" diye sordum.

"Evet, havuz odasında."

"Ah, evet, bیلardo odası," diyorum kibirli bir sesle. "Neden orayı kontrol etmek aklıma gelmedi? Ne aptalım."

"Hadi, ukala." Pacey benim için kapıyı açıyor ve bacağımdaki tüm kaslar yanarken topallayarak içeri giriyorum. Normalde çalışmadığınız halde profesyonel bir sporcuyla çalışmak pek tavsiye edilmez. O kadarını bile yapmadım ama yaptıklarımız bile beni öldürüyor. "Çocuklara hediyelerini verdikten sonra jakuziye gitmek ister misin?"

"Evet, Yüce İsa, evet."

Önce onun odasını, sonra benimkini geçip ana yaşam alanına gittiğimizde Pacey içten bir kahkaha atıyor. Stephan yemek yapıyor. Halsey yatağın üzerinde yatıyor.

Her zamanki gibi kanepe okuyor. Eli masada Levi ile kâğıt oynuyor, dikkatlerini önlerindeki masada tutan bir tür hızlı oyun ve Silas ortalıkta görünmüyor.

"Hey," diyor Pacey.

Halsey kitabından başını kaldırıp soruyor, "N'aber? Eğlendiniz mi?"

Konuşmasına şaşırarak, "Çok eğlendik. Sizin için birkaç hediye aldım."

"Hediyeler mi?" Levi kolunu masadaki kartların üzerine vurarak soruyor. "Dur, dostum. Ben hediye istiyorum."

Kıkırdayarak Pacey'den aldığı poşetleri yemek masasına götürüyorum. İlkini açıyorum ve Levi'ye şekerlemesini veriyorum.

"Sen bir meleksin." Kutuyu yırtarak açıyor ve ben onlara neden bir şey aldığımı açıklayamadan bir ısırık alıyor. İnleyerek sandalyesine çöküyor ve şekerlemeyi göğsüne bastırıyor.

"Beğendiğine sevindim." Kıkırdıyorum. "Burada sizinle kalmam konusunda soğukkanlı davrandığınız için hepinize bir şeyler almak istedim. Bekarlığa veda stilinizi bozduğumun farkındayım ama gerçekten minnettarım."

Eli omzumun üzerinden Pacey'ye bakarken, "Hiçbir şeye engel olmuyorsun," diyor. "Sadece buradayken kalacak bir yerin olmasına sevindim."

"Teşekkür ederim." Çantaya uzanıyorum ve Eli için aldığım kırmızı şapkayı çıkarıyorum. Ona uzatıyorum ve şapkayı gördüğünde yüzünün gerçekten aydınlanmasını izliyorum. "Pacey bana onları topladığını söyledi."

"Evet," diyor Eli, kafasına takarken. "Bayıldım buna. Henüz kırmızı bir tane yok. Bu harika bir şey. Teşekkür ederim." Faturayı ayarlıyor ve itiraf etmeliyim ki, sadece güzel bir adam değil, aynı zamanda beyzbol şapkası içinde de çok iyi görünüyor. Ne olursa olsun iyi görünen insanlardan biri.

Halsey'e dönerek, "Madem okumayı seviyorsun, kasabada eski bir kitapçı buldum ve en sevdiğim Lee Child kitabına sahipler. Okuyup okumadığından emin değilim ama yine de senin için alabileceğimi düşündüm." Kitabı ona uzattım ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Aslında bunu henüz okumadım ama listemde. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Stephan'ın salata hazırladığı mutfığa doğru ilerledim ve gondol gezintisinden sonra arabaya dönerken onun için bulduğum önlüğü çıkardım. Onu alabilmek için Pacey'nin durmasını sağladım.

Stephan'a önlüğü uzattım ve "Giysilerine yemek bulaştırmaya meyilli olduğunu fark ettim ve bunun yardımcı olacağını düşündüm. Şık bir şey.

'şefi öp' saçmalığı."

Gülüyor ve giyiyor. Beline bağlar ve şöyle der: "Teşekkür ederim Winnie. Bana bir şey almana gerek yoktu ama minnettarım. Referans olsun diye söylüyorum, 'şefi öp' önlüğü de fena olmazdı. Bu adamlar arada bir beni öpseler ölmezdim."

Silas elinde boş bir bira şişesiyle içeri girerken, "Para için sevişme seansları yaptığını bilmiyordum," diyor. "Dostum, ben olsam uzun zaman önce büzüşürdüm."

"Senin paranı tercih ederim." Stephan salatasına geri dönerken Silas boş şişesini lavabonun yanına koyuyor ve sonra bize doğru dönüyor.

"Bütün gün yoktun. Ne yaptın?"

Nedense Silas beni çok gergin hissettiriyor, bu yüzden Pacey'nin ona anlatmasına izin verdim.

"Kasabaya gittim, biraz alışveriş yaptım, elma şarabı imalathanesine uğradım ve biraz elma şarabı aldım. Arabada."

Levi koridordan garaja doğru ilerlerken "T a m a m d ı r , " diyor.

Pacey şaka yapmıyordu-Levi elma şarabını gerçekten seviyordu. "Sonra Banff Gondoluyla dağa çıktık."

Silas kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken, "Harika," diyor. "Hediyelerle ilgili bir şey mi duydum?"

"Evet," diyorum, titreyerek. Çantasına uzanıp fincanını vermek yerine, çantayı ona verip bir adım geri çekiliyorum. Ona çok yaklaşırsam yanabilirmişim gibi hissediyorum, bu yüzden mesafemi koruyorum.

"Teşekkürler," diyor çantayı açarken beceriksizce. Üzerinde "Hostess with the Mostest" yazan ahşap bardağı çıkarıyor ve ben de beğenip beğenmeyeceğini merakla bekliyorum. Homurdanıyor ve sonra bardağı incelerken başını sallıyor. "Bu çok nazikçe, son zamanlarda nasıl bir pislik olduğumu düşünürsek pek de doğru değil, ama takdir ediyorum."

"Burada olmama izin verdiğiniz için minnettarım. İzninizi bu şekilde planlamadığınızı biliyorum, bu yüzden hepinize minnettar olduğumu bilmenizi isterim."

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değildin," diyor Silas. "Burada bulunarak kimseyi rahatsız etmiyorsun. Aksine, Pacey'ye her iki saniyede bir üzerinde durduğu sezonu unutturdun. Bize iyilik yapıyorsun." Silas buzdolabına gider, bir bira çıkarır, kırarak açar ve yeni bardağına doldurur. Dudaklarını birbirine şapırdatarak, "İşte bu iyi bir bira. Teşekkürler, Winnie."

"Bir şey değil."

Stephan tabakları yerleştirirken Silas tezgâhın üzerine oturuyor. "Cidden, Pacey'nin oyun videolarını tekrar tekrar izlemek zorunda kalmadığımız için mutluyum. Çok rahatladım."

Pacey çantalarını kanepenin yanındaki konsol masasına koyarken, "Pekâlâ, yerleşin," diyor. Sonra bana dönüp, "Önce yemek yiyip sonra jakuzide oturmak ister misin?" diye soruyor.

"Ah... evet," diyorum odadaki her bir çift gözü üzerimde hissederken.

"Bundan sonra jakuziye girecek miyiz?" Eli kaşlarını oynatarak soruyor. "Ben varım."

Pacey, "Sadece ben ve Winnie," diyor ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü sadece Pacey'ye katılma konusunda zaten yeterince bilinçliyim. Diğer çocuklarla bunu yapabilmemin imkânı yok.

"Çok yazık. Sana yakın oturmayı umuyordum dostum. Seni özledim." Eli kollarını uzattı. "Gel de sarıl bana."

"Siktir git." Pacey gülüyor ve buzdolabından ikimize de birer şişe su alıyor.

Levi, kolları elma şarabı ve ağzı şekerleme dolu bir şekilde koridordan koşarak geliyor. "Bugün hayatımın en güzel günü."

"İmkânı yok," diye

mırıldandım. "Neyin imkânı

yok?" Pacey soruyor.

Sessizce ona doğru döndüm ve "Takım otobüsünde havaya uçtu.

Tam bir ahmak."

"Bir kitabı kapağına göre yargılama, Winnie. Bunu bilmen gerekir."



Pacey jakuzide takılmamızı söylediğinde düşünmediğim iki şey vardı.

Max ne zaman kendiliğinden göle atlayacağını asla bilemezsiniz dediğı halde mayomu yanıma almadım. Onun aptal olduğunu düşündüm ve mayoyu atladım. Gölün bir jakuzi olacağını bilmiyordum.

İkincisi ise, şu anda üzerinde kalçalarındaki derin V'yi yakalayacak kadar aşağıya sarkan lacivert mayosundan başka bir şey olmadan bana doğru yürüyen Pacey Lawes ile jakuzide olacağım. Ama belli ki yapılı göğsü ve belirgin karnının yanı sıra, saçları yukarı doğru toplanmış

Bir kutu çikolata ve iki kutu elma şarabı taşıyor.

Kraliçe gibi hissetmekten bahsediyorum.

Vücutumu saran bir bornozum var - tabii ki odam tarafından sağlandı; mayo dışında gerçekten her şey var - ve sinirlerim beni canlı canlı yiyor, çünkü bu bornozun altında ne olduğunu yakında Pacey'ye göstereceğimi biliyorum.

"Neden yüzünde korkmuş bir ifade var?" Pacey soruyor.

"Yanımda mayo getirmediğimi unutmuşum."

"O zaman cüppenin altında ne giyiyorsun?" diye soruyor, sesi daha da kalınlaşarak.

Ve sonra aklıma geldi. "Oh, ben çıplak değilim. Üzerimde kıyafetler var. Aslında kıyafet değil, daha çok iç çamaşırı gibi. Çıplak olmanın bir seçenek olduğunu düşünmemiştim.

-Yani, ıplak olmak istediğimden değil. Bu garip olurdu, değil mi? "Oh hey, burada ıplağım, çekilin ocuklar." Ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yok. "Az önce söylediğim her şeyi görmezden gelip bunu çıplak değilim, sütyen ve iç çamaşırı giyiyorum diye bitirebilir miyiz?"

"Ne renk?" Gözleri kararır.

Bornozuma sarılıyorum ve sırtışıımı gizlemeye çalışıyorum. "Yakında öğreneceksin."

Pacey, eli dolu olmasına rağmen elimi tutup beni evin içinden geçirerek havuz odasına doğru götürürken, utangaçlık duygularım uçup gidiyor. Çocuklar sinema odasında film izliyorlar, biz evin içinde ilerlerken hoparlörlerin bas sesleri duyuluyor. Beni bu kıyafetle sadece Pacey'nin yakalayacağına ve tüm erkeklerin yakalayamayacağına seviniyorum.

"Ne izliyorlar?" Pacey'e sordum.

"Star Wars filmlerinden biri sanırım. Yenilerden biri." "*Solo* mu?" diye sordum.

Pacey alay eder. "Hayır, o film öp. Bütün ocuklar nefret ediyor." "Gerçekten mi? O kadar kötü olduğunu düşünmemiştim."

Pacey koridorda duraklıyor ve bana doğru dönüyor. "Eğer burada kalmayı planlıyorsanız, bunu tekrarlamamanızı, sadece kendinize saklamanızı öneririm."

"O kadar çok mu nefret ediyorlar?" "Evet. O kadar."

"Bildiğim iyi oldu." Yürümeye devam ediyoruz. "Nefret ettiklerini bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"*Annie* filmi."

"Ne?" Gölüyorum.

Pacey benim için havuzun kapısını iterek açıyor ve anında başka bir dünyaya ışınlanıyorum. Geniş sürgülü cam kapılar açık duruyor ve dışarının güzelliğini içeriye taşıyor. Tonozlu tavanlar misafir odamdakilere benziyor, ancak çam yongalarla kaplılar ve karanlık gecede parıldayan beyaz ampul ışıkları odadaki tek ışığı sunuyor.

İnanılmaz romantik.

"*Annie*'ye karşı bir şeyleri var, tam olarak ne olduğundan emin değilim. Belki müziktir, belki de öncül? Emin olamıyorum. Onlar etraftayken izlenmesine asla izin verilmiyor."

"Not edildi. Yani, *Annie*'ye karşı bir tutkum yok ama bu konuyu asla açmayacağımdan emin olabilirsiniz. Kimseyi üzmemek istemem."

"Akıllıca."

Tik ağacından zemin kaplamasıyla çevrili ve suyun altında mor ve mavi ışıklarla aydınlatılan yer altı jakuzisine bakıyorum. Kesinlikle muhteşem.

"Bu çok güzel. Daha önce böyle bir ev gördüğümü sanmıyorum."

"Evet, ne olursa olsun evin bizde kalacağına dair hepimizin bir anlaşması var. Yani Taters satmak isterse, satın almak için sırada ben varım, sonra Hornsby, sonra Holmes ve en son Posey."

"Silas neden satmak istesin ki?"

"Emin değilim ama sözleşmeyle birbirimize ve bu eve bağlıyız." "Çok akıllıca." Sıcak küvetin kenarında duruyorum, ellerim hala

Pacey her şeyi yere bırakıp raftan iki havlu çekerken, o da bornozuma bakıyor. Onları bir şezlongun üzerine koyuyor ve bana doğru dönüyor.

"İçeri girecek misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum ayak parmağımı suya daldırırken.

"Bilirsin, sadece bu bornozu çıkarmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum."

"Bunun en iyi yolu olduğunu sanmıyorum. Bence sadece çıkar," diyor sırtarak.

İç çekiyorum ve yan tarafa bakıyorum. "Sadece utangaç hissediyorum, hepsi bu. Dalga dalga geliyor. Bana bir saniye ver, eminim iyi olacağım."

Pacey'nin dudakları yana doğru kıvrılıyor ve sonra arkamdan yürüyor. Ellerini kalçalarımın koyuyor ve yaklaşıyor. Hiçbir şey söylemeden, ellerini yavaşça bornozumun düğümüne götürüyor ve kemerin uçlarının yana düşmesine izin vererek çözüyor.

"Gerçekten çok seksisin, Winnie," diye fısıldıyor Pacey. "Kendinden utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok." Yumuşak, akşam esintisi bornozun aralığından görünen sıcak tenimi okşuyor. "Ve bu evde senin ne kadar güzel olduğunu fark eden tek erkek ben değilim." Nefesi enseme gıdıklıyor. "Aslında Eli'nin seninle ilgili tüm niyetleri yanlıştı."

"Ne-ne?" Kollarımdan birini bedenimden itip sağ omzumu ortaya çıkarırken kekeleyorum.

"Beni duydun. Seninle takılabilen, bu anı seninle paylaşabilen şanslı kişi benmişim gibi görünüyor." Diğer kolumu aşağı iterek diğer omzumu ortaya çıkardı. "Kahretsin, Winnie. Ne renk giydiğini düşünürken pembe olmasını umuyordum."

Parmağı sırtımda, sütyenimin kopçasının hemen üzerinde tembel bir daire çizerken içimde bir sıcaklık patlaması yaşanıyor. Sütyenimi kopartıp açtığını ve tıpkı şu anda sadece kığım tarafından tutulan bu bornoz gibi yavaşça kollarımdan aşağıya düşmesine izin verdiğini hayal ediyorum.

"Açık pembeyi düşünmemiştim gerçi. Hoşuma gitti. İç çamaşırın uyuyor mu?" Bornozu aşağı itiyor ve tangam ortaya çıkınca keskin bir nefes alıyor. "Ah, kahretsin, Winnie." Bornoz ayaklarımın dibinde toplanıyor ve çıplak kıcıma bakmaması için hızla arkamı dönüyorum. Yine de elleri kalçalarımın düşüyor ve beni incelemekten hiç utanmıyor. Dudaklarını ıslatıyor ve "Jakuzinin diğer tarafında oturman gerekecek. Anladın mı? Çünkü seninle aynı alanı paylaşıp sana dokunmamam mümkün değil." Elleri kaburgalarımı düzleştiriyor ve sonra parmaklarının tangamın ipinin altında kaydığı kalçalarımın geri dönüyor.

"Tanga olmayan temiz bir iç çamaşırım yoktu," diyorum, şu anda ne hakkında konuşmam gerektiğinden emin değilim.

"Sevindim," diyor, ellerini sırtıma götürüyor ama vücudumun her yerinde hissetmek istememe rağmen onları tarafsız bölgede tutuyor. "Şimdi yapmamam gereken bir şey yapmadan önce sıcak küvete gir." Gözlerinin içine bakıyorum ve sormak istediğim soru dilimin ucunda. Fark etmiş olmalı ki, "Aklında ne var?" diye soruyor.

Kendimi durduramayarak, "Beni gerçekten, dürüstçe, çekici buluyor musun?" diye sordum.

Çenemi kavırıyor ve soruyor: "Kim senin kafanı karıştırdı? Kim sana çekici olmadığını düşündürdü? Bu fikirleri senin o muhteşem, güzel aklına kim soktu?"

Başka tarafa bakıyorum ve gözlerim yaşla doluyor. Josh'la ayrıldığımız geceye dair anılar gözümün önünden geçiyor. Acı o zaman olduğu gibi şimdi de canımı yakıyor.

"Anlat bana," diyor Pacey.

Zorlukla yutkunarak, "Josh'la ayrıldığımızda bana şöyle demişti-Tanrım, bu çok utanç verici" diyorum.

"Sana ne dedi lan?" Pacey soruyor, sesi kızgın geliyor.

"Bana söyledi ..." Alt dudağımı ısıyorum ve gökyüzüne doğru bakıyorum. "Kilo aldığımı ve beni artık çekici bulmadığını söyledi. Yatakta denemeyi bırakmasının nedenlerinden birinin de bu olduğunu söyledi."

Pacey alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyor. Bana bakarken sesindeki kötülük seviyesi oldukça ürkütücü. Sonra çenemi kavırıyor ve gözlerimi kendisine dikmeye zorluyor. "Beni dinle Winnie, hem de iyi dinle. Bir erkeğin bir kadına böyle bir şey söylemesinin tek nedeni kendine olan güvensizliğidir. Güvensizliğini telafi etmek için seni aşağılamaya çalışıyordu."

"Max ve Katherine de aynı şeyi söyledi -yani buna benzer bir şey- ve annemin sağlık sorunlarının getirdiği kiloları vermeye çalışsam da bu çok zor oldu. Bu yüzden senin yanında çok utangaç oluyorum, çünkü, yani, sana bir bakıyorum."

Pacey ellerini belimde gezdiriyor ve sonra tekrar yukarı kaldırıyor. Elleri tangamın altından sutyenimin balenine doğru kayıyor. Çenesi gergin, gözleri kızgın ve sonra elimi avuçlarının içine alıyor. "Sana karşı kaba olmak istemiyorum ama sanırım kendimi kanıtlamamın tek yolu bu." Elim tam kasıklarının üzerine getiriyor ama beni ona dokunmaya zorlamıyor ve şöyle diyor: "Şu anda beni avuçla san, sadece sana yakın olduğum için ne kadar sertleştiğimi görürsün. Aletimin senin için ne kadar zorlandığını hissederdin. Neden sürekli senin etrafında olmak istediğimi anlardın, çünkü bence sen muhteşem birisin Winnie. Tam benim tipimsin, Eli'nın da. Ben sadece seni herkesten önce çalan şanslı piçim." Elim geziniyor ama dokunmuyor, çok gerginim, çok korkuyorum. "Sadece elinin orada olması, ne kadar yakın olduğunu bilmek ..." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Kahretsin Winnie, bu bana takıldığımız o ikinci geceyi hatırlatıyor, Jenga gecesini, en sevdiğin pozisyonu yeniden yarattıktan sonra seni düşünerek duşta mastürbasyon yapmak zorunda kaldığım geceyi."

"Sen . . . yaptın mı?"

Başını sallıyor, boynundaki kaslar gerilirken dişleri dudağının üzerinde yuvarlanıyor. Çok seksi.

Çok cazip.

Ve ben ne yaptığımı anlamadan, elim onun boyuyla birleşiyor ve aman Tanrım, yalan söylemiyor. Taş gibi sert.

Ve çok büyük.

Tanrım, ne kadar büyük.

Parmaklarım başına ulaşana kadar uzunluğunun dış hatlarını keşfediyor. Keskin bir nefes alıyor ve ben şortunu çözüp dizlerimin üzerine çökmeyi düşünüyorum ama bu bacak kaslarımı kullanmamı gerektirecek ve şu anda sıcak küvetin ılık suyuna ihtiyaçları var.

Elimi çekiyorum ve bir adım geri atarken yüzümün kızardığını hissediyorum. Gözleri utanmadan vücudumda geziniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor, yüzümde durmadan önce göğüslerimde kalıyor.

"Yani, evet, dikkatli bir gözlemden sonra, gerçekten de sertsin." Nedense ona hayali bir şapka çıkarıyormuş gibi yapıyorum -Tanrı biliyor ya, bir saniye bile soğukkanlı davranamıyorum. "Bu oldukça ereksiyon, sevgili efendim." Eski zamanlardan kalma bir sesle "aferin eski dostum" der gibi yumruğumu sıkıyorum.

Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. İyi ki espri anlayışı var, çünkü olmasaydı bu gerçekten küçük düşürücü olabilirdi.

"Sanırım şimdi sıcak küvete gireceğim. Bilirsiniz, zar zor yürüebildiğim için."

Yine de bir şey söylemiyor; onun yerine elimi tutuyor ve küvete girmeme yardım ediyor.

"Ooh, bu çok güzel," diyorum, vücudumun ılık, jet motorlu suya batmasına izin vererek. "Bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Buraya otur," diyor ve beni jetin hemen yanındaki bir koltuğa oturtuyor. "Ama bir daha böyle inleme. Lütfen."

Elimi bırakıyor ve karşımdaki koltuğa oturuyor. Aramızda koca bir adamın vücudu olabilirdi, bu küvet o kadar büyük.

"Oraya kadar oturmak gerçekten gerekli mi?" Jetlerin gürültüsünü duyabilmek için sesimi yükselterek soruyorum. "Konuşmayı sürdürmek zor olacak."

"Senin yanında kendime güvenmiyorum."

"Sana güveniyorum. Lütfen, Pacey. Biraz daha yaklaş. Bağırarak istemiyorum."

İç çekerek yaklaşıyor, doğrudan yanıma değil ama yeterince yakınım.

"Teşekkür ederim. Bu daha iyi değil mi?"

"Suyun içinde biraz daha alçalırsanız daha iyi olur."

Aşağıya bakıyorum ve göğüslerimin suyun hemen kenarında yüzdüğünü görüyorum ve sütyenim yüzen göğüsleri tutmak için yapılmadığından, Pacey'ye pratik olarak bir peekaboo gösterisi yapıyorum.

"Oops, üzgünüm." Suyun derinliklerine batıyorum ve ona gülümsüyorum. "Bu çok eğlenceli."

"Kucağımda otursaydın daha eğlenceli olurdu."

Yüzsüzlüğü karşısında gözlerim büyüdü. Daha önce kimsenin benimle böyle konuştuğundan emin değilim. "Bu çok açık."

Vites değiştiriyor ve şöyle diyor: "Gerçeğin etrafında dolanmaktan bıktım, bu yüzden sana olduğu gibi söyleyeceğim çünkü gerçeğe ihtiyacın olduğunu hissediyorum."

"Peki, gerçek ne olurdu?" Ellerimi suyun içinde birbirine dolayarak soruyorum, sinirlerim daha da geriliyor.

"Gerçek açık ve basit: Seni istiyorum."

Oh.

Sırıtmak ve kendimi yelpazelemek istiyorum ama kendimi tutuyorum. "Birine söylenecek en güzel şey bu. Teşekkür ederim."

Tek kaşını bana doğru kaldırıyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu? 'Söylenecek güzel bir şey' mi? "Teşekkür ederim" mi? Duygularına karşılık falan yok mu?"

Eğlencenin bir kısmını geri getirmek isteyerek onu biraz kızdırmaya karar verdim. "Pek öyle bir şey diyemem, çünkü elma şarabını sevdiğin, kıvrımlı kızlardan hoşlandığın ve hokey oynadığın dışında senin hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Ve bu üç şey bana 'Ben de seni istiyorum' garantisi vermiyor mu?" Sesi çok tatlı, çok şaşkın ve kafası karışmış.

"İkinci şey kalbimin biraz daha hızlı atmasını sağlıyor, ilk şey farklı şarap imalathanelerini ziyaret ederek eğlenebileceğimize inanmamı sağlıyor ve üçüncüsü ... hokey hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden beni pek etkilemiyor. Ama yine de senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

"Sorularınızı sorun o zaman."

"Peki, bana daha önce bahsettiğin kız kardeşinden başka kardeşin var mı?" "Sadece o," diye cevaplıyor, yan tarafa bakarak. "O aslında takım."

"Oh, bu eğlenceli. Onu sık sık görüyor musun?"

"Hayır, ama belki ayda bir kez benimle yemeğe çıkmasını sağlamaya çalışıyorum. Beni tanımıyormuş gibi davranmaya çalışıyor çünkü insanların kayırmacılık diye bağırmasından korkuyor, oysa şu anda bulunduğu yere gelmek için kışını yırtarak çalıştı."

"Bunu anlayabiliyorum."

"O aslında senin yaşında ve garip bir şekilde ikinizin iyi arkadaş olabileceğinizi düşünüyorum."

"Seni delirtir miyiz?"

Başını sallıyor. "Top kırmak acı verici olurdu."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ne zamandır hokey oynuyorsun?"

"Minnesota'da büyümek demek, hokeyi giyebildiğin an patenler ve ayakta, hokey oynuyorsun."

"Anladığım kadarıyla gençsin."

Göz kırıyor. "Bu doğru olur."

"Ailen maçlarına geliyor mu?"

"Yıl boyunca birkaç maça şahsen geliyorlar ve diğer tüm maçları televizyondan izliyorlar. Aslında Agitators için oynamam onlara acı veriyor çünkü onlar sıkı Polar Freeze taraftarları."

"Onlar rakip falan mı?"

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Evet, öyle. Ne zaman Polar Freeze ile oynasak, annem ve babam beni desteklediklerini ama Freeze için tezahürat yaptıklarını söylüyorlar."

"Ooh, bu kolay olamaz."

"Hayır, her şey yolunda. Tuttukları takımdan bana doğru gelen her şutu engellemekten keyif alıyorum. Oldukça komik aslında."

Suyun yüzeyindeki baloncuklarla oynuyorum. "Anladığım kadarıyla onlarla iyi bir ilişkin var?"

"Evet, oldukça iyi. Onları sık sık arıyorum. Benimle övünüyorlar ve beni yerime koyuyorlar. Tatillerde müsait olduğumda onları görüyorum ve yazın birkaç günlüğüne ziyaret için Vancouver'a geliyorlar. Balina izleme turlarına çıkmaya bayılıyorlar."

"Ne kadar eğlenceli. Tamam, en sevdiğin renk ne?"

"Bu senin zor sorularından biri mi?" Kıkırdıyor. "Siyah, ruhum gibi."

İnançsızlıkla başını yana eğiyorum. "Senin ruhun siyah değil. Boxer mı yoksa külot mu giydiğini bilemeyebilirim-"

"Dosyalar."

"Uh" Onun külot giydiğini düşünmemeye çalışarak boğazımı temizliyorum. "Ama sana şunu söyleyebilirim ki ruhun siyah değil."

"Bundan emin misin?" diye soruyor meydan okuyan bir sesle. "Olumlu. Peki nasıl bildiğimi biliyor musun?" "Aydınlat beni."

"Pek çok erkek bana senin gibi yardım etmek için elinden geleni yapmaz. Tüm bunlardan bir şey beklerler, sanki beni yataklarına almak için bana kur yapıyorlarmış gibi, ve sen beni istediğini söylemene rağmen, bana baskı yapmıyorsun. Bunun yerine, gözlerini benden ayırmadan, izin verdiğim kadar uzakta oturuyorsun. Eğer ruhun siyah olsaydı, istediğini alırdın."

"Belki de haklısın... belki de en sevdiğim renk mavidir, tıpkı gözlerim gibi."

Suyu ona doğru itiyorum ve gülmesine neden oluyorum. "Sen bir aptalsın. Senin hakkında güzel şeyler söylemem için beni kandırdın."

"Benim dışımdaki tüm çocuklara hediye aldıktan sonra birkaç güzel şey söylesen ölmezsin." Bana kirpiklerini kırıştırıyor.

"Ben de bunu belirtmeni bekliyordum."

"Seni utançtan kurtarmak için bu konuyu etrafta kimse yokken açmanın daha iyi olacağını düşündüm." Ellerini birbirine sürtüyor. "Peki, bir hediye alacak mıyım?"

"Hayır." Başımı jakuzinin arkasına yasladım.

"Acımasız."



"CİDDİYE BAKMA," diyorum. "Sudan çıktığımda bir şeylerin düşmesinden korkuyorum."

"Ve bu kötü bir şey olurdu çünkü ..." Pacey havluyu tutarken ağzından bir şeyler kaçırıyor.

"Çünkü malları göstermek için iyi bir zaman değil. Su yüzünden buruş buruş oldum."

Kıkırdıyor ve bir havlu uzatırken başını çeviriyor. Sıcak küvetten çıkıyorum ve havluyu vücuduma sarıyorum.

Kendisine bir havlu alıp göğsünü kurularken usulca "Teşekkür ederim," diyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sorar.

"Evet, biliyorum. Bu iyi bir fikirdi."

"Öyle diyebilirim." Kaşlarını oynatıyor ve sonra telefonunu eline alıyor.
"Kahretsin, gece yarısı olduğunu fark etmemiştim."

"Ne? Ciddi misin?" diye
sordum. "Hayır, saat
sadece 10:30."

"Yüce Tanrım. Bunun bir insan için iyi olamayacağını söyleyecektim,
belini kırabilirsin."

"Siktir." Yüzünü buruşturuyor. "Winnie, şunun görüntüsü."

"Şey, dikkatli olmalısın. Johnny Rose'un dediği gibi, kalplerimize ... ve
parçalarımıza dikkat etmeliyiz."

Başını bana doğru sallıyor. "Sen başka bir şeysin." Bornozumunu tutuyor
ve ben de onun içine giriyorum, çifte koruma için ve sonra tekrar elimi
tutuyor ve beni eve doğru yürütüyor. Film hâlâ oynuyor ve epik bir savaş
sahnesi olmalı çünkü bas sesleri yükseliyor.

"Filmin sesini yüksek tutuyorlar," diyorum.

"Ve yirmi dolarına bahse girerim ki hepsi uyuyor. Her zaman filmin
sesini yüksek tutarlarsa uyumayacaklarını söylerler ama her seferinde
uyurlar. Taters her zaman ilk uyuyandır."

"Bu kadar mahrem ayrıntıları bildiğinize göre birbirinizle çok zaman
geçiriyor olmalısınız."

"Çok fazla zaman. Bu yüzden zamanımı seninle geçiriyorum."

"Ben de bunun kazanan kişiliğine doyamadığınız için olduğunu
sanıyordum."

Elimi sıkıyor. "O da var, bir de erkeklerden çok daha güzel görüldüğün
gerçeği var."

"Bilemiyorum. Eli'ye bakmak çok güzel." Pacey

kulağıma eğilerek, "Dikkat et." diye fısıldadı.

Durduğumuzda bir kahkaha attım. Pacey'ye dönüyorum ve sonra yatak
odamın kapısına yaslanıyorum. "Bugün çok eğlendim. Muhtemelen uzun
zamandır en çok eğlendiğim gündü." Gözlerinin içine bakıyorum.
"Arkadaşlarımı çok seviyorum ama annem hastalandığında ve vefat
ettiğinde yanımdaydılar. Bu yüzden sanırım bana biraz farklı davranıyorlar.
Dikkatli davranıyorlar. Kafalarında annemin cenazesindeki görüntüm var
ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı." Hiç eskisi gibi olacak mı? Sadece birkaç
ay olduğunu biliyorum, ama ... "Tedbirli davranıyorlar ve bu da
eğlencemizi engelliyor. Sen bana onlar gibi bakmıyorsun. Sadece
eğlenmeme izin veriyorsun."

"Bunu anlayabiliyorum." Daha yakına eğilip, "Sanırım Holmes'la da aynı durumdayız. O da yas tutuyor ve onunla ne yapacağımızı gerçekten bilmiyoruz. Genellikle onu eğlenceli bir şeyler yapmaya zorlayamayacak kadar gerginiz, ama senin aksine, onun giderek daha da içine kapanmasını izledik. Bu yüzden sadece okumasına ve kaçmasına izin veriyoruz."

"Fark ettim," dedim sessizce, merak etsem de Halsey'in hayat hikâyesini bilmek bana düşmezdi. "Ama siz onun için oradasınız. Eminim yola gelecektir. En azından ben öyle umuyorum."

"Ben de. Yarın için bir planın var mı?"

"Bugün yağmur yağmadığına göre, çekiciyi arayıp Minnie'yi benim için getirip getiremeyeceklerini sormayı düşünüyorum. Bilmiyorum, belki de yürüyüşe çıkarım."

"Size katılmama izin verin."

Sırıtiyorum. "Yani, eğer istersen." "İstediğimi biliyorsun."

Esniyorum ve hemen üstünü kapatıyorum ama Pacey bunu yakalıyor ve kıkırdıyor.

Elimi bir kez daha sıkıyor ve sonra "Seni yatağına bırakayım. Sabah görüşürüz."

Bu kadar mı? Sadece "sabah görüşürüz" mü? Yaşadığımız günden sonra, destansı bir son olacağını düşünmüştüm. Ama düz düşüyor ve ben bununla iyi olduğumdan emin değilim.

Elimi bırakıyor ve yatak odasına doğru yöneliyor ama çok uzaklaşmadan ona sesleniyorum.

"Pacey?"

Omzunun üzerinden bakıyor.

"Evet?" Tanrım, bunu gerçekten yapacak mıyım?

Biri yapmalı. Birinin bu harika günün üstüne kiraz koyması gerekiyor ve eğer istediğimi almadan odasına dönmesine izin verirsem pişman olacağımı biliyorum. Ben böyle sorumluluk almam; ne zaman spontane bir şey yapmaya çalışsam Josh bundan nefret ederdi. Ama Pacey Josh değil. Pacey tamamen farklı.

Karnımın çukurunda sinirlerim kabarıyor ve korkmama fırsat vermeden ona doğru yürüyüp elimi çıplak göğsüne koyuyorum.

"Hediye istemiyor musun?" Sesim titriyor, sinirlerim belli oluyor ama yine de devam ediyorum. O cevap vermeden önce elimi ensesine götürüp onu kendime yaklaştırıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Hayatım boyunca aldığım üç ilk öpücükte, hep arkama yaslanıp erkeğin hamle yapmasını bekledim, ama artık beklemek istemiyorum.

Pacey. İyi geceler derken beni öpmesini umuyordum ama belki de şansımı deneyip istenip istenmediğimi görmenin zamanı gelmiştir. *İstediyimi al.*

İyi ki de yapmışım çünkü inliyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Eli belime dolanıyor ve beni taş gibi sert göğsüne doğru daha sıkı çekiyor. Dikkatlice beni duvara yaslıyor ve bir eliyle başımın yanında dururken diğer eliyle çenemi tutuyor. Başparmağıyla ağzıma daha iyi erişebilmek için çenemi yukarı kaldırıyor ve sonra dilini dudaklarımda gezdiriyor. Açılıyorum ve dillerimiz talepkar bir ihtiyaç içinde çarpışıyor.

Bedenim ona yaklaşmak için ne kadar çaresizce çırpınsa da öpüşmemizde çılgınca bir şey yok. Dilini benimkinin derinliklerine doğru ilerletirken öpüşmemiz pürüzsüz, kolay ve olması gerektiği gibi hissettiriyor. Ellerim göğsüne düşüyor ve sonra tekrar boynuna uzanıyor. Onu hissetmek, göğsünün gücünü, göğüs kaslarına serpiştirilmiş kısa kesilmiş saçlarını ve boynunun kalın sütununu almak için kendime izin veriyorum.

Dudakları sihirli, ince değil ama çok kalın da değil; mükemmel bir orta nokta. Onun ağzı tarafından tüketiliyormuşum gibi hissediyorum.

Ağzı yavaşlıyor ve bir santim geri çekilirken iç çekiyor. Alnını benimkine dayıyor ve sessizce "Bu alabileceğim en güzel hediyeydi" diyor. Gözleri açılıyor ve benimkilerle buluşuyor. "İyi geceler, Winnie."

Duvarı itiyor ve aptalca bir sırıtişla bana bakarken ensesini tutuyor. Beden dili gitmek istemediğini söylüyor ama sanırım beyni galip geliyor çünkü bir adım daha geri atıyor.

Ellerimi arkamda birleştirip duvara yaslanarak, "İyi geceler Pacey," diyorum.

Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ve "Kahretsin, harikasın" diyor. Sonra topuklarının üzerinde dönüp yatak odasına gidiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Baş dönmesi böyle bir şey işte, damarlarınızda dolaşan bu mutluluk hissi. Mükemmel adamla tanıştım, *onu öptüm*. Ve. O. Öptü. Beni. Geri.

Kapısını çalıp şortunu bacaklarından sıyrıp o belirgin çıkıntıyı ortaya çıkarmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce odama gidip kapıyı kapatıyorum, kilitliyorum ve komodinin üzerindeki telefonumu alıyorum. Heyecanla ışıldayarak Max'e mesaj atıyorum.

Onu öptüm.

Az önce ne kadar iddialı olduğumu düşündükçe yüzüm ısınıyor. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Bütün gün onu öpmek istedim ve

mükemmel an. Yatmadan önce koridorda olmak güzel değildi ama isteyebileceğim her şey vardı.

Telefonum bir mesajla bipleli. Gülümseyerek okudum.

Maks: *WHATOHMYGOD!!!!YOUKISSED!!!!*

Yüksek sesle güldüm. Max'in bunu anlatmak için mükemmel kişi olacağını biliyordum çünkü benimle birlikte heyecanla neşelenirdi, oysa Katherine hastalık bulaştırmadığımızdan emin olmak için bir tür öpüşme koruması kullanıp kullanmadığımı sorabilirdi.

Max: *Bekle . . . Pacey'den bahsediyoruz, değil mi?*

Evet, Pacey'i öptüm.

Max: *Bekle . . . bekle . Onu öptün mü? Yani öpüşmeyi sen mi başlattın?*

Doğru.

Lanet olsun, Winnie. Bak sen şu işe. Nasıl oldu bu? İyi miydi? Tabii ki iyiydi. Muhtemelen seni duvara yapıştırmıştır, değil mi?

Öyle yaptı. İyi geceler diyorduk ve o bir centilmen gibi davranıp odasına doğru gitti. Onu geri çağırdım ve uzanıp onu öptüm. Sonra beni duvara doğru itmeye ve olduğum yerde tutmaya başladı.

Bu çok ateşli. En iyi öpücük ödülünü kazandı mı?

Kolayca. Rekabet yok. O anı göğsünü biraz hissetmek için de kullandım.

Max: *Haklısın, onu yerinde tutuyorsun, bundan faydalanan. Kılıklı bir göğsü var mı?*

Kırılmış.

Max: *Diliyle öpüştü mü?*

Kesinlikle. Ayrıca ereksiyonunu da hissetmiş olabilirim.

Pardon? Eğer ereksiyonunu hissettiysen, neden bana mesaj atıyorsun?

Jakuziye girmeden önce hissetmiştim.

Max: *Jakuzide miydin? Ama mayonu getirmediğini biliyorum. Çıplak mıydın? . . çıplak mıydın?*

Bunu yüzüme vuracağını biliyordum. İç çamaşırımı ve sütyenimi giydim ama onlar suyun içinde dayanıksız oluyor. Her halükarda onunla jakuziye girerken kendime güvenim tamdı çünkü o bir Adonis ve benim de kendime güvenimle ilgili bazı sorunlarım olduğunu biliyorsunuz. Ama o bana bunu yapmamam gerektiğini kanıtlıyordu, çünkü beni iç çamaşırlarımla gördüğünde tamamen tahrik olmuştu.

Max: O an için duvarda bir sinek olmak. Büyük müydü?

Tanrım, Max. Çok büyük.

Şanslı bir sürtüksün ama bunu hak ediyorsun. Sanırım öpücükten başka bir şey olmadı?

Evet, sadece bir öpücük, ama beni istediğini söyledi. Ve söylediklerine inanmak için çok fazla enerji harcıyorum. Başka bir adam bana ilgi gösterene kadar Josh'ın üzerimde yarattığı duygusal etkiyi fark etmemiştim.

Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Josh'a kronik hemoroid diliyorum. Benim kızımın uğraşması için ona lanet bir ders ver. Sen güzelsin ve bir kadını nasıl orgazm edeceğini bilmeyen birinin seni aşağı çekmesine ihtiyacın yok.

Biliyorum. Bunu kendime hatırlatmaya devam etmeliyim.

Tekrar esniyorum ve yatmaya hazırlanmak için ayağa kalkıyorum.

Çok yorulдум. Ben yatmaya gidiyorum.

Tamam. Senin adına sevindim, Winnie. Bunu hak ediyorsun, buna ihtiyacın var.

Eğlenin ve bu garip ama mükemmel maceradan en iyi şekilde yararlanın.

Seni seviyorum, Max.

Seni seviyorum, Win.

On Beşinci Bölüm

PACEY

Sersemlemiş durumdayım.

Sabahın dördünde başladığım uzun bir antrenmandan sonra - dün geceki o leziz öpücük yüzünden bir türlü sakinleşemiyorum - spor salonundaki raftan bir havlu alıyorum ve Posey ile Hornsby'nin mutfakta yumurtalı sandviç yapan Stephan'la konuştukları ana kata çıkıyorum.

"Güzel kokuyor dostum," diye seslendim.

"Teşekkürler. Buzdolabında kızınız için yoğurtlu parfe var."

Onu düzeltme zahmetine bile girmiyorum -çünkü Winnie bu noktada öyle hissediyor, kızım- ve koridordan aşağı inerken ona başımı sallıyorum. Doğruca Winnie'nin odasına gitmeyi düşündüm, ama daha iyi olacağını düşündüm ve bunun yerine odama koşup hayatımın en hızlı duşunu aldım. Kurulandım, biraz deodorant, kolonya, bir çift atletik şort ve bir Agitators tişörtü giydim. Dişlerimi çoktan fırçaladım çünkü sabah nefesiyle çalışmaktan nefret ediyorum.

Winnie'nin odasına gidiyorum ve kapısını
çalıyorum. "İçeri gel," diyor boğuk bir sesle.

Kapıyı açtığımda Winnie'nin hâlâ yatakta olduğunu, yorganını omzuna kadar çektiğini görüyorum. Saçındaki örgüler kısmen

bitmemiş.

Çok sevimli görünüyor.

"Günaydın Pacey," diyor uykulu bir sesle.

Kapıyı arkamdan kapattım ve yatağa doğru yürüdüm. "Günaydın."

Gözleri beni tarıyor. "Kokunu buradan alabiliyorum."

Kıkırdıyorum. "Umarım bu güzel bir kokudur."

"Çok güzel bir koku." Esniyor ve sonra "Dur tahmin edeyim, bu sabah spor yaptın, duş aldın ve kahvaltı ettin" diyor.

"Kahvaltıyı bekledim ama gerisi doğru."

O kadar rahat görünüyor ki; kendimi bu rahatlığın içinde kaybetmem gerekiyor. Yatağının etrafını sarıyorum, örtüleri geri çekiyorum ve onunla birlikte yatağa giriyorum. Arkasına geçip onu göğsüme yaslıyorum ve kolumu karnının üzerine koyarak ona sarılıyorum. Hissedebildiğim kadarıyla şort ve atlet giyiyor ve göğüslerinin ön kolumun üstünü sıyrmasından sutyen giymediğini tahmin ediyorum.

"Mmm, gerçekten güzel kokuyorsun."

Çıplak omzunu öpüyorum. "İstersen sırt üstü yatabilirim ve sen de beni aşağı yukarı koklayabilirsin."

Kıkırdıyor ve daha yakına sokuluyor. "Dur tahmin edeyim, bu senaryoda çıplaksın."

"Bana istediğin şekilde sahip olabilirsin."

"Tıpkı böyle," diye mırıldanıyor. "Seni böyle istiyorum."

"Dün gece rüyada beni mi gördün?" diye sorarken başparmağımın göğsünün altından zar zor geçmesine izin veriyorum.

"Evet," diye ağır ağır nefes alıyor. "Mmm, bu iyi hissettiriyor."

"Öyle mi?" Başparmağımı meme ucunun hemen altında gezdirmeye devam ediyorum. Bana karşı kıpırdanıyor.

"Beni tahrik ediyorsun, Pacey."

Aletim şortumun içinde seğirirken başparmağım duraklıyor.

Sırt üstü dönüyor ve bana gülümsüyor. Elim karnının üzerinde duruyor ama gömleğinin altından geçirip çıplak göğüslerini hissetmek, gömleğini kaldırıp başının üzerine koymak ve boşalana kadar meme uçlarını ağzıma almak istiyorum.

"Bunun için özür dilemeyeceğim. Beni sertleştirme konusunda kendi payına düşeni yaptın."

Kıkırdıyor ve iç çekiyor. Başı yana doğru yuvarlanıyor ve beni destekleyen koluma yaslanıyor. "Henüz insan olmaya hazır değilim. I

Sanırım dün beni çok yordun ve sonra o öpücüğü düşünüp durdum."

"Bir de bana sor. Bu sabah dörtte uyandım ve spor yaptım çünkü bunu düşünmeden edemiyordum."

"İyiymi, değil mi? Özel hissettirdi."

Ona gülümsüyorum. "Gerçekten çok özel."

Kıkırdarak ellerini yüzüne bastırıyor ve sessizce çığlık atarken bacaklarını yorganın altında makaslıyor. *Tanrım, çok tatlı.*

Yanıtına gülüyorum ve "Bunu iyi bir heyecan olarak kabul ediyorum" diyorum.

"Çok utanıyorum." Yatakta hareketsiz durur ve ellerinin arasından bakar. "Bunun farkındasın, değil mi? Ben sadece bir ahmağım, bir aptalım. İlk öpücük fikri bile başımı döndürüyor."

Gülümsemem sanki bir mil uzunluğundaymış gibi hissediyorum. "Çok sevimli. Ve o ilk öpücükten sonra benim de biraz 'başım dönmedi' desem yalan olur."

Yan tarafına kıvrılıyor, bana bakarken ellerini yastığının altına sokuyor. "Öyle mi? Hayatım boyunca sadece üç ilk öpücüğüm oldu ve bu en unutulmaz olanıydı."

"Aynen." Elimi yüzünde gezdiriyorum ve yanağını hafifçe okşuyorum.

Gözleri yumuşuyor ve şöyle diyor: "Bu sabah yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum, belki ormanda piknik yaparız. Bana katılmak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

Yüzü düşer. "Oh, evet, tabii ki. Muhtemelen çocuklarla takılacaksın."

Kıkırdıyorum ve yataktan kalkıyorum. Perdeleri açmak için pencereye gidiyorum ve sağanak yağmuru görüyorum. "Yağmurda yürüyüş yapmaktan pek hoşlanmıyorum ve vıcık vıcık piknik sandviçleri de kulağa pek hoş gelmiyor."

Yatakta doğruluyor ve dışarıdaki manzarayı seyrederken gözlerimin onun güzel vücudunu taramasına izin veriyorum. "Oh." Gülüyor. "Evet, yürüyüş için ideal bir havaya benzemiyor."

Tekrar yanına gidip yatağın üzerine oturuyorum. "Günü seninle geçirmek isterim ama dışarıda değil."

"Yapar mıydın?" Vücudunu işaret ediyor. "Günü bu yaşlı kemik torbasıyla mı geçirmek istiyorsun?"

"Evet, yapardım."

"Tamam." Dizlerinin üzerinde oturuyor. "Şuna ne dersiniz? Aktiviteleri kimin seçeceğine karar vermek için taş kağıt makas oynarız. Her yeni aktivite

yeni bir oyun, ve kim kazanırsa o seçecek."

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Taş kağıt makasta gerçekten iyiyim." "Bir şans oyununda nasıl iyi olabilirsin ki?"

Başımın yan tarafına vuruyorum. "Zihin okuyucu."

"Tamam, bunu göreceğiz. Bugün için herhangi bir kuralınız var mı?"

"İkimiz de çıplak olacağız."

Güzel, içten bir kahkaha atıyor. "Olmaz, ama size bir kural söyleyeceğim - X-rated bir şey yok. Giysiler üzerinizde kalacak, eller giysilerin altına girmeyecek ve öpüşmeye izin var, ama hepsi bu."

"Her şeyden eğlence çıkarmanın yolu."

Parmağını bana doğru salladı. "Seninle eğlenmek istiyorum. Gerçek bir eğlence, seni daha fazla tanımak. Dün gece seni öptüm diye bu başka şeylere açık davetiye anlamına gelmiyor."

"Bu adil." Aslında sarılmak için onunla yatağa girmeme izin vermesine şaşırdım, bu yüzden bugün izin vereceği her şeyden memnunum.

"Gerçekten mi?" diye sorar, şaşıarak.

"Evet, gerçekten. Senden hoşlanıyorum, Winnie. Ne istersen alırsın." "Ooh, böyle şeyler söyleme çünkü bundan faydalanacağım."

"Asla yapmazsın," diyorum. "Bu evde olmanın avantajını zar zor kullanıyorsun."

"Doğru." Kollarını başının üzerine uzatıyor ve gözlerim bir kez daha vücuduna, tişörtünün kaldırılmasından görünen deri parçasına, atletinin göğüslerini zar zor kavrayışına takılıyor. "Bakıyorsun."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum gözlerimi onunkilere dikerken. "Bakmamakla ilgili bir şey söylemedin. Bu benim hakkım olmalı. Özellikle de bakmana izin verirsem."

"Bu adil." Yataktan zıplayarak kalkıyor ve banyoya doğru ilerliyor. "Ben bugün için hazırlanacağım. Beni oturma odasında bekleyebilir misin?"

"Hazırlanmanı izlemeyi tercih ederim. Bu süreçle gerçekten ilgileniyorum." Kıkırdıyor ve yatak odasının kapısını işaret ediyor.

"Dışarı, Pacey."

Teslim olarak yatağından kalkıp kapıya doğru yürüyorum ki telefonum cebimde vızıldıyor. "Acele et, buzdolabında seni bekleyen bir yoğurtlu parfe var ve ondan sonra oyun başlıyor."

"Sabırsızlanıyorum."

Kapısını arkamdan kapattım ve telefonumu çıkardım. Mesajın kimden geldiğini okuduğumda neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Josh.

Ne cüret ama.

Selam Pacey, ben Josh. Babamın seninle konuştuğunu biliyorum. Banff'ta olduğunu söyledi. Acaba benimle telefonda konuşmak için biraz zaman ayırabilir misin? Sana söylemem gereken bazı şeyler var.

Birkaç kez göz kırpıp metni baştan okuyorum.

Bana söyleyeceğin bazı şeyler var mı?

Benimle ne paylaşmak isteyebilirdi ki, özellikle de benimle hiçbir şey yapmak istemediği halde? Birdenbire benimle konuşmak mı istiyor?

Siktir et.

Mesaj dizisinden çıkıyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. On üç yıl önce beni aşağılayan bir adamla aramı düzeltmek dışında endişelenmem gereken daha önemli şeyler var.



Winnie'nin yoğurtlu parfe yemesini izlemek işkence gibiydi. Kaşığı bilerek baştan çıkarıcı bir şekilde yaladığına yemin edebilirim. O kadar güzel olduğunu iddia ediyordu ki her lokmasını istiyordu ama ona bir an bile inanmadım. Diliyle benimle alay ediyordu. Ve işe yaradı.

Tek düşünebildiğim kaşık yerine sikimi koyması ve dilinin bir aşağı bir yukarı gidip gelmesiydi.

Evet. İşkence.

"Bu harikaydı. Teşekkürler Stephan," diyor Winnie elindeki parfe tabağını lavaboya koyarken. Benimkinin yanındaki bar taburesine geri dönüyor. Ellerini dizlerimin üzerine koyuyor ve hafifçe sallıyor. "Hazır mısın?"

Boğazımı temizliyorum ve taburemde kayıyorum, ne kadar etkilendiğimi görmesini istemiyorum. "Hazır." Elim uzattım ve o da uzattı. "En iyisi bir tane mi?"

Başını salladı.

"Evet." "Pekâlâ."

Birlikte ellerimizi havaya kaldırıp taş kağıt makas diyoruz. Ben bir taş atıyorum, o da makasla geliyor. Gözlerimiz birleşiyor ve yüzümden bir gülümseme geçtiğini hissediyorum.

"Kendini beğenmişlik yapma. Sadece bir galibiyetti."

"Daha yeni başlıyorum. İlk atışında makasçı bir kıza benziyordun."

"Kes şunu." Şakacı bir şekilde göğsümü itiyor. "Makas yapacağımı bilmiyordun."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse." Ellerimi ovuşturuyorum ve "Golfte ne kadar iyisin?" diye soruyorum.

"Hiç oynamadım. Ama mini golf oynadım. Bu sayılır mı?"

"Pek sayılmaz. Bu daha eğlenceli olacak." Tabureden atladım ve elini elime aldım. "Hadi gidelim."

Çocuklar evin her yerine dağılmış durumda. Son duyduğumda Taters odasıdaydı. Hornsby ve Posey üst katta satranç oynuyorlar ve Holmes kütüphanede kitap okuyor. Hiç şaşırmadım. Bu da golf simülatörünün açık olduğu anlamına geliyor.

Onu bodruma götürüyorum ve merdivenlerin dibine geldiğimizde duruyor.

"Egzersiz yapmıyoruz, değil mi? Her şeyi yapabileceğimizi söylediğimi biliyorum ama lütfen, bacaklarım hâlâ iyileşme sürecinde."

Kıkırdıyorum. "Hayır, bu sabah zaten antrenmanımı yaptım, unuttun mu?" "Oh, doğru. Bu sabah süper üretkendin, benim aksime. uyudum."

"İnan bana, eğer uyuyabilseydim, uyurdum." Onu koridordan geçirip yan taraftaki bir odaya götürüyorum, sonra ışığı açıyorum ve golf simülatörünü ortaya çıkarıyorum. Odanın sonunda büyük siyah bir ekran, önünde sahte bir tişört ve yeşillikler, sağ tarafta da bir kova topla birlikte farklı boyutlarda golf sopaları var.

"Oh, bu eğlenceli görünüyor." Golf sopalarına doğru yöneliyor ve bir tane alıyor. "Topları duvara mı süreceğiz?"

Sopayı ondan alıyorum ve "Birincisi, bu bir golf sopası ve ikincisi, bunları sadece duvara sürmüyoruz" diyorum. Düğmeyi çeviriyorum ve simülatör canlanıyor. "Bir tur golf oynayacağız."

Ekrana bakıyor ve yüzü aydınlanıyor. "Vay canına... Siz çocuklar nasıl iyi vakit geçireceğinizi gerçekten biliyorsunuz, değil mi?"

"Bu Hornsby'nin fikriydi ve çok iyi karşılanan bir fikirdi. Burada en çok zaman geçiren o ama hepimiz birbirimize meydan okumayı seviyoruz. Ben çok iyi değilim ama oldukça iyi bir iş çıkarabilirim. Sırayla vurabileceğimizi düşündüm. Ben vuracağım, sen yeşil alana yerleşeceksin, sonra ben vuracağım. Sonra sen vuracaktın ve bu böyle devam edecekti."

"Birlikte çalışırız."

Başımı salladım.

Bana gülümsüyor. "Bu fikri sevdim, çünkü birbirimize karşı oynarsak beni yok edeceğini biliyoruz."

"Evet, sopayı eline alıp sürüş hakkında konuşmaya başladığın anda bunu anladım."

Ekranı gidip tek bir oyuncu ve üç delikli bir parkur için ayarladım. Bunun Winnie için daha kolay olacağını düşündüm.

Her şey hazır olduğunda ona dönüyorum ve sırtarak bana baktığını görüyorum. Üzerinde bir çift siyah tayt ve sıcak pembe bir üst var. Saçları duştan çıktığı için hâlâ kuruyor ama yarısını yukarı, yarısını aşağı toplamış. Çok sevimli görünüyor.

"Bu sırtma ne için?" Ona soruyorum.

"Arkama yaslanıp bana topa nasıl vuracağımı öğreten adam mı olacaksın?"

"Bunu düşündüm."

"Biliyordum." Başını sallıyor ve bana doğru yürüyüp elini göğsüme koyuyor. "Bugünkü planın süper yakışıklı olmak mı?"

"Plan her zaman bu değil midir?" Elimi kalçasına koyarak soruyorum. "Karşılık verebildiğim sürece benim için sorun yok." "Bebeğim, istediğin zaman istediğin şeye dokunmaktan çekinme."

Başını yana eğiyor. "Bana bebeğim dedin." "Evet, bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Başını sallıyor. "Sadece daha önce hiç bebeğim dememiştim, hepsi bu. Hoşuma gitti."

O piç kurusundan bahsetmek istemediğimden değil ama "Josh seni hiç aramadı mı bebeğim?" diye sordum.

"Hayır. Bunun küstahça olduğunu düşündü - onun sözleri, benim değil. Gerçek bir isim varken neden bana takma isimle hitap ediyorsunuz?"

"Ne alet ama," diye mırıldanıyorum kulüplere gidip bir sürücü seçerken. "Önce sürmek ister misin?"

"Hayır, önce seni izlemek istiyorum, sonra sen bana öğretebilirsin."

"Bana uyar." Tee'ye çıkıyorum, üzerine bir top yerleştiriyorum ve sonra önüne kurulum. Pozisyonumu alırken açıklama yapıyorum. "Ayaklar omuz mesafesi kadar açık olmalı. Ve kollarınız gerçekten topa doğru gitmiyor, daha ziyade kalçalarınız ve omuzlarınız işi yapıyor. İlk başta garip gelecek ama alışacaksın."

Hazırlanıyorum, sonra sopayı geri getiriyorum ve ileri doğru sallıyorum. Top tee'den fırlıyor ve ekrana çarpıyor, simülatör devralırken zeminde yuvarlanıyor ve fairway'de yükselirken topumu ekranda gösteriyor.

"Tamam, bu gerçekten harika." Yanıma geldi. "Yani simülatör sadece ne kadar sert vurduğunu mu biliyor?"

"Evet, sonra da topa nasıl vurduğunuza bağlı olarak sizi deliğe yerleştiriyor. Oldukça bağımlılık yapıyor."

"Bunu görebiliyorum." Kulüplere doğru yürüyor. "Tamam, ne alayım?"

Onun için bir sopa seçtim ve dedim ki, "Bu işe yarar. Üstün vuruşum nedeniyle deliğe oldukça yakınız, bu yüzden green'e çip atmanız gerekecek."

"Bu yarım salıncak gibi bir şey mi?"

"Hemen hemen," diye cevap verdim. "Şimdi pozisyonunu al."

Başlangıç pozisyonunun önünde duruyor, topu önüne yerleştiriyorum ve sonra arkasına geçiyorum.

Ellerimi kollarından aşağıya, ellerinin sopayı kavradığı yere doğru yumuşatıyorum. "Mmm, bana bu şekilde sarılacağını biliyordum.

Hareket edebilirsin

Leğen kemiğini popoma yaklaştır. Çekinme." Poposunu oynatıyor ve ben kıkırdıyorum.

"Saygılı olmaya çalışıyorum."

"Saygıyı unut. Golf becerileriyle kendimi iyi hissetmemi sağla."

"Eğer durum buysa ..." Daha da yaklaştım ve sikimi tam kıkına bastırdım.

"Evet, aynen böyle." Sikime karşı kıkırdanıyor.

"Hey," diyorum sert bir sesle. Aslında şaşırdım. Düşündüğümünden çok daha rahat ve flörtöz. *Yine de sevindim.* "Bunun çıplak golfe dönüşmesini istemiyorsan, o seksi kıkınla ne yaptığına dikkat et." Kıkına şaplak atıyorum ve küçük bir çığlık atıyor, bu da beni gülümsetiyor. "Şimdi, odaklan. Sopayı böyle tutacaksın." Ona gösteriyorum ve o da benim pozisyonumu taklit ediyor. "Şimdi sopayı bu yüksekliğe getirmek ve sonra ileri doğru sürmek isteyeceksin."

Benimle birkaç deneme atışı yapmasını sağlıyorum ve sonra geri çekiliyorum. "Yani, sadece vuracak mısın?"

"Evet, sadece vur."

"Tamam." Derin bir nefes alıyor, ayaklarını kaydırıyor ve sonra sopayı geri çekip sallıyor. "Nereye gitti?" diye soruyor. "Ekran hareket etmiyor."

Kıkırdamamı engellemek neredeyse imkansız. "Topu kaçırdın."

"Ne?" Yere bakar ve ayaklarının dibindeki topu görür. "Oh." İçten bir kahkaha atıyor. "Bu hiç de üretken değil."

"Buna deneme vuruşu diyeceğiz. Tekrar deneyin. Bu sefer, sallanırken gözünüzü toptan ayırmayın."

"Doğru, tamam." Derin bir nefes daha alıyor, sopayı geri getiriyor ve sonra ileri doğru sallıyor, bu sefer topla buluşuyor ve onu deliğin sadece birkaç metre uzağına, yeşil alana gönderiyor.

"Winnie, lanet olsun."

"İyi miydi?" diye soruyor, onay arıyor. "Gerçekten çok iyiydi."

Sopayı havaya fırlatıyor ve sonra koşup üzerine atlıyor, bacaklarını belime doluyor. Onu kolaylıkla yakalıyorum ve sonra başımın arkasını kavrarken ona bakıyorum.

Bana baktı ve "Ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum ama kutlama gerekli görünüyordu" dedi.

Gülüyorum. "Beni öpebilirsin. Bir insan başka bir insanın kollarına atladığında genellikle böyle olur."

"Bir kutlama öpücüğü." Eğiliyor ve ağzıma en hafif öpücüklerden birini konduruyor. O kadar kısa sürüyor ki, tekrar yere yatıp fırlattığı sopayı almadan önce gözlerimi açacak vaktim bile olmuyor.

"Hey, bu çok uzun bir öpücük değildi."

Ellerini birbirine çırpıyor. "Oynamamız gereken bir oyun var, Pacey. Buraya yeşil alanda sevişmeye gelmedik. Kazanmak için buradayız."

İçimi çektim ve bir golf sopası seçmek için sopalara doğru yürüdüm. "Neden sanki bir canavar yaratmışım gibi hissediyorum?"

"Yaptın. Şimdi kendini topla Lawes ve bu vuruşa odaklan. Sana tuzak kurdum, şimdi bizi eve götür."

Kıkırdayarak, dümende yoğun bir Winnie ile on yedi deliğe daha hazırlanıyorum.

"KURALLARI HATIRLIYORSUN, DEĞİL Mİ?" Çatı katında battaniyelere uzanmış, öğle yemeğimizi aramızda yerken Winnie soruyor.

Winnie'nin azarladığı ve tezahürat yaptığı yorucu bir on sekiz delikten sonra, bir başka taş kağıt makas oyunu oynadık ve ben yine kağıtla kazandım. Öğle yemeğini çatı katında, piknik tarzında yemeyi tercih ettim. Öğle yemeği yiyebileceğimiz pek çok başka yer vardı ama ben samimi, yalnız kalabileceğimiz bir şey olsun istedim.

Çatı katı, dönüştürülmüş bir tavan arası alanı. Holmes ara sıra kitap okumak için buraya çıkar, ama neyse ki bugün kütüphanede kaldı. Ama burası on altıya on altıdan daha büyük olmayan, küçük, eğimli tavanlı bir alan. Oda, üzerine uzanmak için battaniye ve yastıkların yanı sıra birkaç yetişkin boy puf sandalyeyle dolu. Oda sadece ampullerle aydınlatılıyor ve iki pencere de açılıp kapanabiliyor. Taters artık buraya hiç gelmiyor çünkü odayı aslında Sarah tasarladı. Son derece romantik ve golf simülatörüyle geçen rekabetçi bir sabahın ardından Winnie'yle tam da burada öğle yemeği yemek istedim.

"Hangi kurallar?" Ben soruyorum.

"Seks yok ve çıplaklık kuralları." Bana kaşlarını kaldırdı.

"Kuralları çiğneyeceğimi sana düşündüren nedir?" Pencereleeri açarak yağmurun sesinin ve taze kokusunun içeri süzülmesine izin verdim.

Odayı işaret ediyor. "İşte kızların rüyalarını süsleyen şey bu. Işıklar, yastıklar ve battaniyeler, ateşli adam, birbirimize kolayca yedirebileceğimiz parmak yiyecekler. Bunun inanılmaz derecede hızlı bir şekilde romantikleştiğini görebiliyorum."

"Bu zaten romantik, Winnie. Bunu kabullen." Stephan'a bizim için hazırlattığım bardakları çıkardım ve onun çok sevdiğini bildiğim yaban mersinli lavantalı elma şarabından birini açtım.

Karşımda oturuyor, bacak bacak üstüne atmış ve ben pikniğimizi içecekler, ahşap bir şarküteri tabağı ve dün şekerci dükkanından aldığım çikolatalarla hazırlarken her hareketimi izliyor. Her şey hazır olduğunda ona bakıyorum ve gözlerindeki soruyu görüyorum.

"Ne?" Ona sordum.

"Sadece düşünüyordum."

"Ne düşünüyorsun?"

Kurulumu işaret ediyor. "Sen, bilirsin, bunu daha önce yaptın mı?"

"Piknik mi?"

Kadın başını sallıyor. "Hayır, daha önce özel biri için böyle romantik bir yemek hazırladınız mı?"

"Hayır." Gözlerim onunkilerle buluştu. "Sen ilksin." "Ama bu işte çok iyisin."

Omuz silkiyorum. "Sadece senin için güzelleştirmeye çalışıyorum. Tecrübeye gerek yok." "Peki, teşekkür ederim. Bu yapman gerekenden fazlası."

Ona bir bardak elma şarabı uzattım. "Bu yemeğin ikinci yarısını hatırlıyor musun?"

İçkisini yudumluyor ve lezzetinden memnun bir şekilde gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Sorarım. Sen bana her şeyi sorabilirsin, ben de karşılığında sana her şeyi sorabilirim."

"Aynen öyle. Taş kağıt makası kazandığım için ilk ben sorabilirim." Yemeği işaret ediyorum. "Yemekte özgürsünüz." Bir parça peynir ve bir kraker alıp ağzıma atıyorum. Winnie de aynısını yapıyor ve ben ona iyi bir soru düşünürken sabırla bekliyor. "Bana Josh'un senin için yapmasını istediğin ama hiç yapmadığı bir şeyi söyle."

Durakladığında kadehi dudaklarının ortasında daydı. "Zor sorularla sıcak bir şekilde geliyor. Bunu beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Josh hakkında bir şeyler öğrenmek istemeni de beklemiyordum."

Neden sorduğumdan da tam olarak emin değilim. "Josh hakkında gerçekten bir şey bilmek istemiyorum ama sanırım nerede hayal kırıklığına uğradığını merak ediyorum. Belki de o insanlardan biri daha olmak istemiyordumdur. Bununla birlikte, sana yumuşak top atacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Bu çok tatlı, Pacey. Ve . . . Bunu takdir ediyorum. *Sana da*. Ama, evet, 'en sevdiğin akşam yemeği nedir' gibi bir şey olacağını düşünmüştüm. Cevabım sarımsaklı ekmekli tavuk parmesan olurdu."

"Not edildi, şimdi soruma cevap verin."

"Hmm." Bir parça daha peynir alıyor ve küçük bir ısırık alıyor. "Josh'un tamamen kötü olduğunu düşünmeni istemiyorum. İlişkimizin başında gerçekten iyiydi ama sonra umursamayı bıraktı. Denemeyi bıraktı ve işte o zaman birbirimizden uzaklaştık. Ayrı kaldığımız süre boyunca, ona yemek pişirmem için hep bana güvendi, ki bu iyiydi. O zamanlar birlikte yaşıyorduk-"

"Birlikte mi yaşadınız?" Biraz şaşırarak sordum. Bunu tahmin edemezdim.

"Evet, ona bakmak için annemin yanına taşınana kadar bir yıl boyunca. Bu seçimden memnun değildi. Ara sıra benimle kalıyordu ama bu ziyaretler gittikçe kısaldı. Ama birlikte yaşadığımız zamanlarda

Arada bir akşam yemeği hazırlayarak bana sürpriz yapmasını diliyordum. Bütün gün kitapçada çalıştıktan sonra akşam yemeği için ona bir şeyler hazırlamasını beklemek zordu."

Öfkemi çok fazla göstermemeye çalışıyorum ama cidden, ne lanet bir alet. Josh hakkında çok fazla şey bilmiyorum ama babamın bana anlattığına göre, kendini çok beğenmiş biri. Herkesin ona bir şey borçlu olduğuna inanıyor. Babam bunun babasız büyümekten kaynaklandığını düşünüyor. Acı bir tavır. Göğsünde ağır bir öfke taşıyor. Ve en kötüsü de Josh babamı suçluyor, oysa babamın başka bir oğlu olduğundan haberi bile yoktu. Josh'un kızması gereken biri varsa, o da annesidir.

"Hiç birlikte yemek yaptınız mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, her zaman birlikte şu yemek kurslarından birine katılmanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm, ama o bunun aptalca olduğunu söyledi ve zaten yemek yapmayı biliyorken neden bir kursa katılayım ki? Ona bunun sevdiğin kişiyle eğlenceli bir şeyler yapmakla ilgili olduğunu anlatmaya çalıştım. Anlamadı; o zamana kadar çoktan uzaklaşmıştı." Yana doğru bakıyor. "İlişkimizin sonunda zar zor öpüştük. Ona beni hiç aldatıp aldatmadığını sordum ve hayır dedi. Kendinden uzaklaşmış olabilir ama asla aldatmadı."

"Ne kahraman ama," diye

mırıldandım. "O da ne?"

Başımı salladım. "Yok bir şey. Soru sorma sırası sende."

"Hiç kız arkadaşın oldu mu?"

"Hayır, pek sayılmaz. Yani, ciddi bir şey değil. Orada burada birkaç kızla çıktım ama hiç kız arkadaşım diyebileceğim biri olduğunu söyleyemem. Bağlanmaktan korktuğum için değil, sadece gerçekten benim diyebileceğim birini bulamadım, anlıyor musun?"

"Yani, bağlılığa karşı değil misin?" diye soruyor.

"Bu iki soru demek." Sırıtiyorum.

"Hey, Josh hakkında daha fazla cevap verdim."

Dizini dürtüyorum. "Sadece takılıyorum. Ve aslında bu noktada bir ilişki içinde olmayı tercih ederim. Yirmi yedi yaşın yaşlı olmadığını biliyorum ama barlarda rastgele kızları tavlamanın ve tek gecelik ilişkiler yaşamamanın artık bana göre olmadığını anlayacak kadar yaşıyım. Arkadaşlık istiyorum, yalnız olmadığımı hissetmek istiyorum. Boktan bir maçtan sonra kız arkadaşımı arayabilmek ve kendimi daha iyi hissetmem için bana gününü anlatmasını dinlemek istiyorum. Bir deplasman maçından eve döndüğümde soğuk, steril bir ortam değil, gülümseyen ve kollarını açmış bir yüzle karşılaşmak istiyorum.

daire. Sadece o özel kişiyi bulmak için zaman ayıramadım." Ona baktım.

"I olabilir anlamak Bu. Sonra Bu son yıl,
I olabilir Yalnız olmanın acısını tamamen paylaşıyorum.
Hiç eğlenceli değil. Evet, Max ve Katherine var.
_"

"Ama bu farklı," diyorum.

Başını sallıyor. "Çok farklı. Onlar arkadaş. Evet, beni dinliyorlar ve bana eşlik ediyorlar ama biriyle birlikte olduğunuzda farklı bir şey oluyor. İnsani dokunuş özel bir şey, arzuladığım bir şey. Birinin elimi tutması ya da bana bir arkadaştan farklı bir şekilde bakması önemli."

"Bunun önemini anlamaya başlıyorum."

Sırıttıyor ve yanakları kızarıyor. "Benden mi bahsediyorsun?"

"Evet, öyleyim." Ağzıma bir parça peynir atıyorum, ardından birkaç fıstık yiyorum.

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum." Antep fıstığı da alıyor ve "Soru sorma sırası sende" diyor.

"Hayalinizdeki hayatı resmedebilseydiniz, tam şu anda nerede olurdunuz?"

Hemen cevap vermek yerine biraz düşünüyor ve konuşmaya hazır olduğunda gözleri kucağına iniyor ve yumuşak bir sesle konuşuyor. "Muhtemelen kocamla paylaştığım şirin arka bahçeme ev yapımı limonata götürüyor olurdum. Bir bungalovda yaşırdık, çünkü bence kesinlikle çok şirinler. Arka bahçe, budamak ve ayıklamak için saatlerimi harcadığım yeşilliklerle dolu olurdu. Arka bahçede sedir Adirondack sandalyeleri olan bir ateş çukurumuz olurdu. Birinde annem oturuyor olurdu. Diğerinde de kocam otururdu. Konuşurlar, gülerler ve bana onlara sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatırlardı." Gözleri benimkilerle buluştu. "Basit olduğunu biliyorum ama hâlâ sahip olmak istediğim tek şey bu, kocamla annemin konuşabilmesi. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum ve bu beni üzüyor. Annem kiminle evlendiğimi asla öğrenemeyecek, çocuklarımla asla tanışamayacak. Bu çok üzücü."

"Bence bu mükemmel bir rüya," diyorum uzanıp elini elime alırken.

"Ve bana baktığını, beni izlediğini biliyorum, ama aynı şey değil."

"Anladım."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Yine de ilk gece kaybolmamla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Ya da en azından beni buraya getirdi." "Öyle mi?" Yiyecekleri unutmuş, kendimi tamamen yemeğe kaptırmış bir halde soruyorum.

Winnie. "Nasıl yani?"

"Josh'un hiçbir zaman büyük bir hayranı olmadı. Yani, başlangıçta, o ilgiliyken öyleydi, ama sonlara doğru, ilişkinin bana verdiği zihinsel zararı gördü - siz de bunu yaşadınız - ve bana daha iyisini hak ettiğimi söyledi. En büyük korkularından biri yalnız kalmamdı, çünkü babam ben küçükken vefat etti ve hiç kardeşim yok." Winnie omuz silkiyor. "Bilmiyorum, sadece onun ağzının suyunu akıtacak bir grup erkekle aynı evde kalmam uygun oldu. Bu onun ideal buluşması. Bunu çok severdi."

"Sence evdeki beş erkek arasından senin için beni seçer miydi?"

Winnie sırtıyor. "Evet demek istiyorum ama içimden bir ses onun başka birine yöneleceğini söylüyor."

Daha uzun oturuyorum. "Kim?"

"Bunu ona karşı kullanamazsın."

"İstedığımı yaparım. Şimdi söyle bana, annen kimin benden daha iyi olduğunu düşünüyor?"

"Daha iyi değil, ama sanırım beni babama daha çok benzeyen biriyle hayal ederdi."

"Peki bu kim olabilir? Eğer Taters dersiniz, bu peynir tabağını duvara fırlatırım."

Yüksek sesle gülüyor ve başını sallıyor. "Silas annemin son tercihi olurdu. Silas'ı seçmeden önce bana sorunlu, sessiz Halsey'i verirdi." Başparmağını parmak eklemlerime sürüyor. "Bence Levi'yi gerçekten severdi."

"Lev-" Kendimi sakinleştiriyorum ve biraz düşünüyorum. "Çünkü o sadece mutlu-şanslı bir adam, değil mi?"

Winnie başını sallıyor. "Evet. Onda öyle bir hava var, anlıyor musun?"

"Anladım." Tavana, ampul dizilerine doğru bakıyorum. Winnie'nin burada masallarından birini anlatmadığına tam olarak ikna olmuş değilim. Ne de olsa daha geçen gün Mars hakkında çok şey bildiğine ikna olmuşum. Ama yine de bilmem gerekiyor. "Onun ikinci seçeneği ben olurdum, değil mi?"

"Kolayca," diye cevaplıyor
espiyle. "O zaman ben alırım."

"Bu oyun kimin aklına geldi?" Hornsby son su balonlarını doldurmayı bitirirken Winnie sorar.

"Posey. Çocukken oynardı ama su balonları yerine yumurta kullanırlardı. Yumurta israfının uygun olmayacağını düşündüğü için biz de su balonları kullanıyoruz."

Öğle yemeğimizi bitirdikten sonra Winnie ve ben puf sandalyelerin üzerine yüzüstü uzandık ve bulutlar kuruyup güneş çimlerin üzerindeki nemi kaldırıra kadar yağan yağmuru seyrettik.

Sakindi, huzurluydu, birazdan yapacağımız şeyle kıyaslanamaz bile.

Winnie bir sonraki taş kağıt makas turunu kazandı ve garip bir şekilde, ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını söylediği için Posey'nin karar vermesini istediğini söyledi. İşte bu yüzden dışarıda Taters, Posey, Hornsby ve hatta Winnie'nin oynamak için yalvardığı Holmes ile birlikte bir daire oluşturmuş, üzerinde su şişesi olan düz bir kayanın üzerinde duruyoruz.

"Bunun bir öpüşme oyunu olmadığına söz veriyor musun?" Winnie endişeli görünerek sorar.

"Beş erkeğin birbiriyle öpüşme oyunu oynamak isteyeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Kıkırdıyor. "Sanırım değil."

Posey devreye girerek, "Tamam Winnie. Oyunun adı döndür ve sabitle."

"Kulağa şiddet dolu geliyor." Winnie bana yaklaştı.

"Öyle değil. Eğlenceli." Posey yassı kayadan su şişesini alır. "Her birimiz sırayla şişeyi çevireceğiz. Şişe dönmeyi bırakıp birinin üzerine düştüğünde, o kişi seçilmiş kazıkçı olacak."

"Bunlar teknik terimler," diye fısıldıyorum Winnie'nin kulağına. "Ayak uydurmaya çalış."

Posey devam ederken sessizce kıkırdıyor, "Bezelyeler-"

"Gördün mü, teknik."

"Dostum," diyor Posey sıkıntıyla. "Bu deneyimi benim için mahvediyorsun."

"Özür dilerim." Özür dilemek için elimi kaldırdım.

"Her neyse, peggie'ler seçilmediklerinde ters yönde koşmalıdır. Su balonu kovasına koşmak ve bir balon kapmak pegger'ın görevidir.

balon, ve sonra peggies birini peg. İki kez mandallanırsan oyun dışı kalırsın."

"Korkarım burada çok dezavantajlı durumdayım," diyor Winnie. "Hayır, ben hallederim," diye kulağına fısıldıyorum.

Posey ellerini çırpıyor. "Herkes hazır mı?"

"Evet," diyoruz yassı kayanın etrafında toplanırken. Winnie'yi balonlardan en uzak tarafa koyuyorum ki etraftan en hızlı şekilde ayrılabilisin.

Posey eğilip şişeyi çeviriyor. Pozisyonumu aldım. Durana kadar yavaşlıyor ve Hornsby'nin üzerine düşüyor.

Winnie'yi omzuma alıp onunla birlikte koşabildiğim kadar hızlı koşarken "Koş!" diye bağıyorum, o da sürekli gülüyor ve çığlık atıyor.

"Bizim için geliyor," diye bağıyor. "Eğil."

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde, onu yol boyunca koruduğumdan emin olarak yere iniyorum. Balon hemen sağımda kırılıyor.

Hornsby, "Ne oluyor lan?" diye itiraz ediyor. "Böyle ikili mücadele yapamazlar."

Winnie'nin ayağa kalkmasına yardım ederken yerdeki su kıyafetlerimize sızıyor. "Kurallarda bir partneri taşımanın yasadışı olduğunu belirten hiçbir şey yok," diye savunuyorum.

Posey koşarak geri dönerken, "Kurallarda öyle yazmıyor ama hepimiz bunun bireysel bir oyun olduğunu biliyoruz," diyor. "Bu da demek oluyor ki, peggie'lerin kendi ayaklarını kullanmaları gerekiyor."

Winnie kendini savunmak için "Bunu yapacağını bilmiyordum."

diyor. "Beni otobüsün altına mı atıyorsun? Nasıl olduğunu anlıyorum."

Hepimiz düz kayaya geri döndük ve bu sefer Hornsby şişeyi döndürdü. Yavaşlıyor ve sonra üzerime düşüyor.

Winnie çığlık atıyor, kayanın üzerinden atlıyorum, bir su balonu kapıyorum ve onu tam sırtından vuruyorum, su her yerinde patlıyor.

"Aman Tanrım," diyor Winnie dönüp bana bakarken, gözlerinde mizah. "Az önce bana vurdun."

"Uh-oh," diyor Hornsby. "Görünüşe göre Lover's Lane'de bir kavga çıkacak."

"Sana yardım ederken beni otobüsün altına attın," diyorum yanlarımı dürterek beni güldürürken. "Sana kimin patron olduğunu göstermeliyim."

"Öyle mi?" diye soruyor.

Taters kolunu Winnie'nin omzuna atarken, "Merak etme," diyor. "Altılını aldık. Lawes düşüyor."

Winnie, Taters'ın kendisiyle etkileşime geçmesinden son derece memnun görünüyor. "Bana Pacey Lawes'un bir numaralı düşman hedef olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," diyor Hornsby. "Bizim kıza bulaşıp da paçayı kurtaramaz. o."

"Bizim kız mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Hornsby, Winnie'yi kayaya geri götürürken, "Evet, bizim kız," diyor.

Ah, lanet olsun.



Winnie ateşin uğultusu arasında, "Pacey hakkındaki tüm utanç verici hikâyeleri dinlemek İSTİYORUM," diyor.

Çocuklar üzerime çullanıp üç raunt sonunda beni yere serdikten sonra, oturup hepsinin birbiriyle kapışmasını izledim ve sonunda kazanan Winnie oldu. Onun çığlık atmasını ve zikzak çizerek koşmasını izlemek oldukça komikti - klasik hareketi - diğer çocuklar orman için rezervasyon yaptırırken.

Stephan bizi akşam yemeğine çağırdı ve hepimiz ıslak kıyafetlerimizi çabucak değiştirdik ve ev yapımı pizzanın tadını çıkardık. Çok lezzetliydi. Winnie'nin eti gerçekten sevdiğini öğrendim, bu da kafamı karıştırdı çünkü yumurta alerjisi nedeniyle onun vegan olduğunu düşünüp duruyordum. Ama hayır, etten çok hoşlanıyor. Yemek bittikten sonra Taters s'mores malzemelerini getirdi ve hepimiz ateş çukuruna gidip ev yapımı marshmallow kızarttık. Karnımız tamamen doydu, Winnie bana doğru kıvrıldı, üzerinde harika görünen Agitators tişörtlerimden birini giydi ve tepemizdeki yıldızlar ara sıra bulutlar tarafından engellenirken hepimiz ateş başında sohbetin tadını çıkarıyoruz.

Winnie'yi sıkıca kavrayarak, "Benim hakkımda konuşmak zorunda değiliz," diyorum. "Hayır, bu fikir hoşuma gitti," diyor Posey son bir kez daha

marshmallow. Bu adamın tükettiği bu kadar bokla nasıl karın kası yaptığını asla bilemeyeceğim. İyi genlere sahip şanslı piçlerden biri olmalı.

"Nereden başlayacağız ki?" Taters çenesine vurarak sorar.

Holmes kitabının arkasından, "Paten röportajı." der. *Bu da ne, Holmes?*

"Hayır, bu hikâyeyle bir sorunumuz yok," diyerek onu başından savıyorum. "Olanları tekrar anlatmamıza gerek yok."

"Ooh, Pacey anlatılmasını istemiyorsa kulağa hoş geliyor," diyor Winnie. Taters ve Hornsby ellerinin arkasından gülüyorlar.

Posey, "Çok iyi," diyor. "Gerçekten çok iyi."

"Dinleyelim bakalım."

"Biliyorsun" -esnedim- "Yorulmaya başladım ve vay canına Winnie, senin gerçekten biraz uykuya ihtiyacın var. En iyisi biz şimdi gidelim."

Posey bunu görmezden gelerek Winnie'ye doğru eğilir ve "Geçen yıl, sezonun ilk iç saha maçından önce Lawes'a Vezina Ödülü veriyorlardı" der.

"O da ne?" Winnie sorar.

Hornsby, "Sezonun en iyi kalecisi ödülü," diye yanıtlıyor. "Oğlunuz bu ödülü beş kez aldı."

Winnie şaşkınlıkla bana döndü. "Vay canına, ciddi mi?"

Eğildim ve fısıldadım, "Şaşırmış gibi bakma. Yaptığım işte gerçekten çok iyiyim." En azından kafama darbe almadan önce öyleydim.

"Her neyse," diye devam ediyor Posey, "tonlarca taraftarın önünde büyük bir tören vardı ve takımda Igor Novikov adında bir adam vardı. Lawes'tan nefret ediyordu çünkü Novi'ye göre Lawes bir gece kız arkadaşını çalmıştı."

"Oh, öyle mi?" Winnie soruyor.

"Hayır, o benim yaptığımı sanıyordu ama ben yapmadım. Adam hayal görüyordu ve aynı zamanda psikotikti."

"Gerçekler," diyor Taters. "Pacey'nin ödülünü buzda alacağını biliyordu, bu yüzden Pacey'nin patenlerinin altına şeffaf bant yapıştırdı."

"Bu ne işe yarıyor?" Winnie sorar.

Hornsby kıkırdar. "Buzda kaymayı imkansız hale getiriyor. Ödülünü almak için ismini söylediler ve Pacey kulübeden uçarak geldi ve on binlerce insanın önünde ödülü resmen yedi."

Winnie ağzını kapatır ve güler.

"Gururlu bir adam olduğu için ayağa kalkmaya çalışmayı sürdürdü. Üçüncü düşüşünden sonra kendini topladı ve paten kaymak yerine ödül törenine parmak ucunda yürüyerek gitti ve orada bir kez daha tökezleyerek komiserin karısının göğüslerine yüzüstü düştü."

"Kes şunu." Winnie yüksek sesle gülüyor. "Yapmadı."

Görünüşe göre sessiz ama ölümcül olan Holmes, telefonunu Winnie'ye uzatır ve ödül törenini göstermeye hazır hale getirir.

"Dostum, bu da ne?"

Holmes hiçbir şey söylemiyor, Winnie oynat tuşuna basarken kitabına geri dönüyor. Birlikte benim buza çarpıp düşmemi izliyoruz. Sessizce kıkırdarken eli yine ağzına gidiyor. Buzun üzerinde parmak uçlarımla ilerliyorum ve son anda bir göğüs kümesinin içine düşüyorum.

"Oh Tanrım, bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi şey olmalı."

"Bunu gerçek hayatta görmek özellikle özeldi," diyor Taters. "Arada bir soyunma odasındaki TV ekranlarında göstermeyi seviyorum, bilirsiniz, moral bulmaya ihtiyacımız olduğunda."

Winnie tekrar izliyor ve çok iyi vakit geçirdiği için, benim yüzümden gülmesine rağmen buna izin veriyorum. "Bu Novi denen adam hâlâ takımda mı?" diye soruyor.

"Hayır, geçen sezon takas edildi. Şu anda New York'ta oynuyor."

"Eğer bir hesabı varsa, onu sosyal medyada takip etmeye başlamam gerekebilir."

"Öyle," diyor Taters gülerek. "Ve bu ciddi bir susuzluk tuzağı. Adam sadece tişörtsüz fotoğraflarını paylaşıyor."

"Ooh, benim takip edeceğim türden bir hesap o zaman."

Yan tarafını sıkıyorum ve Holmes'a telefonunu geri verirken gülüyor. Bu sefer gerçekten esniyor ve sonra bana daha da sokuluyor.

"Yorgun musun?"

Ona sordum.

Başını salladı.

Ben de o anı -çocuklar daha fazla hikâye anlatmadan önce, çünkü daha fazlası var- sandalyemden kalkmak için değerlendirdim. "Çok yorulduğum," diyorum ve Winnie'yi de yanıma çekiyorum. "Winnie'ye söyleyebileceklerinizden korktuğum için onu da yanımda götürüyorum."

"Elbette," diyor Taters, "Bu yüzden onu da yanında götürüyorsun."

Onu görmezden gelerek iyi geceler diliyorum, Winnie de öyle yapıyor ve kolumu onun omzuna atarak eve girip koridordan odalarımıza doğru ilerliyoruz.

"Bugün harika bir gün geçirdim," diyor Winnie. "Harika vakit geçiriyorsun, Pacey."

"Bunu fark etmenin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Kendini çok beğenmişsin."

"Bütün hokey oyuncularını öyledir," diyorum kapısına vardığımızda. Bana doğru dönüyor ve kapısına yaslanıyor.

"Bana iyi geceler öpücüğü verecek misin, Pacey? Yoksa ilk hamleyi yine ben mi yapmak zorunda kalacağım?"

"Bir erkek elde edilmesi zoru oynayamaz mı?"

"Yaptığın şey bu muydu?" diye soruyor, gömleğimi çekiştirip beni kendine yaklaştırarak.

"Sırlarımı vermeyeceğim."

Kıkırdıyor ve elini göğsümde gezdiriyor, ben de o an elimi kapısına, başının yanına dayıyorum ve sonra uzanıp yanağını kavıyorum. Sadece güzel bir gün değildi. Uzun zamandır yaşadığım en iyi günlerden biriydi. Bir yanım Josh hakkında bilgi aldığım için kendimi bok gibi hissediyor ama onu nasıl memnun edeceğimi gerçekten bilmek istiyordum. *Onun için*. Ve onun çocuklarımla iyi geçinmesini izlemek ... Hiçbir şey bunun yerini tutamaz, gerçekten. Onu kabul ettiler, onun değerini görebiliyorlar. Onun ilginç yaramazlığını. *Onlar da onu seviyor*.

"Seninle takılmak da harika, Winnie." "Öyle mi?" Beni daha yakına çekti. "Bunu kanıtla."

Gülümseyerek, ağızım onunkine inmeden hemen önce başparmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. Tatlı, dolgun dudakları benimkilerle buluşuyor ve ben hemen onun tadında kayboluyorum. Bugün gerçekten her şeyi gizli tuttuk. Ara sıra el ele tutuşmak ya da sarılmak dışında öpüşmedik ve tüm eller kıyafetlerin üzerinde kaldı. Bu günü çok daha iyi hale getirdi, çünkü birbirimize duyduğumuz cinsel çekimin bizi ele geçirmesine izin vermek yerine, birbirimizi başka bir düzeyde tanımaya başladık.

Mükemmel bir gündü.

Ve şimdi vücudumu onunkine doğru ittiğimde mükemmel bir son var. Dilimi ağzının içine sokup daha fazlasını istediğimde nefesi kesiliyor. Elleri gömleğimin kumaşını kavıyor ve bacaklarından biri benimkinin etrafında kıvrılıyor. Bana yapışıyor, daha fazlasını istiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor ve bu beni çok harika hissettiriyor. Bu güzel, eğlenceli, esprili kız beni istiyor.

Ama beni ünlü bir sporcu olduğum için istemiyor. Hokey oynamam umurunda bile değil - hayatımın bu kısmının onun için çok önemli olduğundan bile emin değilim. Hayır, beni daha derin bir seviyede istiyor. Beni olduğum adam için istiyor, gerçek adam olduğum için.

Dillerimiz birbirine dolanıyor, kıvrılıyor ve ellerimi ondan uzak tutamadığım için bir elimi kazağının altından çıplak tenine doğru kaydırıyorum. Elimini sırtına götürmeden önce başparmağım karnında gezinirken nefesi kesiliyor. Parmaklarım tehlikeli bir şekilde pantolonunun bel bandıyla oynuyor. Onu baştan çıkarmak istiyorum.

Bu görkemli k  i kavramak için onları içeri kayd r yorum, ama aynı zamanda bugünü hızlı bir tutu la, hızlı bir dokunu la mahvetmek istemedi imi de biliyorum.

Bu  p c k her şeyin bittiği yer. İtirazlarına rağmen geri çekiliyorum ve burnuna k  k bir öpücük konduruyorum. Duvarı itiyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Gözlerinin yava a açılmasını, g  s n n hızla inip kalkmasını izliyorum.

" ok kabas n," diyerek beni güldürüyor.

"Ben mi k t y m?" G  s m  gösteriyorum. "Nasıl k t y m?" "Beni  p yorsun ve sonra geri  ekiliyorsun. Bu hiç adil değil."

"Adil olmayan şey, kaza ımın içinde ne kadar güzel g r nd   n."

Gülümsüyor ve ti  rt  tutuyor. "Geri istiyor musun?" Başımı sallıyorum. "Hayır, sana daha çok yak şıyor."

Bir adım daha geri çekiliyorum, böylece e ofman n  kendi başıma çıkarmak istemeyece im.

Geri  ekildi imi hissedenden Winnie, "Bugün için teşekkür ederim Pacey. Günü eşsiz kıldı ın için teşekkür e d e r i m . Tekrar g lmek güzeldi."

"Ne zaman istersen, Winnie." Ona hızlı bir el sallıyorum. "Tatlı rüyalar." "Sana da."

Ve böylece yatak odasına girip kapıyı kapat yor. Klik sesini duyduğumda koridordan yatak odama geçiyorum ve kap m  kapatıp yata ıma uzanıyorum. Kolumu gözlerime sark tıp derin bir nefes alıyorum.

Vay
anas n . Bir
k zdan
ho lan yor
um.

Sezon sonundaki o k bus gibi sondan sonra beklediğim son şey buydu ama hayatın komik bir yolu var. Kusurlarıma, korkularıma odaklanmak yerine, onları tamamen unuttum ve g l   n  ve gözlerini beynime kazıyan bir k z tarafından dikkatim dağıtıldı.

Daha önce hiç böyle hissetmemi tim. Sanki midem tekrar tekrar takla atarken her yerim ka ınıyor. Ka ıntı ve taklaların durmasının tek yolu onu görmek.

Benim için her şey yeni. Ve eğer bugün g lebildi i, kaybının hala çok yeni ve yürek parçalayıcı olduğunu unutabildi i için sevdiyse, ona bunu veren adam olduğum için mutluyum. *Ve bunu ona yarın da vermek istiyorum.*

Kız arkadaşım diyecek kadar değer verdiğim birini hiç bulamadığımı söylerken şaka yapmıyordum ama Winnie'nin bu unvana sahip olduğunu rahatlıkla görebiliyordum.

Kimi kandırıyorum ki? Onun bu unvanı almasını istiyorum.

Telefonum çalıyor ve Winnie'nin aradığını umarak hemen cebimden çıkarıyorum ama arayanın babam olduğunu görünce umudum kırılıyor.

Baba: Josh ulaştı mı?

Şimdi daha da sinirlenmiş bir şekilde mesaj atıyorum.

Evet.

Baba: Onunla konuştun mu?

Henüz değil.

Baba: Onunla konuşacağına söz ver.

Vermek zorunda olduğum ne boktan bir söz, çünkü yapmak istediğim son şey Josh'la konuşmak. Bana, babama ve şimdi de Winnie'ye davranışından sonra olmaz. Ne zamanımı ne de ilgimi hak ediyor.

Babama mesaj atıp gerçek hislerimi ona bildirmek istedim ama bunun yerine isteğini yanıtsız bıraktım.

Josh için zamanım yok.

On Altıncı Bölüm

WINNIE

Aynada kendimi bir kez daha kontrol ediyorum, sık sık yapmadığım bir şey ama Pacey Lawes'un koridorun hemen sonunda olduğunu bildiğimden, tek bir saç telinin bile yerinde olmadığından emin oluyorum. Bugünün ne getireceğinden emin değilim ama en azından bunu yaparken rahat olmak istiyorum. Lacivert bir tayt seçtim ve onu beyaz bir bluzla eşleştirdim. Saçımı dağınık bir topuz yaptım ve biraz rimel sürdüm.

İnce ama sevimli. Çok çabalıyormuşum gibi görünmüyor, Tanrı'ya şükür.

Bu sabah çekici şirketini aramak zorundayım çünkü dün gece yağmur yağmamış gibi görünüyor ama bu gece muhtemelen yağmur yağacak. Dün yağmur yağmış olsa da bugün gelip gelmeyeceğini görmek istiyorum. Minnie'nin ormanda tek başına bir çukurda mahsur kaldığını bilmekten nefret ediyorum.

Pacey'i nasıl selamlayacağımı bilemediğimden, özellikle de çocukların önünde, kahvemi alırken gülümsemeye ve el sallamaya hazırlanıyorum. Yapılacak en doğru şey gibi görünüyor.

Yatak odamdan çıkıyorum, kaslarımdaki ağrının geçtiğine ve bastona ihtiyacım varmış gibi görünmeden yürüyebildiğime şükrediyorum.

İlk duyduğum şey çocukların konuşmaları oluyor ve sonra ana yaşam alanı görüldüğünde hepsini mutfak adasının etrafında durmuş, sıkı bir şekilde çalışan Stephan'la sohbet ederken yakalıyorum. Halsey'in bile

Bu sabah bir kitaptan kafamı çıkardım. Gözlerimi yakışıklı yüzlerin üzerinde gezdiriyorum ama özellikle bir yüzün eksik olduğunu hemen fark ediyorum.

"Günaydın," diyor Eli, "kahve ister misin?" Ona aldığım şapkayı takıyor, ki bu çok sevimli. Kendimi annesine bir fincan resmi yapan ve dolaptaki en çirkin fincan olmasına rağmen onu kullanan bir çocuk gibi hissediyorum.

"Ben bakarım," diyorum, el sallayarak. İçimden Pacey'nin nerede olduğunu sormak geliyor ama o kız olmak istemiyorum. Bunun yerine kahve makinesine gidip kendime bir fincan alıyorum ve biraz kahve dolduruyorum. Biraz süt ve şeker ekledikten sonra arkamı döndüğümde tüm erkeklerin bana baktığını görüyorum. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Her şey harika," diyor Silas göğsünü kaşırken. "Sadece arkadaşının nerede olduğunu merak ediyorum."

"Pacey?"

"Evet, genelde şimdiye kadar uyanmıştır. Onu yorup yormadığınızı bilmiyordum." Silas kaşlarını oynatarak yanaklarımın utançtan alev almasına neden oluyor. "Sadece öpüştük, hepsi bu." diye bağırarak istiyorum. Sadece bir öpücük."

Eli, Silas'ı göğsünden iterken, "Dostum, ona bu boku sorma," diyor. "Bu seni ilgilendirmez."

Levi, Silas'ın ona aldığım fincanına doğru başını sallayarak, "Bu pek ev sahibi gibi değil," diyor.

"Sadece merak ediyorum. Pacey bu saatlerde hep canımızı sıkıyor," diyor Silas.

"Benimki bile," diye ekliyor Stephan, ocağın başına geçmiş, mucizevi bir Fransız tostı gibi kokan bir şey yaparken.

"Yatakta," diyor Halsey yan taraftan.

"Ve bunu biliyorsun çünkü ..." Silas sesinde mizahla soruyor. "Bekle, geceyi onunla mı geçirdin?"

Durumda mizah bulamayan Halsey, "Bu sabah spor yapmak isteyip istemediğini sormak için odasına uğradım. Yine migreni tutmuş."

Çocukların neşeli yüzleri ciddileşir ve ürkütücü bir his tüm enerjiyi emerken odadaki ruh hali değişir.

Migren

mi?

Yine mi?

Ne hakkında konuşuyorlar?

Banff'taki günümüzden çok uzak bir anı aklıma geldi. Bir hayran Pacey'nin kafasının iyi olup olmadığını sordu. Bahsettikleri şey bu mu?

"Ona bir şey götürdün mü?" Eli baba moduna geçerek soruyor.

Halsey başını sallıyor. "Evet, ona dört Ibuprofen verdim ve bir de protein karışımı içmeye zorladım."

"Bu sefer kustu mu?" Levi soruyor.

"Evet, bu sabah birkaç kez kustuğunu itiraf etti."

Tamam, dinlerken korku ensemde dolaşmaya başladı. Kusmak da mı? Migren mi? Bu ciddi bir durum. Neler olduğunu, iyi olup olmayacağını sormak istiyorum ama Pacey'nin bu bilgiyi muhtemelen bir nedenle benden sakladığını da biliyorum.

"Kahretsin," diyor Silas. "Doktoru arayalım mı?"

"Aramamı isteyip istemediğini sordum," diyor Halsey. "Hayır dedi, geçeceğini söyledi."

"Onu en son ne zaman kontrol ettin?" Eli sorar. "Bu sabah beşte," diye cevaplıyor Halsey.

Eli saate bakar ve "Onu tekrar kontrol etmeliyiz" der.

"Yapabilirim," diyorum ve devreye giriyorum. Neler olup bittiğini bilmiyor olabilirim ama kendimi çaresiz hissederek kenarda oturmak da istemiyorum.

"Tamam," diyor Eli. "Onu biraz yiyecekle gönderelim mi?"

Halsey başını sallar. "Yemekle arasının iyi olmadığını biliyorsun. Acıktığında sana haber verir."

"Hiç elektrolit tabletiniz var mı?" diye sordum. "Ona bir tane içirmeye çalışabilirim."

"İyi fikir," diyor Eli kahve makinesinin yanındaki çekmeceye giderken. Bir bardak su dolduruyor ve içine bir tablet atıyor. Tablet suyun içinde köpürüyor ve bana uzatıyor. "Başka bir şeye ihtiyacı olursa bize haber verin."

"Tamam, evet," diyorum, sanki gönüllü olmamalıymışım gibi hissediyorum, çünkü çocuklar daha önceki migrenlerinde Pacey'nin yanında olan ve muhtemelen tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilen kişiler. Ama artık çok geç, bu yüzden elimde suyla Pacey'nin odasına doğru ilerliyorum, keşke onun hakkında daha fazla araştırma yapsaydım. Röportajlarına kendimi o kadar kaptırmıştım ki başka hiçbir şeye bakmaya zahmet etmedim. Ama bir hayranının yorumuyla bu tekrarlayan migreni bir araya getirirsem, buzdayken başına bir şey geldiğini varsayacağım.

Kasksız kayarken düşüp kafasını buza mı çarptı? Kavgaya karışıp kafasına bir yumruk mu yedi?

Kapısına ulaşana kadar aklımdan olası senaryolar geçiyor. Sinirlerimi yuttum ve dikkatlice kapısını çaldım.

Çok fazla gürültü var. Cevap vermeyince kapı kolunu kontrol ettim ve kilitli olmadığını görünce kendimi içeri attım.

Karartma perdeleri ve panjurlar çekilmiş, oda neredeyse tamamen karanlığa gömülmüş. Odası kolonyası gibi kokuyor, taze ve biraz deri kokuyor ve yatağındaki hareketsiz yumruya bakarken ürkütücü sessizlik sinirlerimi ateşliyor.

Sessizce yatağa doğru yürüyorum ve suyu komodinin üzerine koyuyorum. Ne yapacağımı bilemeden fısıldıyorum, "Pacey, ben Winnie. Nasılsın?"

"Winnie?" diye soruyor halsiz bir sesle ve sonra salyangoz hızıyla yatağında dönüp bana bakıyor. Üzerinde tişörtü yok ve saçları uykudan ve muhtemelen yaşadığı acıdan dolayı dağılmış. Gözleri kapalı, elini uzatıyor ve ben de onun elini tutuyorum. Sanki ihtiyacı olan tek teselli buymuş gibi iç geçiriyor.

Diğer elimi sırtına bastırıyorum ve teninde küçük daireler çiziyorum. "Nasılsın?"

"Harika değil," diye mırıldanıyor.

"Bunu görebiliyorum." Yumuşak konuşuyorum çünkü migrenin insana ne tür bir acı verebileceğini biliyorum. Anneme epeyce yardım etmiştim. Acaba Pacey ona yardım etmeme izin verir miydi? "Bir Nuun tablet getirdim, içinde kafein de var. Benim için biraz içebilir misin?"

"Belki," diye fısıldıyor ve sonra oturmaya çalışıyor. Ona yardım ediyorum ve yastığını daha dik duracak şekilde düzenliyorum.

"Sadece ağırdan al." İçkiyi ona uzattım ve titreyen eli içkiye uzandı. "Dur sana yardım edeyim." Bardağı ağzına götürmesine yardım ediyorum ve her seferinde birkaç tane olmak üzere kısa yudumlar alıyor. "Miden nasıl?"

"İşte ... işte bu," diyor ve içkiyi almama izin veriyor.

"Tamam, şimdilik böyle iyi." Yataktan kalkıyorum ve "Uzanmana yardım edeyim" diyorum. İri bedenini yataktan aşağı indirmesine yardım ettikten sonra yorganı omzuna kadar çekiyorum. Elim yavaşça başının üzerinde gezdiriyorum ve "Sana yardımcı olması için soğuk kompres getireceğim. Hemen döneceğim."

Hiçbir şey söylemiyor, bunun yerine bir topun içine kıvrılıyor ve gözlerini kapalı tutuyor.

Işığın içeri girmesine izin vermemeye çalışarak odadan çıkıyorum ve sonra kapısını sessizce kapatıyorum.

Bu beklediğimden çok daha kötüydü. Güçlü, koruyucu Pacey çok zayıftı, güçsüzdü, zar zor bir cümle kurabiliyordu. Bundan hoşlanmadım. Açıkçası, beni korkutuyor.

Koridordan aceleyle ana odaya geçiyorum, çocuklar şu anda yemek masasında oturmuş kahvaltı ediyorlar.

"O nasıl?" Eli soruyor.

"Harika değil. İnanılmaz derecede zayıf görünüyor. Bu normal mi?"

Çocuklar başlarını sallar ve Eli, "Evet, bu migrenler onun tüm enerjisini alıyor," der.

Tam da öyle görünüyordu, sanki bitkin düşmüş gibiydi. Ellerimi birleştirerek sordum: "Buz torbanız var mı? Bulaşık havlusu?"

"Evet," diyor Stephan ihtiyacım olanı almak için mutfakta dolaşırken.

"Sadece üç dört saat oldu ama bu kötü bir şey gibi geliyor.

Bir tane," diyor Silas, sesinde endişe var. "Bence doktoru aramalıyız, en azından ona haber vermeliyiz. Pacey'ye sezon sonrası bir tane daha olursa onunla temasa geçmesini önermemiş miydi?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diyor Halsey. "Daha önce kustuktan sonra yatağına dönmesine yardım ettiğimde zar zor yürüyebiliyordu. Bu, ilk yaralandığı zamana ürkütücü derecede benziyordu."

"Ben ararım," diyor Eli, elinde telefonuyla masadan kalkıp dışarı çıkıyor, telefonunda gezindiğini ve sonra kulağına götürdüğünü görüyorum.

Ne oldu böyle?

Ne tür bir yaralanmayla karşı karşıyayız?

Endişeli ve meraklı bir şekilde, "Ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordum.

"Sana söylemedi mi?" Silas sorar. "Tahmin edebiliyorum. Adam başına hiç kötü bir şey gelmemiş gibi davranmaya çalışıyor, özellikle de bu yaralanma."

"Çok gururlu," diyor Halsey kahvaltısından bir ısırık almadan önce. "Zayıflık göstermek istemiyor."

"Evet, gururunun ona bir faydası yok," diyor Silas ve sonra bana bakıyor. "Sezon başında Pacey saatte doksan dört mil hızla atılan bir şutla kafasından vuruldu."

Midem bulanıyor, bu senaryo aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Kask takmasına rağmen bayılmış. Şiddetli beyin sarsıntısı geçirdi, kısa süreli hafıza kaybı yaşadı ve o zamandan beri tekrarlayan migren ağrıları çekiyor."

Ne?

Kafama böyle bir darbe aldığımda nasıl bir kafa travması geçirebileceğimi düşünürken neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Ve bunu maskelemek için, sanki hiçbir şey yokmuş gibi

oldu mu? Bu çok tehlikeli, ihmalkarca.

"O zamandan beri buz üzerinde aynı değil," diye devam ediyor Silas. "Korkuyor, tereddüt ediyor ve kalenin önünde o kadar güçlü değil."

Levi, "O hâlâ ligin en iyisi," diye savunuyor.

"Öyle," diye katılıyor Silas. "Ama eskiden taşıdığı yoğunluktan yoksun ve bu kafa travmasından kaynaklanıyor. Migreni yüzünden birkaç maç kaçırdı. Bu çocuk kolu kopsa bile hiçbir maçı kaçırmazdı."

"Al bakalım," diyor Stephan, bana bir buz torbası ve ince bir bulaşık havlusu uzatarak.

"Teşekkür ederim," diyorum, ağzım aniden kuruyor ve midemde bir endişe oluşuyor.

Eli yemek odasına gelir ve telefonunu cebine koyar. "Doktor onu görmek istiyor." Tekrar sandalyesine oturdu. "Ona buradan ayrılıp Vancouver'a dönmesini sağlamanın muazzam bir başarı olacağını söyledim. Ama Doktor, biz ayrılmadan hemen önce Pacey'nin onu başında yayılan bir ağrıya gördüğünü ağzından kaçırdı. Doktor ona göz kulak olmasını söylemiş."

Silas çenesini kaşır. "Buradan gitmesine imkân yok."

"Onunla konuşabilirim," diyorum. Sesim cızırtılı ve korkmuş çıkıyor, çünkü tüm bunlar çok tanıdık geliyor. Hem de çok tanıdık.

Baş ağrıları.

Kusma.

Acı.

Annem ilk hastalandığında da böyle olmuştu.

Çocuklar birbirlerine baktılar ve omuz silktiler.

"Zararı olmaz," diyor Eli. "Ne kadar etkili olabileceğinden emin değilim-" "Annem beyin tümöründen öldü." Çocuklar sessizliğe

bürünüyor, sempati belli oluyor

gözlerinde. "Pacey'nin beyinde tümör olduğunu söylemiyorum, ama kontrol ettirmesi gereken bir şey, anlıyor musunuz? Özellikle de bu kadar acı çekiyorsa."

"Katılıyorum," diyor Silas. "Ama bence onu bombardımana tutmadan önce ona bir saniye vermeliyiz. Winnie'nin bilmesinden muhtemelen hoşlanmayacaktır... alınmasın," diyor bana. "Ve sezon dışında burada olmayı seviyor, bu yüzden bunu ondan almak da zor olabilir."

"Şu anda herhangi bir karar vermek zorunda değiliz," diyor Eli. "Onu iyileştirmeye odaklanalım, sonra bir grup konuşması yaparız, seçeneklerini gözden geçiririz, aklının nerede olduğunu görürüz."

"İyi fikir," diyor Silas ve sonra bana dönüyor. "Bunu biz halledebiliriz Winnie, eğer istemiyorsan-"

"İstiyorum," diyorum çabucak. "Yardım etmek istiyorum." Yardım etmem gerekiyor. Onun iyi olacağından emin olmalıyım.

"Sadece duygusal olarak iyi olduğundan emin olmak istedim. Bunun senin için herhangi bir zor duyguyu gündeme getirip getirmeyeceğinden emin değilim."

Silas'ın duygularına karşı duyarlı olduğunu ilk kez fark ediyorum. Bu yeni ve şaşırtıcı ama bunu takdir ediyorum.

"Ben iyiyim. Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Pek çok migrenle başa çıktım; sanırım ona yardım edebilirim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver,"
diyor Eli. "Söylerim."

"Kahvaltı ister misin?" Stephan sorar.

Başımı salladım. "Pacey'nin iyi olduğundan emin olacağım ve belki sonra bir şeyler yemeye gelirim, ama benim için endişelenme. Teşekkür ederim."

Bununla birlikte Pacey'nin odasına doğru yöneliyorum, çocukların bana anlattığı her şeyi sindirmeye çalışırken midem bulanıyor.

Yaralanma.

Kaçırılan

maçlar.

Migren.

Hafıza kaybı . . .

Görüş alanımdan çıkınca koridorun duvarına yaslanıp telefonumu ortaya çıkarıyorum. Tarayıcıma hızlıca *Pacey Lawes puck to head* yazıyorum ve ardından gördüğüm ilk videoya tıklıyorum.

Video oynamaya başladığında buz torbasını tutuyorum. Spikerler arka planda oyunu anlatıyor ama ben onların saçma sapan konuşmalarına kulak asmıyorum; onun yerine pakı taşıyan adamın -adına ne dersiniz deyin-sopasını geri getirip pakı ileri doğru savuruşunu izliyorum. Göz açıp kapayınca kadar Pacey geriye doğru kaleye düşüyor ve savunma oyuncularını pakı toplayıp buzun üzerine doğru itiyor. Hakemler düdüklerini çalar ve sağlık görevlileri cansız görünen Pacey'e müdahale etmek için buza koşar.

Pacey. Aman Tanrım.

Videodan hızla çıkarken boğazıma bir safra düğümleniyor, devamını izleyemiyorum. Gözlerimi kapısına kaldırıyorum ve tüm vücudum titriyor, nasıl ciddi bir şekilde yaralanmış olabileceğini düşünüyorum. Başına gerçekten kötü bir şey gelmiş olabilir.

Ve o anda, bana çarptı ...

Onu önemsiyorum.

Gerçekten önemsiyorum.

Tanrım, sanırım ona aşık oluyorum.

Ama nasıl? Onu sadece birkaç gündür tanıyorum. Birini bu kadar çabuk nasıl umursayabilirim? Birine nasıl bu kadar çabuk aşık olabilirim?

Aşkın bir zaman çizelgesi yoktur.

Öyle olmalı. Çünkü bu normal değil. Birine karşı bu kadar güçlü, her şeyi tüketen duygular beslemek bu kadar hızlı olmamalı. İnsanlar bununla alay etmiyor mu? *Bu adamla birkaç gün önce tanıştınız ve şimdi sadece onun iyiliğine yatırım yapmakla kalmıyor, aynı zamanda ona yakın olmak için bu ezici arzuyu mu duyuyorsunuz?*

İşler öyle yürümüyor.

Bu şekilde çalışmaması gerekiyordu.

Annemde de böyle olmamış mıydı?

Annemle babamın bitmeyen bir aşk inşa etmeleri sadece birkaç gün sürmedi mi? O kadar güçlü bir aşk ki, annem babam öldükten sonra başka bir erkeği asla düşünmedi bile.

Bu mümkün.

Ama hayır, benim için değil. Başımı sallayarak bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Ben sadece yatırım yaptım. Pacey ile hissettiğim bağı rağmen bu karşılaşma annem ve babam gibi değil. Onları farklıydı, değil mi?

Yanağımı ısıırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Vay canına, beni ele geçiren duygu ve düşünceler çok ağır. Şaşırtıcı, sarsıcı, şu anda düşünmek istemediğim bir şey.

Pacey'e nasıl yardım edebileceğimi düşünmeliyim. Daha iyi hissetmesine nasıl yardım edebilirim.

Kendine gel, Winnie.

Tekrar odasına giriyorum, kapısını arkamdan sessizce kapatıyorum ve sonra yatağına doğru yürüyorum. Elimi nazikçe koluna koyuyorum. "Benim," diyorum usulca. "Başın için soğuk kompresim var. Bunu denemeye açık mısın?"

"Evet," diye fısıldıyor.

"Benim için sırt üstü dönebilir misin? İdeal bir pozisyon olmadığını biliyorum ama soğuk kompres için yardımcı olacaktır."

Yer değiştirmeye başladığında kompresi bırakıp ona yardım ediyorum. Battaniyeleri onunla birlikte hareket ettiriyorum ve başka bir şey yapmadan önce yerine oturduğundan emin oluyorum.

"Bunu boynunun altına koyacağım, tamam mı?"

"Evet," diyor kolları yorganın dışına düşerken, güçlü ve geniş göğsü belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor.

Soğuk kompresi boynunun altına yerleştiriyorum ve "Nasıl?" diye soruyorum. "İyi."

"Benim için içkinden birkaç yudum daha alabilir misin?"

"Elbette," diye cevap veriyor, tek kelimelik cevaplar kullanıyor ve biliyorum ki bunun nedeni daha fazlasını söylerse muhtemelen pişman olacak olması.

Bardağı dudaklarına götürüyorum ve birkaç yudum yuttuktan sonra tekrar komodinin üzerine koyuyorum ve "Bu kadar yeter mi?" diye soruyorum.

"Mm-hmm," diye cevap veriyor, gözleri kapalı.

"Tamam, eğer başka bir şeye ihtiyacın yoksa biraz dinlenmene izin vereceğim." Elini sıkıyorum. "Seni kontrol edeceğim-"

"Hayır," diyor. "Kal." Derin bir nefes alır. "Benimle yat."

"Durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum."

"Lütfen." Yüzünü buruşturuyor.

Onunla tartışma, Winnie. Sadece dediğini yap.

"Elbette, tabii ki."

Yatağının diğer tarafına geçiyorum ve ona katılabilmem için yavaşça örtüleri geri itiyor. Serin çarşafların arasından kayıyorum ve yanındaki yastığa uzanırken ona doğru dönüyorum.

"Hayır," diyor. "Göğsüme uzan."

"Emin misin?" Durumu daha da kötüleştirip kötüleştirmeyeceğimi sorgulayarak soruyorum. "Lütfen, Winnie." Böyle sorduğunda, her nefesini acı kaplıyor,

her kelimesini, onu inkar edemem.

Yavaşça, yatağı çok fazla sallayıp onu rahatsız etmemek için aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve sonra başımı dikkatlice sıcak göğsüne yaslıyorum. Kolu beni kendine çekiyor ve elimi göğüs kaslarının arasındaki boşluğa koyduğumda derin, doygun bir iç çekiyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

Bu iki küçük kelime öylesine ağır bir yumruk etkisi yaratıyor ki, ne olduğunu anlamadan gözlerim yaşlarla doluyor ve bir dizi duygu boğazımın tepesine çıkıp onu sıkıyor.

Korkuyorum.

Birçok nedenden dolayı.

Korkuyorum çünkü kafa yaralanmalarının ne kadar ciddi olduğunu biliyorum.

Korkuyorum çünkü Pacey'nin başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum.

Korkuyorum çünkü yeni tanıştığım bir adam için taşıdığım duygular bu kadar güçlü olmamalı.

Ama öyleler.

Ona değer

veriyorum.

Onun iyi olmasını istiyorum.

Başımı göğsüne yasladığımda, kolunu bana doladığında, annem öldüğünden beri birine en çok değer verdiğim anın bu olduğunu fark ediyorum. Ve ilk defa bir erkeği bu kadar önemsiyorum, Josh'u önemsemişimden daha fazla.

Ve bu muhtemelen içlerinde en korkutucu olanıdır.



Hafif, sabit bir okşayış sırtımda gezinerek beni derin uykumdan çekip çıkarıyor.

"Hey." Pacey'nin sesi beni daha da uyandırıyor.

Kahretsin, onun iyi olduğundan emin olmam gerekirken uyuyakalmışım.

Hızla doğruldum ve gözlerimi sildim. "Aman Tanrım, çok özür dilerim." Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve odada da biraz ışık olduğunu fark ettim. Ne zamandır baygındım? Elimini yanağına götürüyorum ve "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

Dudaklarından küçük bir gülümseme geçiyor. "Başımda sıkıcı bir gümbürtü var ama kendimi çok daha iyi hissediyorum." Eli kolumu yumuşatıyor. "Bir migreni bu kadar çabuk atlattığım olmamıştı. Genelde bütün gün ve gece kendimde değilimdir."

"Gerçekten mi? Soğuk kompres yüzünden mi?"

O sırıtış daha da büyüyor. "Bana yapışanın güzel kız olduğuna eminim."

Yanaklarım bir kez daha alevlendi. Bana iltifat ettiğinde bunun duracağından emin değilim. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"İnan bana, bence öyle." Yüzü bana biraz daha dönük olacak şekilde kayıyor. Gözleri daha uyanık ve biraz harap görünse de hareketlerinde çok daha fazla hayat var ve bu bana rahat bir nefes aldırıyor. Saatler önceki güçsüz adam değil. Gücü geri geliyor.

"Daha iyi hissetmene sevindim." Daha iyi görebilmek için daha da dik oturuyorum. Onun her santimini görebilmek istiyorum.

"Buraya gel," diyor kalçamdan çekerek. "Neden benden kaçmaya çalışıyorsun?"

"Ben değilim." Kıkırdıyorum. "Az önce bir koala gibi etrafına sarıldığım için seni rahat bırakmaya çalışıyorum."

Eli kalçama iniyor ve başparmağı bacağımı okşuyor. "Hoşuma gitti. Seni yanımda istiyorum." Minnettar gözleri benimkilerle birleşiyor. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Cidden, aptalca görünebilir ama yanımda olman gerçekten yardımcı oldu."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum." Gülüp geçmeye çalışıyorum ama o ciddileşiyor.

"Rahatlıktı. Bu insani bağ. Özellikle de sık sık yalnız kalan biri için çok yardımcı oluyor."

Elimi göğsüne koyuyorum ve parmaklarımı kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Kendini yalnız hissetmenin ne demek olduğunu bilirim."

Tak tak. Tak.

Kapı açılıyor ve Eli aralıktan kafasını uzatıyor. "Uyanmışsın," diyor, elinde iki kişilik yemek tepsi ve taze suyla odaya girerken. "Nasılsın dostum?"

Tepsiyi komodinin üzerine koyuyor ve daha önce getirdiğim içkiyi dikkatlice taşıyor.

"Daha iyi," diyor Pacey, elini kalçamın üzerinde tutarak. Tepsiye bakıyor ve gülümsüyor. "Tomurcuk vazo ve çiçek mi ekledin?"

Eli önce tepsiye sonra da bize bakıyor. "Stephan o saçmalığı yaptı. Bunun benim tarzım olmadığını biliyorsun."

"Evet, senin tarzın daha çok yapay penisin merkezde olduğu bir tarz." Pacey gülümseyerek şaka yapıyor. Gerçekten daha iyi hissediyor. Bu göğsümü rahatlatmalı, ama hâlâ gergin hissediyorum. Endişeli.

Eli'dan bir kahkaha yükselir. "Evet, bu konuda haklısın." Pacey'yi tarar ve ekler, "Sadece bu küçük şakadan bile kendini daha iyi hissettiğini söyleyebilirim. Belki vücuduna biraz yiyecek girmiştir. Tepsiye biraz ilaç koydum. Eminim daha fazlasına ihtiyacın vardır."

"Sağ ol dostum."

"Elbette. Hazır olduğunuzda Silas havuzun kapılarını açıyor ve esinti gerçekten çok güzel. Biraz temiz hava almak iyi gelebilir."

"Bu harika olur. Teşekkürler."

Eli bize gülümsüyor ve sonra kapıyı arkasından kapatarak gidiyor.

"Pekala, yemeğinizi yemenize izin vereceğim ve-"

Pacey'nin eli bacağıma kenetleniyor. Pacey sesinde mizahla, "Ayrılacağıını düşünmen çok tatlı," diyor. "Hayır, bugün yanımda kalacaksın."

"Fazla yapışkan olmak istemiyorum."

"Aslında daha sıkı sarılsan çok memnun olurdum." Tepsiye uzanıyor ama ben ona doğru eğilip ondan önce tepsiyi alıyorum.

"Sakin ol, koca adam. Seni daha yeni konuşturduk. Omuz kası çekmene gerek yok." Tepsiyi kucağına koydum.

"Bir tepsiyi kaldırmanın omuz kaslarını inciteceğini sanmıyorum ama üzerime böyle eğilmen hoşuma gidiyor."

Ona bir bardak su uzatırken usulca gülümsüyorum. "Nasıl olduğunu anlıyorum. Daha iyi hissetmeye başladın ve şimdi yine çapkın mısın?"

"Her zaman ilgilendiğimi bilmeni isterim."

Gözlerine bakıyorum. "Biliyorum, sadece bu sabah bana sarılma şeklinden."

Suyundan bir yudum alıyor. "Sanırım hislerimiz karşılıklı, çünkü sen benim üzerimde bayıldın ve seni uyandırması gereken bendim."

"Belki daha güçlü," diye itiraf ediyorum, kelimeler ben onları durduramadan dilimden dökülüyor.

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

"Çünkü bunu kastediyorsun." Çenemi yukarı kaldırıyor. "Nasıl hissettiğini göstermekte utanılacak bir şey yok."

Duygular beni kesinlikle dehşete düşürdüğünde.

"Neden seni yenilemeye odaklanmıyoruz?" Ona bir sandviç uzatmakla meşgulüm. "Çekici şirketini hızlıca aramam gerekiyor. Sanırım yollar hazır ve Minnie'nin onu unuttuğumu düşünmesini istemiyorum."

"Öyle mi? Dün yağmur yağdı."

"Evet, ama bugün bütün gün güneşli olması gerekiyor. Denemeye değer." "Arabayı buraya çektireceksin, değil mi?" diye sorar.

"Evet, öyleyim."

"Güzel." Sandviçinden bir ısırık alıyor ve ben de telefonuma uzanıyorum. Yataktan kayıyorum ve "Hemen dönerim." diyorum.

Sandviçinden bir ısırık almadan önce, "Telefon görüşmesini burada yapabilirsin, biliyorsun," diyor.

"Yapabileceğimi biliyorum ama dikkatimi dağıtmana gerek yok. Bu önemli bir iş."

Bir karşılık veremedi odadan çıkıyorum ve kendi odama gidiyorum. Kapıyı arkamdan kapattım ve derin bir nefes aldım.

Vücudum ısınıyor, kalbim hızla çarpıyor ve kırım yere değene kadar kapıma doğru kayarken kafa karışıklığı beynimi tüketiyor. *Az önce ne oldu?* Bu bir panik atak değil, o kadarını biliyorum. Ama annem ilk Gamma Knife ameliyatından eve döndüğünde hissettiklerime çok benziyor. Az önce ne olduğu ve geleceğimi nasıl etkileyeceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı o an.

Ama Pacey ile olan bu durumda.

Neden vücudum ısındı?

Çünkü Pacey'nin dokunuşları bana istenildiğimi gösterdi.

Kalbim neden hızlı atıyor?

*Çünkü . Pacey'nin Yeri kelimeler, hangi
teklif edildi cesaretlendirme ve minnettarlık.*

Peki ben neden kafa karışıklığı içindeyim?

Çünkü bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum ve bunun gelecek için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

PACEY

Esinti artıyor, havuz odasının açık kapılarından içeri giriyor ve Winnie'yle paylaştığım çift kişilik şezlongun yanından geçiyor. Migrenim büyük ölçüde azaldı, gerginlikten dolayı omuzlarımda biraz ağrı var ve boynum tutulmuş durumda ama bunlar daha önce hissettiğim şiddetli, bayıltıcı ağrıyla kıyaslanamaz bile. Bu idare edilebilir.

Winnie'nin arabası teslim edildikten sonra -evet, çekiciyi tatlı dille ikna etti- ve çocuklar Winnie daha kredi kartını bile çıkaramadan servis ücretini ödedikten sonra, hep birlikte yürüyüşe çıktılar -Halsey bile- çünkü patikalar oldukça kuru ve dışarıda muhteşem bir gün vardı. Böylece Winnie ile uzanmak için yalnız kaldım.

Şezlongda düz bir şekilde uzanıyoruz ve ben vücudumu onunkine yaslamışım, kolumu beline dolamışım, onu kendime yakın tutuyorum. Ara sıra konuşuyoruz ama konuşmayı doğanın yapmasına da izin veriyoruz.

Winnie'nin gelen mesajlarla vızıldayan telefonunu tıkladığını duyuyorum. Büyük ihtimalle Max ve Katherine onu kontrol ediyorlardır. Winnie'nin onlara sahip olmasına sevindim.

Havuz alanına gittiğimizde Winnie şortunu giydi ama üstünü çıkarmadı, bu takdir ettiğim bir şey çünkü

Her fırsatta çıplak tenini sıyrıyorum. Şimdi başparmağımı karnının üzerinde gezdiriyorum ve onun bu şekilde yanımda olmasının, basit insan dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

Uyandığımı fark edince telefonunu bir kenara bırakıp "Başın nasıl?" diye sordu.

"Güzel."

Telefonuna tekrar bakıyor, eline alıyor ve ekranı görüş alanımın dışında kalacak şekilde tutuyor. Karşılığında bir mesaj yazıyor, sonra sandalyede kayarak bana bakacak şekilde dönüyor. Gözleri hâlâ uykulu ama koyu, gizemli mavi rengiyle rüya gibi. Ve o dudaklar; dolgun, dolgun ve beni çağırıyor. Onlara her baktığımda, ilk öpücüğü talep ederken ne kadar cesur olduklarını hatırlıyorum. Hiçbir şey benim için o andan, ilk hamleyi yapanın o olduğu andan daha seksi olmamıştır.

"Peki, bunun hakkında konuşacak mıyız?"

diye soruyor. "Ne hakkında konuşacağız?"

Biraz kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Migrenin." Eli çıplak göğsüme düşüyor ve tenimde küçük daireler çiziyor.

"Gerçekten konuşacak bir şey yok."

Gözlerini kaçırıyor ama daireler çizmeye devam ediyor. "Videoyu gördüm Pacey," diyor sessizce. Ve sadece sesinin tonundan bile neden bahsettiğini anlıyorum. Çocuklarla konuşmuş olmalı ki, kafama vurulduğum klibe bakmış. Harika bir klip değil. Pakın kaskıma çarpma sesi sağır edici. Sırt üstü düşmemi izlemek daha da kötü. Aslında dizlerimdeki ve kasıklarımındaki bağları ve kasları yırtmak yerine bacaklarımı öne doğru savurmayı başardığım için şanslıydım. *Şükürler olsun*. Ama bunu büyütme istemiyorum. Winnie'yle olmaz.

"Benim için endişeleniyor musun?" Alaycı bir tonda soruyorum ama bana attığı bakış her şeyi anlatıyor.

Öyle.

"Bir şey söyleyecek yerim olmadığını biliyorum, ama ... bu sert bir vuruştur, Pacey."

"Evet, biliyorum." İç çektim.

"Migren konusunda endişelenmiyor musun?"

"Sorun değil. Gelip geçerler," diyorum rahatça, aklımın bir köşesinde Doc'un bir tane daha geçirdiğini duysa şu anda kıcıma tekme basacağını bilsem de.

"Annemin migreni vardı." Sesi o kadar cılız ki, içimde bir akor çalıyor.

Hay sikeyim. Annesini ya da Winnie'nin bununla nasıl bir ilişkisi olabileceğini düşünmedim bile.

"Gerçekten çok kötüydüler," diye devam ediyor Winnie. "Bunları atlatmasına yardım ettim ama bazı günler hiç geçmiyordu, sürekli oluyordu. Kilo kaybetti çünkü sürekli midesi bulanıyordu. Hayatıyla ilgili bir şey söylerken dayanacak bir ayağım olmadığını biliyorum ama sadece dikkatli olman gerektiğini düşünmeni istiyorum. Kafan karıştırılacak bir şey değil."

Yan masadaki telefonu çalıyor ama bu kez ona uzanmıyor.

Elini tutuyorum ve yumuşak bir öpücük için parmak eklemlerinin arkasını dudaklarıma götürüyorum. "Endişeni takdir ediyorum Winnie."

Ve bu konuyu burada bırakıyorum, çünkü açıkçası bu konuşmayı kimseyle yapmaya hazır değilim. Ne doktorla, ne çocuklarla, ne de kendi ailemle. Çünkü bu konuşmanın sonucunun muhtemelen ne olacağını biliyorum ve patenlerimi asmaya hazır olmamın yakınından bile geçmem mümkün değil.

O anda telefonuna bir göz atıyor ve sonra tekrar yerine koyuyor. Gözlerini kapatıyor ve kirpiklerinin nemle dolmaya başladığını fark ediyorum, bu yüzden elini sıkıp "İyi misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ama yanağından bir damla yaş süzülüyor. O silmeden ben siliyorum. "Özür dilerim," diyor. "Zor bir gündü ve bu olay bir sürü duyguyu açığa çıkardı."

Benim için pek çok anı var ve bunları işlemeye çalışıyorum ama belli ki iyi bir iş çıkaramıyorum."

"O zaman bana onlardan bahset. Ne hissediyorsun?"

Başını sallıyor. "Hayır, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Pek iyi görünmüyorsun. Ağlıyorsun, Winnie."

"Sorun değil, cidden." Derin bir nefes alıyor ve sahte bir gülümseme takınıyor. "Minnie'yi geri aldığımdan beri, şu anda Tesla'larla flört ediyor."

"Benim olsa iyi olur," diye ekliyorum işleri neşeli tutmak için.

"Öyle olduğuna eminim. Ama sanırım yarın RJ Amca'yı görmeye gideceğim. Neredeyse bir haftadır buradayım ve buraya yapmak için geldiğim şeyi yapmamın zamanı geldi."

"Burada olmanın bir parçasının da rahatlamak olduğunu sanıyordum." "Öyle, ve ben ..."

Çenesini yukarı kaldırıyorum. "Sakın bana tekrar gitmeyi planladığını söyleme. Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

"Ne yapacağımdan emin değilim ama sana söyleyeceğim. Söz veriyorum, kaçmak yok."

Bu baskıyı biraz hafifletiyor ama yine de ayrılmayı düşünmesi hoşuma gitmiyor.

"Her neyse, sanırım gidip onu görmek ve görevimi tamamlamak istiyorum. Bunun başıma bela olmasından hoşlanmıyorum."

"Tamam, ne zaman gidiyoruz?" Kupa hırsızlığı için kendimi de davet ederek soruyorum, çünkü benden asla gitmemi istemeyeceğini biliyorum. Yardıma karşı gibi görünüyor.

"Biz mi?" diye sorar. "Oh, sen-"

"Gitmek istiyorum," diyorum, elimi yanağına götürüp başparmağımı yumuşak yüzüne sürterek.

"Bunu takdir ediyorum ama sanırım bu kendi başıma yapmam gereken bir şey." Hoşuma gitmese de onun mahremiyet ihtiyacını anlayabiliyorum.

"Buna saygı duyuyorum. Ama eğer çekinirsen ya da birinin arabada oturmasını istersen seni beklesin ya da kaçış aracını hazır etsin, adamın benim."

"Teşekkür ederim." Biraz daha dik oturur ve telefonuna bakar. Kiminle konuşuyor ki bu kadar önemli? "Odama gitmemin bir sakıncası var mı? Bir eylem planının üzerinden geçmek ve kıyafetimin çalınan bir kupaya uyacağından emin olmak istiyorum."

"Tabii, devam et," diye cevap veriyorum, aniden gitme ihtiyacı duyması kafamı karıştırıyor. Söylediğim bir şey yüzünden mi? Mesajlaştığı kişi yüzünden mi?

"Tamam." Ayağa kalkıyor ama elini çekiyorum ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Evet. Her şey yolunda." Bana dudaklarını zorlukla kaldıran bir gülümseme sunuyor ve sonra eve doğru yöneliyor.

Bu da neydi böyle? Bana tamamen kapandı. Kafa travması yüzünden miydi? Bugünün onun için duygusal olarak çok zor geçtiğini biliyorum. Belki de biraz nefes almaya ihtiyacı vardır.

Uzaktan çocukların kahkahalarını duyuyorum ve şezlongdan başımı kaldırdığımda onları burada bulunan birçok patikadan birinden arka bahçeye doğru yürürken görüyorum. Yürüyüşe çıktıkları için onları kıskanıyorum. Burada, doğada, her şeyden uzakta olmak, sezonun en sevdiğim yerlerinden biri ve birbirimize söz verdik, eğer herhangi birimiz herhangi bir zamanda takas edilirse, yine de buraya birlikte geleceğiz.

Onlar yaklařtıķķa şezlongumu oturur pozisyona getiriyorum ve ellerimi başımın arkasına koyuyorum.

"şu et yığınını bak," diyor Taters havuz alanına girerken. "Bayan arkadaşın nerede?"

"Bazı şeyler üzerinde çalışmak için odasına gitti," diyorum rahatça, her ne kadar hala içimde bir endişe olsa da.

Hornsby yanımdaki şezlonga otururken "Güzel," diyor. "Seninle konuşmamız gerekiyor."

Bunun ne olacağını çok iyi biliyorum. Sakatlandıktan sonra buza dönmem gerekenden daha çabuk dönmeye çalıştığımda benimle yaptıkları konuşmanın aynısı. Ve migrenim yüzünden kaçırdığım altıncı maçtan sonra da benimle aynı konuşmayı yaptılar.

"Siz başlamadan önce, ben iyiyim, tamam mı? Kısa bir migrendi-

" "Doktoru aradık," diyor Hornsby.

Ayağa kalktım. "Ne oluyor lan?"

"Bir sorumluluğumuz var," diyor Taters. "O da All-Star kalecimizin iyi olduğundan emin olmak."

"Ben iyiyim. Lanet olası bir migrendi-"

Posey sakın bir şekilde araya girer ve sorar: "Madem tek bir migrendi, o zaman neden bu kadar korkuyorsun?"

Cevap vermeye gidiyorum ama Hornsby, "Doktor gitmeden önce onu gördüğünü ve başının ağrıdığını ağzından kaçırdı. Dostum, bu ciddi bir durum."

"Biliyorum," diye bağırıyorum. "Gerçekten bununla dalga geçeceğimi mi düşünüyorsun?" "Bence yardıma ihtiyaın olduğunu kabul edemeyecek kadar gururlusun," diyor Taters

karşılık veriyor. "Bence bu konunun derinliklerine dalarsanız, bilmek istemediğiniz bir şey ğreneceğinizden endişe ediyorsunuz."

"Benim hakkımda her şeyi biliyor gibi göründüğüne göre, bunun ne olduğunu sanıyorsun?" diye sordum.

Posey, "Size buzdaki zamanınızın bittiğini söyleyecekler," diyor. Ve evet, tam üstüne bastı. En büyük korkum bu, artık oynayamayacağımın söylenmesi. Hokeysiz bir hayat mı? Kahretsin, bunu düşünemiyorum bile.

Hokey olmadan hayat nasıl olur bilmiyorum. Patenlerimin altındaki buzu hissetmeden. Vücudumu korumak için pedlerimi takmadan. Lazer odağımla pakı takip etmeden, bana gol atmaya çalışanlara meydan okumadan. Maçın gidişatını izlemeden, takımıımı korumak için sinyaller ve kelimeler göndermeden. Bunu bırakmak fiziksel olarak mümkün değil. "Dur" tuşuna basmak.

Hayatım boyunca yaşadığım ve nefes aldığım bu spordan başka bir şey bilmiyordum ve bir veda, bir kapanış olmadan elimden alınması? Hayatta olmaz.

Başka tarafa bakıyorum, çenem sıkıca kenetlenmiş.

Posey yumuşak ses tonuyla, "Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum," diyor. Grupta her zaman tartışmaları yatıştırmaya çalışan kişi o olur. "Ama öğrenmenin önemli olduğunu düşünmüyor musun? Ya ciddi bir şey olduysa ve sen bunu görmezden geliyorsan? Ya gerçekten buzda olmaman gerekiyorsa? Buna değmez, dostum."

"Bunu kabul edebilir misiniz?" Çocuklara geri döndüm. "Her şeyi bir kenara atabilir, her şeyden vazgeçebilir misiniz?"

Posey elleri cebinde, yere bakarak durmaktadır. Holmes havuz odasının duvarına yaslanmış, tek kelime bile etmiyor, Çocuklara neler olduğunu anlatanın o olduğunu bildiğim halde.

Hornsby ve Taters ise ellerine bakarken göz temasından kaçınıyorlar.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum. "Yani kendini benim yerime koymadığın sürece, yaptığım şey hakkında fikir sahibi olamazsın."

"Bizim de bir fikrimiz olabilir," diyor Taters, sesi yükseliyor. "Sen bizim kardeşimizsin ve sonuçlarından çok korktuğun için arkama yaslanıp hata yapmanı izlemeyeceğim. Ve herhangi birinizin de bana aynı şekilde davranmasını beklerim." Parmağını göğsüme bastırıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Kafanda bir sorun var. Kontrol ettirmen gerek. Tamamen kontrol ettirmelisin. Ve sonuç ne olursa olsun, senin için orada olacağız, ama öylece durmayı ve hiçbir şey söylememeyi reddediyorum."

"Aynen," diyor Hornsby. "Bu iş ciddi dostum. Bu bir seçim değil; bu bir gereklilik. Sanki kötü bir dizin varmış da biraz rehabilitasyonla bunu atlatacakmışsın gibi değil. Bu senin kafan dostum. Beynin. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmaları gerekiyor."

"Haklı," diyor Holmes saha kenarından.

Posey, "Eve dönüp her şeyi kontrol edersen hepimiz daha iyi hissederiz," diye ekliyor.

"Vancouver'a geri dönmeyeceğim. Bu benim molam, izin zamanım. Bunu geçirmek isteyeceğim son yer de taraftarlarla dolup taşan Vancouver. Burada olduğum sürece insanların bana nasıl olduğumu sorması yeterince kötü. Vancouver daha da kötü olur."

Hornsby ikna edici bir ses tonuyla, "Sürekli orada kal demiyoruz," diyor. "Sadece Doktorla konuşun, her şeyi bir kez daha kontrol ettirin, Doktor isterse bir nöroloğa görünün ve sonra oradan devam edin. Buradaki süremizi uzatacağız. Hesap vereceğimiz kimse yok." Hornsby Taters'a bakar ve "Yaraya tuz basmak istemem." der.

"Teşekkürler, kardeşim."

Posey, "Lütfen, Doktor sizi görmek istiyor," diyor.

"Winnie ne olacak?" Fısıltıyla sordum. "Onu burada siz dördünüzle bırakacak değilim."

"İçimizden birine aşık olmasından mı korkuyorsun?" Taters alaycı bir tonda soruyor. "Hiç şansı yok," diye yanıtlıyorum.

"Ama bu onun için garip olur."

"Alınma ama," diyor Hornsby, "kızla daha yeni tanıştın. Burada söz konusu olan senin kafan. Bu daha önemli. Seattle'da yaşıyor - Vancouver'dan iki buçuk saat uzaklıkta. Eğer ondan gerçekten hoşlanıyorsan, uzun mesafeli bir şeyler dene."

"Bilmiyorum." Yüzümü buruşturuyorum, bu konuşma yüzünden kafam bulanıklaşmaya başlıyor. "Gidip uzanmalıyım."

"Sadece düşünün," diyor Hornsby. "Sana elimizden geldiğince yardım edeceğiz. Bir uçak kiralamak en hızlı ve en kolay olacaktır ve Doc sizi havaalanından alabilir. Kim bilir? Belki de hiçbir şey olmaz."

Ya da beni buza çıkmaktan alıkoyan her şey olacak.

"Biraz düşüneceğim," diyorum, hiçbir yere gitmeyeceğimi çok iyi bilerek. Ayağa kalktığımda vücudum yana doğru sallanıyor ve dengemi yeniden sağlamak için şezlongun arkasını kavırıyorum. Hay sikeyim. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, başım dönüyor. *Derin nefes alıyorum.*

Sadece bu konuşma yüzünden, çünkü migrenle yorucu bir gün geçirdim. Hepsi bu kadar.

Ama tabii ki çocuklar fark ediyor. Nasıl fark etmesinler ki? Muhtemelen yürümeye başlamadan önce kendini toplamaya çalışan yaşlı bir insan gibi görünüyorum.

Endişeli bakışlar atıyorlar ve ben hayal kırıklığı içinde homurdanmamaya çalışıyorum. Kapıya doğru ilerlerken "Ben iyiyim," diyorum.

Tam elimi uzattığımda Holmes, "Ya sen doktora gidersen ya da ben Koç'a söylerim," dedi.

Ve işte ultimatom. Taters'tan değil de Holmes'tan gelmesine şaşırdım.

Duraklıyorum, parmaklarım sürgülü cam kapının kolunu kavırıyor. Yavaşça arkamı dönüp Holmes'un gözlerinin içine bakıyorum.

"Affedersiniz?"

"Beni duydun," diyor, sesi tamamen özür dilemeden, hiç duraksamadan. "Ya gidip Doktor'u görürsün ya da Koç'a söylerim. Dalga geçmiyorum. Bu üçü o seviyeye gelmeyebilir ama ben geleceğim." Yoğun bir şekilde gözlerinin içine baktı ve "Zaten bir kardeşimi kaybettim, bir tane daha kaybedersem lanetleneyeceğim" dedi. Sonra duvarı itti ve ters yöne doğru ilerledi.

Sikeyim.

Koç bunu öğrenirse beni eve dönmeye zorlamakla kalmayacak, ön büroyu da işin içine sokacak ve bu olmasını isteyeceğim son şey. Yıldız kalecilerinin sorun yaşadığını bilmelerine gerek yok. Bu da takaslara, çaylakların yerimi almasına kapı açar.

Ve Holmes bunu biliyor. Az önce masaya attığı kartı biliyor. Başka seçeneğim yok.

Doktoru görmeye gitmeliyim.

—

JOSH: *Hey, telefonda konuşmak için bir saniyen var mı?*

Telefona bakıyorum, elim gittikçe sıklaşıyor. Herifin zamanlaması çok kötü. Bu saçmalıkla uğraşacak havada değilim.

Pacey: *Konuşmamayı tercih ederim. Babamın aksine, kin tutmayı bilirim.*

Kendimi olgunlaşmış hissediyorum, öfkemi birinden, yoluma çıkan herkesten çıkarmaya hazırım. Yapmak istediğim son şey Banff'tan ayrılmak, özellikle de sakatlığım ile ilgili bir şey yüzünden. Bana ne olduğunun hatırlatılmasını istemiyorum. Korkunun hatırlatılmasını istemiyorum. Kariyerimin sona ermiş olabileceği ihtimalinin hatırlatılmasını istemiyorum.

Demek geldiğimiz nokta bu?

Bizi oraya sen koydun.

Bu yüzden mi Winnie'yle fotoğrafını internette gördüm? Benden intikam almak için mi?

Bu nasıl olur? . .

Tanrım, şehirde gezerken insanların benim ve Winnie'nin fotoğraflarını çektiğini bilmeliydim.

Pacey: *Beni gerçekten hiç tanı mıyorsun.*

Haklısın, bilmiyorum. Ama benim Winnie'mle birlikte olduğunun farkındasın, değil mi?

O artık senin değil. Başına gelen en güzel şeyden vazgeçtin. Ona karşı bir pisliktin. Ona sahip çıkamazsın.

Josh: *Yani bunu inadına yapmıyorsun?*

Pacey: *Hayatımda üvey kardeşime nispet yapmanın yollarını bulmaktan daha önemli işlerim var. Sanki seni düşünerek vakit geçiriyormuşum gibi davranıyorsun.*

Parmaklarım uçuyor.

Zihnim öfkeli havai fişeklerle dolup taşıyor.

Beni Josh'un seviyesine inmeye iten, damarlarımdaki bu çılgın, nabız gibi atan ritmi kontrol edemiyor gibiyim.

Göt herif.

Bu yüzden mi elini uzatıyor? Bunca yıldan sonra? Babam bu yüzden mi beni onunla konuşmaya zorluyor? Winnie yüzünden mi? Babam onu da biliyor mu? *Hay sikeyim.*

Josh: *Bu sadece uygun . . .*

Pacey: *Elipslerini alıp kışına sokabilirsin. Karşılaşmamız tamamen tesadüf. Senin benim üvey kardeşim olduğunu bile bilmiyor ve ben de öyle kalmasını planlıyorum.*

Winnie hakkında tavsiye ister misin? Ondan asla sır saklamayın.

Pacey: *Annesi hastayken onu yalnız bırakan pislikten tavsiye almayacağıma eminim.*

Dikkat et. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.

Bana her şeyi anlattı, seni pislik. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum.

Josh: *Anlıyorum.*

Güzel. Şimdi siktir git.

Telefonumu bıraktım ve derin bir nefes

aldım. Hay sikeyim.



Akşam yemeğini verandada tek başıma yedikten ve yarın için Vancouver'a özel bir uçak rezervasyonu yaptıktan sonra, tabaklarımı Stephan'ın temizlik yaptığı mutfığa götürüyorum. Winnie beni şezlongda bıraktığından beri odasıındaydı ve ben de ona biraz zaman tanımaya karar verdim çünkü buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Benim de buna ihtiyacım vardı. Düşünmek ve kararlarımın sonuçlarını tartmak için tek başıma zamana ihtiyacım vardı. Takım arkadaşlarım tarafından kafam ve geleceğim hakkında bombardımana tutulmak bugün olmasını beklediğim şey değildi. Josh'un benimle Winnie hakkında konuşmasını da beklemiyordum. En hafif tabiriyle zor bir gece oldu.

Oturma odasına döndüğümde Hornsby ve Taters'ın satranç oynadığını, Holmes ve Posey'nin ise kitap okuduğunu görüyorum. Görünüşe göre Holmes, Winnie'nin ona aldığı kitaba başlamış. Onu bir sağ kroşeyle indirmeye hazır olmasaydım bunu görmek beni heyecanlandırırdı. Hepsinin işini bitirmek için içimde bir dürtü var. Korumacı davrandıklarını anlıyorum ama *iyi niyetlerinin* beni nasıl bir duruma soktuğundan haberleri yok. Ne kadar korktuğumu bilmiyorlar. Emekli olmak için çok gencim, patenlerimde daha çok zamanım var.

Yanlarından geçmeye başladığımda, hepsi yukarı bakıyor.

Onları görmezden gelmek yerine, "Uçağımı ayırttım. Sizinle irtibata geçene kadar beni rahat bırakmanızı öneririm."

"Önemsediğimiz için bize kıyamazsın,"

diyor Taters. "İstedğim kadar kızabilirim."

Hornsby kalesini tahtada yukarı doğru hareket ettirerek, "Seni havaalanına götürmemi istiyorsan hayır," diyor. Bana gülümsüyor. "Sabah görüşürüz, tatlım."

Cevap verme zahmetine girmeden Winnie'nin odasına yöneliyorum ve kapıyı yavaşça çalıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor.

Kapıyı açıyorum ve arkamdan hızla kapatarak adamların gelmesini engelliyorum. Öfke içime işliyor ama Winnie'yi gördüğüm anda bu öfke dağılmaya başlıyor.

Kapalı kapıya yaslanıyorum ve yatağında bağdaş kurmuş oturan Winnie'yi inceliyorum, bir elinde defter, diğerinde kalem. Pijamalarını giymiş - ipek bir şort ve atlet - ve sarı saçlarını iki Fransız örgüsüyle örmüş. Çok sevimli görünüyor.

"Hey, nasılsın?" Ona sordum.

Bana gülümsüyor ve bu kez gülümsemesi dudaklarına ulaşıyor. "Güzel. Annemin eski günlüğünü okuyarak biraz zaman geçirdim. Onunla yeniden bağlantı kurmak iyi hissettirdi. Sen nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi," diye dürüstçe cevap veriyorum - Doktoru görmek istemememin bir başka nedeni de kendimi daha iyi hissetmemdi. Bu migren bir önceki kadar uzun sürmedi.

Diğerlerinin ise kaybolması yirmi dört saate kadar, bazen daha uzun sürebiliyor. Ve bu bilgi beni rahatsız ediyor, çünkü çocukların tehditlerini savurmadan önce dikkate aldıkları bir şey değil.

"Güzel." Defterini ve kalemmini komodinin üzerine koyuyor ve yatağına vurarak beni yanına davet ediyor. O kadar mutlu görünüyor ki, ayrılış haberimle bu neşeyi ondan çalacakmışım gibi hissediyorum.

Ona bir şey söylemem gerektiğini, öylece çekip gidemeyeceğimi ve en iyisini umamayacağımı bilerek yatağına oturuyorum. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne oldu?"

Boynumun arkasını çekiştiriyorum. "Yarın Vancouver'a uçmam gerekiyor." "Oh . . . neden?"

"Çocuklar migrenim konusunda gerçekten endişeliydiler. Takım doktorumuza söylemişler, o da beni kontrol etmek ve bazı testler yapmak için gelmemi istedi. Gelmek istemedim ama Holmes koçumuza söylemekle tehdit etti, ben de ... Yarın beni oraya götürmesi için özel bir jet ayarladım. Uzun süre kalmayı planlamıyorum ama gitmek zorundayım."

Winnie elimi kendi elinin içine aldı. "Bence bu akıllıca olur, Pacey. Kafa travmasıyla uğraşmak istemezsin. Güven bana. Annem uzun süre doktora gitmedi ve ben hep gitseydi nasıl olurdu diye merak ettim. Daha erken gitseydi ona yardım edebilirler miydi?"

"Evet, ben pek heyecanlanmasam da çocuklar bu konuda kararlı. Bu migren diğerleri kadar kötü değildi."

"Sana göz kulak oluyorlar. Bu konuda kızmana gerek yok."

"Ne yapacağın konusunda endişeliyim," diyorum içimdekileri söyleyerek. "Şey, biraz düşündüm ve her ne kadar RJ Amca ile konuştuktan sonra burada kalmamın zor olacağını düşünüyorum. Merak etme, sana söyleyecektim, sadece ayrılmayacaktım, ama sanırım daha sonra Seattle'a geri döneceğim."

"Ne?" Panik içinde soruyorum. "Buradayken kendini bulma, annenle bir bağ hissetme, geleceğini belirleme isteğine ne oldu?"

"Bu fikrin doğru olduğunu düşünmeme rağmen, ben sadece ..." Gözlerimin içine bakmıyor. "Onu burada hissetmiyorum."

"Seattle'a geri mi dönüyorsun? Bir maceraya atılmak için yola çıktığını söylemiştin. Ben olsam bir haftanın macera olduğunu söylemezdim."

"Hey." Elini benimkinden çekti. "Maceraya bir zaman çizelgesi koyamazsın."

"Zaman çizelgenizi kısa kestiğinizde bir şeyden bahsetmeye iznim var. Eğer bu benim ayrılmamla ilgiliyse, hemen geri geleceğim."

"Buna senin gideceğini öğrenmeden önce karar vermiştim," diyor.

"Anlamıyorum." Yan tarafa bakıyorum. "Dün ile bugün arasında ne oldu?"

Hemen cevap vermiyor. Telefonunun yorganın üzerinde vızıldadığını duyuyorum ve ona baktığımda ekranı ters çeviriyor.

"Dürüstçe mi?" diye soruyor. "Evet, dürüstçe."

Yatağının başlığına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor ama sonra bacaklarını göğsüne doğru çekiyor. Bu işin nereye gittiğini anlamam için aramıza yeterince mesafe koyuyor.

"Kalbimden geçenleri söyleyeceğim, çünkü yetişkinler böyle yapar, ama bilginiz olsun, bu benim için zor ve normalde yapacağım bir şey değil."

"Tamam..." Neden içimde bu kadar çok sinir kabarıyor?

Boğazını temizliyor ve çenesini kaldırıyor. "Buraya geldiğimden beri sanki bir duygu sarmalından geçiyormuşum gibi hissediyorum. Evinize tesadüfen geldiğim için çok minnettarım. Burada geliştirdiğim arkadaşlıklar ve paylaştığımız deneyimler için minnettarım. Geleceğim, ne halt edeceğim ve annemi kaybetmenin yıkımından nasıl kurtulacağım konusunda endişeliyim. Yaralanmanızla birlikte, annemin beyin tümörü nedeniyle her gün yaşadığım korkuları hatırladım ve bu da beni son kısma getiriyor: Dehşet içindeyim."

"Migrenim yüzünden mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Kısmen, ama daha önemlisi" -gözleri benimkilerden uzaklaşıyor -"Çok korkuyorum çünkü kısa bir süre içinde, muhtemelen o kadar da önemsememem gereken birini önemsemeye başladım."

Beni önemsiyor mu? Cevap vereceğim ama beni durdurmak için elini kaldırıyor.

"Senden hoşlanıyorum, Pacey. Senden çok hoşlanıyorum ve bu beni korkutuyor çünkü hiç kimseye karşı bu kadar güçlü hisler beslememiştim. Ve kesinlikle bu kadar çabuk değil. Seni migren ağrısı çekerken izlemek korkutucuydu. Kafana diskle vurulduğunu görmek beni fiziksel olarak hasta hissettirdi. Ve bunların hepsi senden gerçekten hoşlandığım içindi. Bu duygularla nasıl başa çıkacağımı, onları nasıl işleyeceğimi bilmiyorum."

"Bunu anlayabiliyorum" derken ağızım kuruyor.

"Bu yüzden, bana acı verse de, eve gidip işleri yoluna koymamın en iyisi olacağını düşünüyorum, anlıyor musun?"

"Hayır, bence duygularınla yüzleşmek yerine kaçırıyorsun."

Gözlerini benimkilere dikti. "Bunu söylemeye hakkın yok."

"Bunu söylemeye hakkım var," diye cevap veriyorum sert bir tonda, beklediğimden daha sert. "Bak Winnie, korkmuş olmanı anlıyorum, çünkü ben de korkuyorum. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Aramızdaki bu güçlü bağ, bu bağ çok özel ve bunu kaybetmek istemiyorum."

"Çok hızlı." Başını sallıyor.

"Belki de hızlı olması gerekiyordur. Bunu hiç düşündün mü? Ne dediğimi hatırlıyor musun? İlişkiler söz konusu olduğunda zaman çizelgesi yoktur. Herkes farklıdır."

İç çeker ve yana doğru bakar. "Pacey, çok minnettarım-"

"Seni orada durduracağım," diyorum o bana vermeye hazır olduğu saçma sapan vedaya başlamadan önce. Çünkü böyle bir şey olmayacak. Bu kızı yeni bulmuşken olmaz. "Bu son değil, Winnie."

"Ne?" diye sordu, yüzünde tam bir şok ifadesi vardı. "Pacey, biz yollarımızı ayırıyoruz."

"Seattle'da yaşıyorsun, Winnie. Vancouver'dan iki buçuk saat uzaklıkta. Sence bu biriyle çıkmayı düşünmek için çok mu uzak bir mesafe?"

"Çıkmak mı?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. İnanamayarak başını sallıyor. "Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

"Evet." Elini kendi elime aldım. "Seninle çıkmak istiyorum. Seni dışarı çıkarmak, herkes yanımda yürüyen bu muhteşem kızın kim olduğunu merak ederken elimi sırtına koymak istiyorum. Seni şımartmak, seninle ilgilenmek, sana hak ettiğini vermek istiyorum - işler zor görüldüğünde bile güvenebileceğin bir adam."

"Ben ... değilim ... Senin için yeterince iyi değilim."

Çenesini kavırıyorum ve bana bakmaya zorluyorum. "Sen benim için fazlasıyla yeterlisin. Anladın mı?" Bir şey söylemeyince daha da yaklaşıyorum, gözlerim onunkilerle birleşiyor. "Sen bana yeter de artarsın, Winnie." Dudağı titriyor ve yanağından tek bir damla yaş süzülürken gözlerini kapatıyor. Gözyaşını siliyorum ve şöyle diyorum: "Bekleyeceğim. Bunu kabullenmen için ne kadar beklemem gerekiyorsa o kadar bekleyeceğim."

"Neyle ilgili şartlar?" diye soruyor.

"Tam da olman gereken yerde, bu kulübede, elimi tutuyor olduğun gerçeğiyle."

Daha fazla gözyaşı.

"Ve benimle konuşmaya devam ettiğin sürece, bu farkındalığa varmak için istediğin kadar zaman alabilirsin. Seni bekliyor olacağım."

"Beni mi bekleyeceksin?" Başını sallıyor. "Nedenini anlamıyorum."

"Basit, Winnie." Parmak eklemlerini dudaklarına götürüyorum ve yumuşak bir öpücük konduruyorum.

onlara. "Beklemeye değersin."

Birleştirilmiş ellerimize bakarken yanakları tatlı tatlı kızarıyor. "Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı, senin benimle konuştuğun gibi."

"Güzel. Başka biri yapsaydı çok kızardım."

Derin bir iç çeker. "Her şey için teşekkür ederim, Pacey."

Onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum. "Bu bir vedaya benziyor."

Başını iki yana sallar. "Hayır, öyle değil. Sadece seni ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istedim."

"Peki, bu yarın için ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"Yine de gitmem gerekiyor. Halletmem gereken bazı işler var ve senin de doktora görünmen gerekiyor."

"O zaman Vancouver'da buluşalım, yazı benimle geçir. Benimle çık." Bu noktada her şeye tutunmaya çalışıyorum, çünkü veda etmeye hazır değilim.

Yataktan kalkıyor ve beni kapısına götürüyor. Elini göğsüme koyup bana bakıyor ve şöyle diyor: "Senden çok hoşlanıyorum Pacey. Seni bırakmam gerekiyormuş gibi hissetsem de kalbimin buna izin vermeyeceğini biliyorum."

Kafam karıştı, "Neden gitmeme izin vermeniz gerekiyor?" diye sordum.

Başını sallıyor, konuya girmiyor. "Eğer benimle çıkmayı denemek istiyorsan, o zaman ağırdan almamız gerekecek."

Bir pencere açıyor ve ben bunu kabul edeceğim. Ama onu neyin engellediğini bilmemekten nefret ediyorum.

"Sana söyledim Winnie, bekleyeceğim. Tamam mı?" Başını salladı. "Tamam."

Başını kaldırıp çenemin altını öperken elleri göğsümde ve boynumun arkasında geziniyor. Geri çekilmeye çalışıyor ama artık o kutuyu açtığı için onu yakınımda tutuyorum ve çenesini kaldırıyorum, ağzım onunkine iniyor. Dudaklarımız birbirine değdiği anda vücudu benimkine karşı eriyor ve

tutuğu sıkılaşıyor.

Ona yapışırken, elim boynunun arkasına doğru ilerliyor ve onu sıkıca tutuyorum, sadece ağzını daha iyi açmasına izin veriyorum, çekip gitmesine değil.

Tadı güzel.
Gerçekten çok
güzel.

Yumuşak dudaklar, dilinin nazik dokunuşları. Çok agresif değil ama çekingen de değil. Ne istediğini biliyor ve o da benim.

Dudaklarını ayırıyor, ayak parmaklarının üzerine kalkıyor ve dilini benimkine değdiriyor. Dokunuşuna karşılık veriyorum ve sonra dillerimiz şehvetli bir keşifte birbirine dolanıyor. Parmakları saçlarımdan geçerken ruhumdaki ateş tutuşuyor. Diğer elim sırtının küçük kısmına düşüyor ve onu sadece bir inç daha içeri çekiyorum. Ağzıma karşı inliyor ve sonra beni bırakıyor, başı geriye düşüyor.

Gözlerim onunkilerle birleştiğinde, inançsızlığı buluyorum.

Uzanıp parmaklarını hafifçe dudaklarına bastırıyor, şok olmuş gibi görünüyor.

"Vay canına." Göğsümü okşadı. "Burada bir adım geri çekilmeliyim."

"Bana bunun peşini bırakacağını mı söylüyorsun? O elektriği hissettin, değil mi?"

Başını sallıyor ve bir adım daha geriye gidiyor. "Evet, hissettim. Ayak parmaklarıma kadar hissettim, bu yüzden aramızda gelişen bu sıcaklığın arasına biraz mesafe koyacağım." Tanrım, çok tatlı bir kız. "Ve sonra bunları" -ellerini bana doğru sallıyor- "ceplerime sokacağım, böylece herhangi bir keşif yapmayacaklar. Ve nazıkçe ama kibarca başımı sallayarak, iyi geceler sevgili bayım diyeceğim."

Kıkırdıyorum. "Vücudum o ellerin biraz keşif yapmasına aldırılmazdı."

"Bildiğim iyi oldu." Başını sallıyor. "Bildiğim çok iyi oldu." Bir adım daha geri çekiliyor. "Bunu hallettiğimize sevindim. Yani, evet, ben, uh, ben sadece arkama yaslanacağım

ve yarın için sana güvenli bir uçuş teklif ediyorum." Keşke çok daha fazlasını teklif etseydi.

"Teşekkür ederim." Kapı koluna uzandım ve kapısını açtım. Ona daha önce hiç onun gibi biriyle tanışmadığımı, beklediğime değdiğini çünkü başka birini isteyebileceğimden emin olmadığımı söylemek istiyorum. Ama o bunu duymaya hazır değil. Kapıdan çıkarken, "Yarın amcanı görmeye yalnız gidebileceğinden emin misin?" diye soruyorum.

"Evet, iyi olacağım. Bu gece ellerimi kendime saklamak, işte bu gerçek bir güç ve cesaret testi olacak."

Eğer bana onay verseydi, şu anda onun her yerinde olurdum, ama bana olan ihtiyacını hissedebilmeme rağmen, gözlerinde belki de tamamen hazır olmadığını görebiliyorum.

Bu onu kızdıramayacağım anlamına gelmiyor.

"Fikrini değiştirirsen odamın nerede olduğunu biliyorsun." Göz kırparak onun odasından çıkıyorum ve doğruca kendi odama gidiyorum. Yatağıma uğrama zahmetine bile girmeden doğruca duşa giriyorum.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

WINNIE

Uyuyamıyorum. Ne yaparsam yapayım, beynimi kapatamıyorum.

Son kırk sekiz saat tam bir lunapark treni gibiydi. Günü Pacey ile geçirdim.

Onu ben öptüm, ben öptüm, ilk hamleyi ben yaptım.

Onunla ve arkadaşlarıyla bir gün daha geçirdim ve ağzından çıkan her kelimeyle adama tekrar tekrar aşık oldum.

Sonra günün büyük bir kısmında etrafımda kıvrılmış bir şekilde uyudum ve bu şimdiye kadar hissettiğim en iyi duyguydu.

Sonra çıldırdım çünkü yeni tanıştığım bir adam hakkında böyle şeyler hissetmemeliydim.

Sonra Josh bana mesaj attı. Evet, Josh.

Görünüşe göre, benimle bir şey hakkında konuşması gerekiyormuş. *Ve cevaplarımdan sonra mesaj atmaya devam etti.* Sonunda sağlıklı bir ruh halindeyim ve onu tamamen unuttum, peki neden şimdi mesaj atıyor? Neden beni bir döngüye sokmaya çalışıyor?

Bunun üzerine bir de Pacey'nin migreni yüzünden annemle ilgili duygularım kabardı.

İşler karıştı.

Sonra Pacey gideceğini söyledi. Ben de gideceğimi söyledim.

Sonra Pacey benimle çıkmak istediğini söyledi. Bence vagonunu bu sıcak saçmalık ekspresine bağlamak istediği için delirmiş.

Sonra onu tekrar öptüm çünkü görünüşe göre irade gücüm yok.

Ve şimdi burada, yalnız başıma, sabahın bir buçuğunda yatağında uzanıyorum, tavana bakmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yok çünkü zihnim durmak bilmiyor, unutamadığım bir adamı düşünüyorum. Ve aynı zamanda unutmayı tercih ettiğim bir adamı düşünerek yarışıyor.

Yan dönüp telefonumu elime alıyorum ve Josh'la olan mesajlaşmamı açıyorum. Beklediğim son şey ondan, hayatımın en yıkıcı anında beni boş ve yalnız hissettiren adamdan bir mesaj almaktı.

Aramızdaki konuşmayı okudum, hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum.

*Selam Winnie, ben **Josh**. Yaşadığımız onca şeyden sonra numaramı sildin mi emin değilim. Sana ulaşmak ve nasıl olduğunu görmek istedim.*

Ona hemen cevap vermedim, çünkü buna gerçekten ne demem gerekiyordu? Onu görmezden gelmeye karar verdim çünkü ilgimi hak etmediğini düşünüyordum. Ama sonra tekrar mesaj attı.

***Josh:** Muhtemelen sessizliğini hak ediyorum. Seninle olanları pek iyi idare edemedim ve bu en büyük pişmanlıklarımdan biri. Kendimle ilgili bazı çalışmalar yapıyorum ve seni görmeye gerçekten ihtiyacım var. Seninle yüz yüze konuşmalıyım. Lütfen en azından beni görmeye açık olduğunu söyle.*

Zayıf bir ruh halinde olduğum için mi, yoksa insanlar bana pislik gibi davransa bile onlara iyi davranmak kişiliğimin bir parçası olduğu için mi bilmiyorum ama ona mesaj attım.

Selam Josh. Numaran hala bende, silmem gerektiği halde.

Yazmaya ancak bu kadar dayanabildim, ama iletişim kanallarını açtı.

Bu gerçekten adil. Yapmadığın için minnettarım. Sen nasılsın?

İyi gidiyor.

***Josh:** Annene ve kitapçıya olanları duydum. Geçen gün eski dükkânın önünden geçtim ve içimi bir hüznün kapladı. Her şeyi berbat ettim Winnie, hem de çok. Seni görmem gerek.*

Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Josh: Çekincelerini anlayabiliyorum. İlişkimizin sonlarına doğru sana karşı pek nazik değildim.

Bana kendimi olduğumdan daha az hissettirdin Josh. Sana en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ettin. Güzelliğimi sorgulamama neden oldun ve kendime olan saygımı zedeledin.

Josh: Sana nasıl davrandığımın hiçbir mazereti yok, hem de hiç. Yaşadıklarına rağmen sana o şekilde davranmam için hiçbir neden yok ve gerçekten üzgünüm Winnie.

Geçiyor muydun? Bir şey mi yaşıyordun?

Bu yüzden seninle yüz yüze konuşmak istiyorum. Bu önemli, Winnie. Seninle nerede buluşmak istersen buluşabilirim. Şu an Vancouver'dayım ama sen neredaysen oraya gelebilirim. Sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle, orada olacağım.

Ona henüz cevap vermedim.

Dürüst olmak gerekirse ona ne diyeceğimi bilmiyorum, çünkü eğer gerçekten bir şeyler yaşıyorsa ve ben onun yanında değilsem, bu beni şu anda hissettiğimden daha da kötü hissettirir. Ama Pacey onunla buluşursam ne düşünür? Pacey'nin benim üzerimde hak iddia etmediğini biliyorum, en azından ben öyle varsayıyorum - az önce yaptığımız konuşmadan sonra emin değilim - ama Pacey Josh hakkında çok aşağılık düşünüyor. Josh'un bana verdiği zararı bildiği için onunla konuşmamdan nefret edeceğini biliyorum.

Tüm bunlar tam bir karmaşa ve kafamı boşaltmak, yeni bir başlangıç yapmak için ayrılmak istememin nedenlerinden biri.

İşin en kötü yanı da annemin tüm bu karmaşada arka planda kaldığını hissetmem. Bu yüzden yarın RJ Amca'yı ziyaret etmeye karar verdim. Çünkü Pacey ve Josh'un kafamda uçuşmasına rağmen, bir şeyden eminim: O kupayı alacağım, onun garaj yolundan kemersiz, saçlarım rüzgârda savrularak çıkmam gerekse bile. O kupayı alacağım.

Pacey'ye gelince, söylediği gibi benimle gerçekten çıkmak isteyip istemeyeceği konusunda geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok. Kafasında olup bitenlerle ve yaklaşan sezonla çok meşgul olacak. Elbette, iki buçuk saat şu anda yapılabilir görünüyor, ama sezon başladıığında ne olacak? Her şey belirsiz.

Ama o öpücük . . .

"Tanrım," diye mırıldanıyorum yastığımı kapıp yüzüme koyarken, içimden kopmak isteyen hayal kırıklığı çığlığına hazırlanıyorum.

Ding.

Ben hala.

O benim telefonum muydu?

Yastığın köşesini kaldırıyorum ve yatağımın üzerindeki ışıklı ekrana bakıyorum.

O benim telefonumdu.

Tanrım, lütfen Josh olma. Lütfen Josh olma.

Yastığımı yana çekip telefonuma uzanıyorum ve Pacey'den bir mesaj geldiğini görüyorum.

Tanrı'ya şükür.

Hızla telefonumun kilidini açtım ve mesajını okudum.

Uyanık mısın?

Oh evet. Öyleyim.

Yüzüstü dönüyorum, yastığımı göğsümün altına koyuyorum ve ona mesaj atıyorum.

Evet. Uyuyamıyor gibiyim. Uyanık mısın diye sorardım ama uyuduğuna eminim, tabii uykuda mesajlaşmada çok iyi değilsen.

Hayır, ayaktayım. Sanırım bütün gün uyumak beni mahvetti.

Evet, beni de öldüren o uzun uyku oldu.

Yalanlar. Hepsi yalan, ama bunu bilmesine gerek yok.

Pacey: *O zaman konuş benimle. Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey.*

Herhangi bir şey? Hmm, şey, sık sık bir alet olarak adlandırdığınız eski erkek arkadaşım bugün bana mesaj attı, benimle konuşup konuşamayacağını sordu, bunun önemli olduğunu ve çılgın bir parçamın aslında onunla buluşmayı düşündüğünü söyledi.

Açıkçası, söyleyeceğim şey bu değil.

Bir şey var mı?

Evet, ne olursa. Hiçbir şeyi saklamayın.

Biraz düşündüm. Josh'u zihnimin gerisine itiyorum, çünkü şu anda kafamda hiç yer hak etmiyor. Ve o öpücüğü düşünmeden edemediğim için diyorum ki...

Winnie: *Zaten şişirilmiş egonu yükseltmek istemem ama sen kolaylıkla, eller aşağı, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi öpücüksün.*

İşte bu korkunç gerçek, Pacey'le birlikte olmanın neden bu kadar korkutucu olduğu. Onun özel olduğunu biliyorum. Aradığım şey olabileceğini biliyorum, annemin benim için istediği şey.

Pacey: *Onu en iyi yapan neydi?*

Bana hissettirdiğin şey buydu.

Peki sana nasıl hissettirdim?

Düşünüyorum, öpücüğü zihnimde ön plana çıkarıyorum, kendimi tekrar o anın içinde kaybolmaya bırakıyorum.

Güçlü vücudu beni sıkıca kavıyor, aramıza bir santim bile girmesine izin vermiyor. Dudaklarımı öyle bir kontrol ediyor ki ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Dudaklarının yumuşaklığı, dilinin hafif darbeleri, parfümünün derin erkeksi kokusu. O sarhoş edici.

Winnie: *Sahipli. Sahiplenildi. Beni nasıl kavradığını. Dudakların benimkinden geziniyordu. Vücudunu öpücüğün içine nasıl soktuğundu, tüm vücudunu. Beni ihtiyaç içinde boğdun.*

Pacey: *İtiraf ediyorum, sen benim de şimdiye kadar sahip olduğum en iyi öpücüksün. Eller aşağı, rekabet yok. Dudaklarını, boğazının arkasından gelen yumuşak iniltileri düşünmeden edemiyorum. Siktir, Winnie.*

Bir gülümsemenin ağzımın kenarlarını kaldırdığını hissediyorum. Ve aynen böyle, Pacey'de, onun sözlerinde, paylaştığımız bağda kayboluyorum.

Dürüstlüğüyle.

Winnie: *Bunu en iyi yapan neydi?*

Benim için gösteri yapmıyordun.

Tam olarak ne demek istiyorsun?

Pacey: *Mesleğim ve ünlü statüm göz önüne alındığında, geçmişte kadınlar öpüşürken abartılı davranıyorlardı. Çok zorluyorlar. Aşırı hevesli davranır, ağızlarıyla bir şeyler kanıtlamaya çalışırlardı. Seninle öyle olmadı. Samimiydi. Tutku vardı, ihtiyaç vardı, ama aynı zamanda dokunuşundaki masumiyetle beni yakaladın. Her şey beni tahrik ediyordu.*

Ben de.

Pacey: *Şu anda yatağında olsaydın, bunu yüzüme karşı söyler miydin?*

Muhtemelen hayır. Kısa mesaj size bir nebze anonimlik sağlar.

Klavyenin arkasında kendime daha çok güveniyorum.

Pacey: *Tamam, eğer bu doğruysa, o zaman söyle bana, şu anda yatağında olsaydın, ne yapıyor olurdun? Sadece sarılmak mı isterdin?*

Winnie: *Beni bilirsiniz, muhtemelen sarılırdım ama daha fazlasını yapmak için içim yanardı.*

Ne gibi?

Winnie: *Karnının aşağısına daireler çiz.*

Pacey: *Ne kadar ileri gidebilirsin?*

Yüzüm ısınıyor. Şu anda Pacey Lawes'la mesajlaşıyorum, gerçekten mesajlaşıyorum. Daha önce de yaramaz mesajlar göndermeyi hayal etmişim ve bir keresinde Josh'la yapmışım ama o hiç yanaşmamıştı. O yüzden bir daha hiç denemedim. Ama Pacey'nin cevabından, sorgulamasından, buna açık olduğunu söyleyebilirim. Bu noktada kaybedecek neyim var ki? Anın içinde kaybolmalı ve sadece ... tadını çıkarmalıyım.

Külotunun bel hizasının hemen üstüne kadar. Ve sonra geri çekerdim. Baş belası.

Winnie: Göğüs ucunun etrafında bir daire çizerdim ve sonra parmağımı yavaşça karın kaslarının her birinde döndürürdüm, ta ki tekrar beline gelene kadar.

Siktir. Hissedebiliyorum. Parmağını lastikten geçirir misin?

Winnie: Bir saniyelğine, ama sonra geri çekil.

Pacey: Taş gibi sert olurdum, daha ileri gitmen için yalvarırdım.

Winnie: Süreci en az üç kez daha tekrarlamadan olmaz.

Üç mü? Sikeyim. Sonra ne oldu?

Winnie: Sonunda beline ulaştığımda, külotunu sikini ortaya çıkaracak kadar aşağı iterdim.

Tanrım, sik yazmışım. Başımı yatağıma gömdüm, yanaklarım utançtan yanıyordu. Ama sonra mesajıma cevap verdi.

Sonra?

Winnie: İşaret parmağımla uzunluğunu en uca kadar takip et ve sonra tekrar çek.

Lanet olsun, sertleştim. Şu anda, çok sert. Parmağını sikimde istiyorum, Winnie. Bütün elini. Ağzını.

Çok kirli. Buna bayılıyorum. Bacaklarımın arasında donuk bir nabızın atmaya başladığını hissettiğimde yanıma kayıyorum. Pacey'ye böyle müstehcen bir şey yapma ve onun da bana izin verme düşüncesi bile beni tahrik ediyor.

Winnie: Karın kaslarında yine daireler çizerdim ama bu sefer bacağımı bacaklarının üzerinde yumuşatırdım, meme uçlarımla ne kadar sert olduğunu hissedebilmen için vücuduna yaklaşırdım.

Çıplak mı olacaksın?

Hayır, ama isteğiniz üzerine gömleğimi çıkarabilirim.

Pacey: Tişörtünü çıkarmanı talep ediyorum.

Winnie: Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim, bu yüzden otururdum, gözlerinin içine bakardım ve tişörtümü çıkarıp çıplak göğüslerimi sana gösterirdim. Beni nasıl içine aldığından zevk alırdım.

Kendimi çok baharatlı hissettiğim ve Pacey bana çok cesur bir güven aşıladığı için, komodinin ışığını açıyorum, telefonumu kamera moduna alıyorum ve atletimi aşağı çekiyorum, böylece göğüslerim neredeyse tamamen açıkta kalıyor, sadece meme uçlarım örtülüyor. Yüzümü fotoğrafın dışında bırakarak ona gönderiyorum.

Lanet olsun. . . Winnie.

Winnie: Bacaklarının üstüne tırmanırdım, uzanıp meme ucumu parmaklarının arasında yavaşça yuvarlamayı severdim ve karnına yaslamak için sikini dışarı çekerdim.

Çok sertleştirdim. Acı veriyor.

Winnie: Ellerimi kalçalarının iki yanına koyar, başımı aşağı indirir ve sikinin dibinden başlayarak, ucuna ulaşana kadar dilimi boyuna sürüklerdim. Sonra başını emerdim.

Pacey: Winnie . . .

Tanrım, Pacey, şu an çok tahrik oldum. Zonkluyorum.

Kendine mi dokunuyorsun? Mesela şu an sikimi tutuyorum.

Hayır. Ama rahatlamaya ihtiyacım var. Bacaklarımda arasındaki ağrıyı hafifletmek için ne yapardın?

Pacey: Neden buraya gelip öğrenmiyorsun?

Winnie: Neden bana söylemiyorsun?

Benim için soyunmanı talep ederek başlardım. Sonra önümde çıplak dur ki ne kadar seksi olduğunu görebileyim. Benim için dönersin ve sonra seni yatağa yayarım.

Beni zorla indirir misin?

Pacey: Sadece izin verdiğin için.

Bacaklarımı ayırır mısın? Pacey:

Kendimi durduramam.

Dilinle beni tatmak ister misin?

Siktir.

Evet.

Kukun benim ziyafetim olurdu.

Elim pijama şortuma doğru inerken yüksek sesle inliyorum. Neyi hedeflediğimi gerçekten bilmiyorum, ama sadece bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Bir dokunuş. Bu korkunç ağrıyı durduracak bir şey.

Winnie: Yapar mısın

Tanrım, bu utanç verici. Orgazm olup olamayacağımı bile bilmiyorum. Nasıl bir şey isteyeceğim-

Ne yapardım?

Orgazm olmama yardım eder misin?

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Eminim telefonunu kapatıp kaçmaya hazırdır. Bahse girerim başka hiçbir kadın ona bunu sormamıştır çünkü daha önce orgazm olup olmadıklarını bile bilmiyorlar.

Hemen cevap vermiyor ve rahatlık alanımın çok dışında olduğum için son mesajı geri çekmeyi düşünüyorum, ama sonra kapım açılıyor ve Pacey kapıyı arkasından kapatarak içeri giriyor.

Zar zor aydınlatılmış odada ayakta duran Pacey'nin üzerinde ne kadar tahrik olduğunu belli eden bir çift atletik şorttan başka bir şey yok. Bana bakarken göğsü inip kalkıyor ve saçları bir gözünün üzerine dökülüyor. Ne istediği hiç belli olmuyor.

O beni istiyor.

Önümdeki görüntü cinsel.

Önümdeki adam istediğim her şey. İhtiyacım olan her şey.

Telefonumu komodinin üzerine koyup yatakta doğruluyorum, yorganın vücudumdan aşağı kaymasına izin veriyorum ve meme uçlarımın tişörtümün üzerinde çakıllı olduğunu görüyorum.

"Ayağa kalk," diyor.

Sesinin derin, talepkâr tonu beni yataktan kaldırdı, bir sonraki talimatını dinlemeye hazırım.

"Gömleğini çıkar."

İçime adrenalın pompalanıyor ve atletimin etek ucuna uzandığımda ellerim titriyor. Etek ucunu sıkıca kavriyorum ve yumuşak bir çekişle yukarı ve başımın üzerine getiriyorum, kumaşın elimden kaymasına ve yere düşmesine izin veriyorum. Pacey'nin gözlerinin içine bakacak cesareti bulduğumda, bakışlarımla buluşmuyor; onun yerine, elini ağzının üzerinde gezdirerek göğsümü içine çekiyor.

"Şort. Çık. Şimdi."

Başparmaklarımı şortumun bel bandına sokup aşağı doğru itiyorum. Ayak bileklerime geldiğinde, parmak uçlarımla çekiyorum ve Pacey'nin önünde iki örgülü saçımdan başka bir şey olmadan duruyorum.

Bacaklarımdan başlayarak, karnımdan göğüslerime doğru ilerliyor ve sonra yüzümle birleşiyor. Öne doğru bir adım atıyor ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Bir adım daha atıyorum ve ağzım kuruyor.

Bir kez daha ve onun da şortunu indirişini izliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve önümdeki güzel yontulmuş adamı içime çekmeye izin veriyorum. Güçlü göğsü, derin ve tahrik edici nefesleriyle itilip çekiliyor. Karın kasları gözlerim üzerlerindeyken kasılıyor ve ereksiyonu iki güçlü kalçasının arasında kalın bir şekilde oturarak beni baştan çıkarıyor. Dokunmam için yalvarıyor.

İki adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bir elini kalçama götürüp yavaşça belime, oradan da göğsümün alt tarafına doğru çekerken tenim heyecanla karıncalanıyor. Başparmağı sert meme ucumun üzerinde gezinirken keskin bir nefes alıyorum. İçimde bir uyarılma dalgası zonkluyor ve bacaklarımın arasında birikiyor, gümbürdüyor, içimdeki her hissi artırıyor.

Kalp atışlarımı boğazımın dibinde hissedebiliyorum. İhtiyacımı dilimin ucunda tadabiliyorum.

Göğsümün her inip kalkışında muhtaç nefesimi duyabiliyorum.

Pacey meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlarken, "Bu vücut tapılmayı hak ediyor," diyor. "Bana ne istediğini söyle, Winnie."

"Sen," diye cevap veriyorum, o kadar hızlı ki neredeyse utanç verici.

Diğer eli iç bacağıma düşüyor ve parmağı yarığım boyunca kayarak uyarıldığımı hissedene kadar yukarı doğru sürükleniyor.

Parmağını ağzına götürüp uzun parmağı emmeden hemen önce, "Bu çok açık," diyor.

Sikeyim. Ben.

"Ama benden ne yapmamı istiyorsun?"

Başımı sallarken içimi güvensizlik kaplıyor. "I . . . Gerçekten bilmiyorum. Pek bir şey yapmadım."

Gözleri yumuşuyor ve daha da yaklaşıyor. "Şu anda bana en çok nerede ihtiyacın var?" İki elini göğüslerime götürüyor ve meme uçlarımla oynuyor, onları yuvarlıyor, alay ediyor. Bacaklarım altımda titriyor. Boğazımın derinliklerinden bir inilti çıkarıyorum. "Göğüslerine dikkat etmemi, sadece onlarla oynayarak seni boşaltmamı ister misin?"

Bunu yapabilir mi?

"Oh Tanrım," diyorum, o anda meme uçlarımı çimdikleyerek içime bir zevk şimşegi gönderiyor.

Bıraktıktan sonra ellerini yanaklarıma götürüyor ve ağzını benimkine doğru indiriyor. Dudakları dudaklarımla buluşmadan hemen önce fısıldıyor, "Yoksa

uyarılmanın bacaklarından aşağı damladığını hissedene kadar dilimle ağzını sikeyim mi?"

Ağzı üzerime iniyor ve beni yatağa indirirken onu kavıyorum, böylece vücudum tamamen şiltenin üzerine yayılıyor. İri vücudu benimkinin üzerinde geziniyor, ereksiyonu çıplak tenime sürtünüyor.

Ağzını geri çektiğinde, parmaklarını göğüslerimde, karnımda ve kasık kemiğimin tepesinde gezdirerek vücudumda aşağı doğru hareket ediyor. "Yoksa klitorisinle oynamamı mı istiyorsun?"

İki parmağıyla beni ayırmadan önce keskin bir nefes almak için zar zor yeterli zamanım var ve diğer eliyle başparmağını klitorisimin üzerinde hareket ettiriyor.

"Siktir," diyorum elimi gözlerime götürerek. "Bu ... Tanrım." "Mmm . . . Sanırım beni tam burada istiyorsun, değil mi Winnie?" Onun Ağzı aşağı iniyor ve meme uçlarımı çekiyor, sonra boynumdan ağzıma doğru ilerliyor, burada dili içeri girmeyi talep ediyor ve sonra baştan çıkarıcı dilini boynumun sütunundan aşağı ve göğüslerime bir kez daha sürüklüyor. "Bu iyi hissettiriyor ama dikkatimi klitorisine vermemi istiyorsun, değil mi?"

Bacaklarım onun için daha da genişlerken "Evet," diye nefes alıyorum.

"Mmm, bunu sevdim," diyor. "Daha fazlasını isteyen açgözlü. Benim için daha da geniş açılabilir misin? Dizlerini göğsüne doğru çekebilir misin?"

"Elbette," diye cevap veriyorum, kendimi daha önce hiç olmadığı kadar açıkta hissederek. Dizlerimi kavıyorum ve Pacey'ye baktığımda, bana bakarken dudaklarını ıslattığını görüyorum.

"Çok güzel." Ve sonra başını bacaklarımın arasına indiriyor.

"Pacey, ben asla... bu-"

"Şşş." Ağzını klitorisime götürüyor ve bir süre orada duruyor. "İnanılmaz." Dili dışarı çıkıyor ve klitorisimle birleşiyor.

Bir anda vücudumdaki her kasın bacaklarımın arasındaki merkeze doğru çekildiğini hissediyorum. O kadar çılgınca erotik bir his ki, tekrar okşarken nefes almayı unutuyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

"Aman Tanrım, Pacey," diye inliyorum.

"Tadın olağanüstü," diye fısıldıyor dilini tekrar tekrar klitorisime sürmeden önce. "Bütün günümü burada geçirebilirim."

Bacaklarımı itiyor, ağzını üzerimde gezdirirken onları oldukları yerde tutmama yardım ediyor. Kıvırıyor, döndürüyor, diliyle dans ediyor. Kaslarım çekiliyor,

Sinirlerim gerildi.

İçimde bir his oluşuyor, midemin çukurunda çiçek açıyor ve sonra uzuvlarıma vuruyor. Bu karıncalanma, süzülme, zahmetsiz his, tüm odağımı etrafımdaki her şeyden uzaklaştırıp Pacey'nin ne yaptığına odaklamak dışında tam olarak açıklayamadığım bir his.

Duvarlar kapanmaya başlıyor, oda kararıyor ve pelvisim yalvarıyor
-Zevk arttıkça daha fazlası için çığlık atıyor.

İçimde yuvarlanıyor.

Zonkluyor.

Zonklama.

Davul.

Dili gittikçe daha fazla çekiyor.

Vücudum uyuşuyor.

"Pacey, aman Tanrım. Oh . . . oh Tanrım!" Çığlık atıyorum. Sesim yüksek, inlemelerim duvarlarda yankılanıyor, ama çok güçlü, çok tüketiyor.

Dilini.

Oh . . . lanet

olsun.

Beyaz bir zevk içime işliyor, sırtımı eğmeye zorluyor. Bacaklarım ellerimden kayıyor, ama Pacey ben boşalırken onları sabit tutuyor.

Sert boşalıyorum.

Orgazmımı ortaya çıkarırken amım onun diline çarpıyor.

"Pacey ... oh benim Tanrım," diyorum doruk noktamın gürültüsü azalırken nefes nefese.

Klitorisimi öpüyor ve sonra yavaşça ve dikkatlice bacaklarımı yatağa indiriyor.

Nefesimi tutmaya çalışırken iki kolumu da başımın üzerine koyuyorum. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Açıkçası hiç orgazm olmamıştım. Bunca yıldır. Aman Tanrım. Bu hayatımın en inanılmaz hissiydi. Her yerim çok hassas. İnanılmaz hissediyorum.

Boğuk. Ateşli.

Ve Josh bana bunu hiç vermediği için biraz kızgınım.

Dudakları sıcak tenime, karnıma, göğüslerime öpücükler konduruyor ve sonra ağzımda geziniyor. Samimi bir şekilde eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?" diye soruyor. "Çok güzel." Dudaklarını çenemde, boynumda ve sonra göğüslerimde gezdiriyor.

"Bu memeler

ağzıma ait." Sağ göğsümü kavıyor ve meme ucumu emiyor. Elim saçlarına giderken göğsüm yatağın üzerinde yükseliyor. O göğüslerimle dalga geçip oynarken parmaklarım uzun, dalgalı bukleler arasında geziniyor.

Benim zevkime odaklanmaya devam ederken kaya gibi sert boyu bacağıma sürtünüyor. Acı verecek kadar sertleşmiş olmalı ama kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenmek yerine bana odaklanıyor. Bana kendimi kraliçe gibi hissettiriyor. Kendi orgazmının, kendi ihtiyaçlarının peşinden koşmak yerine benim zevkimi aramama izin veriyor.

"Pacey," diye iç geçiriyorum, o diğer göğsüme doğru ilerlerken bedenim yatağın içinde eriyor. "Beni çok iyi hissettiriyorsun." Parmaklarım ereksiyonunun ucuyla birleşene kadar boştaki elimi göğsünden aşağı ve karnının yanından geçiriyorum. Dudaklarından derin bir tıslama çıkıyor ve başını bir saniyeliğine göğsüme indiriyor.

"Winnie, bunu yapamazsın."

Parmaklarımı başının üzerinde gezdiriyorum. Bu çok hafif bir dokunuş, ama ağır bir etkisi var gibi görünüyor, çünkü kalçaları elime doğru itiliyor, siki taş gibi, teni kadife gibi.

"Winnie. . . cehennem." Tekrar itiyor ve ben hızla onun sikinin elimdeki hissine bağımlı hale geliyorum, kendi doruk noktasını arıyor.

"Seni istiyorum, Pacey."

Gözlerimin içine bakabilmek için ayağa kalktı. "Seni becermek istiyorum, hem de çok, ama önce ihtiyacın olanı aldığından emin olmak istiyorum."

"Sen yaptın. Yaptım. Ve şimdi, tek ihtiyacım olan şey sensin, içimde."

Ve duyması gereken tek şey bu gibi görünüyor, çünkü geri çekiliyor, yerdeki şortuna uzanıyor ve bir şerit prezervatif çıkarıyor.

Varsayımına şakacı bir kaş kaldırıyorum.

Bana sırtlıyor. "Bu gece sadece bir kez sikilmeyi planlama, Winnie. O tatlı amcığın içine girdiğimde duramayacağımı biliyorum." Paketlerden birini yırtıp açıyor ve göz temasını sürdürürken dişlerini dudağına geçirerek prezervatifi boyunun üzerinde kaydırıyor. Elini tabanına koyuyor ve sıkıyor. Karnı çukurlaşırken göğsü kasılıyor. Vücudu geriliyor -kollarındaki kaslar, boynundaki damarlar, sikiindeki ihtiyaç. Hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim.

"Güzel karnının üzerine, şimdi."

Ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor ama anladığımda karnıma doğru dönüyorum ve arkamdan yaklaştığını hissediyorum.

"İşte bu kadar." Elini kıcımda gezdiriyor. "Çok güzel, Winnie. Bunu biliyor musun? Sen çok iyisin. Vücudunu, şeklini, kıvrımlarını arzuluyorum. Tam benim tipimsin ve senin içine girmek için bu kadar uzun süre beklemem çok acı verici." Elini sırtımda gezdiriyor ve başımı yavaşça yatağa doğru itiyor. "Aynen böyle." Kıcıımı havaya kaldırıyor ve karnımın altına birkaç yastık koyuyor. "Rahat mısın?"

"Evet," diye ağır ağır nefes alıyorum, beklenti beni sarsıyor.

"Güzel." Ellerini kık yanaklarıma götürüyor ve onları açıyor. "Bu mükemmel küçük delik." Başparmağı üzerinden geçiyor. "Kahretsin, onunla eğlenmek istiyorum." Uyarılma içime işliyor. "Ama bu başka bir gün için." Eli sikine gidiyor olmalı çünkü bir sonraki hissettiğim şey, kaygan amıma sürtünen çevresi. "Tanrım, çok ıslaksın Winnie. Seni tahrik ettiğimi söyle."

"Çok fazla, Pacey. Seni istiyorum. İçimde. Her şeyden çok."

"Duymak istediğim bu, ama bunun için yalvarmana ihtiyacım var." "Pacey."

Eli kıcıma değiyor ve leğen kemiğim yukarı doğru eğilirken ve bacaklarımdan arasında uyarılma havuzları oluşurken boğuk bir çığlık atıyorum.

"Kutsal. Kahretsin." Ellerimi yatağa dayadım.

Sikiyle amımı tekrar test ediyor ve ondan tatmin olmuş bir ses çıktığını duyuyorum. "Kirli seviyorsun, Winnie." Kıcıımı tekrar tokatlıyor ve dudaklarımdan uzun, acı dolu bir inilti dökülüyor. "İşte bu, bebeğim. Sikime karşı zonkladığımı hissedebiliyorum. Ne kadar yakınsın?"

Sertçe yutkunuyorum, cevap veremiyorum. Kıcıma bir tokat daha attı.

Zevk kemiklerimde titreşiyor.

"Siktir, Pacey." Yorganı kavradım. "Kapat."

Eli acıyı yumuşatıyor ve zihinsel olarak tekrar yapması için ona yalvarıyorum. Ne zaman bir erkeğin bana şaplak atması için zihinsel olarak yalvardım? Asla. Bu yeni bir şey. Heyecan verici. Ve çok daha fazlasını istiyorum.

"Bu amcığa ihtiyacım var," diyor Pacey başparmağı giriş yerimde gezinirken. "Gerçekten çok ihtiyacım var."

"O zaman al," diyorum, siki yarığımdan aşağı yukarı kayarken. İnliyor ve sonra kendini bir inç içeri itiyor.

"Oh, Tanrım," diyorum derin bir nefes alırken. Eli tekrar kıcıma değiyor, beni hazırlıksız yakalıyor ve aynı anda daha derine kayıyor

zaman. Vahşı bir inilti çıkardım. Onun etrafında kenetleniyorum ve o da bir inilti çıkarıyor. "Pacey, boşalacağım. Tam oradayım."

"Henüz değil. Beni anlıyor musun?" Bir santim daha ilerliyor. "Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın." Başparmağı göt deliğime sürtünüyor ve ben tekrar onun etrafında kenetleniyorum.

"Bundan hoşlanıyorsun. Sikimi orada istiyorsun, değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum, çünkü parmağının orada olduğu düşüncesi bile beni tahrik ediyor. "Bunun için zamanımız var, bebeğim."

Elini sol kış yanağımda gezdiriyor ve sonra geri çekilip bir tokat daha indiriyor.

"Oh, kahretsin," diye inliyorum, amım onun etrafında sıkıca kenetleniyor. "Evet, Winnie."

"Pacey," diye ağlıyorum. "Bu çok iyi. Dayanamıyorum."

Hala arkamda duruyor. "Winnie. Hemen şimdi çekileceğim. Sakın gelme. Beni duyuyor musun?"

Yanağımı ısıriyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, Pacey'nin içimde kayarken ne kadar lezzetli hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyorum. Uzun, kalın, emredici. Kışımı ellerinin arasına almış, içeriye doğru yönlendiriyor, istediğini alıyor ama aynı zamanda bana ihtiyacım olan her şeyi veriyor.

"Kahretsin, dayanamıyorum," diyor ve sikini içime sonuna kadar sokuyor, varlığından haberdar olmadığım bir noktama çarpıyor. İçimde spazmlar patlak veriyor ve ben onları savuşturmak için derin nefesler almaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

"Pacey ..."

Kalçalarını bana doğru pompalamadan hemen önce yatıştırıcı bir şekilde "Biliyorum bebeğim," diyor. Bu konuda yavaş değil. Talepkâr. İticiliği beni ileri doğru sallıyor ve leğen kemiğime doğru bir sarsıntı gönderiyor.

Acımasız.

Güçlü.

Tüketiyoru

m.

İçime pompalıyor, itiş üstüne itiş, beni daha da kenara itiyor, burada sallanıyorum ama asla düşmüyorum.

"Amin çok sıkı, çok mükemmel. Kahretsin, Winnie."

Parmakları tenimi kazıyor. Nefesi benimkiyle eşleşiyor, hava arıyor. Bacaklarının sesi, benimkilere çarpıyor, tekrar ve tekrar - çok erotik, çok elektrikselsel olarak şarj oluyor.

"Kahretsin, çok yaklaştım,"

diye inliyor. "Tam
oradayım," diyorum.

Ve sonra elinin kıcıma çarpması beni şiddetle sikinin üzerine boşalttı.

Vücudum kasılırken "Tanrım, Pacey," diye bağıyorum. İçimdeki her şey merkeze doğru çekiliyor ve tamamen bayılıyorum. İnlediğini duyuyorum. Aleti şişiyor, etrafında kasılıyorum ve sonra bana tutunup boşalırken göğsü sırtıma bastırıyor.

"Siktir. . . siktir," diye bağıyor yanlarımı sıkıca kavrarken. "Kahretsin, Winnie." Nefes alış veriş yavaşlayınca durgunlaşıyor ve yavaşça bana yaslanıyor, ikimiz de bedenlerimiz toparlanırken kıpırdamadan öylece yatıyoruz.

Omzuma küçük öpücükler kondururken dudakları sırtıma konuyor.

"İyi misin? . iyi misin?" diye soruyor, hala nefessiz.

Yatağa doğru gülümsüyorum. "İyiden de öte."

Omzuma ve yanağıma hafifçe bir öpücük daha konduruyor. "Bırak da temizleneyim. Hemen döneceğim." Üzerimden kalkarken elini sırtımdan aşağıya, kıcıma doğru sürüklüyor ve çok ama çok hafif bir şaplak atıyor.

Yorgana karşı kıkırdıyorum ve sonra tamamen tatmin olmuş bir şekilde öylece uzanıyorum.

Demek seks bu.

Hayır. Seksin böyle hissettirmesi gerekir. *İki orgazmla*. İki. Orgazm. Şimdi neyi kaçırdığımı *biliyorum*. Yıllardır. Josh ile ve Josh olmadan.

Birkaç dakika sonra Pacey geri geldi. Yataktan kalkmama yardım ediyor ve ben de işimi halletmek için hızla banyoya gidiyorum, ışığı açmakla uğraşmıyorum. Bunun yerine, Pacey'nin gitmek için giyinip giyinmediğini görmek için gergin bir şekilde yatak odasına geri dönüyorum, ama onu yatakta yatarken bulduğumda, yorganını geri çekmiş, beni bekliyor, başım dönüyor.

"O tatlı kıcını buraya getir."

Normalde etrafta çıplak dolaşan biri değilimdir. Seksten sonra normalde yataktan sıvışır ve banyoya gitmeden önce üzerimi örterdim. Pijamalarımı giyer ve geceyi bitirirdim. Hiçbir şey giymeden odanın diğer ucuna geçmek benim için yeni bir şey ama kendimi hiç bu kadar özgüvenli hissetmemiştim. Ve hepsi yatakta beni bekleyen adam yüzünden.

Yorganın altına, onun yanına kayıyorum. Kolu omuzlarıma dolanıyor ve beni kendine çekerken eli çıplak kıcıma iniyor. Başımı yukarı doğru eğiyorum ve o da tam zamanında bana bakıyor. Eğiliyor ve dudaklarıma tatlı, nazik bir öpücük konduruyor. Geri çekilmeye çalıştığımda

Elini çeneme götürüyor ve başparmağıyla çenemi yukarı kaldırarak ona daha fazla erişim sağlıyor. Vücudumu ele alışındaki baskın tavırla, dokunuşunun içinde eriyorum.

Burnuma bir öpücük kondurana kadar öpücükleri yavaşlıyor ve göğsüne sarılıyorum.

"O dudaklarla daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Ne zaman istersen al," diye cevap veriyorum.

"Yarınki uçuşumu iptal ettim" derken parmağıyla arkamda küçük daireler çiziyor.

"Ne?" Gözlerinin içine bakmak için doğruldum. "Pacey, doktora görünmen gerek."

"Öpeceğim." Beni iffetle öpüyor. "Ama amcanı ziyaret ettikten sonra seninle Vancouver'a gelebileceğimi düşündüm."

"Pacey-"

"Beni dinle." Gözlerinin içine bakabilmek için yana kayıyor. "Sabah ilk iş doktoru görsem de ertesi gün görsem de fark etmez, yeter ki oraya gideyim. Amcanı gördükten sonra da yanında olmak istiyorum, sen yanında olmama ihtiyacın olmadığını düşünsen bile. Kolay olmayacağını biliyorum ve yalnız, tek başına, üzgün ya da mutsuz olduğunu bilmektense orada olup elini tutmayı tercih ederim." Başını iki yana sallıyor. "Bunu midem kaldırmaz."

"Sonra seninle Vancouver'a gelmemi ister misin?"

"Evet, eğer istersen birkaç gün benimle kalabilirsin." Gözlerindeki umut beni mahvediyor. "Sana etrafı gezdirebilirim." Sesi savunmasız, sanki cevabımdan tedirgin olmuş gibi.

"Bu biraz büyük bir istek. Seninle kalmamı istediğine emin misin?"

Kıkırdıyor. "Odana gelmeden önce benimle kalmanı istedim. Az önce yaptıklarımızdan sonra başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

Vücudum da aynı şeyi düşünüyor - az önce bana yaşattığı iki orgazmdan sonra fazla seçeneğim olduğundan emin değilim.

Parmağımın ucunu dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Biliyor musun, seksin hiç böyle olabileceğini düşünmemiştim. Bu kadar tüketici ve cinsel. Sana doyabileceğimi sanmıyordum."

"Yeterince alamadığıma eminim." Dudaklarımı usulca öpüyor. "Ve daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım, Winnie."

Utangaç bir şekilde soruyorum, "Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi? Yani, muhtemelen benden daha tecrübeli olduğunu biliyorum, o yüzden emin olamadım-"

"Böyle bir konuda yalan söylemem. Senin amın sihirli."

Gülüyorum. "Belki de tüm o şaplaklar yüzündendir... amımın seks görgü kuralları konusunda iyi bir derse ihtiyacı vardı."

"Hayır, ne yaptığını çok iyi biliyordun ve beni istediğimden çok daha erken boşalttın."

"Bundan daha uzun sürmesini mi istiyordun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet. Bebeğim" -bana bakıyor ve Tanrım, bu küçük takma adı seviyorum- "dar amına ne kadar uzun süre girebilirim o kadar iyi. İçinde olmanın nasıl bir his olduğunu tahmin bile edemezsin, sanki amın benim için yaratılmış gibi."

Yanaklarım alev alıyor.

"Ama o kadar iyi olduğu için devam etme şansım yoktu." Yüzünün yan tarafını kaşıyor. "Biraz utanç verici."

"Belki bir dahaki sefere daha çok çabalarsın, o zaman," diye takılıyorum. Ve alay ediyorum. Daha önce sadece Josh'la birlikte oldum ve o da hiçbir zaman Pacey kadar uzun sürmedi. Ve Pacey *bunun* utanç verici olduğunu düşünüyordu.

"Bacaklarımı tekrar hissetmeye başladığımda, yapacağım." Tekrar yastığa yerleşti ve bana sıkıca sarıldı. "Kahretsin Winnie, dünyamı sarstın."

Ben de onun için aynı şeyi söyleyebilirim.

On Dokuzuncu Bölüm

PACEY

Duş suyu sırtımdan fışkırırken, "Selam güzelim," diyorum.

Çıplak ve yataktan yeni kalkmış olan Winnie benimle birlikte duşa giriyor ve ellerini göğsüme bastırıyor. Saçları tamamen dağılmıştı. Gece boyunca bir ara örgülerini çıkardı ve ben de onu tekrar arkadan becerirken parmaklarımı saçlarında gezdirip çekiştirdim.

Tüm zamanların yeni favori pozisyonu.

Mükemmel bir kıcı var ve tek yapmak istediğim ona tekrar tekrar girerken ona bakmak.

Lanet olsun, neredeyse boşalmaya hazırken inlemesi beni deli ediyor. Amından hiç bahsetmeyeyim bile. Sihirli olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Josh her ne yapıyorsa, sahip olduklarının kıymetini bilmekle ilgili lanet bir ders alması gerekiyor. Artık Winnie'ye sahibim, onu kaybetmemin imkanı yok.

Parmakları göğüs kıllarımla oynarken tek kelime etmeden eğilip göğsümü öpüyor.

Dün gece onu üç kez becerdim ama yetmedi. Ve onu benimle duşa görünce, çıplak göğüslerinden aşağı su damlaları süzülüyor ... evet, şimdiden sertleştim ve o da bunu biliyor. Bana sırtıyor ve eli sikimin üzerine düşüyor.

"Tanrım, evet," diye mırıldanıyorum o boyumu okşarken. "Nasıl tekrar sertleşebilirsin?"

"Duşuma girdiğinde nasıl olmayabilirim?" Dizlerinin üzerine çöküp ellerini kalçalarımın koyduğunda tıslayarak emiyorum. "Siktir ya da çıplakken."

Ellerini içeri doğru hareket ettiriyor ve sonra dilinin düz kısmını sikimin alt tarafına bastırırken saçlarını yana doğru itiyor.

Bu henüz yapmadığımız ve tamamen ilgilendiğim bir şey. Beni tatmak istediğini söyleyip duruyordu, beni ağzında istiyordu ama ben onun amına tekrar tekrar ihtiyaç duyarken kendime bu zevki veremezdim. Bundan da öte, onu memnun etmek istiyordum. Ben bencil bir aşık değilim ve hiçbir zaman da olmadım ama Winnie'nin seks sırasında tatmin edilmeyi ne kadar hak ettiğini bilmesini istedim. Bana göre her şekilde *önce o gelmeli*. Ben de bunun olmasını sağladım.

Görünüşe göre şu anda farklı planları var.

Ağzını ucuma kadar getirip kenarından emerken bir elimi fayanslı duvara dayıyorum ve orada kalıyor, büküyor, emiyor, diliyle yalıyor. Hareketleri beni taş gibi sertleştiriyor ve o gizemli gözleriyle bana bakışı, dölümün her son damlasını yutmasını izleyebilmek için ağzının içine şiddetle boşalmak istememe neden oluyor.

"Çok güzel amına koyayım," diye mırıldanırken sikimi ağzına daha fazla sokmaya çalışıyorum ama o buna izin vermiyor. Bunun yerine, ağzını çıkarıyor ve elini bacaklarımın arasına sokuyor, burada taşaklarımı tutuyor ve avucunun içinde yuvarlıyor.

"Cehennem . . . " Başım öne düşüyor ve bacaklarımı daha geniş açarak ona daha fazla erişim izni veriyorum. Eli taşaklarımın nazıkçe oynuyor, ileri geri, daha uzağa ... ve daha uzağa hareket ediyor.

Arka tarafıma tehlikeli bir şekilde yaklaşırken sikim sallanıyor. Bacaklarımı daha da açarak onu cesaretlendiriyorum.

Ağzını tekrar sikime götürüp bu sefer beni daha derinden emdiğinde hayal kırıklığına uğruyorum, ama eli taşaklarımı asla bırakmıyor. Boğazının arkasına gelene kadar ağzı daha da derine gidiyor.

"Evet, bebeğim."

Daha geniş açıyor ve boğazının arkasına sürekli vurana kadar beni daha da derine alıyor. Öğürmüyor, irkilmiyor bile, ben içeri itiyorum ve o da beni alıyor.

Ben gidiciyim.

Bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok-

"Ahh, fu-uck," diye bağıyorum, eli arka tarafıma kayıyor ve parmağı dar deliğime giriyor. Taşaklarım gerilirken yumruğumu duvara vuruyorum.

Parmağını daha da içeri bastırıyor ve ben neler olup bittiğine dair tüm duygularımı kaybediyorum. Ben nefes nefese kalana, yalvarana ve kabarana kadar parmağı durmuyor.

Sonra beni tekrar boğazının arkasına kadar alıyor ve sertçe emiyor.

Parmağını içeri bastırıyor.

"Siktir! Sik beni," diye bağıyorum, sikim şişiyor ve ağzına, boğazına boşalıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki düşmemek için düşün her iki duvarına da dayanmak zorunda kalıyorum. Sikim ağzında nabız gibi atıyor, benden son damlasına kadar çekerken dölleri hala akıyor.

Sikim nihayet durduğunda duvara yaslanıyorum. Ayağa kalkıyor ve göğsüme bir öpücük konduruyor, sonra hızla durulanıp duştan çıkıyor. Ayakta duramıyorum, suyu kapatıyorum ve nefesimi tutarken yavaşça yere çöküyorum, sikim bacağımin üzerinde ağırlaşıyor.

Yüzümde tatmin olmuş bir gülümseme, havluyla uzaklaşırken ona bakıyorum. "Bu da neydi böyle?" diye soruyorum.

Sırıttırıyor. "Alacağın en iyi sakso." Göz kırptırıyor ve kalçalarını sallayarak banyodan çıkıyor.

Evet, haklı. Eller aşağı, şimdiye kadar aldığım en iyi oral seks. Sanırım bunu aşabilecek tek kişi o.



Elimde kahvaltı tabağımla yerime oturduğumda masa sessizdi. Sandalyemde kaykılıp çatalımı elime aldığımda tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Winnie eşyalarını topluyor ve kendine biraz zaman ayırıyor. Görünüşe göre, onu banyo tezgahına fırlattıktan ve üzerine indikten sonra buna ihtiyacı vardı. Onu aynaya yasladım, bacaklarını tekrar göğsüne doğru çektim ve doruk noktasına ulaşana kadar klitorisiyle oynadım. Hâlâ iniltisini duyabiliyor ve dilimde uyarılmışlığının tadını alabiliyorum.

Gürültülü olduğumuzdan şüphe yok.

Evin diğerk ucunda olsalar bile çocukların bizi duyduğuna şüphe yok. Yumruğumun fayans duvara çarpması bile tek başına yeterli bir kanıttı.

Ama bir parça yumurtayı bıçaklayıp ağzıma atarken onların bakışlarını görmezden gelmeyi seçiyorum.

Taters sessizliği bozarak, "Biliyor musun, bu sabah garip bir ses duydum," diyor.

Evet, işte geliyor.

"Kızgınlık dönemindeki bir eşek gibi," diye devam ediyor.

"Evet, bunu ben de duydum," diye ekliyor Posey. "Bir heeeeee-haaaaaawww, hehehe-hahaha gibi."

Sesim öyle çıkmadı.

"Biliyor musun, ben daha çok gagası kapıya sıkışmış bir ördek gibi düşünmüştüm." Hornsby masayı tokatlarken korkunç bir ördek taklidi yapar.

Çocuklar onu gösterip başlarını sallarlar.

"Evet, bu daha doğru," diyor Posey. "Ördek tam isabet."

Başını öne eğmiş ama yüzünde bir sırıtma olan Holmes'a bakıyorum. Bizimle aynı kanatta olduğu için gürültünün en büyük kısmını onun çektiğine şüphe yok.

"Arka bahçede ördek var mı diye baktım," diye devam ediyor Hornsby, "ama bir şey bulamadım. Söylesene . . . Lawes, bu sabah bir ördek sesi duydun mu?"

Gözlerimi tabağımdan ayırmadan başımı sallıyorum. "Hayır."

"Komik, çünkü sesler evin senin tarafından geliyor gibiydi. Holmes, odanda ördek var mı?"

"Hayır, ama bir noktada bir eşek hatırlıyorum." Hayır, Holmes da değil.

"Bir keresinde otelde bir eşek-ördek sesi duyduğumu hatırlıyorum. İki yıl önceydi. Siz hatırlıyor musunuz?" Taters soruyor.

Hornsby parmaklarını şıklatır. "Bunu hatırlıyorum. Duvarlara vuruyordu. Otel güvenliği çağrıldı." Görünüşe göre duvarlara vurmayı seviyorum. Şimdiye kadar kendim hakkında bunu gerçekten bilmiyordum.

"Hey, şu eşek-ördek ne kadar da güzel çıktı değil mi?"-tüm gözleri üzerimde

-"Arkadaşımız Pacey Lawes?" Posey soruyor.

Bunun sonunun gelmeyeceğini bildiğim için sandalyemde arkama yaslanıyorum ve "Bu konuda konuşmayacağım. Winnie bundan daha fazla saygıyı hak ediyor."

"Hı-hı," diyor Hornsby. "Gitmeden önce vedalaşacak mısınız?"

"Uçuşumu iptal ettim."

Çocuklar bana odaklandığında tüm şakalar pencereden uçup gidiyor.

"Ne?" Taters sorar. "Doktor seni bekliyor. Neden iptal ettin ki? Eğer kız için olduğunu söylersen, seni öldürürüm."

"Winnie için," diyorum ve devam etmeye çalışıyorum ama Taters çatalını masaya vuruyor.

"Onu bir haftadır tanıyorsun. Lanet bir hafta. Ve sen gidiyorsun _"

"Hâlâ gidiyorum," diyorum sert bir ses tonuyla. "Ama bugün Winnie Hiç tanımadığı bir amcayla yüzleşiyor ve sonra eve dönüyor. Onun yanında olmak istedim. Ondan beni Vancouver'a götürmesini istedim."

Odadaki gerginlik az da olsa azalıyor. "Vancouver'a ne zaman gidiyorsun?" Hornsby sorar.

"Amcasında işimiz bittikten hemen sonra." Yumurtaları çatalladım ve "Söz veriyorum, kontrole gideceğim" dedim.

"Ne zaman?" Taters soruyor, hâlâ kızgın görünüyor.

"Yarın. Doktorla ayarladım bile. Yarın öğleden sonra saat üçte onunla bir randevum var."

"Onu arayıp sorabilir miyiz?" Posey soruyor.

"Buyurun. Seni de irtibat noktam yapmamı ister misin?"

Hornsby, "Bu çok makbule geçer," diyor. "Tüm tıbbi kayıtların kopyalarını da istiyoruz."

"Peki," diyorum kolayca. "Seni sırtımdan atmak için ne istersen yaparım."

Çocuklar birbirlerine bakarlar ve Posey şöyle der: "Bütün bu olanları kabullenmesinden hoşlanmıyorum. Bu beni huzursuz ediyor."

"Ben de," diye katılıyor Hornsby. "Sence dün gece biraz aldığı için mi?"

"Ve bu sabah," diyor Holmes portakal suyundan bir yudum almadan önce.

"Sanırım orgazmlar rahatlamasına yardımcı oldu." Posey daha sessiz konuşuyor. "Orgazmlar yardımcı olduysa iki kez göz kırpın. Eğer nasıl çıkacağını bilmediğin bir tür cinsel trans halindeysen bir kez göz kırp."

"Tanrım," diye mırıldandım.

Hornsby parmağıyla beni göstererek, "Bir kez göz kırptı." dedi.

Winnie ana yaşam alanına girdiğinde yumurtalarımın geri kalanını ağzıma tıktırıyorum. Yeni duş almış, saçları örülmüş ve sarı güneş elbisesinin içinde çok seksi görünüyor. Herkesin ona baktığını fark edip yavaşlayarak durduğunda odayı sessizlik kaplıyor.

Hemen yanakları pembeleşti. Kahretsin, utanıyor. "Pacey sana ne olduğunu anlattı mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye neredeyse bağıracaktım. Kahretsin, sınıfsız bir soyunma odası konuşmasının parçası olduğunu düşünmesini istemiyorum. "Onlar-"

"Bize bir bok söylemedi," diyor Taters, araya girerek. "Size çok saygı duyduğunu ve bir şey söylemeyeceğini söyledi. Ama biz gözlerindeki ışıltılı bakıştan anladık." Taters sırtımı sıvazlıyor ve sandalyesinden kalkıyor. "Bu çocuk senden hoşlanıyor. . çok seviyor." Tabağını mutfığa götürdü ve lavaboya koydu. Taters odasına gitmeden önce, "Yarın güncellemeleri bekliyorum" diye ekliyor. Ve sonra ayrılır.

"Pacey'yi de duyduk. Orgazm hırıltısı çok net," diyor Hornsby, tabağıyla birlikte masadan kalkarken. "Bu sefer ona eliyle vermediğine sevindim."

Tam bir sık kafalı.

Tabağını lavaboya bırakıyor ve odasına gidiyor.

Stephan, Winnie'ye "Senin için vegan waffle'larım var," diyor ve bir tabağı onun için adaya doğru kaydırıyor.

"Teşekkür ederim," diye utangaç bir şekilde cevap veriyor. Tabağı masaya getirip yanına oturuyor. Oturduğunda masanın altından uzanıp elimi kalçasına koyuyorum ve her şeyin yolunda olduğunu ona bildiriyorum.

"Bugün dışarı mı çıkıyorsun?" Posey soruyor.

Winnie waffle'ını keserken, "Evet, zamanı geldi diye düşündüm," diyor. "Seni tekrar görecek miyiz?"

Winnie başını kaldırdı ama cevap veremedi bacağına sıktım ve "Evet dostum. Winnie artık benim kızım. Onu çok sık göreceksin."

Posey'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve "Harika. Vancouver'da görüşürüz."

"Evet," diye cevap veriyorum, umarım onun için acele etmiyorumdur.

"Güzel," der Posey. Sonra o ve Holmes masadaki yerlerini boşaltır, kahvaltılık tabaklarını lavaboya atarlar. Stephan'a teşekkür ederler ve odadan çıkmadan önce Posey arkasını dönüp Winnie'ye, "Hoşça kal demeden gitme," der.

Şimdi Winnie'yle yalnızım, dikkatimi tabağıma veriyorum ama Winnie bana dönüp bir bacağına diğerinin üzerine atıyor ve elimi bacağından çekip alıyor. Dirseğini masaya dayıyor ve eğiliyor.

"İlginç bir konuşmaydı." "Nasıl yani?"

Rahat davranarak soruyorum.

"Onlara beni Vancouver'da göreceklerini söylemişsin."

"Bu yanlış bir bilgi miydi?" Pastırmamı bitirirken ona soruyorum. "Onlar dönene kadar Vancouver'da olacağımı kim söyledi?"

"Eğer bununla bir ilgim varsa, olacaksın." Sesimi alçaltıyorum ve "Ve az önce o lezzetli amını yedikten sonra, senin de aynı şeyi isteyeceğini varsayıyorum" diyorum.

Omzunun üzerinden bakarken gözleri büyür. Stephan şimdi kulaklıklarını takmış, müzik dinliyor ve mutfağı temizliyor. "Pacey."

Kıkırdıyorum. "Hiçbir şey duymaz." Elimi tekrar kalçasında gezdiriyorum ve elimi kuzeye doğru hareket ettirdiğimde hafif bir nefes alıyor. "Ve bunu söylediğim için üzgünüm ama seni mutlu etmek, mutlu kalmanı sağlamak ve hiçbir yere gitmemeni sağlamak için kıcımlı yırtacağım'dan emin olabilirsin." Elimi çenesine götürüyorum. "Artık benimsin, Winnie." Bir şey söylemeyince, "Bu seni korkutuyor mu?" diye soruyorum.

"Biraz," diye yanıtlıyor. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Şu anda parlak ve yeni olabilirim, ama iki ay sonra nasıl olacağımı kim bilebilir?"

"Hâlâ çok güzelsin ve nefesimi kesiyorsun, işte böyle olacaksın." Winnie'nin onun ne kadar harika bir kadın olduğunu görmemesinden kesinlikle nefret ediyorum. Onunla hâlâ ilgileneceğimden şüphe duymasından. Bana zaman ayırdığı için çok şanslıyım. *Her şeyi yanlış anladığını anlamasına nasıl yardım edebilirim?* Dün gece odasından çıkmadan önce onu kaybetmekten çok korkuyordum. Eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Yatırım yaptığımı söylediğimde bana güven ve bunu sana kanıtlayacağım."

"Sen delisin." Başını sallıyor ve waffle'larına dönüyor.

"Neden?" diye soruyorum. "Ne istediğimi bildiğim için mi?"

Bana yan gözle bakıyor. "Çünkü senin aletini emdim ve şimdi kalp gözlerin var."

Başımı geriye atıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıp onu yanağından öpmeden önce gülüyorum. "Bebeğim, nefis ağzın sikimi emmeden önce kalp gözlerimle spor yapıyordum, sadece onları henüz görmedin çünkü hala korunuyordun. Ben klitorisini dişleyene kadar nihayet perdeyi kaldırdın ve tam önünde ne olduğunu gördün - sana aşık bir adam." Masadan kalkıyorum ve "Toplanmayı bitireceğim. Çantaların hazır mı?"

Birkaç kez göz kırptıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet, kapımın yanındalar." "Onları Minnie'ye koyacağım. Gitmeden önce istediğin bir şey var mı?" "Sanmıyorum." Beni incelerken başını yana eğiyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Gülümsüyor ve gömleğimi çekiştiriyor. "Sen iyi bir adamsın, Pacey Lawes." "Aptalca bir şey yaptığımda bunu hatırla, ki büyük ihtimalle olur."

Kıkırdıyor. "O an geldiğinde kullanmak üzere bir kenara koyacağım, çünkü bir kadın olarak o anın geleceğini biliyorum. Sadece bir zaman meselesi."

Dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyorum ve tabağımı Stephan'a götürüyorum, o da bana başıyla selam veriyor. Bavulumu hazırlamayı bitirmek için odama gidiyorum. Getirdiğim her şeyi yanıma almıyorum, sadece küçük bir çanta ve eğer beklenmedik bir nedenle kulübeye geri dönmezsem, çocuklara geri kalanını benim için hazırlatacağım ve çocuklardan birinin arabamı Vancouver'a geri götürmesini sağlayacağım.

Tuvalet malzemelerimi toplamayı bitirdiğimde, kapım çalındı. "İçeri gel" diyemeden kapı açılıyor ve Holmes kafasını içeri uzatıyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette," diye cevap veriyorum.

Kapıyı arkasından kapatıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya yaslanıyor.

Bir şey söylemeyince, "N'aber dostum?" diye sordum.

"Aramızın iyi olduğundan emin olmak istedim" derken pencereye doğru bakıyor. Ellerini ceplerine sokuyor. "Tehdidimden pişman değilim, çünkü Doktor'u göreceğin için mutluyum, ama haddimi aştığımı da biliyorum. Aramızda küslük olmasını istemiyorum."

"Koç'a söyleyeceğini söylediğinde sinirlendim mi? Evet, kızdım ama nereden geldiğini de anlıyorum ve bunu sana karşı kullanamam Holmes."

Dudaklarını ıslatıyor ve gözlerini yere dikerek şöyle diyor: "Holden'a karşı neleri farklı yapabileceğimi düşünmeden edemiyorum. Depresyonunun belirtilerini daha önce görseydim, yardım arasaydım, patenlerimi bir anlığına kenara bırakıp ona yardım etseydim, hâlâ burada olur muydu?"

"Dostum, o gece Holden'ın davranışlarıyla ilgili hiçbir şeyi kontrol edemezdin. Bu onun suçuydu."

"Ama merak etmekten kendimi alamıyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu yüzden sana tehdit savurdum, çünkü bunun gitmeni sağlayacağını, seni kontrol ettireceğini biliyordum. Cephaneliğimde kalan tek şey buydu."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin Halsey," diyorum, omuzlarında dünyanın yükünü görerek.

Ayaklarını yere vuruyor ve sessizce, "Sen benim kardeşimsin, Pacey" diyor. Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Başka birini kaybedemem."

"Biliyorum." Yaptıklarım Holmes'u bu kadar endişelendirdiği için suçluluk duyuyorum. "Bunu halledeceğim, söz veriyorum. Sadece korkuyorum, hepsi bu. Ne diyeceklerinden emin değilim ve henüz oynamayı bırakamıyorum."

"Ama yüzde yüz değilsin. Belki de bu korkunun bir sebebi vardır. Belki de seni koruyordur."

"Bu beni engelliyor." Ona doğru yaklaştım ve "Tıpkı senin bir başkasını kaybetme korkunun bizden başka biriyle yakınlaşmanı engellediği gibi" dedim.

"Lanet olası ruhumda başkaları için endişelenecek kadar yer yok," diyor Holmes, sesi çatlayarak. Göz temasından kaçınırken elini ağzının üzerinde gezdiriyor. "Bak, sadece aramızın iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Öyle olduğumuzu biliyorsun. Ben çocuklarıma karşı kin tutmam." "Güzel."

"Hey, Halsey" dediğimde kapıyı itti ve tutamağa uzandı.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Öyle mi?"

"Kardeşinin ölümünün geleceğini belirlemesine izin veremezsin. O bunu istemezdi."

"Eğer hayatındaki herkesi önemseseydi, o gece asla araba kullanmazdı." Ve Holmes kapımı çekerek açtı ve koridorda kayboldu.

İç çekerek yatağıma yığıldım. Hay sikeyim. Holmes'un yardıma ihtiyacı var, beklediğimden de fazla. Ve evet, inzivaya çekilmesini sağlıyor olabiliriz ama aynı zamanda onunla nasıl başa çıkacağımızı da bilmiyoruz. Nasıl yardım edeceğimizi bilmiyoruz, çünkü onunla ne zaman olanlar hakkında konuşsak, az önce yaptığı gibi öfkeleniyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Her seferinde bir sorun. Kafamda neler olup bittiğini anladığımda, çocukları bir araya getirip Holmes'a yardım etmek için bir plan yapacağım. Biz doktor ya da psikolog değiliz ama işimiz gereği her ikisinin de en iyilerine erişimimiz var. Ve belki de bunu bir kardeşe yardım etmek için kullanmanın zamanı gelmiştir.

Hornsby, Winnie'yi kucaklayarak, "Seninle ilgilendiğinden emin ol," dedi.

Holmes da dahil olmak üzere çocuklar garaj yolunda sıraya girmişler ve hepsi bana ve Winnie'ye veda ediyorlar ama daha çok Winnie'yi önemsiyor gibiler.

"Eğer yapmazsa ona da en az senin kadar bok atacağımdan emin olabilirsiniz." Hornsby güler ve onu sıkıca sarar. "Ona iyi öğrettik."

Posey öne çıkar ve kollarını açar. Winnie ona sarılır ve şöyle der: "Küçük çuk yuvamıza hoş bir sürpriz yaptınız. Bir dahaki sefere arkadaşlarınızı da getir."

Winnie çok gülüyor, ben de öyle.

Onun göğsüne vuruyor. "Katherine müsait. Sana bir şeyler ayarlayabilirim." "Paranoyak olan bu mu?" Posey yüzünü buruşturur.

"Evet."

Başını iki yana sallıyor. "Kendi başıma yeterince paranoyam var, başkasınınkini beslememe gerek yok. Ama eğer başka bekâr arkadaşların varsa, bana haber ver. Sanırım yuva kurmaya hazırım."

Hornsby göz kırparak, "Lawes'un kız kardeşi hâlâ bekâr," diyor.

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Lanet olası sınırların dışında ve bunu biliyorsun."

Holmes mesafesini korur ve Winnie'ye el sallar. "Kitap için teşekkürler, gerçekten çok hoşuma gitti."

Onun veda edişini izlemek garip ve rahatsız edici ama Winnie bunu iyi idare ediyor. "Bir şey değil. Hoşunuza gidebilecek başka şeyler de var. Senin için bir liste hazırlayacağım."

"Kulağa harika geliyor." O geri adım atar ve Taters bir adım öne çıkar.

Winnie'yi kucaklıyor ve "Başta sana karşı hıyar gibi davrandığım için özür dilerim. Sen çok havalısın."

Winnie de onu sıkıyor. "En iyi ev sahibesi olduğun için teşekkür ederim, Patates."

Taters gülüyor. "Birinin içine girdiğiniz peri masalına biraz meydan okuması gerekiyordu. Kötü adam olmak umurumda değil."

Onun yanağını okşar. "Zarif bir kötü adam. Ama artık arkadaş olabileceğimizi bildiğime göre, bana kızmaya hazır ol."

"Zaten sana kızgıyım." Sırıttıyor. "İyi şanslar ve bu adama cehennemi yaşat."

"Oh, yapacağım." Göz kırptıyor ve sonra arabasının sürücü tarafına doğru yürüyor. Dört gün önce Winnie'nin çocukların yanında bu kadar rahat hissedeceğini sanmıyordum. Hepimizi aşırı büyümüş, potansiyel olarak tehlikeli adamlar olarak görürdü.

ilk geldiğinde. Ama şimdi onlara kardeş gibi davranıyor.

Bunu sevdim. Hem de çok.

"Her şey için teşekkürler çocuklar. Beni gerçekten kurtardınız. Karşılaşmak için daha iyi bir grup adam isteyemezdim." Gözleri doldu. "Annem beni çok kıskanırdı." Hepsi gülüyor ve o da onlara el sallıyor. "Güle güle."

Çocuklar hep bir ağızdan "Hoşça kalın," derler.

Hepsiyle yumruk tokuşturuyorum. Taters bana güncellemeleri mesaj atmamı hatırlatıyor. Hornsby bana susuz kalmamam gerektiğini hatırlatıyor - Tanrı bilir hangi sebeple. Posey bana kardeşçe sarılıyor ve gelişmelerden haberdar olmak istiyor. Holmes ise başını salladı ve hepsi bu kadar ama şu anda yapabileceğinin en iyisinin bu olduğunu biliyorum. Konuşmamızı yaptık; nerede durduğumuzu biliyoruz.

Winnie'nin arabasının kapısını açıp yolcu tarafına tırmanıyorum, ancak dizlerimi göğsüme çekerek akordeon gibi katlanıyorum. Ben koltuğu geri göndermek için kolu bulmaya çalışırken çocuklar kahkahalarla gülüyor. Onlara hadlerini bildirmek için arkama döndüğümde, her birinin telefonlarını çıkardığını fark ediyorum - muhtemelen aşağılanmamı videoya çekiyorlar. Pislikler.

"Ah canım," diyor Winnie, koltuğuna rahatça oturduktan sonra o da gülüyor.

"Biraz yardım," diyorum.

Hâlâ gülerken, "Düğme koltuğun yan tarafında. Elektronik."

Elim yan tarafa uzanıyor ve onu buluyorum. Geri itiyorum ve koltuk yavaşça geriye doğru kayıyor ve sonra duruyor. Bacaklarıma hâlâ kramp giriyor. Winnie'ye bakıyorum. "O kadar geriye mi gidiyor?"

"Öyle olmalı." Gülerken eliyle ağzını kapatıyor. "Bunu planlarken senin ne kadar büyük olduğunu düşünmemiştim."

"Benim arabamı alıyoruz." Dışarı çıkmaya başladım ama Winnie kolumu tuttu. "Minnie'yi nasıl geri alacağız?"

Başlarını sallayan çocuklara dönüyorum. "Hiçbiriniz bunu Vancouver'a geri götürmek istemiyor mu?"

"Hmm." Hornsby çenesine vuruyor. "Vancouver'a konforlu bir Tesla ile dönmek ya da sıkışık bir Mini Cooper. Vay be, ne zor bir karar." Bana el sallıyor. "İyi yolculuklar."

Başımı tutuyorum. "Biliyor musun, bu sıkışık alan gerçekten başımı ağrıttıyor, bunun benim için iyi olduğunu sanmıyorum."

"Siktir git," diyor Taters gülerken. "Kafanda bir şey yok ama iyi denemeydi."

Hepsi dönüp eve giriyor, beni Winnie ve Mini Cooper'ıyla baş başa bırakıyorlar.

İç çekerek, "Araba seçimlerini yeniden düşünmen gerekecek" diyorum. Vites değiştiriyorum ve omuzlarım ona çarpıyor. "Ve umarım hız sınırını aşmak senin için sorun olmaz, çünkü Vancouver'a hızlı gitmemiz gerekecek."

Kıkırdıyor ve arabasını vitesine takıyor.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

WINNIE

"Bu aptalca, değil mi? Yani ... bu gerçekten aptalca bir fikir mi?" Ellerimi birbirine vurarak soruyorum. Amcamın evinin hemen köşesine park etmiştik.

Pacey kolunu koltuğumun arkasına doğru uzatarak, "Aptalca değil," diyor. Arabaya bineli yirmi dakikadan fazla olmamıştı ama o şimdiden inanılmaz rahatsız edici. I hissetmek kötü için onu. "Bu annen için bir şey ifade ediyor. Dediğin gibi, bu kupa onun için dünyalara bedeldi." "Öyleydi. Ve her zaman keşke bende olsaydı derdi."

Altımı ısırdım pencereden dışarı bakarken dudak. "Annem için bir cenaze töreni yapmadık. Yakılmak ve sonra da bir ağaca dönüştürülmek istedi. Ağacı diktiğimde, kupayı da onunla birlikte dikebileceğimi düşündüm." Başımı tutuyorum. "Vay canına, kulağa gerçekten çılgınca geliyor. Yani, hangi akli başında insan hiç tanımadığı bir amcanın evinden elli yıllık bir eseri çalma umuduyla Kuzey Amerika'yı baştan başa arabayla geçmeye karar verir?"

Bu delilik. Bu olayı başka biri için izliyor olsaydım, bunun şimdiye kadar duyduğum en saçma şey olduğunu düşünürdüm.

Pacey çenesinin kenarını kaşır ve dudaklarında bir gülümseme belirir. "Biraz gülünç, bu konuda yalan söylemeyeceğim. Düşük bütçeli bir komedide görebileceğiniz türden bir şey."

"Aynen öyle. D listesindeki bir aktörün oynayacağı bir şey. İzlersin ve *bunun aptalca olduğunu* düşünürsün, ama sonra orada burada bir kıkırdama yaşarsın, *bu* da izlemeye harcadığın zamanı değerli kılar. Hayatımın geldiği nokta bu mu Pacey? Birkaç kahkaha attıran düşük bütçeli bir komedi mi?"

"Bence geçici olarak öyle, ama buna degecek, değil mi? Çünkü eğer bunu yapmazsan, şu anda arkamızı dönsek, pişman olursun. Değil mi?"

Başımı salladım. "Yapardım. Annem için adaleti sağlayıp sağlayamayacağımı hep merak ederdim."

"İşte tam da bu yüzden bunu yapacağız." Omzumu dürttü. "Bu yolculukta bana ihtiyacın olacağını söylemiştim."

"Haklıydın." Omzuna yaslanıyorum ve başımı onun gücüne yaslıyorum. Eli saçlarıma gidiyor ve parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdiriyor.

"Bir eylem planınız var mı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Oraya öylece girip kupayı görmeyi, çalmayı ve kaçmayı mı planlıyorsun? Yoksa önce onunla konuşmayı mı planlıyorsun?"

"Oh, huh. Bunu gerçekten düşünmemiştim." Pacey'nin omzundan kalktım. "Tanrım, buna hiç hazırlıklı değilim." *Ya beni tutuklatırsa? Kim olduğumu öğrenir. Ne düşünüyordum ki?*

Pacey elini benimkiyle birleştiriyor ve parmak eklemlerimi yumuşak bir öpücük için dudaklarına götürüyor. "Her şey yoluna girecek. Bunu hemen şimdi halledeceğiz. Onunla konuşmak ister misin? Amcanla? Ona söylemek istediğin bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Belli ki pisliğin teki ama bu konuya girmek istemiyorum. Çünkü ne anlamı var ki? Bu adamla bir ilişkim olsun istemiyorum."

"Tamam, bu görev tamamen bir kurtarma. Ödülü kap ve kaç." "Evet."

"Gir ve çık."

"Evet." İçimde bir heyecan kabarıyor. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacak." Aklıma bir fikir geliyor. "Şuna ne dersiniz? Kapının zilini çalarım, kim olduğumu açıkladıktan sonra beni içeri davet ederler, sonra oturma odalarında otururken kupayı görür ve bir içki isterim. Onlar içki getirirken ben de kupayı alıp kaçıyorum." Tüm ciddiyetimle Pacey'e dönüp, "Kaçış arabasını kullanmana ihtiyacım olacak" diyorum.

"Buradan çıkarken oyuncak arabaya binmiş bir palyaço gibi görüneceğimin farkında mısın?"

Gülüyorum ve "Öyle ama sanırım bu gerekli olacak" diyorum. "Senin için burada olduğumu biliyorsun bebeğim. Neye ihtiyacın olursa."

Konsolun üzerine eğilip yanağını kavırıyorum ve dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyorum. "Sana çok minnettarım."

"Dudaklarınıza ve minnettarlığınıza minnettarım. Daha fazla sevgiye hayır demem."

Gözlerimi devirerek onu itiyorum ama elimi tutuyor ve dudakları dudaklarımı kavrayabilsin diye beni kendine çekiyor. Geri çekilmek yerine onun kucağına düşüyorum ve yalnız olmadığım bu küçük anın tadını çıkarıyorum. Yanımda bana yardım eden, yol gösteren bu güçlü, koruyucu adam var.

"Mmm," diyorum ondan uzaklaştığımda. "Çok iyi öpüşüyorsun."

Kaşlarını oynatıyor. "Başka hangi konuda iyiyim?"

"Umarım beni olay yerinden kaçarken gördüğünüzde hızlı gidiyorsunuzdur."

Kıkırdıyor, sesi doyurucu ve bağımlılık yapıcı. "Seni yakaladım, bebeğim. Amcanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacak."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor. Şimdi yerlerimizi değiştirelim, sen de arabayı çekip bekleyebilirsin."

"Muhtemelen iyi bir fikir." Kapıyı açtı ve arabadan dışarı çıktı. Uzun vücudunu geriyor ve arabayı bana doğru yuvarlıyor. Arka tarafta buluşuyoruz ve ben onu geçerken kıcımlı tokatlıyor.

"Hey," dedim popomu tutarak. "Dikkat et, dostum."

"Ah, özür dilerim." Ellerini kaldırdı. "Şaplak atmanın tatlı amını ıslattığını unutmuşum."

Yanaklarını alev alıyor. "Pacey." Sesim utanarak çıkıyor.

"Winnie, seni tahrik eden şeyler hakkında konuşmaya utanıyor musun?"

Arabaya bindi ve koltuğu bacakları zor sığacak şekilde ayarladı. Ben de kendi koltuğuma kayıyorum. "Beni tahrik eden şeyler hakkında konuşmak umurumda değil, sadece beyaz çitli bir evin önünde ve ön bahçesinde 'Büyükanne Geçidi' yazan bir tabelanın önünde konuşmak istemiyorum."

Pacey pencereden dışarı bakar ve güler. "Belki de büyükannenin hayatını renklendirdik. Asla bilemezsin."

"Eğer durum buysa, sakin gırtlığımda zonklarken taşaklarınla oynanmasından hoşlandığını camdan dışarı mı haykırmalıyım?"

Pacey camdan dışarı bakarken elleriyle direksiyonu kavlıyor. "Devam et, beni sertleştir, olay yerinden kaçmaya gelince bunun seni nereye götüreceğini gör. Aletim bu direksiyona çarpacak ve buradan düzgün bir şekilde çıkmam imkansız hale gelecek."

"Aletin büyük, Pacey, ama o kadar da büyük değil."

Gözleri benimkilere kayıyor ve kıkırdıyorum. "Sence aletim bu direksiyonun önüne geçemez mi?"

"Bu bir meydan okuma değildi. Lütfen bir şeyi kanıtlamak için amcamın evinin dışında kendinizi sertleştirmeye çalışmayın."

"Bilmiyorum. Bence sen bir kupa çalarken sikimi kaldırmam, burada oynadığımız düşük bütçeli komediye katkıda bulunuyor. Herkes iyi bir slapstick komediyi sever ve bu sert bir penisle kolayca başarılabilir." Kasıklarına vuruyormuş gibi yapıyor. "Siktir, beni yönlendirmek çok zor. Bu sik yoluma çıkıyor."

Pacey'nin bu yönünün nereden geldiğini merak ederek ona bakıyorum. "Benimle daha rahat olmaya mı başladın?" Soruyorum ve parmaklarımdan biriyle onu işaret ediyorum. "Bu yüzden mi aptal gibi davranıyorsun?"

"Biliyor musun, birinin göt deliğini yaladıktan sonra artık kendini tutamazsın."

Gözlerim açıldı. "Pacey Lawes. Bunun hakkında konuşma. Aman Tanrım."

Yüksek sesle gülüyor. "Sanırım sen de ne kadar hoşuna gittiğinden bahsetmek istemiyorsun."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Beni ne kadar kızdırırsan, daha sonra kıyafetlerimi soyma şansının o kadar azaldığının farkındasın değil mi?"

Hafifçe kıkırdıyor ve boynuma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Bunu telafi etme yeteneğime güveniyorum." Beni tekrar öpüyor ve lanet olsun, haklı. Sadece o iki öpücük ve ben şimdiden söylediği her şeyi unutmaya meyilliyim. "Şu soyguna devam edelim mi?"

"Evet." Ellerimi kucağıma koyuyorum. "Ben hazırım."

Pacey arabayı çalıştırır ve vitesle takar. "Nereye gidiyorum ben?"

Yazdığım yol tarifine bakıyorum ve "Oak'tan sağa dönün, sonra sağdaki üçüncü ev olmalı" diyorum.

"Tamam." Arabayı yolda yavaşlatıyor. "Oraya girmeden önce bilmeni isterim ki bence sen tamamen delisin." Bana bakıyor. "Ama aynı zamanda tam bir baş belası ve bence annen seninle gerçekten gurur duyardı."

"Teşekkür ederim." Rahatlamak için uzanıp elini tutuyorum. "Sadece hazır ol, çünkü eğer bağırp çağırarak oradan kaçarsam, uçmamız gerekecek."

"Tuttum seni, bebeğim."



Arabada oturan ve onu görebilmem için başını eğerken gülümseyerek beni cesaretlendiren PACEY'E BAKIYORUM. Derin bir nefes alarak mütevazı, mavi bir bungalovun ön kapısına doğru dönüyorum ve hiç düşünmeden zili çalıyorum. Neyse ki RJ amcam henüz yirmi birinci yüzyıla geçmemiş ve kapı zilinde kamera yok. Bu da kapıdan çıktığım zaman için iyi bir işaret.

Ayrıca, uğraşmak zorunda kalacağınız bir kapı da yok. Merdiven de yok.

Ya da kaldırımdaki çatlaklar.

Olması gereken - anahtar kelime bu olmalı - kolay bir çıkış.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve bir anda sinirlerim geriliyor, kaçma içgüdülerim tetikleniyor. Ayaklarım arabaya koşmak için kaşınıyor ama sonra annemi ve onun ne yapacağını düşünüyorum. Bu durumda olsaydı, bu maceraya atılsaydı, sonuna kadar giderdi. İşlerde ne kadar kötü olursa olsun, her zaman sonuna kadar giderdi.

Ben de tam olarak bunu yapacağım. Sonuna kadar gideceğim.

Kapı açılır ve ellili yaşlarında bir adam diğer tarafta durur. Uzun, gri saçları ve ona uygun sakalıyla sanki dağlara aitmiş gibi görünüyor. Anneme tek benzerliği mavi gözleri, benim de aynı renk gözlerim var.

Burnunun ucunda duran gözlüklerini düzeltiyor ve "Avukat yok" diyor.

Kapıyı kapatmaya gidiyor ama panik beni ele geçirmeden önce elimi uzatıp kapıyı durduruyorum ve onu şaşırtıyorum. "Ben avukat değilim," dedim çabucak. "Ben yeğeninizim, Winnie Berlin."

Gözleri yumuşamadan önce şokla irileşiyor. "Winnie." Boğazını temizliyor. "Seni beklemiyordum."

Duh.

"Biliyorum. Buralardaydım ve bir uğrayayım dedim." Ellerimi birleştirdim. "İçeri girip sohbet edebilir miyim?"

Önce arkasına, sonra da bana bakıyor. "Tabii ki." Kenara çekiliyor ve eve girmeme izin veriyor. Girişte duruyorum, davetiye olmadan çok fazla içeri girmek istemiyorum ama gözlerimin şirin konutta dolaşmasına izin veriyorum. Giriş, mutfığa açılan oturma odası ve sağda küçük bir yemek odası ile birleşiyor. Ev bembeyaz, birkaç dağ resmiyle seyrek bir şekilde dekore edilmiş ve mobilyalar en az yirmi yıllık görünüyor. Pek ev sıcaklığında ya da davetkâr değil.

RJ Amca kapıyı kapatıp oturma odasına geçtiğinde başının arkasını kaşıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Özür dilerim, biraz şaşırdım çünkü bir milyon yıl geçse de kapıma gelmeni beklemiyordum."

"Evet, biliyorum, çünkü annemle iyi geçinemediniz." Bu eve adımımı atar atmaz içimde bir özgüven dalgası oluşuyor ve Pacey'nin beni pompalamasından mı, yoksa RJ Amca'ya karşı üstünlük sağladığımdan mı bilmiyorum ama filtreyi aşıyor gibiyim.

"O değildi, uh ..." Boğazını temizliyor. "Onunla anlaşılamadığımdan değildi. O sadece benim kabul etmediğim bir seçim yaptı."

"Babamla evlenmek, biliyorum. Bana söyledi. Ama yine de sana fotoğraflarımı ve benimle ilgili gelişmeleri gönderdiğini söyledi. Çok nazikti, sence de öyle değil mi?"

"Öyleydi." Başını sallıyor. "Özür dilerim. Neden buradasın?"

"Buralardaydım. Bir merhaba diyeyim dedim."

"Doğru, doğru." Başını sallıyor ve yere bakıyor. Gözlerim şöminede geziniyor ve kupayı görüyorum. Gördüğümde ağzım sulandı. "Marisol -Yeni karım şu anda burada değil."

"Oh, sorun değil. Annemi ve babamı kaybettikten sonra ailemi görmek çok güzel."

Biraz daha başını sallıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Evet... size bir içki getireyim mi?"

"Bu çok hoş olurdu," diyorum, sormak zorunda kalmadığım için mutlu bir şekilde. Çünkü sadece birkaç dakikalığına burada olsam bile bir şeyden emindim: Bu adam benim zamanımı ya da enerjimi hak etmiyor. Onunla konuşmayı düşündüm, ama anneme davranışından dolayı gözlerinde herhangi bir pişmanlık yok gibi görünüyor. Bu yüzden soygun başladı.

Mutfığa dönüyor ve "Evindeymiş gibi davran." diyor.

Sakıncası yoksa.

Oturma odasına girdiğimde, "Lütfen ayakkabılarınızı çıkarın.

Halılar yeni."

Lanet olsun. Bu benim kaçışıma giden yolda bir tümsek.

Dairelerimi tekmeleyip oturma odasına geçiyorum. O bana içecek bir şeyler getirmek için mutfığa geçerken şimdi tam zamanı. Kupaya doğru koş, onu al ve kaç.

Tam şurada.

Cilasız.

Eski.

Hâlâ onda olmasına şaşırdığım bir şey ama yine de halı dışında hiçbir şeyden kurtulmuyor gibi görünüyor. Elden çıkarabileceği. Ondan kurtulması için eski halının neye benzediğini görmek beni neredeyse geriyor.

Şömineye doğru ilerledim ve kupayı taradım. Evet, bu o.

Yaklaşıyorum.

Daha yakın.

"Su mu istersin, süt mü?" RJ Amca kafasını içeri uzatıp soruyor ve tam kupaya uzanmak üzereyken beni korkutuyor.

"İkisi de," diye yanıtlıyorum.

"İkisi de mi?" diye sorar, kafası karışmıştır.

"Uh, evet. Ben ikisinin birbirine karışmasını seviyorum." Süt ve suyu birbirine karıştırma düşüncesi boğazımda safra oluşmasına neden oluyor, ama umduğum kadar hızlı hareket edemiyorum. *Hangi ev sahibinin misafirine ikram edecek sadece sütü ya da suyu vardır* ki?

"Oh, bu, uh, ilginç bir kombinasyon." "Tadı

anne sütü gibi, böyle sulandırılmış."

Ne diyorum ben? Anne sütü mü? Neden? Neden az önce ağzımdan bu çıktı?

Gerginim. Kupayı almaya çok yakınım ama boğuluyorum, bunu hissedebiliyorum. Kaslarım beni ele geçiriyor, bacaklarım taşa dönüşüyor.

"Anne sütü mü?" RJ Amca diyor ki.

"Evet, iyi bir fincan anne sütü gibisi yok," diyorum ellerimi birbirine vurarak. Bu cevap yüzünden gerçekten ölmek istiyorum.

"Bu çok kafa karıştırıcı," diyor mutfaktan.

"Denemeden karar verme." Kupanın hemen yanında olmak için yaklaşıyorum. "Have herhangi bir turşu Pancar mı? Onlar git yüzerek ile ve

anne sütü."

"Bilmiyorum."

"Bisküvi?" Elimi mine rafına götürüyorum.

"Hayır, maalesef."

"Mısır fıstığı? Ranch aromalı mı? Anne style nefis olur." "Hayır, istemiyorum."

Elimi kupanın dibine götürüyorum ve yemin ederim ona dokunduğum anda pencereden güneş parlıyor ve melekler şarkı söylüyor.

Kutsal Kase.

Elimde. Onu mine rafından çekip çıkarıyorum ve annemin övgüyle bahsettiği bu değerli eşyaya bakıyorum. Bu . . . kupa.

Bu plastik parçası.

Bu onun için çok önemliydi. Onun en büyük başarısı.

"Size nerebileceğim en iyi şey, sahte anne stnzn yanında tortilla cipsi." Elinde bir tepsi sulandırılmış süt ve bir kase tortilla cipsiyle oturma odasına giriyor. "Bununla ne yapıyorsun?"

Gözlerinin içine baktım, sonra kupaya baktım. Sonra tekrar ona. Ya şimdi ya da asla.

Kupayı bir futbol topu gibi göğsümde tutuyorum, elimi blokaj için uzatıyorum, "Görüşürüz, enayi!" diye bağırıyorum ve kapıdan çıkan bir boğa gibi oturma odasından dışarı fırlıyorum, ayakkabılarımı atlayıp doğrudan kapıya gidiyorum.

"Hey, geri dön," diye bağırır RJ Amca.

Ama arkama bakmıyorum. Kapıyı açtım ve bağırdım, "Arabayı alıştır. Arabayı alıştır!" Kendimi tam bir ölüm perisi gibi hissederek, çıplak ayaklarımla yürüyüş yolundan aşağıya doğru koşuyor, beni durdurmaya çalışan büyümüş dallara çarpıyorum.

"Buraya geri dn," diyor RJ Amca, peşimden ayrılmıyor. "Asla!" Ben de bağırıyorum. "İntikam benim olacak."

Bir alının üzerinden atlıyorum, kurumuş çimenleri itiyorum -buna çimleri sulamak deniyor, RJ Amca- ve Pacey kapıyı benim için açarken arabaya doğru koşuyorum.

"Hırsız. Hırsız," diye bağırıyor RJ Amca, sesi yaklaşarak.

"Anne stm i, seni yaşlı cadı," diye bağırıyorum arabaya atlayıp kapıyı çarparken. Gösterge paneline vurarak bağırıyorum, "Hadi, hadi, hadi. İsa, Meryem ve Yusuf, hadi!"

Pacey gaz pedalına basıyor ve caddeden aşağı uçuyoruz. Koltuğa gömüldüm ve nefesimi tuttum.

Mahalleyi döne döne geçip şehir merkezine ulaştıktan sonra Pacey yavaşlıyor ve en arkadaki bir otoparka çekip Minnie'yi park ediyor, sonra da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana dönüyor.

"Vay anasını, Winnie. Bunu gerçekten yaptın."

Kupayı avuçlarımdan çözdüm ve uzattım. "Başardım." Kupaya bakarken gözlerimden bir damla yaş geliyor. "Başardım."

Pacey kolunu omzuma doluyor ve başıma bir öpücük kondururken beni göğsüne yaklaştırıyor. "Bu şimdiye kadar parçası olduğum en tuhaf, en çılgın, muhtemelen en aptalca şeydi ama kahretsin Winnie, başardın. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim." Sessizce kupaya bakıyorum ve "*Bu senin içindi anne*" diye düşünüyorum.

"Bu konuyu uzatmak istemem ama RJ Amcanı tanımadığım için, her ihtimale karşı, bilirsin, polisleri falan ararsa diye, bölgeyi terk etmenin bizim için en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Muhtemelen en iyisi."

"Ben kullansam olur mu?" diye soruyor.

"Hiç de değil. Adrenalinim şu anda doğru düşünmemi ve bizi buradan çıkarmamı engelleyecek kadar yüksek."

"Ben sürmeyi tercih ederim, o yüzden bu işe yarar." Pacey arabayı vitese takıyor ve sonra elini kalçama koyuyor. "Sen tam bir baş belası, Winnie."

"Öyleyim," diyorum gururla. Elimini onun elinin üzerine koyuyorum. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum ama burada olduğun için minnettarım. Bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapardınız ama arabaya bindiğinizde yapabileceklerinizden korkuyorum. Bu arada, birkaç sorum olacak."

"Ateş et." Koltuğumda gevşeyerek kalp atışlarımın normale dönmesine izin veriyorum.

"Ayakkabıların. Hiç giymediğinin farkındasın değil mi?"

"Bana onları çıkarttırdı. Bu, yapmak istediğim bir fedakârlıktı."

"Gerçek bir soyguncunun işareti, ayakkabılarını feda etmeye hazır." Kıkırdıyorum ve o da diyor ki, "Ve şu 'anne sütümü iç' olayı, bu konuda yorum yapmak ister misin?"

Kendi kendime gülümsüyorum ve başımı onun omzuna yaslıyorum.

"Emin olamıyorum."

□

"NASILSIN?" Minnie'nin yanından ayrılıp kapalı kapısına doğru uzandıktan sonra Pacey'ye soruyorum.

"Bundan sonra bir masaja ihtiyacım olacak," diye cevap veriyor. Kollarını başının üzerine kaldırıyor ve bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. Gömleğinin yukarı kalktığını, boxer külotunun bel bandını ve gergin karnını gösterdiğini yakalıyorum. "Ve gözlerindeki şehvet dolu bakışa bakılırsa, bana masaj yapmak için yarışyorsun." Elim tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

"Bakıyordum. Üzgünüm, bakmamak zordu."

"O duyguyu bilirim," diyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Üç saat sonra Vancouver'dayız. Sence başarabilir misin?"

"Yapabileceğimi biliyorum," diyorum. "Asıl soru, sen yapabilir misin?"

"O üç saati atlatmamı sağlayan tek şey, dairemde beni çağıran bir jakuzi küveti olduğunu bilmek." Eğilip fısıldıyor, "Ve iki kişi için yeterince büyük."

Restoranın kapısını bana açarken tüylerim diken diken oluyor. Akşam yemeği için durabileceğimiz basit bir pizzacı bulduk. Bir bara benziyor, bu yüzden içeri girip çıkabileceğimizi umuyorum.

"İki kişi için yeterince büyük olduğunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

Girişte bizi oturmaya yönlendiren bir tabela var, bu yüzden arka tarafta تنها olacağımız bir masa bulup oturuyoruz.

"Çünkü burayı satın aldığımda listede böyle yazıyordu. Henüz iki kişiyle test etmedim." Benim için sandalyemi çekti ve oturmama yardım etti.

Karşıma oturduğunda, "Demek banyoyu tek başına yapıyorsun?" diye sordum.

"Aynen öyle," diye cevap veriyor. "Benim gibi antrenman yaptığınızda, banyolar ve Epsom tuzları en iyi arkadaşlarınızdır."

Bunu neden bu kadar komik bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum. Benden bir kahkaha kaçıyor ve o da kaşlarını çatıyor.

"Banyo yapmamı komik buluyor musun?" "Evet."

"Neden?" Menüü açıyor ve "Pepperoni pizzayı paylaşabilir miyiz?" diye soruyor.

Başımı salladım ve sonra "Şu 1.80 boyundaki adamı hayal ediyorum" dedim. "Üç," diye düzeltti. "Altı ayak üç."

"Pardon, 1.80 boyunda, göz korkutucu bir adam zarif bir küvete giriyor ve ıslanırken Enya dinliyor."

Menüyü bırakıyor ve "Harry Styles dinliyorum, Enya değil ve göz korkutucu değilim" diyor.

Yüksek sesle gülüyorum. "Harry Styles çalma listesiyle olmaz." "Hey, onun iyi müzikleri var. Hiç utanmam."

Garson kız durdu ve Pacey bizim için iki diyet kola ve bir orta boy pepperoni pizza sipariş etti. Hiç fark edilmedi, garson kız bize bakmak için başını bile kaldırmadı, bu yüzden burası gitmek için mükemmel bir yerdi. Pacey ile böyle sessiz anlar geçirmeyi seviyorum. Sadece ben ve o. Gelecekte bizi nelerin beklediğini ya da bu anların kısa ömürlü olup olmayacağını bilmiyorum ama elimden geldiğince tadını çıkaracağım.

Masanın öbür ucuna uzanıp parmağımı elinin üstünde gezdiriyorum. "Yani senin evine gittiğimizde birlikte banyo yapacağımızı mı söylüyorsun?"

"Bu ... ve diğer şeyler" derken gözleri kararıyor.

Dudaklarım titriyor. "Ne gibi? Bana etrafı göstermek gibi mi?"

"Evet, sana etrafı göstereyim." Sandalyesinde arkasına yaslanır ve elini çenesine götürür. "Seni her odada becererek evimi gezdireceğim."

Aman Tanrım.

Erkeklerin gerçek hayatta böyle konuştuğunun farkında değildim, ama işte buradayım, kirli, kirli bir adamın karşısında oturuyorum. Seksi ama kirli olduğu kesin. Ve ben buna bayılıyorum.

"Bu tam bir davet. Benden bıkmayacağına emin misin?"

Alaycı bir kahkaha atıyor ve öne doğru eğilerek iki kolunu da masanın üzerine koyuyor. "Bebeğim, duşta bana yaptığın saksodan sonra bağımlısı olduğuma eminim." Elimini tuttuğunda yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Ama işin fiziksel boyutunu bir kenara bırakırsak, amcanın evinden elinde bir ödülle, ayakkabısız bir şekilde koşarak çıktığını ve ona anne sütünü emmesini söylediğini gördükten sonra, seni asla bırakamayacağımdan eminim."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Korkmalısın, çünkü bunu kim yapar? Dürüst olmak gerekirse, içimde bir çılgınlık var ve bu seni korkutmalı."

"Garip bir şekilde, bu beni heyecanlandırıyor. Bana her şeye hazır olduğunu söylüyor." Elimini tuttu ve "Bir şey bilmek ister misin?" dedi.

"Her zaman," diye yanıtlıyorum.

"Sanırım dışarıdan bakan biri, annenizin her zaman istediği bir şeyi almak için hiç tanımadığınız amcanızın evine gittiğinizi duyduğunda bunu çocukça, hatta belki de delice bulabilir. Ama ben hiç de öyle görmüyorum."

"Nasıl görüyorsun?" Ben soruyorum.

"Cesur birini görüyorum. Tüm kalbiyle seven birini. Ve bir yanlışı doğru yapmak isteyen birini. Görkemli bir şekilde mi yapıldı? Hayır, ama yine de izlemek harikaydı. Senin gibi kendine güvenen bir kadınla, başkalarının ne düşündüğünü umursamayacak kadar cesur biriyle birlikte olmak çok seksi." Elimin arkasını öpüyor. "Hayatıma tesadüfen girdiğin için kendimi şanslı hissediyorum."

"Pacey," diyorum usulca, gözlerimde yaşlar oluşurken. "Şanslı olan benim." Sırıttıyor. "Belki de ikimiz de şanslıyızdır. Buna ne dersin?"

"Bunun iyi bir uzlaşma olduğunu düşünüyorum."

Göz kırptıyor ve sonra başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Onu ödülle birlikte nereye gömmeyi planlıyorsun?"

"Temiz havaya ihtiyacı olduğunda yaptığımız bir yürüyüş vardı. Discovery Park'ta kolay bir patikaydı ama canı istediğinde yapmayı en sevdiği şeylerden biriydi. Acele etmez, temiz havayı içimize çeker ve patika boyunca uzanan tüm güzel yeşilliklere hayranlıkla bakardık. Annem ağacının oraya dikilmesini istediğini söylerdi." Pacey'ye bakıyorum. "Oraya bir şey dikmeye iznin var mı emin değilim ama beni bilirsin, artık bir asiyim."

Kıkırdıyor. "Öylesin, bebeğim. Bunu ne zaman yapmayı planlıyorsun?"

"Seattle'a döndüğümde. İhtiyacım olan şey şu anda bende."

Yavaşça başını sallıyor. "Seninle gelebilir miyim?"

Şaşıarak, "Annemin ağacını dikmeme yardım etmek ister misin?" diye sordum.

"Senin yanında olmak istiyorum Winnie. Katherine ve Max'in yanında olacağını biliyorum, ama eğer senin için bir sakıncası yoksa, benim de gelmemde bir sakınca yoksa, sana destek olmak isterim."

Vay canına. Sadece vay. Ciddi biri. Saygılı, nazik, cömert ve sanırım gerçekten benim olmak istiyor. Birkaç kez göz kırptıyorum ve sonra, "Pacey, ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben-"

"Üzgünüm Winnie. Haddimi aştım. Beni orada istemezsen anlarım bebeğim. Sorun değil."

"Hayır, anlamıyorsun. Pacey, bu şimdiye kadar birinin bana önerdiği en düşünceli şeylerden biri. Evet, haklısın, Katherine ve Max istesem yanımda olurlardı. Ama ben gerçekten çok şaşırdım."

Teklifiniz için teşekkürler. Ve evet, lütfen. Benimle gelerseniz çok sevinirim."

Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. Bu kadar sevecen olmasına bayılıyorum. *Annem öldüğünde benim de kaybettiğim bir şey.*

"Yani bu" -aramızda geziniyorum- "gerçek o zaman? Gerçekten gerçek gibi."

"Evet. Bu gerçek."

Ve öyle hissettiriyor. Gerçek gibi. Josh'la yaşadığım her şeyden daha gerçek ve o üç yıllık bir ilişki olmasına rağmen, Pacey ile paylaştığım bağ daha yoğun. Benim için hissettiklerinde gurur var ve bana annemin her zaman bana davranılmasını istediği gibi davranıyor. Ve burada oturmuş, masanın karşısından ona bakarken, iliklerime kadar biliyorum ki, annem Pacey'i onaylamakla kalmaz, endişelerimi bir kenara bırakıp onunla anı yaşamam için beni cesaretlendirirdi.

Her şey çok hızlı, çok korkutucu olsa da, yapmayı planladığım şey bu. Anı yaşamak.



MAX: *Bekle, Pacey ile Vancouver'da mı kalacaksın? Ne kadar kalacaksın?*

Pacey'nin evinden bir saat uzaktayız ve o sessizce Harry Styles dinliyor, bu da beni kıkırdatıyor. Görünüşe göre, "Golden" onun en sevdiği şarkı. Ayrıca bazı One Direction şarkılarını da sevdiğini itiraf etti ama hangileri olduğu konusunda çok titiz. Hepsini değil, sadece Harry'nin önde ve merkezde olduğu şarkıları - ki bunun neredeyse hepsi olduğunu açıklamaya çalıştım, ama bu pek iyi gitmedi.

Emin değilim. Tanrım, Max, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Bu çılgınlık mı?

Katherine: *Evet, çılgınca. Daha da çılgınca olan şey, bu adamla Kanada'yı boydan boya geçiyor olmanız ve arabanızı kullanmasına izin vermeniz.*

Grup sohbetine mesaj atmamalıydın. Aklından ne geçiyordu?

Belki de Katherine konuştuğumuzdan beri valium almıştır.

Keşke.

Katherine: *Tüm bu yolculuk boyunca gösterdiğin sorumsuzluk ve kişisel güvenliğini hiçe sayman açıkçası rahatsız edici. Bu tür kararlar almaya devam edersen artık senin arkadaşın olmaya dayanabileceğimden emin değilim.*

Öyle demek istemedi. Bu sabah bana seni ne kadar özlediğini söylüyordu.

Katherine: *Onun keklerini özledim.*

Cesur bir yüz ifadesi takınıyor.

Homurdanıyorum ve Pacey bana bakıyor. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet, üzgünüm, Max ve Katherine ile mesajlaşıyordum. Max belli ki birkaç günlüğüne Vancouver'da kalma kararım konusunda çok heyecanlı-"

"Birkaç günden fazla, ama şu anda bunu tartışmayacağız."

İçimden gülümsüyorum ve devam ediyorum: "Ama Katherine kişisel güvenliğime dikkat etmediği için bir arkadaş olarak benden boşanmak istiyormuş gibi davranıyor."

"Senin kaçırılacağını düşünen oydu, değil mi?" Pacey soruyor, eli direksiyondan kayıyor ve tekrar kalçama uzanıyor. Bir eli direksiyonda, diğer eli sevgilisinin kalçasında araba kullanan bir adamda çok ... seksi bir şey var. Dayanamıyorum.

Ayrıca diğer arabaların ışıklarının camlardan içeri süzülüp Pacey'nin oyulmuş çenesini vurgulamasına, araba kullanırken ön kolundaki kasların esnemesine ya da birkaç gündür tıraş olmadığı için çenesindeki kıllara katlanamıyorum.

Nabzımı hızlandırıyor ve ona olan ihtiyacım yalvarmanın çılgın seviyelerine ulaşıyor. Hiç böyle bir şehvet yaşamamıştım. Doyumsuzum ve bunun nasıl *olduğu* hakkında hiçbir fikrim yok - *bu bir yalan çünkü Pacey yatakta bir tanrı, açıkça*

-*Ne de bu seviyede bir cinsel çekiciliğe sahip olabileceğimi. Libidom tavan yaptı. Bu nasıl ben oluyorum?*

"Evet, Katherine deli olan." "Sence beni hiç sevecek mi?"

"Ona sormamı ister misin?" Telefonumu kaldırıyorum. "Evet, isterim."

Gülümseyerek telefonuma yazıyorum.

Pacey ondan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmek istiyor.

Telefonumdan hemen bir yanıt geliyor. "Çok hızlıydı," diyor Pacey.

"Max'ten geldi. Diyor ki-" Duraksadım ve güldüm. "Tanrım, tam bir azgın. 'Pacey'ye onu ilk günden beri sevdiğimi ve Ian Rivers olayını gerçekleştirirse onu daha da çok seveceğimi söyle' diyor."

"Max'in fotoğrafını bana mesaj at. Ian'a göndereceğim."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Bunu yapmamın imkanı yok. Max, Ian ile aranızdaki her türlü ilişkiyi mahveder."

"Ahh, bilmiyorum. Sanki orada bir şey olabilirmiş gibi geliyor." "Ian neye benziyor ki?" Tarayıcıma açıp onun adına. Karşıma çıkan ilk resim nefesimi kesiyor. "Aman Tanrım."

Pacey hemen "O bir eşcinsel" dedi.

"Biliyorum." Kıkırdıyorum. "Ama, aman Tanrım, Max'in takıntısını anlayabiliyorum. Ian'da o karanlık, kötü çocuk görüntüsü var. Süper seksi."

"Bana bir kompleks vereceksin."

Ona doğru eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ian çok ateşli ama sen nefesimi kesiyorsun," diye fisıldıyorum.

Eli kalçamı daha sıkı kavlıyor ve alçak bir hırıltıyla gürliyor. "Egomu böyle okşamandan hoşlanıyorum."

"Eminim öyledir." Telefonum bir mesajla çınlarken gülüyorum. "Oh, Katherine cevap yazmış."

"Ver onu bana. Ne söyleyecek?"

"Karakterini sadece ikinci elden tecrübe ettiğim birinden nasıl hoşlanabilirim? Bu adam hakkında herhangi bir yargıya varmak istiyorsam, onunla en az toplam otuz altı saat geçirmem ve kendi değerlendirmemi yapmam gerekir ve bu durumda bile, eylemleriyle güvenimi kazanması gerekir."

Pacey kıkırdar. "Dostum, zor bir kalabalık. Ama onun en iyi arkadaşına aşık oluyorum gibi görüldüğüme göre" -bana bakıyor- "o zaman zaman ayıracağım."

Zor

yutkunuyorum.

Aşık olmak . . .

Az önce öyle mi dedi?

Öyle olduğuna inanıyorum ve bunu o kadar zahmetsizce söyledi ki. Eminim ki ben böyle bir itirafta bulunsaydım, kelimelerimin üzerinde tökezlerdim.

Pacey değil. Kendinden o kadar emin ki, sanki neden tanıştığımızı çok iyi biliyor. Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum ama birlikte geçirdiğimiz zamanı hafife almayacağımı biliyorum.

Telefonum tekrar çalıyor. "Başka bir mesaj," diyorum ve yüksek sesle okumaya gidiyorum.

Ama sonra Max ya da Katherine'den değil, Josh'tan geldiğini görüyorum.

Panik beni sarıyor ve ensemde ince bir ter perdesi oluşuyor. "Katherine kısıtlamalarını kaldırdı mı?" Pacey gülerek soruyor.

Ama cevap vermiyorum.

Bunun yerine, büyük bir panik içinde Josh'un mesajını sessizce kendi kendime okudum.

Josh: *Senden bir süredir haber alamadım. Son mesajlarımın seni hazırlıksız yakaladığını biliyorum ama sana bazı şeyleri açıklamak için gerçekten bir şans istiyorum. Lütfen Winnie. Seni bırakmanın yaptığım en büyük hatalardan biri olduğuna gerçekten inanıyorum. Bunu sana kanıtlamama izin ver.*

"Hey," diyor Pacey, bacağını sıkarak. "Her şey yolunda mı?"

"Ne? Oh, evet, özür dilerim." Garip bir şekilde güldüm. "Max sadece aptallık ediyor." Yalan dilimden dökülürken kirli hissettiriyor ve Pacey'ye yalan söylediğim için kendimde hayal kırıklığına uğruyorum. Ama Pacey'ye bunun Josh'tan gelen bir mesaj olduğunu söylesem iyi tepki vermeyeceğini biliyorum. Josh hakkında ne hissettiğini açıkça ortaya koydu.

"Emin misin? Biraz şaşırmış gibi görünüyorsun."

Gülümsüyorum ve başımı omzuna yaslarken telefonumu yere bırakıyorum. "Max çirkin olabiliyor. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor," diyorum yola bakarken, boğazım düğümleniyor.

Size kanıtlamama izin verin.

Bu altı kelime midemi bulandırıyor, çünkü Josh'la hiçbir şey yapmak istemesem de, bana nasıl davrandığını, annemin ondan ne kadar nefret ettiğini bilsem de, yine de merak ediyorum. Ne söyleyeceğini merak ediyorum.

Bölüm Yirmi Bir

PACEY

Asansörle daireme çıkarken Winnie, "Her zaman çantamı taşıdığın için teşekkür ederim," diyor. "Gerçekten çok tatlısın."

"Annem bana iyi öğretti," diyorum eğilip dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce.

Yolculuğumuzun sonuna doğru Winnie bana karşı sessizleşti. Max'in söylediği bir şey yüzünden olduğunu iddia ediyor ama ben buna tam olarak inanmıyorum. Ruh halinde dramatik bir değişim vardı. Onu daha önce Max'le konuşurken görmüştüm ve Max'in söyleyebileceği bir şeyin onu bu kadar değiştirebileceğinden şüpheliyim. Hatta Katherine'in bile.

Sanırım bazı haberler aldı ve henüz paylaşmak istemiyor.

Evet, benimle bir şeyler paylaşma konusunda tamamen rahat olmadığını bilmek canını yakabilir ama bu muhtemelen zaman alacaktır. Ayrıca bunun benim geniş bir aileden gelmemle -hokey kardeşlerim de dahil- ve onun hayatında sadece üç kişinin olmasına alışkın olmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. *Sabırlı olman gerekecek, Lawes.*

Asansör kapıları açıldı ve sol tarafa doğru başımı salladım.

"Buradan aşağıya." "Yani tüm kat senin değil mi?" diye soruyor espriyle.

"Bu katta üç daire var. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama Burrard Inlet manzarası yüzünden çok pahalı." Kapımda duruyorum

ve cebimden anahtar kartımı çıkardım. "Anahtar kart mı? Bu çok süslü."

"Aslında biraz can sıkıcı. Her seferinde cüzdanımdan o lanet şeyi çıkarmak zorunda kalıyorum." Kapının kilidini açtım ve onun için açık tuttum. İçeri adımını atıyor ve ben de ışıkları açıyorum.

"Vay canına," diyor doğruca ileriye, girişi gören geniş pencerelere bakarken. O pencerelere doğru yürürken ben de çantalarımızı girişe bırakıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Pacey, bu muhteşem."

"Binadaki en iyi daire," diyorum arkasından yaklaşarak.

"M a n z a r a s ı harika ve özel bir çatı katım var. Bazı takım arkadaşlarımdan evlerinden biraz daha küçük olabilir ama büyük bir şeye ihtiyacım yok. Sadece manzarayı istiyorum." "Muhteşem." Bana doğru döndü ve evin geri kalanını

daire. "Kendin mi dekore ettin?"

"Annem biraz yardımcı oldu," diye itiraf ediyorum. "Yetişkinlere uygun bir yerim olması konusunda çok kararlıydı ama ben renklerden pek hoşlanmıyorum, bu yüzden siyahlar, beyazlar ve biraz da *yeşille* uzlaştık."

"Son derece sofistike." Bana gülümsüyor. "Seni daha da ateşli yapıyor." Kıkırdıyorum ve onu kalçalarından kavrayarak kendime çekiyorum. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Beyaz duvarlar, beyaz mobilyalar, siyah armatürler ve siyah dolaplar-bilmiyorum, beklediğimden çok daha farklı bir hava veriyor."

"Umarım iyi bir tanedir."

"Çok iyi bir tane." Elleri sırtımın alt kısmına düşüyor. "Hâlâ sert misin?"

"Senin yanında hep kaskatı kesiliyorum."

Gözlerini deviriyor. "Penisini kastetmiyorum, Pacey."

Gülüyorum.

"Ama sırtının arabada seni rahatsız ettiğini biliyorum." Parmak eklemleriyle ovalıyor. "İyi misin?"

"Küvette, bacaklarımdan arasında sen çıplakken daha iyi olurum." "O zaman bana yolu göster." derken gözleri yumuşuyor.

Sikeyim bu kadını. O benim ölümüm olacak, biliyorum. Her şeyi yapmaya çok istekli.

Elini tutuyorum ve onu yatak odama götürüyorum, burada yatağımın büyüklüğü, rahat çarşaf ve yatak odası hakkında birkaç yorum yapıyor.

şaşırtıcı yastıklar. Onu ana banyoma götürüyorum ve doğruca küvete yöneliyorum, suyu başlatmak için muslukları çeviriyorum.

"Lavanta seninle iyi mi?" Ona sordum.

"Banyo tuzu gibi mi?"

"Evet. Bu iyi mi?"

Gülümsemesi çok seksi. "Evet, bu mükemmel."

Doldurduğum suya lavanta tuzu serpiyorum, dolabımdan birkaç havlu çıkarıp kenara koyuyorum ve telefonumdan Bluetooth hoparlörlere hafif bir pop müzik yüklüyorum. Yüzümü ona döndüğümde elbisesini çıkarmış, üzerinde kırmızı bir sutyen ve ona uygun kırmızı bir tanga vardı.

"Kahretsin, bir erkeği uyar," diyorum, onu tamamen içine almak için bir adım geri çekilerek.

Winnie'nin vücudu söz konusu olduğunda tam bir enayiyim. Kıvrımlı, seksi ve çok güzel. Bir kız söz konusu olduğunda gerçekten tüm kutularımı işaretliyor ve sanırım benim yanımda daha fazla güven kazandıkça bunu fark etmeye başlıyor.

Uzanıp tişörtümü çıkarıyorum, başımın üzerinden sürükleyip yere düşmesine izin veriyorum. Gözleri göğsümde geziniyor ve ben onları çıkarırken şortuma düşüyor. Sadece o boğucu gözlerle bakması bile beni sertleştiriyor. Gözlerimi ondan ayırmadan şortumu çıkarıyorum ve boxer külotumu aşağı iterek ereksiyonumu ortaya çıkarıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşurken dudakları yana kayıyor. Arkasına uzanıyor, sütyenini açıyor ve düşmesine izin veriyor. Ellerini göğüslerine götürüyor, ki bu benim için bir avuçtan daha fazlası, ve onlara birkaç kez masaj yapıyor, aletimin sarsılmasına neden oluyor. Hâlâ o sırtıyla tangasını yere itiyor ve bana doğru adım atıyor. Elini göğsümden meme ucuma doğru götürüyor ve yavaşça onunla oynuyor.

"Zaten sertleşmiş olmanı seviyorum," diye fısıldıyor.

Siktir. . . bu iyi hissettiriyor. Meme uçlarımla oynanmasından hoşlandığımı kim bilebilirdi?

"Sana söyledim, senin yanında hep kaskatı kesiliyorum." Meme ucumu çimdiklediğinde keskin bir nefes alıyorum. "Siktir, bebeğim. Bu gerçekten iyi hissettiriyor."

"Meme uçlarımla oynanmasından hoşlanman da hoşuma gidiyor. Çok ateşli." Tam uzanıp beni öpeceğini düşünürken, yanımdan geçip küvete doğru ilerliyor. Eğilip bana o tokatlanası poposunun muhteşem görüntüsünü veriyor ve suyu kapatıyor. "Önce ben mi gireceğim, yoksa sen mi?"

"Ben," diyorum, onun bedeninin içinde olma düşüncesi sesimi çatlatıyor.

Yanından geçip küvete girerken elim sırtında geziniyor. Yerleşiyorum ve ona yardım etmek için elimi uzatıyorum. Bacaklarımın arasına yerleşiyor, ereksiyonum sırtına baskı yapıyor ve sonra göğsüme yaslanıyor. Elleri kalalarımaya düşüyor ve başı omzuma yaslanıyor. Ellerimi beline götürüyorum ve sonra boynunu öpüyorum.

"Rahat mısın?" Ona soruyorum.

"ok," diye mırıldanıyor ellerini kalalarımaya bir aşağı bir yukarı gezdirirken.

"Güzel," diyorum ellerimi göğüslerine götürürken. Uzun bir inilti çıkartıyor ve parmaklarımın arasında meme uçlarını dikkatlice cımbızlarken bana karşı daha derine batıyor.

"Mmm, Pacey, beni çok iyi hissettiriyorsun."

Boynunu tekrar öpmeden önce kulağına "Aynen bebeğim," diyorum. Bana daha iyi erişim sağlamak için yana doğru eğiliyor ve ben de bundan faydalanarak tenini emiyor ve ısııyorum.

"İz bırakacaksın," diyor kayıtsızca. "Seni sahiplensem kötü m olur?" diye soruyorum.

"Hayır. Bunu tercih ederim."

Meme uçlarını sıkıp boynunun alt kısmını ağzıma alırken bu benden bir hırıltı çıkartıyor.

"Evet," diye inerken ellerinden biri boynumun arkasına düşüyor ve beni yerimde tutuyor. "Pacey, beni çok ateşli, çok çılgın yapıyorsun, sanki şu anda sana sahip olmazsam yanabilirim."

"Sikimin ne kadar sert olduğunu hissediyor musun?" Ona soruyorum. "Daha hazır olmadan boşalmak istememe neden oluyorsun."

"Dokun bana," diye inliyor.

"yleyim." Meme ucunu sıkıyorum ve dişlerinin arasından tıslıyor. "Klitorisim," diye ağır ağır nefes alıyor. "Klitorisime dokun."

"Ah, kızım parmaklarım için hazır."

"ok hazırım, Pacey. Aşağıda nabzım atıyor. Rahatlamaya ihtiyacım var."

"O zaman bu şekilde kalmak zorundasın." Ağzımı omzuna götürüyorum ve göğüslerini sıkmaya, hafifçe çekmeye, yuvarlamaya, onunla alay etmeye devam ediyorum.

"Pacey." Bana doğru kayıyor, sırtı ona sürtünürken sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor. "Kendime dokunacağım."

Omzunu ısııyorum ve o inliyor.

"Sakın aklımdan bile geçirme. Ellerimi dizlerime koy."

"Ama beni boşalıırken izlemek istemiyor musun?"

Cezbedici, gerçekten çok cezbedici.

"İstiyorum, ama elinin seni tamamlamasını izlemeyi tercih ederim, bacakların benim için genişçe açıldı. Suyun altında hiçbir şey göremiyorum."

Meme uçlarını yuvarlayıp daha fazla baskı uyguluyorum.

"Siktir, Pacey." Bana karşı kıpırdandı. "Sikini istiyorum."

Bunu yeterince duyamıyorum.

"Ve o daracık amcığı istiyorum, ama henüz değil," diye fısıldıyorum dilimi boynundan yukarı ve kulağının arkasındaki noktaya doğru gezdirirken. Dokunuşumun altında titriyor ve meme uçlarındaki baskıyı hafifletip şimdi sadece hafifçe okşadığımda dizlerimi daha sıkı kavırıyor.

"Bana işkence ediyorsun," diye yakınıyor, hareketsiz kalamıyor.

"Seni memnun ediyorum." Boynundan aşağıya doğru öpüyorum, tenini ısıtıyorum, onu benim olarak işaretliyorum.

"Çok yaklaştım, Pacey."

"Biliyorum." Bir elimi amına doğru götürüyorum. Karnı çukurlaşıyor ve göbek deliğinin hemen altındaki noktaya ulaştığımda, göğüsleri kavisleniyor ve pelvisi elimi arıyor.

"Lütfen."

"Sabır bebeğim," diyorum, elimi tekrar yukarı kaldırıp işaret parmağımı göğüslerinin etrafında dolaştırıyorum.

"Boşalacağım. Sadece dokunuşunla bile boşalacağım."

"O zaman gel." Dişlerimle kulak memesini kavırıyorum ve arka tarafı tekrar sikime sürtünürken kulağına hırlıyorum.

İşaret parmağım ve başparmağımla sol meme ucunu kavırıyorum ve şakacı bir şekilde yuvarlıyorum, sert yumruyla oynuyorum, elimi tekrar aşağı doğru hareket ettirirken ne kadar duyarlı olduğunu seviyorum. Nefes alış veriş hızlanıyor, göğsü elimi itiyor ve "Beni parmaklarınla becer, Pacey" diye yalvarırken boynunun güzel sütununu ortaya çıkarıyor.

"Bu gece açgözlüsün." Parmaklarımı yarığının hemen üstüne bastırıyorum ve sonra tekrar yukarı kaydırıyorum. Kucağımda dönmeden hemen önce ağzından vahşi bir inilti çıkıyor. Gözleri vahşi, boynu tırmıklarından ve ağzından kızarmış ve göğüsleri alaylarımdan dolayı lekelenmiş.

Muhteşem.

"Sikine ihtiyacım var." Beni kavırıyor ve ben rahatlamaktan neredeyse bükülüyorum. "Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var."

"Sana daha çok ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum, suyun altında beni okşarken ellerinin kurbanı oluyorum.

"Seni çıplak istiyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Bana güveniyor musun?"

"Siktir. . evet," diyorum, düşünmeme bile gerek kalmadan. Doğum kontrol hapı kullanıyor olmasaydı bile kendimi tutabileceğimden emin değilim.

"Beni nasıl beni nasıl istiyorsun?" diye sorar, birdenbire garip davranmaya başlar.

"Üstüme tırman."

Başını sallar. "O pozisyon-"

"Ben o değilim," diyorum, iki parmağımı dudaklarına götürerek onu susturuyorum. "Güven bana, sikime bindiğini görmek istiyorum. Kontrolü ele aldığını görmek istiyorum. Beni çıplak bıraktığında gözlerinin içine bakmak ve sonra sikimin üzerine boşalmak istiyorum."

Seçeneklerini düşünürken dudağının kenarını ısıyor. Ne kadar endişeli olduğunu görünce, "Sana yardım edeceğim," diyorum. Onu kavıyorum "Dizlerinin üzerine otur ve sikimin üzerine gel" dedim. Cevap vermesi bir saniye sürüyor ama cevap verdiğinde daha da heyecanlanıyorum. "Şimdi aşağı uzan ve sikimi bacaklarının arasından tut." Yapıyor ve sonra beni girişine doğru bastırıyor. "Siktir, evet bebeğim, tam oraya. Şimdi hazır olduğunda, yavaşça üstüme çök. Ama o muhteşem gözlerini benden ayırma."

Derin bir nefesle, ereksiyonumu tam girişine doğru hareket ettiriyor ve sonra yavaşça aşağı doğru batmaya başlıyor. Aramızda hiçbir şey olmadan ona nüfuz ettiğim anda, gözlerim yavaşça başımın arkasına yuvarlanmaya başlıyor.

Odaklan, ona bak. Onu izle.

Gözlerim onunkileri bulduğunda, aşağı inerken kocaman bir nefes aldığını, ağzının huşu içinde açıldığını ve sonra aşağı inerken omuzlarımı kavradığını görüyorum.

"Pacey, bu . . . Çok doluyum."

"Daha işin bitmedi, Winnie. Devam et."

Alt dudağını ısıyor. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Bana bak," diyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Ellerini arkana koy ve parmaklarını birleştir" diyorum. Bana şaşkın bir bakış attığında, "Şimdi" diye ekliyorum.

Sesimi duyunca ellerini arkada birleştiriyor ve göğsü tam göz hizamda kabarıyor. Mükemmeldi. Elimi sırtında gezdirip onu yaklaşıtıyorum ve sonra ağzım göğsüne inerken onu yerinde tutuyorum. Meme uçlarından birini dudaklarımın arasına alıp hafifçe çekiyorum. İnliyor ve sikimden aşağı doğru kayıyor.

"İşte böyle, bebeğim. Rahatla." Biraz daha gevşeyip beni tamamen içine alana kadar diğer göğsüyle oynuyorum. Dibine kadar girdiğimi anlıyorum çünkü ağzı açık kalıyor ve başı geriye düşüyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyor kalçalarını benimkilere bastırırken. "Beni hiç kimsenin vuramadığı bir noktadan vurdun." Küçük daireler çizerek tekrar bastırıyor. "Evet, Pacey."

"Bana bak."

Gözlerini açar ama ellerini arkada tutar.

"İşte böyle. Şimdi yukarı kaldır ve sonra tekrar aşağı indir." Dediğimi yapıyor ve sikimi tekrar aşağı ittiğinde, ne kadar iyi hissettirdiğinden dudaklarımdan yüksek bir inilti dökülüyor.

Ellerim kalçalarına düşüyor ve bu işlemi tekrar tekrar yaparak ona rehberlik ediyorum. Elleri çözülüyor ve denge için tutunduğu omuzlarıma iniyor.

"Pacey, bu çok iyi. Aman Tanrım, çok iyi hissettiriyor."

"Sen benim için mükemmelsin," diyorum, amı spazmlarla kasılırken ağzımdan çıkanları kontrol edemiyorum. "Kahretsin, çok ateşlisin. Çok sıkı."

Hızı artıyor, göğüsleri yüzümün önünde zıplıyor ve artan inlemeleri banyoyu aydınlatıyor. "Evet, evet ... evet," diye bağıyor.

"Daha hızlı, bebeğim." Onu yukarı ve aşağı pompalamaya yardım ediyorum. Vücudumdaki tüm basınç horozumun dibinde biriktikçe toplarım sıkılaşıyor. Patlamaya hazırım ama ona da ihtiyacım var. "Neredesin sen?"

"Fu-uck, Pacey," diye bağıyor amcığı boyumun etrafında kenetlenirken ve vahşice doruğa ulaşıyor.

"Tanrım, kahretsin," diyorum. Aletim kabarıyor ve sert bir şekilde boşalıyorum, başım öne düşüyor ve orgazmım onun içinde derinlerde seğiriyor. "Anne . . . sikici," diyorum nefesimi tutarak.

Winnie kollarını bana doluyor ve sonra göğsüme yığılıyor, aletim hala tamamen içinde, tam istediğim yerde.

İkimiz de nefesimizi tutarken elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "İyi misin?" Ona soruyorum.

Bana karşı başını sallıyor ama tek kelime etmiyor.

"Emin misin?" Nefes alışında bir aksama hissettiğimde soruyorum.

Omzumdan kalkıyor ve yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşını gösteriyor. "Özür dilerim," diyor. "Bu çok aptalca. Seksten sonra ağlamamalıyım. Bu çok utanç verici."

"Değil," diyorum. "Neden ağlıyorsun?" Başka tarafa bakmaya çalıştığında, çenesini geri itiyorum, böylece gözleri benimkilerle aynı hizaya geliyor.

"Bana hissettirdiklerin çok korkutucu... Sana karşı hissettiklerim çok fazla."

Başparmağımı yanağına sürüyorum ve ona gülümsüyorum. "Bu ağlanacak bir şey değil bebeğim. Bu kutlanacak bir şey."

"Bunlar mutluluk gözyaşları," diyor. "Bana kendimi kraliçe gibi hissettiriyorsun Pacey. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Hâlâ her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum."

"Anlamlandırmaya gerek yok," diyorum. "Sadece kabul et. Sen bir kraliçesin. Sen benim kraliçemsin." Daha önce hiçbir kadın bana böyle hissettirmemişti. *Bu* sözleri daha önce hiç kimseye söylememiştim. Hiç istemedim. Ama Winnie? Mest oldum. Onun içinde kayboldum. *Ben onunum. Ve sadece onun.* Dudaklarını dudaklarıma değdiriyorum ve o üstüme otururken kendimi kaybetmeye izin veriyorum.



"YARIN İÇİN GERGIN MISIN?" Winnie soruyor.

Sırtı göğsüme dönük, benim tişörtlerimden birini giyiyor ve ben de boxer külot giyiyorum ve bu kızla kaşıklıyorum.

"Biraz," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Neden gerginsin?"

Onu kollarıma almanın basitliğiyle rahatlayarak daha da yakınımaya sokuluyorum.

"Genel sinirler. Eğer bir şey bulurlarsa, bu ne anlama gelir?"

Bir saniye sessiz kaldı ve sonra "Bana anlatır mısın? Yaralandığın gün hakkında? Yoksa senin için çok mu hassas bir konu? Bu konuda konuşmak istemezsen anlarım."

İçimi çekiyorum ve başını öpüyorum. "Bu konuyu seninle konuşmak benim için sorun değil." Kollarımda dönüyor ve bana bakıyor. Şirin bir şekilde ellerini yastığının altına sokuyor ve konuşmaya başlamamı bekliyor. Ama onun ne kadar nefes kesici olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. "Çok güzelsin," diyorum.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor.

İç çekerek o günü düşündüm. "Oakland ile oynuyorduk. Sezon öncesi maçıydı ve kendimi biraz kötü hissediyordum. Nedenini söyleyemem ama bir nedenden dolayı kafam tam olarak oyunda değildi. Oakland çıktı ve

savunma yetişirken gözümü kırptım ve pakı gözden kaybettim. Sonra bir baktım ki sağımda bir şey var. Ondan sonra bayılmışım. Sonra hatırladığım tek şey, antrenman odasıdaydım ve doktorumuz başımda beni kontrol ediyordu. Sonunda neler olduğunu anlayabildiğimde ve hastanede olduğumu fark ettiğimde, bana ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi ve birkaç hafta sahalardan uzak kalacağımı söylediler."

"O gece yanında biri kaldı mı?" diye soruyor, sesi inanılmaz derecede endişeli.

"Taters yaptı. İyi olduğumdan emin olmak için her saat başı beni uyandırır. Hıyarın teki olabilir ama aynı zamanda tanıdığım en iyi adamlardan biri."

"Bunu görebiliyorum." Parmağı göğsümün üzerinde geziniyor. "Migrenin başlaması ne kadar sürdü?"

"Hemen," diye cevap verdim. "Ama hiçbir şey söylemedim." "Ne?" diye soruyor. "Neden bir şey söylemedin?"

"Evdeydim, çok sinirliydim, arkama yaslanıp takımımın bütün işi yapmasını izliyordum. Buza geri dönmek istiyordum ve bunu uzatmaya niyetim yoktu."

"Pacey, migren olduğunu ne zaman öğrendiler?"

"İki ay sonra, ısınmaya gitmediğimde. Stadyuma gittikten sonra arabamdan çıkamadım. Oraya nasıl gittiğimi, başım o kadar ağrırken trafikte nasıl ilerlediğimi hala bilmiyorum."

"O zaman test yaptılar mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Biraz önemsizleştirdim, daha önce de yaşadığım bir şey olduğunu söyledim ama her zaman bunun üstesinden gelmeye çalıştım. Kaçırdığım altıncı maçtan sonra fark ettiler. Onlara sezondan sonra halledeceğimi söyledim ama playoff turunu atlatmak istiyordum. Banff'a gitmeden önce doktoru gördüm ve ona migrenim olmasına rağmen iyi olduğumu ve kendimi iyi hissettiğimi söyledim."

"Ama sen değildin, değil mi?"

"O zamanlar evet, iyiydim. Ama çocuklar beni daha iyi tanıyor ve beni çağırdılar. Bu yüzden olmak istediğim yerde, Banff'ta değil de buradayız."

"Seni çağırdıklarına sevindim."

"Burada benimle olduğun için mutluyum," diyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Bence seni bu kadar önemseyen *kardeşlerin* olduğu için şanslısın. Sen elit bir sporcusun ve en yüksek kondisyonda olmalısın. Bunun için para alıyorsunuz, bu yüzden sağlığını ön planda tutmalısınız. Ama aynı zamanda onların arkadaşısın ve

Belli ki önemsedikleri biri. Herkeste böyle bir şey yok." O haklı. Ve daha minnettar olmalıyım.

"Evet, haklısın. Bunu *kardeşlerimden* çok daha nazik bir şekilde söylediğin için teşekkür ederim." Gülüyor.

Parmakları göğsümde dans ederken, "Düşünüyordum da, sen yarın muayene olurken ben de sana yemek hazırlarım," diyor.

"Öyle mi? Ne yapmayı düşünüyordun?"

"Herhangi bir isteğin var mı?"

Bunu düşündüm. "Tatlı olarak amın dışında mı?"

"Aman Tanrım, Pacey." Beni iterken kıkırdıyorum. "Sen hep böyle azgın bir adam mısın?"

"Asla. Bunu bana sen yaptın."

Başını sallar ve sorar: "Cidden, hoşuna gitmeyen bir şey var mı? Alerjiniz olan bir şey var mı?"

"Hemen hemen her şeyi severim ve bana ne yaparsan yap hoşuma gideceğinden eminim." Burnuna bir öpücük konduruyorum.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye soruyor. "Arabanız Banff'ta olduğuna göre randevunuza nasıl gitmeyi planlıyorsunuz?"

"Yarın beni almaya gelecek bir şoförüm var. Endişelenecek bir şey yok."

"Oh, çok süslüsün," diyor şakacı bir şekilde ve sonra soruyor, "Garip olmayacak, biliyorsun, birkaç günlüğüne senin evinde kalmam, sana yemek pişirmem? Bu seni korkutmuyor mu?"

"Bu beni neden korkutsun ki?"

"Çoğu erkek çıldırırdı" diyor. "Bence sen farklı bir türsün, çünkü oldukça hızlı hareket ediyoruz ve bir çıkış yolun olduğunu bildiğinden emin olmak istiyorum. İhtiyacın olduğunu düşünme-"

Parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Seni burada durduracağım. Beni tanıdığın diğer erkeklerle ilişkilendirmeyi bırak. Seni burada istemeseydim, buraya geri gelmeni istemezdim. İşler hızlı ilerliyor çünkü hızlı ilerlemesini istiyorum, çünkü ikimiz hakkında güçlü hislerim var. Tamam mı?"

Uzanıp başının yan tarafına dokunduğumda başını sallıyor.

"Bunu içine sindirebiliyor musun? Çünkü kararlarımı sürekli onaylamak zorunda kalmak istemiyorum. Seçimlerimi öylesine yapmıyorum. Yaptığım her şeyin bir nedeni var. Anladın mı?"

"Evet . . . Babacığım."

İçimden bir kahkaha patlarken kaşlarım neredeyse saç çizgime fırlıyor. "Pardon?"

O da gülüyor. "Beni duydun. Babacığım."

Biraz daha gülerek onu sırtına doğru itiyorum ve tişörtünü vücudundan yukarı çekerek göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Benim sormama gerek kalmadan bacaklarını açıyor ve yatağa yaslanıyor. "Vücuduna sahip olmak üzere olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Ben de bunu umuyordum," diyor gözlerinde bir parıltıyla. Bana öyle baktığında, ben gidici oluyorum.



TATERS: *Mesajlaşmadığınıza göre dün gece Vancouver'a vardığınızı varsayıyorum ama arkadaşlarınıza iyi olduğunuzu söylemek yerine Winnie'ye daireyi "gezdirdiniz".*

Hornsby: *Tamamen sıçtılar.*

Posey: *Akşam yemeğinde ne yedin?*

Taters: *Endişelendiğin şey bu mu? Akşam yemeği mi?*

Posey: *[omuz silkme emoji] Bu bir yol gezisiydi. Henüz denemediğimiz bir şey var mı bilmiyordum.*

Hornsby: *Sanırım dün gece yemekte başka bir şey yedi.*

Evet, dün gece Vancouver'a vardık. Şimdi Doc'u görmeye gidiyorum. Bir barda pizza yedik. Ve evet. Ona etrafı "gösterdim". Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar.

Tatlım: *Güzel.*

Hornsby: *Doc'la görüşmeyi unutturmak istemem ama itiraf et, o şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisi.*

Posey: *Bunu onun için görebiliyorum.*

Taters: *Neden böyle düşündün?*

Hornsby: *Ona nasıl baktığını gördün mü? Bu kız söz konusu olduğunda herif batmış durumda.*

Posey: **Sanırım aşık oluyor.*

Taters: *Delirdin mi sen? Bunun için çok erken. Değil mi? Lawes, aşık mı oluyorsun?*

Hornsby: **Bir cevap bekliyorum.*

Posey: *Kalbinin durumu hakkında bilgi almak isterim. Onu narin ellerinde mi tutuyor?*

Holmes: *Ben de ilgileniyorum.*

Taters: Sen değil, Holmes. İmkânı yok.

Lawes: Kolayca, eller aşağı, şimdiye kadar sahip olduğum en iyisi. Beni o kadar sert boşaltıyor ki her seferinde bayılıyorum. Bir daha sorma, detayları paylaşmam. Peki aşık oluyor muyum? Evet. Bu kıza aşık olmamak zor. Zor zamanlar geçirdi ama yine de çok gerçek. Nazik. Samimi ve beni destekliyor, sadece bir hokey oyuncusu olarak beni değil. Beni dinliyor. Böyle birinin var olduğunu bilmiyordum, gerçekten. Yani, evet. Çok fena aşık oldum. Şimdi onu nasıl elimde tutacağımı bulmalıyım.

Hornsby: Aradım.

Posey: Bunu okurken meme uçlarım sertleşti.

Tebrikler, dostum.

Taters: Umm . . . bu ciddi mi? Gerçekten ona aşık mı oluyorsun?

Hornsby: Dikkatini vermiyor musun? Çoktan düştü.

Posey: Sunağa doğru gidiyorlar.

Taters: Kendini aşma.

Hornsby: Bekle, önemli bir soru. Sağdıcın kim olacak? **Posey:**

Ooh, harika soru. ^^ Meraklı zihinler bilmek istiyor. Bahse girerim kim olduğunu biliyorum.

Taters: Bu saçma senaryoya dahil olmak istediğimden değil, ama ... kim o?

Hornsby: Holmes, tahminin nedir?

Benim. Besbelli. Onunla en rahat olan benim.

Taters: İlk günlerimizde oda arkadaşıydık.

Hornsby: Soyunma odasında birçok kez çoraplarını giymesine yardım ettim.

Sağdıç = ben.

Taters: ^^ HA!

Hornsby: Gülünç.

Posey: Hıyarlık etmek istemem ama ... şansımız yok.

Taters: Lawes, buraya atla. Bir cevap harika olurdu.

Lawes: Yakın zamanda evleneceğimden değil ama bir seçim yapmam gerekirse

-Hiç şüphesiz Holmes olurdu.

Hornsby: Saçmalık!

Taters: Ne oluyor lan?

Posey: Malarky!

Söylemiştim.

Taters: Bir açıklamaya ihtiyacım var.

Posey: ^^ Lütfen düşmanlığa dikkat edin.

Hornsby: ^^^ Onu dinleme. O mutfakta ve ben onun öfkeli kükremesini havuzdan duydum.

Taters: Posey burada sinir krizi geçiriyor. Su şişesini Stephan'a fırlattı. Yalancılar çünkü senin iki numaran olduğumu biliyorlar.

Holmes: ^^^ Gerçekler.

Hornsby: GD kitabına geri dön Holmes.

Taters: Hala bir açıklama bekliyorum.

Lawes: Kimseye bir açıklama borçlu olduğumdan değil ama Holmes bana hiçbir konuda bok atmıyor. Akışına bırakıyor, kendisine söyleneni yapıyor ve saçma sapan fikirlerini araya sokmuyor.

Taters: Koç kartını bırakanın Holmes olduğunu bir tek ben mi hatırlıyorum?

Hornsby: Aslında bu doğru.

Posey: *Ellerini kaldırır* Bunu söyleyen kişi olmak istemedim.

Holmes: Önemli olduğunda sesimi çıkarırım.

Lawes: İyi bir sağdıç olması için bir neden daha. Ayrıca dikkat dağıttığınız için teşekkürler, sizi pislikler. Minnettarım.

Posey: Bu hepimizin sağdıç olduğu anlamına mı geliyor?

Hornsby: Geçerli bir soru.

Lawes: Zamanı geldiğinde bu konu hakkında konuşabiliriz.

Taters: Bu da demek oluyor ki çocuklar, sağdıç rolüyle ilgili kararı etkilemek için hâlâ zaman var.

Hornsby: Yakında evlenecek bir hayranın bile yoktu.

Taters: Artık bunun sağdıçlık için bir yarışma olduğunu biliyorum. Ayrıca, Doktor'un söylediklerinden bizi haberdar et.

Sizin için buradayız.

Hornsby: Ne olursa olsun, yanındayız.

İyi şanslar dostum.



"Sence patenlerimi asmak zorunda kalacak mıyım?" Doktorun ofisinde otururken sordum.

Elini ağzına götürür ve sandalyesinde geriye yaslanır.

Son birkaç saat cehennem gibiydi. Bir dizi sınavdan geçtim ve sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da tükenmiş durumdayım. O kadar çok lanet olası soru vardı ki, ciddi bir şeylerin yanlış olabileceğinden endişelendim. Şimdi her şey bittiğine ve Doktor'un karşısında oturduğuma göre, bilmek istiyorum - neler oluyor?

"Düzgün bir cevabım olsaydı, sana verirdim, Pacey." Bacağını yukarı çeker ve karşı dizinin üzerinden geçirir. "Keşke bunu sezonun başlarında yapsaydık diyor muyum? Evet, isterdim. Bence sorunun kökenine inebilseydik, ona daha erken saldırabilirdik. Migrenin yüzünden sakatlığı daha da kötüleştirmiş olabileceğimizden endişeleniyorum."

"Evet, ama sana sonuncusunun o kadar da kötü olmadığını söylemiştim."

"Bu iyiye işaret ama bu işlerin iyiye gittiği anlamına gelmiyor."

"Peki şimdi ne olacak?" Korku ensemenden yukarı tırmanırken soruyorum.

"Nörolog Dr. Flannery MR ve BT sonuçlarını inceleyerek herhangi bir anormallik ve yumuşak doku yaralanması olup olmadığına bakacak." Yan tarafa bakıyor ve "Sonuçlar gelene kadar daha fazlasını bilemeyeceğiz" diyor.

"Ve?"

Elini masasının üzerine koyar. "Oraya vardığımızda ya da varırsak sana haber veririm." Gözlerimin içine bakamaması beni endişelendiriyor.

"Bana bir şey söylemiyorsun."

Yukarı bakıyor.

"Sadece söyle, yoksa kendimi kaybedeceğim."

Ellerini masasının üzerinde kavuşturdu ve benimle aynı seviyeye geldi. "Eğer beyin kanaması ya da sinir lifi hasarı varsa Pacey, geçen sezon büyük ihtimalle son sezonun olacak."

Kolçakları sıkıca kavrarırken ellerim öfkeli yumruklara dönüşüyor.

"Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama en azından seni hazırlamam gerektiğini düşündüm."

Başımı sallıyorum, tamamen inkâr içindeyim. "Bu benim son sezonum değildi." "Pacey."

"Değildi," diye bağıriyorum, yumruğumu yere vurarak. "Değildi amına koyayım."

Yavaşça arkasına yaslanır ve başını sallar. "Bunu her seferinde bir gün olarak ele alalım."

O zamana kadar rahatlamaya çalışın."

Evet, uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmek üzere olmayan biri için söylemesi kolay.

Ama karşı koymak yerine buradan defolup gitme isteği duyuyorum, bu

yüzden ciddiyetle başımı sallıyorum. "Koç'a söylemeyecek misin?"

Bugün Doc'la arenada değil, özel ofisinde buluştum. Bunu bilerek yaptım çünkü dikkat çekmek istemedim. Sezon dışı olabilir ama dedikodular hala yayılıyor.

"Takım doktoru olarak bir oyuncu hakkında öğrendiğim her şeyi rapor etmek benim görevim. Ancak şimdilik, gerçekleri öğrenene kadar raporumu sunmayacağım."

"Doktor-"

"Yalan söyleyemem, Pacey. Bu benim de işim." Sandalyemde arkama yaslandım. "Lanet olsun."

"Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum Pacey, ama endişelenmekten bir şey çıkmaz. Yapabileceğin şey bir baş ağrısı günlüğü tutmak. Ne yediğini, hangi egzersizi ne kadar süreyle yaptığını, her migren öncesi davranışlarını etkileyen diğer faktörleri not etmeni istiyorum. Ayrıca, nasıl olduklarını da. Her bir görsel rahatsızlık veya olağandışı his olayının açıklamasını, ne zaman meydana geldiklerini, ne kadar sürdüklerini ve onları neyin tetiklediğini yazın.

"Migreninizden önce ne olduğuna dair bir model görebilsek, egzersizle, diyetle ve hatta stresle ilgili olup olmadıklarını anlayabiliriz. Nörologun da buna ihtiyacı olacak, bu nedenle geçirdiğiniz son birkaç migrenden hatırlayabildiğiniz her şeyi not etmeye çalışırsanız, ona verebileceğimiz daha fazla şey olur. Ona aldığınız vitaminlerin veya takviyelerin bir listesini vereceğim, ancak bunlar değişirse, bunları da eklemem için bana bildirin. Stresin faydası olmaz, o yüzden rahatlamaya çalışın. Çocuklardan seninle gelen oldu mu? Belki bu gece onlarla takılabilirsin."

Başımı salladım. "Hepsi Banff'ta kaldı. Ben aslında" -yanağımı kaşıyorum- "bir kızla döndüm."

"Bir kız mı?" Doktor şaşırarak sordu. "Seni tanıdığım bunca yıl boyunca birine ilgi gösterdiğini hiç sanmıyorum."

"Evet, Winnie farklı." Kız arkadaşımdan bahsederken sesim sert ve öfkeli çıkıyor ve bunun sebebi de başımın üzerinde asılı duran şey - olası zorunlu emeklilik. "Benimle kalıyor. Aslında bugün markete gidip bana yemek yapmak için biraz yiyecek alacaktı."

"O halde enerjinizi oraya yönlendirmenizi öneririm."

Sandalyemden kalktım. "Bir şey duyar duymaz beni arayacak mısınız?"

"Evet." Bana elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum.

"Teşekkür ederim."

Ofisinden çıkıyorum ve arabaya doğru ilerlerken cebimden telefonumu çıkarıyorum. Çocuklara hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Doktorla her şey tamam. Tarama sonuçlarını ve nöroloğu görmeyi bekliyorum. Sizi bilgilendireceğim. Bir cevabı yok. Sizi haberdar edeceğim.

Sonra Winnie'ye bir mesaj gönderdim.

Bir yere uğramam lazım, sonra eve döneceğim. Yüzünü görmem lazım.

Telefonumu cebime koyuyorum ve derin bir nefes alarak binaya doğru ilerliyorum.

Her şey yoluna girecek.

Her şey yoluna girecek.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

WINNIE

Çok geride kaldım. Çoktan yemek yapıyor olmalıydım, ama işte buradayım, marketteyim, sanki daha önce hiç alışveriş yapmamışım gibi dolaşıyorum.

Pacey randevusuna gittikten sonra dairenin etrafını temizledim, yani atılmış kıyafetlerimi topladım ve sonra yemek tariflerine bakarak çok fazla zaman geçirdim. Saate baktığımda bir saat geçmişti ve ben hala hiçbir şey almamıştım.

Süslü bir şeyler yapmaktan vazgeçerek taco yapmaya karar verdim . .. çünkü ... Takoları severim. Ama fazla zamanım olmadığı için misket limonu soslu karidesli taco, ev yapımı guacamole ve biraz mikrodalga pilav yapmaya karar verdim. Umarım beni yargılamaz.

"Nerede şu lanet olası tortillalar?" Kendi kendime mırıldanıyorum, bir köşeyi dönüyorum ve başka bir arabaya çarpıyorum. Geri sıçıyorum ve cipslerin sergilendiği bir yere çarpıyorum. Birkaç poşeti yere düşürdüm ama neyse ki hepsini almadım.

Cipsleri almak için eğildiğimde, "Kahretsin, kusura bakma." dediğini duydum.

O tanıdık sesle sırtım geriliyor ve başım yana savruluyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, gözlerim önümdeki adama dikilmiş, ona odaklanmış. Sertçe yutkunuyorum. "Josh?" diye sordum.

O da ayağa kalkıyor ve gözleri bana odaklanıyor. "Winnie," diyor nefes nefese. "Vay canına, karşılaşmayı beklediğim son kişi sendin."

Tanrım, Vancouver'da Pacey'nin semt pazarında Josh'a rastlama şansımız nedir?

Oldukça zayıf.

Ama işte buradayım, evrenin istatistiklerini oynuyorum.

"Josh, vay canına, ben, uh . . . Buralarda yaşadığını bilmiyordum."

"Evet, birkaç ay önce bir iş için buraya taşındım. Sen de mi buraya taşındın?" Sesinde umut var. Çok fazla umut.

"Hayır," dedim. "Oğlumla, yani arkadaşım ile kalıyorum." Josh'un kolları birbirine yaklaştı. "Erkek arkadaşın mı?"

Ensemden terler boşanıyor ve neden bu kadar gergin olduğumu ya da neden bir şeyler sakladığımı bilmiyorum. Josh benden ayrılan kişi. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk eden oydu. İlişkimizin sonuna doğru bana bok gibi davranan oydu. Eğer bir şey varsa, kıvranan o olmalı, ben değil.

Göğsümü kabartarak cips paketlerinden birini tekrar vitrine koydum ve "Evet, erkek arkadaşım" dedim.

"Oh, emin değildim-"

"Neden yapasın ki? Benden ayrıldığından beri görüşmüyoruz ki," diyorum, dilimden acı akarak.

"Bunu hak ediyorum." "Sanırım erkek arkadaşın yüzünden mesajlarıma hiç cevap vermedin" derken omuzları çöküyor. Erkek arkadaşım derken sesinin tonunu beğenmedim. Küçümseyici. *Ne var bunda?*

"Hayır, öyle değil. Sadece bunun uygun olmadığını düşündüm. Söyleyeceğin hiçbir şey bana nasıl davrandığınla ilgili fikrimi değiştiremez."

Başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum." Gözlerini benimkilere dikeyyor ve yüzündeki ifade neredeyse nefesimi kesiyor. Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm ama Josh'ta değil. . . başka birinde. "En azından özür dileyebilir miyim?"

Gözlerindeki bakış, çenesinin yapısı, burnunun şekli beni çok şaşırttı, çok şaşkına çevirdim. Tanrım, aklımı kaçırıyor olmalıyım, çünkü neredeyse Pacey'e benziyor.

Bir şey söylemediğimde, bunu devam etmek için bir davet olarak algılıyor, tam da burada, marketin ortasında. "Sana daha iyi davranmalıydım, Winnie. Bazı şeyler yaşıyordum ve seninle konuşmak yerine

seni kendimden uzaklaştırdım çünkü bunun senin için çok fazla olacağından korktum. Seni nasıl uzaklaştıracığımı bilmemin tek yolu bir pislik olmaktı. Ben de öyle yaptım."

Kısa bir an için kendime geliyorum ve soruyorum: "Ne demek başa çıkamazdım? Neyi kaldıramadın? Bildiğim kadarıyla yeni işin yüzünden stresliydin."

Başını sallar ve sessizce "Stresliydim çünkü prostatımda bir nodül buldular" der.

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım.

Boynunun arkasını çekiştiriyor. "Bana prostat kanseri teşhisi kondu. Annen dükkândan uzaklaşmak zorunda kaldığında öğrendim. Bunun senin için çok fazla olacağını düşündüm ve hayatta kalma konusunda durumumun ne olduğunu bilmiyordum. Kenara çekilirim senin için daha kolay olur diye düşündüm."

"Daha mı kolay?" Soruyorum, zihnim dönüyor. Josh kanserdi. KANSER. Ve bana söyleyemeyeceğini mi düşünüyordu? "Josh, söylediğin şeylerle beni olduğumdan daha az kadınmışım gibi hissettirdin. Kilo aldığımı, artık güzel olmadığımı düşündüğünü söyleyerek beni duygusal olarak hırpaladın. Gerçekten, ruhunun derinliklerinden, bunun bana kanser olduğunu söylemekten daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diyor hemen. "O zamanlar tüm bağları koparmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm. Beni severken kaybetmektense, benden nefret ederek kaybetmeni tercih ederdim. En azından benden nefret ederek hayatına devam edebilirdin, ki ettin de. Ya bana bir şey olsaydı ve sen hem anneni hem de beni kaybetseydin? Bunu yapacağından emin değilim."

"Ama yine de seni kaybettim," diye neredeyse bağıracaktım, duygularım beni ele geçirmişti. "Seni yine de kaybettim," diye tekrarlıyorum. "Ve sen kim oluyorsun da bana neyle başa çıkıp çıkamayacağımı söylüyorsun?"

"Zaten zar zor hayatta kalıyordun," diye karşılık veriyor Josh. "Yaraya tuz basmak istemem ama kendini kaybediyordun, hayatını bir kenara koyuyordun, başkalarına yardım edebilmek için hayatına ara veriyordun. Peki şimdi neredesin?" diye soruyor, sesi giderek sertleşiyor. "Hayatında ne yapıyorsun, Winnie?"

"I-" Cevap vereceğim ama kelimelerim kifayetsiz kalıyor çünkü ondan nefret etsem de -özellikle de şu anda- o haklı. Her şeyi askıya aldığım, sadece anneme yardım etmek için değil -ki ettim- ona da yardım etmek için tüm hayatımı bir kenara bıraktığım konusunda haklı. Çünkü

işte ben buyum. Ben bir yardımcıyım, bir aşığım, şefkatli bir bireyim. *Ve bu yüzden asla utanç duymamalıyım.*

Josh yaklaşıyor ve nedense ben geri adım atmıyorum. "Sana ne söylediğimin ve nasıl söylediğimin affedilemez olduğunu biliyorum. Yine de o anda, olaylarla nasıl başa çıkacağımı bildiğim tek yol buydu. Şimdi bunun büyük bir hata olduğunu görüyorum, çünkü seni tedavi sürecinde kullanabilirdim. Seni annenle paylaşabilirdim ve iyi günlerimde yanında olabilirdim." Uzandı ve elimi tuttu. "Korkmuştum ve oturup olaylara yaklaşmanın en iyi yolunu düşünmek yerine tepki verdim. Seni kaybetmek benim en büyük pişmanlığım."

"Beni sen kırdın, Josh."

"Biliyorum." Bir adım daha yaklaşıyor. Etrafımızda alışveriş yapanlar hareket ediyor, hoparlörden şarküteriye çağrılar yapılıyor ve arka planda hafif bir müzik çalıyor, ama ben Josh'un gözlerine bakarken bunların hepsi arka planda kayboluyor. "Ve hayatımın aşkına nasıl davrandığımı bilerek sonsuza kadar bununla yaşamak zorunda kalacağım." Çenemi yukarı kaldırıyor. "Özür dilerim Winnie. Çok üzgünüm ve geriye dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim, değiştirirdim. Sana güzel olmadığını düşündüğümü söylemek yerine, aslında şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadın olduğunu söyledim. Senden etkilenmediğimi ve bu yüzden yapamadığımı söylemek yerine, prostat kanseri olduğumu ve bunun baş etmeye çalıştığım yan etkilerden biri olduğunu söyledim. Ve seni sevmediğimi söylemek yerine, senin hayatımın aşkı olduğunu ve başka biriyle birlikte olduğunu bir dakika bile düşünemediğimi söyledim."

Ciddi olamaz.

Bunu kastetmiş olamaz.

Çünkü eğer bunu yaparsa, eğer doğru konuşursa, o zaman ... o zaman ... Josh'la olan ilişkimin sona ermesi hakkında bildiğim her şey, gerçek gerçeği gizleyen yalanlar olur. Hastaydı, acı çekiyordu, mesafeye ihtiyacı yoktu. Aslında benim annemin elini tuttuğum gibi onun da elini tutacak birine ihtiyacı vardı. Yine de "sevdiği" kişiyi tekrar tekrar incitmeyi seçti. Ne için? Beni paramparça etmenin iyi bir şey olduğunu düşünmesini gerçekten kabullenemiyorum. Sonra hatasını anladı ama yine her şey onunla ilgiliydi. *Tedavi görmem işime yarayabilirdi, demişti.*

"Josh, ben . . . Ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Gözlerinin içine bakarken ağzım kurudu.

"O zaman hiçbir şey söyleme," diye cevap verir. "Anında affedilmeyi beklemiyorum. Bunun hak etmem gereken bir şey olduğunu biliyorum." Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Sadece seninle konuşabildiğim için minnettarım. Seni görebildiğim için. Belki zamanla tekrar güvenini kazanırım. Ondan sonra da belki affını kazanırım. O zamana kadar, ara sıra sana mesaj atabilmeyi ve nasıl olduğunu görebilmeyi umuyorum. Sorun olur mu?"

O kadar kaybolmuşum, kafam o kadar karışmış, duygusal olarak o kadar çökmüşüm ki başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim." Beni kucaklıyor ve başımın üst kısmına bir öpücük konduruyor. Başını. Ben onun davranışları hakkında yorum yapamadan uzaklaştı ve ellerini ceplerine soktu. "Alışveriş zamanınızı aldığım için özür dilerim." El arabama bakıp gülümsüyor. "Taco mu yapıyorsun?"

"Evet." Sertçe yutkunuyorum, hâlâ şaşkınlık içindeyim. "O şanslı bir adam."

Gülümsüyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Burada, Vancouver'da mutlu musun?"

Kendimi bu sersemlikten kurtarmaya çalışıyorum. "Burada kalıcı değilim, sadece ziyarete geldim."

"Sanırım işe dönmek zorundasın?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz. Geri dönmem gereken pek bir şey yok. Haklıydın, hayatımı askıya aldım ve şimdi onu nasıl tekrar rayına oturtacağımı bulmaya çalışıyorum."

Bana nazıkçe bakıyor. "Sen dirençlisin Winnie. Hayatının bir sonraki bölümünü çözeceğinden hiç şüphem yok ama konuşacak birine ihtiyacın olursa ben yanıdayım. Geçmişte olmamış olabilirim ama şimdi yanıdayım."

"Teşekkür ederim," diyorum, duygularım beni ele geçirmeye başlamıştı. "Şey, muhtemelen tortillaları bulmaya geri dönmeliyim."

"Yakındasın. Bana çarpmasaydın, onları bulacaktın. Hemen köşeyi dönünce."

"Harika." Ona gülümsedim. "Tamam, peki..."

"Evet." Kenara çekiliyor. "Sohbet için teşekkürler Winnie. Seni görmek güzeldi."

"Sen de," diyorum yanından geçerken. Köşeyi dönerken eli uzanıyor ve parmağı kolumun üzerinde geziniyor. Omzumun üzerinden baktığımda, gözlerinde aynı bakışı yakalıyorum, tanıdık bir bakış, Pacey'de gördüğüm bir bakışa o kadar ürkütücü bir şekilde benziyor ki, boğazımın arkasında safra yükseldiğini hissediyorum. *Neden böyle bir şey düşüneyim ki?*

Ekmeği bulduğumda, düşüncelerimi toparlamaya çalışarak birkaç dakika onlara bakıyorum ama bu imkansız geliyor çünkü tek düşünebildiğim Josh'un itirafı ve bunun bana hissettirdikleri.

Sanki onun için yeterince yeterli değilmişim gibi.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

PACEY

Dairemin kapısını çarpıyorum ve Winnie için aldığım çiçekleri girişteki konsol masasının üzerine atıyorum.

Ellerim kalçalarımda, nefesimi tutmaya çalışarak durakladım. Ne oluyor lan?

Winnie'nin son mesajını okumak için telefonumu tekrar kontrol ediyorum. ***Winnie:** Markette, geç kalıyorum.*

Birazdan orada olurum. Evet, neden geç kaldığını çok iyi biliyorum.

Hışım ile buzdolabıma gittim, kapağını açtım ve bir bira çıkardım. Üstünü kapatmak için tezgahı kullanıyorum ve sonra şişeden uzun bir nefes çekiyorum.

Lanet Josh'la birlikteydi.

Elimdeki şişeyi o kadar sıkı tutuyorum ki şişenin boynunu koparacağımdan korkuyorum.

Josh.

Bu nasıl oldu? Vancouver'da olduğunu biliyor muydu? Bu yüzden mi benimle geldi? İlk fırsatta onunla buluşmak için mi?

Bu . . .

Vay

anasını.

Mesajlaştığı kişi bu mu?

Birayı tekrar dudaklarıma götürüyorum ve yudumluyorum. Hepsini yudumladıktan sonra şişeyi lavaboya atıyorum ve paramparça oluyor. Buzdolabıma uzanıp bir tane daha alıyorum. Üstünü kapatıyorum ve aklımda suçlamalar, senaryolar, onları birlikte yakaladığım an -sarılırken, onu lanet olası kafasından öperken- dönüp dururken mutfağında volta atıyorum.

Mutfak tezgahını kavrayıp biramı biraz daha yudumlarken "Siktir," diye bağıriyorum. Telefonumu çıkardım ve Josh'la mesajlaştığım sayfayı açtım. Hiç düşünmeden ona bir mesaj attım.

Ondan uzak dur. Beni duyuyor musun? O senin değil, öyle göstermeye çalışmayı bırak.

Onunla tekrar bir araya gelmesinin imkanı yok. Değil mi? Adam ona karşı tam bir pislikti. Onu duygusal olarak küçümsedi. Ona yeterince iyi değilmiş gibi hissettirdi. Başına gelen en iyi şeyi bir kenara attı.

Ve yine de sarılıyorlardı.

Telefonum çaldı.

Josh: *Pacey Lawes'in, Pacey Lawes'i kıskanacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.*

Ben.

Ben kıskanç falan değilim. Sadece onunla yatmanı istemiyorum.

Kafa. Bunu yeterince yaptın.

Ben olsam bunu ona yapmazdım.

Zaten yaptın.

Josh: *Açıklamama gerçekten izin verseydin, belki daha iyi anlardın.*

Tamam.

Biramı geri deviriyorum ve tamamen bitene kadar kocaman bir yudum alıyorum. Şişeyi bu kez tezgâhın üzerine koyuyorum ve ön kapıya bakıp bekliyorum.

Kafam bulanık.

Geleceğime duyduğum öfke beni dehşete düşürüyor. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyorum ama zihnimin bir köşesinde bunu hissedebiliyorum - bir şeyler olacak. Doktor beni ofisine çağırarak ve hayatımı değiştirecek haberleri verecek. Tavrından bunu hissedebiliyordum.

Bunu Winnie ile eşleştirin, sanki hiç atlamamışlar gibi Josh ile orada duruyorlar. Onu uzaktan izlemek, kucağına düşmek, benim ona dokunduğum gibi onun da ona dokunmasına izin vermek.

Hiç bu kadar ihanete uğramış
hissetmemiştim. O benim.

Ve sonsuza dek sahip olduğumu sanıyordum.

Sadece uzak dur. Anladın mı?

Tekrar buzdolabına uzanıp bir bira daha alıyorum. Bunu gerçek şişe açacağımla açıyorum ve tam ön kapı açılırken küçük bir yudum alıyorum. Winnie, her iki elinde birer tane olmak üzere iki adet yeniden kullanılabilir poşet taşıyarak ayaklarını sürüyerek içeri giriyor. Gözleri hemen ambalajlarından çıkarılmış çiçeklere takılıyor. Kafasını çevirdiğinde beni mutfakta öfkeli bir halde buluyor.

"Pacey," diyor sesi irkilerek. "Her şey yolunda mı?"

Tezgâhı itiyorum ve mutfağın diğer tarafına geçene kadar geri çekiliyorum. Tezgâha yaslanıyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan biray Dudaklarıma götürüyorum.

"Pacey?" diye soruyor yiyecekleri mutfığa getirirken. Onları tezgahın üzerine koyuyor ve sonra bana doğru dönüyor. "Neler oluyor? Doktordan haber aldın mı?"

Biramdan bir yudum daha alıyorum, dudaklarımdaki tortuyu yalıyorum ve sonra rahatça "Market nasıldı?" diye soruyorum.

Eğer gözleri hafifçe açılmasaydı, soğukkanlılığında herhangi bir değişiklik olduğunu fark edemezdim.

"İyi idi. Kafa karıştırıcıydı. Eşyaları nereye yerleştirdiklerine alışkın değilim." Kaşları birbirine yapıştı ve yanıma geldi. Elini göğsüme koydu. "Pacey, neler oluyor? Kalbin çok hızlı atıyor."

Bu sefer biramdan uzunca bir yudum alıyorum. "Markette ne bulmakta zorlandın?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Tortillalar. Neden bana cevap vermiyorsun?"

Ondan uzaklaşıyorum ve "Sadece markette neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamaya çalışıyorum" diyorum.

Ellerini birbirine vuruyor, bu da sinirlerinin gerildiğini gösteriyor. "Aç mısın? Mesele bu mu? Çünkü çabucak-"

"Aç falan değilim Winnie," diye çıkışıyorum, şaşkınlıkla bir adım geri atıyor. "Markete gitmen neden bu kadar uzun sürdü bilmek istiyorum."

"Ne-ne oluyor?" Odayı tarıyor. "Anlamıyorum."

Biramı devirip bitiriyorum ve boş şişeyi yemek masasının üzerine bırakıyorum. "Sana neler olduğunu anlatacağım." Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve çiçekleri gösteriyorum. "Sana biraz çiçek almak için dükkâna gittim."

Lanet olası çiçekler çünkü ... şey, lanet olsun, çünkü sana deli gibi aşığım ve seni başka bir adamla kucaklaşırken yakalıyorum."

Dudakları titrerken gözleri suçlulukla büyüyor. "Pacey ..."

"Ama herhangi bir erkek değil. Seni Josh'la yakaladım. Lanet Josh, Winnie." Yüzüne baktım. "Mesajlaştığın kişi o mu? Dün seni garip bir ruh haline sokan o muydu? Bunca zamandır onunla buluşmayı mı planlıyordun?"

"Hayır," diyor çabucak. "Yani, evet, mesajlaştığım kişi oydu-"

"İnanılır gibi değil," diye bağıyorum ondan uzaklaşmadan önce, ellerim saçlarımda. Sırtım geriliyor, omuzlarımdaki kaslar ateşleniyor. "Josh'a mesaj atıyordun, seni küçümseyen sık kafalıya." Yüzümü ona döndüm. "Güzelliğinden, seksapelinden, şefkatli kalbinden şüphe etmene neden oldu. Ve sen gidip onu hayatına geri mi aldın?"

"Değildim." Başını sallıyor.

"Peki ya ben?" diye sordum. "Ben senin için bir hiç miyim?" "Hayır, öylesin Pacey. Sen-"

Saçlarımı çekiyorum, kendimi sakinleştiremiyorum. "Köşeyi dönüp seni orada *onunla* görmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Ama sadece onunla değildin. Sana sarılıyordu. Seni öpüyordu."

"Kafana, Pacey."

"Fark etmez," diye karşılık veriyorum. "Yine de seni öpüyordu. Seni Josh'la görmenin bana ne hissettirdiğini bir düşünsene."

"Yapamam-" Duraksıyor. Başını yana eğiyor ve sonra bir adım geri atıyor. "Bekle. . . onun Josh olduğunu nereden biliyorsun? Sana onun resmini hiç göstermedim."

Sikeyim.

Ben bir şey söylemeyince bir adım öne çıktı ve "Pacey, onun Josh olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Dişlerim alt dudağımın üzerinde yuvarlanıyor ve başka tarafa bakıyorum.

"Pacey ..." Sesi gerginleşir. "Onu nereden tanıyorsun?"

Kollarımı yana açarak, "O benim üvey kardeşim, tamam mı?" diye bağıyorum.

"Ne?" diye sorar, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştur. "Üvey kardeşin mi? Biliyor muydun-" Parçaları bir araya getirirken kafasında dönen çarkları görebiliyorum. "Bunca zamandır biliyor muydun? Ondan her bahsettiğimde,

Verdiği zarardan her bahsettiğimde, onun kardeşin olduğunu biliyordun. Değil mi?"

Yalan söylemenin ne anlamı var? Hiç yok, o yüzden cevap veriyorum, "Evet, ona ait olduğunu biliyordum."

"Ben kimseye ait değilim," diyor kızgın bir ses tonuyla.

"Saçmalık," diye bağıriyorum, bir adım öne çıkarak. "Sen bana aitsin. Ona değil."

Gözleri kızgınlaşıyor. "Bu seninle kardeşin arasında hastalıklı bir rekabet mi? Ben senin oyununda sadece bir piyon muyum?"

"Kendini övme," diyorum kendimi durduramadan. *Kahretsin, öyle demek istememiştim.* Şok olmuş ve öfkeli tepkisinden, onun da bu yanıtıtan memnun olmadığını anlıyorum.

"Anlıyorum." Beni geçip yatak odama yöneldi.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak peşinden yürüdüm. Doğruca bavuluna gidiyor, onu yatağın üzerine fırlatıyor ve sonra eşyalarını içine koymaya başlıyor.

Mazoşist olduğum ve kendimi durduramadığım için "Onu görmeye gitmek için toparlanıyor musun?" diye soruyorum.

Duruyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Sen başka bir şeydin, Pacey." Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Sana şunu sorayım, üvey kardeşinden bahsettiğimi nereden bildin?"

"Seni tanıdım," diye itiraf ettim. "Babamın ziyaretinden. Bana gösterdiği fotoğraflarda sen de vardın. Muhteşem olduğunu düşünmüştüm ve sık kafalı üvey kardeşimin senin gibi bir kızı nasıl elde ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O senin gibi birini hak edecek türden bir adam değil."

"Yani bu senin için bir yarışmaydı. Kardeşinle bir tür sorunun var-"

"Üvey kardeşimle olan ilişkim hakkındaki duygularımı küçümseme. Babama ne tür acılar çektirdiği hakkında hiçbir fikrin yok. Josh pek çok yazı mahvetti çünkü annesini suçlaması gerekirken babamızı suçlayan acımasız bir pislikti. Babam onunla ilişki kurmaya çalışsa da o babamın hayatını cehenneme çevirdi."

Yavaşça başını sallıyor. "Yani bu"-aramızda geziniyor-"bu ondan intikam almak için bir girişim o zaman. 'Ha ha, kızını kaptım' gibi."

"Fark eder mi?" Ben soruyorum. "Gerçekten önemli mi Winnie? Çünkü asıl noktayı kaçıırıyorsun."

"Peki ne anlamı var? Bunca zamandır beni kandırdığını sanıyordum."

"Josh'un üvey kardeşim olduğunu sana söylemememin bizim üzerimizde hiçbir etkisi yok."

Parmağıyla beni işaret ediyor. "İşte burada yanıyorsun. Beni kandırdın. Bana söylediğin her şeyin gerçek olduğuna nasıl inanabilirim? Josh'a üstünlük sağlamak için bir oyun olmadığını nereden bileyim?"

"Eğer samimi olduğumu anlayamıyorsan, o zaman daha büyük sorunlarımız var demektir."

"Haklısın, büyük sorunlarımız var," diye tersliyor beni geçip banyoya giderken. Kolları banyo malzemeleriyle dolu olarak geri geldi. "Sana olan sadakatimi sorguluyor olman bile çok aşağılayıcı."

"Öyle mi? O zaman neden mesajlarını sır olarak sakladın?"

"Özür dilerim, ne zaman benim efendim oldunuz ve hayatımdaki her şey hakkında size cevap vermek zorunda kaldım?"

"Alaycı olma, Winnie. Lanet olası bir konuşma yapmaya çalışıyorum."

"Hayır, yanlış bir şey yapmadığım halde öfkenizi ve suçunuzu benim üzerime yıkmaya çalışıyorsunuz."

Kollarımı tekrar açıp sesimi yükselterek, "Seni lanet kafandan öptü. Bu oldukça lanetleyici. Bir kızın beni senin gibi çenemden öptüğünü görsen, kendini kaybetmeyeceğini söyle bana." Cevap vermeyince, "O zaman bana yanlış bir şey yapmadığını söyleme. Sana dokunmasına izin verdin. Sana yaptığı onca şeyden sonra-"

"Bana kanser olduğunu söyledi," diye bağıyor.

"Tamam mı?" Ağzım kapanıyor ve ayağa kalkıyorum.

Kanser mi?

Josh kanser miydi?

Zihnim noktaları birleştiriyor.

Özürleri.

Yeniden bağlanmak istiyorum.

Konuşmaya

ihtiyacım var.

Bana kanser olduğunu mu söyleyecekti? Siktir.

"Beni bu yüzden uzaklaştırdı, çünkü annem ölürken bana bu yükü yüklemek istemedi. Yanlış bir yol mu izledi? Tamamen, ama en azından dolambaçlı yollardan beni kolluyordu. Bu gece tanık olduğum sahiplenici davranışa bakılırsa, senin aynı şeyi yapmayacağını tahmin ediyorum."

Karşılaştırma yüzünden çenem geriliyor. "Haklısın, ben olsam aynısını yapmazdım, çünkü hayatımdaki hiçbir koşul beni sana güzel olmadığını söylemeye itemezdi. Bu dünyadaki en seksi ve en değerli insan olmadığını. Sensiz yaşayabileceğimi. Bu sözleri söylediğimi asla duyamazsın, çünkü bunlar doğru değil."

"Ama benden bilgi saklamaya isteklisiniz ve hikayeyi benim açımdan dinlemek yerine, beni iğrenç bir şekilde resmederek sonuçlara atlıyorsunuz." Şifonyerdeki kıyafetlerini bavuluna atar ve fermuarını çeker. Bavulu yere bırakıp yatak odamdan dışarı çıkarmaya başladığında panik başladı.

"O zaman ne oldu?" Ona sordum.

Başını iki yana sallar. "Bu açıklamayı alma fırsatını kaçırdınız."

"Eğer açıklamayacaksanız, o zaman ben ne halt edeceğim?"

Çantasını toplarken, "Bana güvenmen gerekiyordu, Pacey. Arkamı kollaman gerekiyordu. Bana karşı dürüst olman gerekiyordu."

"Sen bana karşı dürüst değilken ben sana karşı nasıl dürüst olabilirim?"

"Josh'ın bana mesaj attığını sana söylemediğim için mi? Belki de sana söylemedim çünkü zaten birçok şeyle uğraştığını biliyordum ve ihtiyacın olan son şey fazladan strestir. Sana göz kulak oluyordum, Pacey. Ve bil diye söylüyorum, Josh'la buluşmadım. Çılgın bir tesadüf eseri markette karşılaştık. Ve evet, o bana sarıldı ama ben ona sarılmadım ve bunun olmasına izin vermemin tek nedeni bana söylediklerinden dolayı çok sarsılmış olmamdı. Onu çok uzun zamandır tanıyorum, bu yüzden düşünmem biraz zaman aldığı için kusura bakmayın."

Çantasını omzuna atıyor ve girişteki konsol masasından, ona aldığım çiçeklerin hemen yanından anahtarlarını alıyor.

"Ne düşünürsen düşün, Pacey, sana karşı niyetim her zaman saftı. Josh beni kırdıktan sonra birlikte olmayı düşündüğüm ilk erkek sendin. Ve parça parça, beni tekrar bir araya getirdiğini hissettim. Ama şimdi, hepsi bir yalan gibi geliyor. Şaka gibi geliyor. Sanki ben bir piyonmuşum gibi."

"Sen asla bir piyon olmadın, Winnie."

"Buna nasıl güvenebilirim ki?" Bana bir kez daha baktı. "Nasıl güvenebilirim

Sen?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Kelimeleri dilimin ucunda hissedebiliyorum ama her şey bir anda üstüme üstüme geliyor. Bira etkisini gösteriyor ve düşünme yeteneğim yavaşlıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kapı tokmağına uzanıyor ve elimi hızla kapıya koyarak gitmesini engelliyorum.

"Yani bu kadar mı?" Ona sordum. "Öylece gidecek misin? Bundan vaz mı geçiyorsun?"

Uzun bir iç geçirdi ve sonra bana baktı. "Kendimi olması gerekenden daha uzun süre bir ilişkinin içinde tuttum. Onun her sözüne sarıldım ve umutsuzca onaylanmaya ihtiyaç duydum. Seninle de aynı ruh haline girdiğimi hissediyorum ama bu sefer durum daha kötü."

"Josh'tan daha kötü değilim; sakın beni o seviyeye koymaya cüret etme."

Başını iki yana sallar. "Demek istediğim bu değil. Bu daha kötü çünkü sana karşı hissettiklerim çok daha güçlü Pacey. Josh beni kırdı, ama sen, Pacey, beni kırabileceğini biliyorum. Ve eğer beni kırarsan, parçaları toplamama yardım edecek kimsem olmaz."

Kapıyı açıyor ve içimde daha fazla panik patlıyor. "Bizden öylece vaz mı geçiyorsun? Bir kavga ve işin bitti mi?"

"Bu sadece bir kavga değil, Pacey. Bu bir güvensizlik durumu. Ve birbirimize güvenmezsek, elimizde ne kalır? Sana söylediğim onca şeyden sonra, bir erkeğin sözüne güvenmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilmelisin."

"Siktir, Winnie. Josh hakkında bir şey söylemediğim için özür dilerim. Önemli olduğunu düşünmedim. Ve soğukkanlılığımı kaybettim. Şu anda çok şey yaşıyorum ve ağzımdan çıkanları kontrol edemiyorum."

"Haklısın, çok fazla şey yaşıyorsun ve muhtemelen en iyisi fazla derine inmeden ilişkimizi kesmemiz."

"Çok geç," diye bağıriyorum o dairemin eşiğinden geçerken. "Zaten çok derindeyim. Çoktan düşünüyorum. Zaten oradayım, Winnie. Bu daireyi terk edersen beni kıracaksın."

Gözleri benimkilerle birleşiyor ve soğuk, mesafeli bir ses tonuyla, "Önce sen beni kırdın, Pacey," diyor.

Ve sonra çantasını apartmanımın koridoruna yuvarlıyor. Kapımı çarpıp yere düşmeden önce "Siktir," diye bağıriyorum. I

Başımı tutuyorum, parmaklarım saçlarımı sıkıca kavırıyor. Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve gözümün arkasında donuk bir zonklama hissediyorum. Gecenin geri kalanını burada geçiriyorum, az önceki şansımı nasıl mahvettiğimi anlamaya çalışıyorum.

Winnie Berlin'in yanımda olduğu bir gelecek. Hatta belki sonsuza kadar.

TATERS: Nasılsın, dostum?

Hornsby: Sadece kontrol
ediyorum.

Posey: Sana yemek ısmarlamamı ister misin? Winnie ne sever?

Holmes: İyi misin?

Taters: Muhtemelen Winnie'yle uğraştığını biliyorum ama sadece nasıl olduğunu bilmek istiyoruz.

Hornsby: Bize mesaj atarsan harika olur. **Posey:**

Bunun yemeğe hayır demek olduğunu varsayıyorum.

Dostum, cevap vermelisin.

Hornsby: Taters çıldırıyor.

Posey: Ona biraz şekerleme vermeye çalıştım ama reddetti. Gerçekten endişeli. Hepimiz endişeliyiz.

Winnie gitti. Berbat ettim.

Taters: Ne halt oldu? **Hornsby:**

Kahretsin, dostum. Özür dilerim.

Posey: Eve mi döndü?

Holmes: . . . Alo?

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

WINNIE

Bavulum arkamda yuvarlanıyor, temsil etmesi gereken şeye dair boş vaatlerle yankılanıyor.

Macera.

Heyecan.

Kapanış.

Ama bunun yerine, bir türlü toparlanamadığımı hatırlatıyor.

Max ve Katherine ile paylaştığım şehir evinin kapısında durup çantamda anahtarımı arıyorum. Elimi sokup arıyorum, tam kapı açılıyor ve sevgili Katherine bir bornoz giymiş, saçlarını topuz yapmış, gözlüklerini yüzüne bastırmış, gözlerinde onaylamayan bir ifade belirliyor.

"Anahtarınızı mı kaybettiniz?" Kollarını kavuşturuyor. "Bir türlü bulamıyorum."

Kollarını havaya kaldırıyor ve "Çilingir çağıracağım. Şimdi yepyeni bir sete ihtiyacımız var."

O uzaklaşıyor ve ben bavulumu girişe yuvarlayıp orada bırakırken iç çekiyorum. "Evde olduğumu nereden bildin?"

"Halka kamera," diyor beni bir aşağı bir yukarı tararken. "Üzgün görünüyorsun. Bir şey mi oldu?"

"Kiminle konuşuyorsun?" Max merdivenlerden aşağı iniyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, merdivenlerin geri kalanından hızla iniyor ve beni kocaman bir kucaklamanın içine çekiyor.

Tanıdık kolları beni sarıyor.

Duygularım patlak veriyor.

Ve daha ne olduğunu anlamadan, başımı onun göğsüne gömerken gözyaşlarım sel olup akıyor.

"Kahretsin, Winnie, neler oluyor?"

"Anahtarını kaybetmiş," diyor Katherine. "İnan bana, ben de üzıldüm ama çilingiri arayacağım ve bu işi halledeceğiz." Soğuk bir şekilde omzuma vurdu.

"Bunun onun anahtarıyla ilgili olduğunu sanmıyorum, Katherine." Max beni koridordan geçirip oturma odasına götürüyor ve kanepeye oturtuyor. Eliyle başımın arkasını okşuyor ve soruyor: "Neler oluyor? Pacey ile her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum.

Max, Katherine'e, "Sana bunun aptal anahtarla ilgili olmadığını söylemiştim," diye alay eder. "Anahtarı kaybetseydim yıkılırdım."

"Bu yüzden hâlâ bekârsın," diye karşılık veriyor Max.

"Görünüşe bakılırsa hepimiz bekârsız, bu yüzden ne demek istediğinizi nasıl kanıtladığınızdan emin değilim."

Başımı kaldırıyorum ve bulanık gözlerle iki arkadaşımın arasına bakıyorum. "Burada neler oluyor?"

Max eğilir. "Beni deli ediyor. Sen gidene kadar ne kadar tampon görevi gördüğünü fark etmemiştim."

Katherine eliyle Max'i işaret eder. "Benim ihtiyaçlarımı hiç umursamıyor." "Onuncu kez söylüyorum, on iki paket şok tabancası almayacağız. Hiç kimse Akli başında birinin bu kadarına ihtiyacı yoktur." "Bunu bilemezsiniz."

Max burnunu sıkıyor ve derin bir nefes alıyor. Bitirdiğinde bana bakıyor ve yumuşak gözlerle "Pacey'e ne oldu?" diye soruyor.

"Aramız bozuldu," diye cevap veriyorum, olanları hatırladıkça gözlerimden daha fazla yaş akıyor.

Pacey haklıydı - Seattle ve Vancouver arasındaki yolculuk gerçekten o kadar da kötü değil, ama bunu neredeyse dayanılmaz kılan şey kavgamızı kafamda tekrar tekrar canlandırmaktı.

Kanepeye uzandım ve alçı tavana baktım. "Josh'a rastladım."

"Ne?" Max neredeyse bağıırıyordu.

"Aman Tanrım, seni takip mi ediyordu? Polis departmanında tanıdığım biri var. Hemen bir yasaklama emri çıkarttırabiliriz." Katherine parmaklarını şıklatır.

Başımı salladım. "Çılgınca bir tesadüftü. Banff'tayken Josh benimle iletişime geçti-"

"Dur bakalım. Neden bunu sadece şimdi duyuyoruz?" Max soruyor. "Bunlar olduğunda bize anlatmanız gereken şeyler."

"Bu konuda kendimi garip hissettim. Dürüst olmak gerekirse ne diyeceğimi bilemedim. Bana bir hata yaptığını ve benimle gerçekten konuşmaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Pacey'le birlikte olduğum için Josh'la ilgili hiçbir şeye karışmak istemiyordum. Pacey zaten ondan çok nefret ediyordu. Onu görmezden geldim ama sonra Pacey'e yemek yapmak için marketten bir şeyler alırken Josh'la karşılaştım. Vancouver'a yeni taşınmış."

"Vay canına, evren gerçekten de onunla konuşmanı istemiş," diyor Max. "Kanserdi."

"Ne?" Bu kez Katherine söylüyor. "Pacey mi Josh mu?"

"Josh." Arkadaşlarıma baktım. "Bu yüzden bana öyle davrandı. Ben zaten anneme yardım ederken o beni 'hastalığıyla uğraştırmak' istemedi. Bunun adil olmadığını düşündü ve beni kendinden uzaklaştırdı."

"Bunu yapmak için ne boktan bir yol," diyor Max, sesinde öfkeyle. "O pislik seni perişan etti."

"Bu konuda izlediği yol için özür diledi."

"Dur bakalım." Max beni doğrudan gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Bize Josh'la tekrar bir araya geleceğini mi söylemeye çalışıyorsun? Bu yüzden mi buradasın, Pacey ile ilişkiniz bu yüzden mi bitti? Josh'la tekrar birlikte olacağın için mi? Size söylüyorum, bu hayatınızın en büyük hatası olur. Evet, Josh iyiydi ama sana göre biri değildi. Ama Pacey hakkında konuşma şeklin, sende ortaya çıktığını gördüğüm özgüven, onunla etkileşime girme şeklin inanılmazdı, Win."

Katherine, "Pacey'yle tanışma şekline katıldığımdan değil," diyor, "ama Max'in söylediğine göre daha mutlu görünüyorsun."

"Josh'a geri dönmeyeceğim. O gemi çoktan kalktı. Onun benim için doğru kişi olmadığını artık görebiliyorum ve eminim kendisi için mükemmel kişiyi bulacaktır ama o kişi ben değilim."

"Peki Pacey'ye ne oldu?" Max kafası karışmış bir şekilde soruyor. Benim de kafam karıştı. Ne olduğundan tam olarak emin değilim.

"Eve geldiğimde çok kızgındı. Öfkeliydi aslında. Ona neler olduğunu sorduğumda, beni mağazada uzun süre kalmakla suçladı." *Daha doğrusu, ona doğruyu söyleyip söylemeyeceğimi test ediyordu.*

"Kontrolcü. Kontrolcü biriyle birlikte olmak istemezsin," diyor Katherine. "Onlar bir gün bir düğmeye basarlar ve sonra birdenbire bodrumda bağlı kalırsın."

"Tanrım, Katherine," diye inliyor Max. "Herkesin seni bodruma kilitleyeceğini mi sanıyorsun? Kendine gel." Max bana döndü. "Josh'la orada mı karşılaştın?"

Başımı salladım. "Evet, Pacey eve gelmeden önce bana çiçek alıyordu, o yüzden beni gördü. Josh beni kucaklıyordu. Onun evine döndüğümde kendini kaybetti. Josh'la neden buluştuğumu sordu."

"Oof, evet, bu onun kafasında iyi gitmemiş olabilir. Nereden geldiğini anlıyorum. Bize anlattıklarına bakılırsa biraz sahiplenici biri. Seni başka biriyle görmek onu kızdırmış."

"İşleri bozan bu değildi." "Ne bozdu?" Katherine sorar.

"Pacey, ona hiç resim göstermemiş olmama rağmen Josh'un kim olduğunu çok iyi biliyordu."

Katherine, "Google stalking'i onaylıyorum," diyor.

Başımı salladım. "Hayır, Josh'un kim olduğunu biliyor çünkü Josh aslında Pacey'nin üvey kardeşi."

"Ne?" Max ayağa fırlayarak bağıırıyor. Önce odaya sonra da bana baktı. "Tuhaf bir pembe dizideyim de haberim mi yok?"

"Keşke," diyorum, koltuk minderine yaslanarak. "Pacey bir süredir biliyordu ve bana hiçbir şey söylemedi. Babalarına hıyarlık ettiği için kardeşinden öç almak için beni kullanıp kullanmadığına dair bir kavgaya dönüştü. Hâlâ Josh'tan hoşlanıp hoşlanmadığımı sormasına kadar. . . . Tanrı bilir nelere. Birbirimize patladık ve ne olduğunu anlayamadan çantamı toplayıp oradan ayrıldım."

"Vay canına," diyor Max kanepeye geri çökerken. "Bu delilik. Tamam, iki şey var. Birincisi, Pacey'de ne olduğunu anlayamadığın tanıdık bir şeyler olduğunu söylememiş miydin? İkincisi, neden öylece toparlanıp gittin? Neden en azından bunu çözmeye çalışmadın?"

Başımı salladım. "Evet, bir şey gördüm. Yüz ifadeleri tanıdık. Birbirlerine benzemiyorlar ama ürkütücü derecede benzer küçük bakışlar ve bakışlar var." Derin bir nefes alıyorum ve "Neden kalmadım?" diye soruyorum. Bu iyi bir soru. Hayatın ne kadar kısa olduğunu ve Pacey'nin türünün tek örneği olduğunu biliyorum. *Ama . . .* "Kendimi ihanete uğramış hissettim. Sanki Pacey'nin bana söylemesi gereken bir şeymiş gibi."

"Bilseydin, yine de onunla birlikte olmak ister miydin?" Max soruyor.

Dudaklarımı büzüyorum. "Muhtemelen istemezdim. Garip olduğunu düşünürdüm." "Ve Pacey senden gerçekten hoşlanıyor, değil mi?"

"Öyle olduğunu sanıyordum," diyorum, birbirimize söylediğimiz korkunç şeyleri düşünerek.

"Belki de sen onu Josh'un üvey kardeşi olduğu için yargılamadan önce kalbini kazanmak için bir şans istedi."

Katherine, "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Max mantıklı konuşuyor," diyor.

"Bu bana davranış şeklini ortadan kaldırmaz. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Kontrolden çıkmıştı-"

"Sana vurdu mu?" Katherine araya giriyor, şimdi karşımızdaki sandalyede oturuyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bunu asla yapmazdı. Ama kızgındı, öfkeliydi

."

"Bugün testlerini yaptırmadı mı? Belki sonuçlar iyi çıkmamıştır."

Pacey'nin dairesinden ayrıldığımdan beri ilk kez, bunun tam olarak nereden geldiğini. Doktorunu ziyaretten. *Oh, kahretsin.*

"Ona sormadın mı?" Max sorar.

"Soracak zamanım olmadı. Dairesine döner dönmez beni soru ve suçlama bombardımanına tuttu. Randevusunun nasıl geçtiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Derin uçtan uçmasının nedeni bu olabilir."

"Sanırım hepimiz duygularımızı kontrol etmekte zorlandığımızı biliyoruz," diyor Katherine. "Böyle bir durumda olsaydım büyük olasılıkla öfkemi senin üzerine boşaltırdım."

Alt dudağımı ısırıyorum. "Sence kötü sonuçlar mıydı?" Max omuz silkiyor. "Ona sormazsan bilemeyeceğim."

Düşündüm, ama sonra içimden bir ses bunun doğru olmadığını söyledi. Bunların hiçbirisi doğru gelmiyor. Hayatım bir süredir doğru hissettirmiyor. "Önemli değil," diyorum.

"Ne demek *önemli değil*? Bu kavga yüzünden ayrıldınız. Eğer bir nedeni varsa, o zaman bu konuda konuşmalısınız."

Başımı salladım. "Fark etmez, çünkü uzun süreceğini sanmıyorum. Yani, bana bir bakın. Berbat haldeyim. Hayatımla ilgili her şey darmadağın. Eski erkek arkadaşım benimle tekrar bir araya gelmeye çalışıyor, ruh eşim olduğunu düşündüğüm adam beni terk etti ve yarın, pazartesi günü hiçbir yerde olamayacağım çünkü bir işim yok. Hiçbir şeyim yok." Başımı tekrar sallıyorum. "Hiçbir şeyim yok."

Max elimi tutarak, "Zor bir dönemden geçiyorsun," diyor. "Biraz dinlenmeye hakkın var."

"Sanırım o an sona erdi." Ayağa kalkıyorum ve koridordan bavulumu alıp üst kattaki odama çıkıyorum.

Yatak odama yerleştikten sonra kapıyı kapatıyorum. Sonra yatağıma uzanıyorum ve yastığımı yüzüme doğru tutarak ağlıyorum.

Pacey neden bu bilgiyi benden saklamak zorundaydı?

Neden ona bu kadar sert ve hızlı aşık olmak zorundaydım?

Ve neden etrafımdaki her şey dağılıyormuş gibi hissediyorum ama Pacey ile birlikteyken her şey bir araya getirilmiş gibi geliyor?

Neden annemi kaybettiğimden beri ilk kez kendimi bu kadar yalnız hissetmiyordum?

Peki neden kendimi korkunç bir hata yapmış gibi hissediyorum?

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

PACEY

Karartma perdeleri çekilmiş, oldukça karanlık daireme sadece bir inç ışık giriyor.

Önümde boş bir altılı paket var.

Ve bugün ne duş alma zahmetine girdim ne de gömlek giydim. Ne anlamı var ki?

Bütün gün doktordan gelecek telefonu bekledim. Winnie'yle olan kavgamın üzerinden defalarca geçtim. Ve dün den beri hiçbir şey yemedim. O kadar mutsuzum ki, televizyonu açma fikrini düşünmek yerine yalnız başıma oturdum. Gürültü yok, dikkatimi dağıtacak bir şey yok, sadece olayları nasıl daha farklı ele alabileceğime dair zehirli düşüncelerim var.

Kanepede oturup boşluğa bakarken kapım çalındı.

Doğrulup girişe bakarken midemin çukurunda umutsuz bir umut yeşeriyor. Dünyanın en şanslı orospu çocuğu olabilir ve sevgilim geri gelebilir miydi?

Kanepeden kalkıp kapımı açmaya gidiyorum.

Kapının diğer tarafından bana gülümseyen dört yüzü gördüğümde tüm umutlarım kayboluyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum.

"Adamımızın tek başına acı çekmesine izin veremezdik," diyor Hornsby ve daireme girerken omzumdan tutup sıkıyor.

Teker teker sırtımı sıvazlıyorlar ya da omzumu sıkıyorlar ve sonra bavullarını evime yuvarlıyorlar. Umarım hepsinin burada kalacağını düşünmüyorlardır.

Taters perdeleri yırtıp güneşin parlaklığıyla beni kavurmasına izin vermeden hemen önce, "Buradaki karanlık ve karamsar havayı seviyorum," diyor.

"Şuna bakın. Güneş arkadaşımızın üzerinde vampir eritici bir etki yaratıyor," diyor Posey ben gözlerimi kapatırken.

"Burası kokuyor mu?" Hornsby koklayarak soruyor. "Kesin bir koku var," diye onaylıyor Taters.

Holmes sempatik bir bakışla yanımdan geçip gidiyor ve diğer çocuklar dairemi havalandırmaya ve şişelerimi temizlemeye başlarken oturma odamdaki sandalyelerden birine oturuyor.

"Bak, light bira içiyor." Posey tsk-tsks. "Kırık bir kalbi alkolle onaracaksanız, kalorileri pencereden dışarı atmanız gerekir."

"Bir şey yedin mi?" Hornsby soruyor.

Taters, "Lavabosundaki tabak eksikliğine bakılırsa, hayır diyeceğim," diye açıkladı. "Biraz pizza sipariş et. Açlıktan ölüyorum."

Posey her zamanki gibi yemek bölümünün sorumluluğunu üstlenerek, "Hallediyorum," diyor. Pantolonundan telefonunu çıkarıyor ve koridorda ilerliyor. Büyük olasılıkla en sevdiğimiz pizzacıyı telefonundaki ICE kişilerinden biri olarak kaydetmiştir.

Taters, "Köşedeki dükkândan gerçek bira alacağım," diyor.

"Ben de gidip biraz dondurma alacağım." Hornsby karnını ovuşturuyor. "O araba yolculuğundan ve Posey'nin Instagram'da takip etmeyi sevdiği çikolatacı adam hakkında durmadan konuşmasını dinledikten sonra hepimizin biraz dondurmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Taters ve Hornsby beni arabamın anahtarlarını mutfak tezgahının üzerine koyan Holmes'la yalnız bırakıp gidiyorlar. *Yani arabamı o mu kullandı?* Güzel. Bana bakarken alnı kırışıyor. Bir şey söylemesine gerek yok, her şey o bakışta.

İyi misin, dostum?

Derin bir iç çekerek kanepeye doğru yürüyorum ve oturuyorum. "Ben tam bir beceriksizim."

"Öyle demiştiniz."

Holmes'un gözlerinin içine bakmak için başımı yana çeviriyorum. "Test sonuçları beni çok korkutuyor. Doktor pek iyimser görünmüyordu. Ve ben de bu endişeyi ortadan kaldırabilecek tek kişiyi uzaklaştırdım."

Holmes çenesinin yan tarafını kaşır. "Evet, çok kötü bir gündü." "Bir de bana sor."



PİZZA KUTULARI oturma odamın her tarafına dağılmış d u r u m d a , iki galon dondurma -biri Hornsby uygun gördüğü için Rocky Road, diğeri de cookies 'n cream- neredeyse tamamen tüketilmiş durumda, kaşıklar artık kutuların içinde duruyor ve sehpanın her tarafında boş bira şişeleri var - hafif olanlardan değil.

Posey yerde yatıyor, karnını tutarken başının altında bir yastık var. Hornsby yanımda oturmuş dondurma kaşığını yalıyor ve Taters oturma odasında volta atıyor, Holmes ise oturduğundan beri hiç kıpırdamadı.

"Gerçekten Winnie'nin Josh'la birlikte olmak için arkandan iş çevireceğini mi düşündün? Ciddi misin dostum?" Taters soruyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Hayır," diye inliyorum. "Ama Josh'a güvenmedim, hâlâ da güvenmiyorum."

"Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun," diyor Taters.

Posey bana bilmiş bir bakış atıyor. İçimi çekerek, "Onu tanıyorum. O benim üvey kardeşim."

Posey dışındaki tüm çocuklar bana doğru döndü. Hornsby bir şeyler söyleyen ilk kişi oldu. "Üvey kardeşin mi? Bu konuda ciddi misin?"

"Evet," dedim. "Winnie'yi tanıdığımı sandım. İlk başta onu tanıyamadım ama tanıdığımda sanki her şey yerine oturdu. Ona pislik gibi davranan, kendisiyle ilgili her şeyi ikinci kez sorgulamasına neden olan adam. O Josh'tı."

"Vay anasını," diye mırıldanıyor Hornsby.

"Onunla bu konuda konuştun mu?" Holmes sorar.

"Birkaç haftadır benimle temasa geçmeye çalışıyor. Sanırım bana kanser olduğunu söylemek için. Bilmiyorum, girişimlerini görmezden geldim. Ama Winnie'yle birlikte olduğum için beni suçladığı bir mesajlaşmamız oldu. Sosyal medyada bir resim falan görmüş olmalı. Kim bilir, ama ona yaptıklarından sonra onun hakkında konuşmaya bile hakkı olmadığını söyledim. O da

iyi karřılamadı, sanırım zihnimde onu geri almaya çalıřtıđını dűřündűm."

"Tanrım," diye mırıldandı Taters. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca saçmalık. Kızın sana nasıl baktığını gördűn mü? Hiçbir řey bunu değiştiremez, özellikle de bir bakkal dűkkanındaki saçma bir girişim - eđer yaptığı řey buysa bile, ki öyle olduğundan şüpheliyim."

"Biliyorum," diye inledim. "Lanet olsun. Dűn boktan bir kafa yapısındaydım ve onları birlikte gördűđűmde sadece siyah gördűm ve ne olursa olsun, beni o kafa yapısından çıkarmanın bir yolu yoktu. Ta ki Winnie'nin kapıdan çıkıřını izleyene kadar. O zaman artık çok geçti."

Posey, "Kızın peşinden koşmak için asla geç değildir," diyor, ne kadar çok yemek yediği için sesi ağrıyordu.

"O haklı. Onun peşinden gitmek ideal olurdu," diyor Hornsby. "Bir film gibi olabilir." Kolunu uzatıyor ve dramatik bir şekilde, "Hayır, gitme. Seni seviyorum."

"Sen bir pisliksin," diyorum.

"Hayır, haklı," diyor Taters. "Onun peşinden gitmek çok akıllıca bir hareket olurdu."

"İdeal," diyor Posey.

"Ben yapmadım. O yüzden bu konuyu kapatalım." Bir bira daha almak için uzandım ama Hornsby elimi itti.

"Yeterince içtin. Ayrıca bira sorununu özmeyecek. İhtiyacın olan şey bir eylem planı."

"Ne?" Dűn olanları anlatmaktan ve çocukların beni aptal olduđum için azarlamalarını dinlemekten tamamen bitkin dűřműř bir halde soruyorum. Winnie'den hořlandıklarını biliyordum ama bu kadar hořlandıklarını dűřünmemiřtim.

"Bekle." Posey parmağını havaya kaldırır. "Önce ona sormamız gerek, kızı geri istiyor mu? Bu işler böyle yürür. Bunu birçok kez gördűm. Erkek kızla tanışır, erkek kıza aşık olur, erkek bir ahmaktır ve kızı kaybeder, erkek kardeşlerine güvenir ve onlara ne kadar ahmak olduğunu söyler, sonra erkek kıza olan ihtiyacını İTİRAF eder ve erkek kızı geri almak için kardeşleriyle bir eylem planı oluşturur. Devam edebilmemiz için itiraf etmemiz gerekiyor."

"Gűzel bir noktaya deđindin," diyor Hornsby, řimdi bana dođru dűnműř, elini kanepenin arkasına atmıř. "Winnie'yi geri istiyor musun?"

Taters hepimizi řařırtarak, "Onu geri istememek için aptal olmak gerekir," diyor. Tűm gözlerin üzerinde olduđunu hissettiđinde, rahatça omuz silkiyor. "Ben bir aptal olabilirdim."

Başta bir sik gibiydi ama zamanla alıştım. Ve ben aptal değilim, Lawes'ı ne kadar mutlu ettiğini görebiliyordum."

"Meme uçlarımı sertleştiriyorsun," diyor Hornsby.

Taters, "Bence bunun nedeni bir aydır hiç almamış olman," diyor. "Seni tanıdığımndan beri en uzun kuraklık."

"Bir aydan fazla mı? Gerçekten mi?" Posey soruyor. "Hasta mısın?" "Onu bana geri getirebilir miyiz, lütfen?" diye soruyorum.

"Bu doğru. Hornsby azgın olabilir ama bu Lawes'la yaşadığımız DEFCON 1 durumuyla kıyaslanamaz bile," diyor Taters. "Yani, Posey'nin sorduğu gibi, kızı geri istediğin bir durumla mı karşı karşıyayız?"

Bunu düşünmeye gerek yok. Son yirmi dört saat tam bir cehennem gibiydi. Winnie tanıdığım en nazik insan. Annesini kaybettikten sonra bile gösterdiği cesaret beni hayrete düşürüyor. Geçen gün yaşadığımız pek çok anı yeniden yaşadım - Jenga oynamak, Banff'taki günümüz, çatı katında birlikte yemek yemek, Banff'tan Vancouver'a yaptığımız eğlenceli yolculuk - ve birbirimizi çok kısa bir süredir tanımamıza rağmen kalbim onu tanıyor. Ruhum onu tanıyor. İlginç ama tatlı biri. *Annesinin kupasını geri çaldı.* Keskin zekası beni güldürüyor, ve vücudu . . . Geceleri vücuduna kıvrılmayı ve sonra dilimle keşfetmeyi özlüyorum. Cinsel olarak bana olan güveni aklımı başımdan aldı. Ama ben onun bana *olan* güvenini özlüyorum. Adımı söylediğini duymayı ve beni her gördüğünde gözlerinin yumuşamasını izlemeyi özlüyorum. Tüm bunları nasıl berbat ettiğim beni kızdırıyor.

Sadece onu özlüyorum. Hem de çok.

"Evet, kızı geri istiyorum," diyorum. "Onu umutsuzca geri istiyorum."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor." Posey havaya yumruk atıyor.

"Şimdi, Hornsby,
bir plan oluşturabiliriz."

"Burası benim üstün olduğum yer." Hornsby ellerini birbirine sürtüyor.

"Bu işte nasıl başarılı oluyorsun?" Taters soruyor. "Hiç ilişkiniz olmadı."

"Bu bir kızı nasıl geri kazanacağımı bilmediğim anlamına gelmez. Yeterince dizi ve film izledim." Hornsby bana doğru döndü. "Her şeyin bir sırası var, Doc ne derse desin. Sana vereceği haberlerden dolayı kafan tamamen karışmışsa Winnie'yle barışmanın bir yolu yok."

"Doğru." Posey yumruğunu yere vurur.

"İkinci olarak, Josh'la konuşmalı ve aranızı düzeltmelisiniz. Adamdan nefret ettiğin belli ama temiz bir sayfa açmalısın." Konuşma düşüncesi

Josh'a fiziksel olarak yaklaşmak beni hasta ediyor. "Bunu hallettikten sonra yumuşak bir şekilde içeri gireceğiz."

"Bu neden sarkık bir penis görüntüsünü akla getiriyor?" Taters soruyor.

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," diyor Posey. "Ama söylemeye çok utanıyordum."

"Penisinle gir demiyorum." Hornsby gözlerini devirir. "Demek istediğim, bu kıza yavaş yavaş kur yapmalısın. Dürüst olalım, sana karşı hislerinin bu kadar hızlı büyümesi onu korkuttu, o halde neden zaman ayırıp -evet, acı verici olabilir ama- ona kur yapmak için zaman ayırmayasın? Onu daha iyi, daha derin bir seviyede tanımak için. Sadece konuşmak için. Onun arkadaşısı olun. Ondan sonra da sen devreye gir."

Taters başını sallar. "Bu iyi bir plan."

"Bunun neresi iyi bir plan?" Ben soruyorum. "Onu hemen şimdi geri istiyorum." Hornsby omzumu kavradı. "En iyi şeyler beklemeye değer. "Beklemeye değer olduğunu söylemedin mi?" Neden bu pislikler onlara söylediğim her şeyi hatırlıyor? Ve neden ben onlara her şeyi anlatıyorum?"

"Evet," diye homurdandım.

"O zaman kanıtla. Eğer beklemeye değerse, zaman ayırmaya da değer. Zaman ayırmaya değiyorsa, sen de zaman ayırmalısın. En iyi şekilde değerlendir. Seninle tekrar çıkmasını talep eden lanet bir alfa pisliği gibi içeri dalma. Onunla arkadaş ol, ona kur yap, ayaklarını yerden kes ve sonra zamanı geldiğinde onu geri kazan."

"Sonucu düşündükçe göğüs uçlarım sertleşiyor." Posey meme uçlarını ovuşturuyor.

"Gariptir, benimkiler de öyle." Taters parmaklarını göğsüne götürüyor. "Endişeliyim."

Bunca zamandır sessiz kalan Holmes'a dönüp fikrini almak istiyorum. "Meme uçlarım sert değil," diyor ve ekliyor, "ama bu iyi bir plan."

Lanet olsun.

Çok daha hızlı bir şey umuyordum, kızımı yarına kadar kollarıma geri getirecek bir şey, ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, sanırım haklılar. Winnie her zaman olayların bu kadar hızlı gelişmesinden korkardı, o halde neden yavaşlatmayalım? Neden ona nefes alması ve bunun sadece bir kasırga olmadığını, bunun - sahip olduğumuz şeyin - gerçek olduğunu ve sonsuza dek süreceğini anlaması için bir şans vermeyelim?

Buzz. Buzz.

Gözlerim sehpanın üzerindeki telefonuma gidiyor. Doktor'un adı ekranda beliriyor.

Sikeyim.

Uzanıyorum ve alıyorum. "Hey, Doktor," diye cevap veriyorum. Bütün çocuklar d o ğ r u l u p bana bakıyorlar.

"Hey, Pacey. Bu gece ofisime gelebilir misin?" Lanet olsun. . .

Sertçe yutkunuyorum. "Evet. İçeri gelebilirim."



"Hepiniz tarafından onurlandırılacağımın farkında değildim," diyor Doc masasına otururken.

Çocuklar arkamda sıraya girdiler. Hornsby ve Taters yanıma otururken Holmes ve Posey arkamda duruyor.

Hornsby elimi tutmak için uzanıyor ve ben onu itiyorum.

"Hayır," diyorum.

"Yapılacak şey gibi göründü." Hornsby omuz silkiyor.

"Size söyleyeceklerimi çocukların duymasından rahatsız olmadığınız sonucuna varabilir miyim?" Doktor soruyor.

Yalnız kalmayı tercih ederdim ama buna izin vermiyorlar. Geldiklerinden beri yanımdan ayrılmıyorlar. Ayrıca, Doktor'un söyleyeceklerini duymak için fazladan bir çift kulağa -ya da dört çift kulağa-sahip olmak iyi olabilir.

"Evet, bilmeleri benim için sorun değil."

"Pekâlâ." Doktor derin bir iç geçirdi, ellerini masasının üzerinde kavuşturdu ve gözlerimin içine baktı. "Taramaların hepsi negatif çıktı."

Çocuklar alkışlarken rahat bir nefes alıyorum.

Taters, "Bu doğru, bizim oğlan sağlıklı bir orospu çocuğu," diyor.

"Dostum, sakın ol," diyorum, her ne kadar avazım çıktığı kadar bağırarak için aynı çocuksu dürtüyü hissetsem de. "Bu tümör ya da onun gibi bir şey yok anlamına mı geliyor?"

"Doğru," diyor Doktor, "ama röntgenlerde bir şey fark ettik."

"Siktir." Posey, Taters'ın koluna yumruk atar. "Çok erken kutlama yaptın, seni sikik."

Taters bana endişeyle bakarken kolunu ovuşturuyor.

Doktor masasından bir iskelet kafası çıkarır ve masanın üzerine koyar.

"Kafatasının bir kısmı eksik mi?" Hornsby sorar.

Taters, "Çenesi ters dönmüş," diye atılır.

"Beyninde gevşek bir parça var," diye bağılıyor Posey.

"Tahmin edemez misin?" Ben soruyorum. "Sadece Doktor'un söyleyeceklerini dinle."

"Teşekkür ederim," diyor Doc, dudaklarının köşesi yukarı doğru eğik.

"Hiç atlas hakkında konuşulduğunu duydunuz mu? Boynunuzdaki ilk kemik. Daha önce C1 olarak anıldığını duymuş olabilirsiniz."

Başımı salladım. "Hayır."

"Atlas halka şeklindedir ve başı desteklemek gibi önemli bir görevi vardır. Ayrıca baş ve boyundaki hareketleri kolaylaştırmaktan da sorumludur. Başınızı salladığınızda, atlas iş başındadır. Bir pivot görevi görür ve başınızın ileri ve geri hareket etmesini sağlar." İskeleti işaret ediyor ve bize kemiği gösteriyor. "Tam burada, boynunuzun genel kıvrımının dışarı bakan bir muza nasıl benzediğini görüyor musunuz?" Hep birlikte başımızı sallıyoruz, çocuklar kemiklerle ilgili bir ders almak için biraz daha yaklaşıyorlar. "Biz buna sağlıklı omurga diyoruz. Şimdi, zaman içinde omurgalarımız aşınma ve yıpranmadan payını alır, hizadan çıkar, düzleşir ve sizin durumunuzda ters yönde kıvrılır." Doktor iskeletin boynunu ters yönde çeviriyor ve hepimiz sestem inliyoruz.

Posey arkamdan, "Tanrım, bu midemi bulandırdı," diyor.

"Boynun böyle görünüyor."

İskeleti inceliyorum.

"Olması gerekenden daha ileride. Dün ben de bunu merak ediyordum. Profesyonel bir sporcu olduğunuz için omurga sağlığınızın zaten kötü olduğuna inanıyorum. Bu yaygın bir durum, özellikle de yaptığınız ağır kaldırmalar ve omurga bakımı eksikliği nedeniyle. Ama yaralanmanızın bu anormalliği daha da kötüleştirdiğini düşünüyoruz. Buzda düştüğünüz için kamçı darbesi aldınız ve bu beklediğimizden daha fazla hasar verdi. Atlasınız ve boynunuz yanlış hizalandığında, bu durum zayıflatıcı migrenlere neden olabilir."

"Bu mantıklı," diyorum. "Yani bende ciddi bir sorun yok mu?"

"Bu hala ciddi bir durum. Sorunu tedavi etmezsek ağrılarınız artacak ve buzdaki günleriniz kısılacak."

"Ama bununla ilgilenmek için bir plan var mı?" Taters soruyor. "Bu adama kalenin önünde ihtiyacımız var."

Doktor başını sallar. "Evet, ligdeki en iyi sağlık ekibine sahibiz ve boynunuzdaki kasları stabilize eden bir tedaviye başlamanız için egzersiz fizyoloğumuz ve fizyoterapistimizle konuştum. Seni gelecek sezona hazır hale getirmek için bir fizik tedavi rutini tasarladılar, ancak bunun için burada kalman ve fizik tedaviye devam etmen gerekiyor."

"Eğer beni sezona hazırlayacaksa, her şeyi yaparım."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor." Önüme bir kağıt parçası koydu. "Sizi bir ART terapistiyle başlatmak istiyoruz."

"Sanat terapisti mi?" diye sordum. "Bunun ne faydası olacak ki?" Posey, "Resim yapmak çok rahatlatıcı olabilir," diyor.

Doktor gülüyor. "O tür bir ART terapisti değil. Aktif gevşetme tekniğinden bahsediyorum. Ligdeki tüm takımlar onları işe almaya başladı ve Agitators da kadrosuna bir tane kattı."

"Ne yapıyorlar?" Ben soruyorum.

"Vücudunuzu hareket ettirirken kaslardaki gerilimi serbest bırakarak bireysel ağrı bölgeleri üzerinde çalışırlar. Son derece başarılıdır ve dünya çapında harika sonuçlar elde edilmiştir. Uygun ayarlamaları yapabilmemiz için önce boynunuzdaki bağları ve kasları gevşetmeye başlayacağız, ardından sizi doğru şekilde güçlendirmek için bunu kayropratik çalışma ve fizik tedavi ile eşleştireceğiz. Artık migren yaşamayacağınızdan ve sezon başında kendinizi yepyeni hissedeceğinizden çok eminiz."

Hornsby sırtımı sıvazlarken, "Bunu duymak hoşumuza gidiyor," diyor. "Oğlumuz bu sonbaharda ortalığı kasıp kavuracak."

Rahatlamış bir şekilde, "Ne zaman başlayabilirim?" diye sordum. "Yarın. Bir program ayarlayacağız."



Telefon elimde, "Bunu yapmak İSTEMİYORUM," diyorum.

Hornsby kalemini not defterine batırırken "Bu planın bir parçası," diyor. En üstte "Plan" yazıyor. Altında üç madde işareti var. Kafa. Josh. Kız. İşte bu kadar. Hornsby'nin bulduğu kusursuz plan bu.

"Planın bu kısmını atlayabiliriz."

Çocuklar hep bir ağızdan "Hayır," derler.

Sonra Taters devreye girer. "Bu konuda haklıyız. Josh'la aranızı düzeltin, sonra yolumuza devam edebiliriz."

"Peki," diyorum adını tıklayıp telefonun çalmasına izin vermeden önce. Beklerken sinirlerim tepeme çıkıyor ve zaman geçtikçe cevap vermeyeceğini düşünüyorum.

"Alo?"

Siktir.

Gözlerim kapalı, zorlukla yutkunuyorum ve sonra diyorum ki, "Josh. Ben Pacey."

"Pacey, evet, hey."

Çocuklara, "Tuhaf. Lanet olası garip."

Taters parmağını çevirerek devam etmemi işaret ediyor.

"Demek istediğin telefon görüşmesi buydu." Sırtımdan aşağı ter damlıyor. Lütfen, Tanrı aşkına, bunun bitmesine izin ver.

"Teşekkürler. Minnettarım. Beni arayacağından emin değildim." "Eminim farkında olduğun nedenlerden dolayı," diyorum ters bir ses tonuyla.

"Evet, öyleyim. Şimdi. Babam size söyledi mi bilmiyorum ama bir süre önce bana kanser teşhisi kondu. Oldukça zordu. Sempatı aramıyorum, bu sadece çıktığım yolculuğun bir parçası. Tedavi sürecindeyken fark ettim ki bana bir şey olsa, ne kadar hıyar olduğum için pek çok insan umursamayacaktı. Kemoterapinin o ilk gecesinde, işim bittiğinde kendimi affettirmeye karar verdim. İnsanların benim iyi bir adam olduğumu bilmelerini istedim."

"Mantıklı."

"Bu da sana büyük bir özür borçlu olduğum anlamına geliyor. Kabul etmeni ya da affetmeni beklemiyorum, bunun zaman içinde kazanılması gerektiğini biliyorum, ama sana ve babama davranış biçimim için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Kızmam gereken biri varsa, o da annem olmalıydı. Ama tanımadığım iki insana kızmak daha kolay geldi."

Mantıklı konuşmasından, acısını hissedebilmemden nefret ediyorum çünkü bu beni yumuşatıyor, zayıflatıyor.

"Ne olursa olsun, Pacey, özür dilerim. Winnie hakkında sana attığım mesaj için de özür dilerim. Seni sevdiğim kızla görmek şok ediciydi, ama onu kaybettiğimi anlıyorum ve bu tamamen benim suçum. Ama içimde biriktirdiğim duyguları senden çıkardım ve özür dilerim."

Buna ne diyebilirim ki? Adam onu tanıdığımdan beri bir pislik, bu yüzden otomatik olarak onunla bir şey yapmak istemeyeceğim

Onu. Ama babamın ne isteyeceğini biliyorum. *Bizim babamız*. Bir zeytin dalı uzatmamı isterdi.

Telefonda olmama rağmen daha uzun oturuyorum ve sonra şöyle diyorum: "Özrün için teşekkür ederim Josh. Benim için çok şey ifade ediyor. Kim bilir, belki zaman içinde kardeş olmanın bizim için ne anlama geldiğini öğrenebiliriz."

"Bu hoşuma giderdi," diyor Josh.

"Ama yakın zamanda değil, Winnie'ye davranış şekline hâlâ çok kızgınım. O çok daha fazlasını hak ediyordu."

"Biliyorum. Çok fena sıçtım." Bu ikimiz için de geçerli. "Ve ona sahip olamasam da, seninle emin ellerde olduğunu biliyorum."

"Teşekkürler," diyorum, hala onunla köpek kulübesinde olduğumu gayet iyi bilerek.

"Elbette." İç geçiriyor. "Seni daha iyi tanımak için arada bir sana mesaj atabilir miyim?"

Dışlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

"Bu çok zor, dostum. Seninle ilgili farklı bir zihniyete sahip olmam biraz zaman alacak."

"Bunu anlayabilirim-"

"Ama bir deneyeceğim."

"Öyle mi?" Josh umut dolu bir sesle sorar. "Evet."

Sesinde ağır bir duygu olan Josh, "Teşekkür ederim Pacey," der. "Sadece ağırdan al."

Kıkırdıyor. "Yapacağım. Söz veriyorum."

"Tamam." Bana başparmağıyla onay veren Hornsby'ye bakıyorum.

"Artık gitmeliyim."

"Evet, tabii. Çok fazla zamanınızı almak istemem. Tekrar teşekkürler Pacey, sen gerçek bir klas oyuncusun."

"Hoşça kal, Josh."

"Güle güle, dostum."

İkimiz de telefonu kapattık ve ben sırtımdan aşağı ter akarken kanepeye geri düştüm.

"Gördün mü? O kadar zor muydu?" Hornsby soruyor.

"Bu tam bir işkenceydi." Kendimi toparlamak için bir saniyemi ayırdım.

"Ama yaptığım için memnunum."

Hornsby not defterine dokunur. "Pekâlâ çocuklar, üçüncü ve son maddeye geldik. Kızı yakalama zamanı."

"İleri!" Posey eliyle havayı işaret ederek bağıyor.
Tanrım, neden bu adamları bu işe bulaştırdım ki?



Taters kanepeme uzanırken, "Daha önce hiç şu anda istediğim kadar mastürbasyon yapmak istememiştim," diyor.

"Ne oluyor lan?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Dostum, çok stresli birkaç saatti. Doktorun seni ofisine çağırması, bilinmeyenin korkusu, tüm o atlas konuşmaları ... Vücudumun içinde sürünmeye ve her şeyin yok olmasını dilemeye hazırdım. Sonra Josh ile telefon görüşmesi. Kahretsin, çok garipti. Ve şimdi her şey bittiğine göre, tüm o bastırılmış enerjinin serbest bırakılması gerekiyor."

"O zaman lanet olası evine geri dön. Tanrım," diye mırıldanıyorum kanepenin diğer ucuna oturup derin bir nefes alırken.

Yine de haklı, ne kadar stresli birkaç saatti. Sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Bu yaz Banff'a geri dönemeyecek olmam kötü mü? Kahretsin evet, ama genel olarak bakıldığında belki de en iyisi bu. İhtiyacım olan şey sezon başlamadan önce kendimi toparlamak ve buna Winnie'yle aramızdaki sorunları çözmek de dahil. Telefonumun sesi beni zıplattıyor. *Eminim Josh bana çoktan mesaj atmamıştır.*

Josh'la konuştuğunu duydum. Nasıl geçti?

Kanser olması çok kötü. Bilmiyorum, böyle şeylerin söylenmesi daha iyi sanırım. Sana davranış şeklini affetmem muhtemelen biraz zaman alacak ama bu normal.

Öyle. Ulaştığına sevindim, Pacey. Sen iyi bir adamsın ve seninle gurur duyuyorum.

Teşekkürler baba. Minnettarım. Seni ve annemi yakında ararım, tamam mı?

Baba: *Kulağa hoş geliyor. Seni seviyorum.*

Ben de seni seviyorum. Anneme sevgilerimi ilet.

Ben telefonumu kaldırırken Posey bize yemek sipariş ediyor ve Hornsby ile Holmes mutfakta herkes için bira dolduruyor. Bir noktada annemle babama boynum hakkında bilgi vermem gerekiyor ama bu başka bir gün için.

Taters, "Artık senin sorununun ne olduğunu bildiğimize göre Winnie'ye odaklanmamız gerekiyor," diyor.

"Evet." Elimi alnımda gezdiriyorum. "Doktorun bana uygulayacağı fizik tedavi ve program, Winnie'yi geri kazanmak için yapmam gerekenlerin yanında neden çocuk oyuncağı gibi geliyor?"

"Çünkü bu çok kolay olacak. Duygularla oynamak, birini senin için doğru kişi olduğuna ikna etmek . . . güven bana, bu hiç de kolay değil." Taters dikkatini pencereden dışarı yöneltiyor, belli ki kız arkadaşını kaybetmenin acısıyla mücadele ediyor.

"Sarah'dan hala haber yok mu?"

"Bu noktada ondan gerçekten bir şey istediğimden emin değilim. Benimle işi bitti ve sanırım bunu kabullenmem gerekiyor. Sanırım geçmişe tutunuyorum, oysa belki de o haklıdır ve birbirimizi aşmışızdır. Onunla sosyal medyada arkadaş olan annem de hafta sonu için bir adamla gittiğini söyledi."

"Kahretsin, dostum. Özür dilerim."

"Sanırım ihtiyacım olan şey buydu. Onun hayatına devam etmesi. Sanırım arafta kalmıştım. Uzun yıllar boyunca başka bir kıza hiç bakmadım. Başka bir kadınla seks yapmayı hiç düşünmedim, ama şimdi ... aniden buna izin veriliyor ve bu çok garip. Sanki bana izin verilmiş gibi ve ben bunun gerçek olduğunu hissetmemiştim. Ama şimdi öyle. Şimdi gerçek."

"Evet, bunu görebiliyorum." *Winnie için de bir şekilde böyle miydi? Josh tarafından o kadar incitilmiş olmasına rağmen, başka birinin peşinden gidebileceğinden de emin değil miydi?*

"Ama benden bahsettiğimiz yeter. Winnie'ye yaklaşımınız nedir?" Çocukların hepsi aynı anda oturma odasına süzülür.

Hornsby, "Onu konuşmaya alıştırmamız gerekiyor," diyor. "Dürüst olalım, bu noktada telefon aramalarına cevap vermeyecektir. En iyi seçeneğimiz kısa mesaj. Ayrıca, adresi sizde var mı?"

Başımı sallıyorum ve sonra diyorum ki, "Ama . . . Sanırım onu bulabilirim. En iyi arkadaşı Max bana bilgi verebilir. Ian'ın telefon numarasını almak için can atıyor. Bunun için Winnie'nin adresini vereceğinden eminim."

"O zaman yap," diyor Hornsby. "Çünkü ona bok gönderiyor olacaksın." Ellerini birbirine sürtüyor. "Kahretsin, çok heyecanlıyım. Kızımızı geri alıyoruz."

"Benim kızım," diye düzeltiyorum. "Kız arkadaşımı geri alacağız." "Her neyse." Elini uzattı. "Telefonuna bakayım." "Ona mesaj atmıyorsun."

"Hayır, seni lanet olası, bir metin hazırlayacağım. İlki önemli olmak zorunda."

"O haklı," diyor Posey. "Moladan sonraki ilk temas en önemlisidir. Bunun üzerinde düşünmeliyiz."

Telefonumu çıkarıp yeni bir mesaj açıyorum ama yanlışlıkla gönderme ihtimaline karşı henüz iletişim bilgilerini girmiyorum. Telefonu Hornsby'ye veriyorum, o da uzatıyor ve yazmaya başlıyor.

"Grupla paylaşın," diyor Taters. "Yüksek sesle okuyun." "Tamam." Boğazını temizliyor. "'Hey, seksi kış-'"

"Bunu ona asla söylemem."

Hornsby omzunun üzerinden bakar. "Belki de sorun budur."

Telefonu ondan aldım. "Sorun bu değil."

Taters telefonu benden aldı ve yazmaya başladı. "'Hey, Winnie boo-boo-'"

"Ya da bu," diye bağıriyorum. "Sizin neyiniz var böyle?"

Posey bu kez telefonu alır ve yazmaya başlarken "'Naber Winnie? Baban seni özledi.'"

Hepimiz homurdanıyoruz ve beni şaşırtan bir şekilde Holmes öne çıkıp telefonu kapıyor.

Birkaç sessiz saniye boyunca bir şeyler yazıyor ve sonra telefonu sehpanın üzerine fırlatıp koltuğuna geri oturuyor.

Hep birlikte, yazdıklarını okumak için sehpanın üzerine eğildik.

Yüksek sesle okudum. "'Hey, Winnie, muhtemelen duymak isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum ama eve sağ salım döndüğünden emin olmak istedim. Ayrıca geçen gece olanlar için de özür dilemek istedim. Yaptıklarımın hiçbir mazereti yok. Yapabileceğim tek şey özür dilemek ve sen bu özü kabul edecek kadar rahat hissedene kadar bunu tekrar tekrar yapmayı planlıyorum." Hepimiz Holmes'a bakıp arkamıza yaslanıyoruz.

"Vay be." Hornsby yavaşça alkışlamaya başlar. "Kim bilebilirdi ki?" "İşte bu yüzden o benim sağdıcım olacak," diyorum.

"Bununla rekabet edebilmemin imkanı yok." Taters birasından bir yudum alır. "Bu mükemmellik."

"Peki ya cevap vermezse?"

Hornsby, "O zaman bunu yapana kadar her gün bir mesaj atacaksın," diyor. Hepimiz Holmes'a bakıyoruz, o da yavaşça başını sallıyor.

"Bu doğru."

"O zaman bazı takip metinleri hazırlamak isteyebiliriz," diyor Taters. Hepimiz tekrar Holmes'a dönüyoruz, o da sırtıyor. "İyi

bir fikir olabilir."

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

WINNIE

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diyor Max mutfaktan oturma odasına girerken, fıstık ezmesi kavanozunu kaldırarak. Yani, boş fıstık ezmesi kavanozunu. "Ama bunu bir daha yaparsan seni öldürürüm-fıstık ezmemi bitir ve sonra kabı yerine koy."

"Özür dilerim," diyorum kanepede uzandığım yerden. "Onu temizleyip geri dönüşüme gönderemeyecek kadar üzgündüm."

Max beni işaret ediyor. "Bu mazereti bir kez kullanabilirsin." "Anlaşıldı."

Telefonum sehpanın üzerinde vızıldıyor ve Max'in gözleri ona gidiyor. "Bu Pacey mi?"

"Bunu neden sordunuz? Tabii ki değil. Neden konuşuyoruz ki?"

"Bilmiyorum. Bir parçam onun peşimden gelebileceğini düşünüyor."

Başımı sallıyorum ve telefonumu alıyorum. "Bunun olmayacağını söylediğimde bana güven." *Dairesinden ayrıldığım da peşimden gelmedi ve ayrılalı günler oldu.* Ekrana bakıyorum ve Pacey'nin adını görüyorum.

Ağzım açık kalıyor ve Max her hareketimi izliyor olmalı, çünkü elinde boş fıstık ezmesi kavanozuyla kanepenin üzerinden atlıyor ve "Ne dedi?" diye soruyor.

Şimdi oturuyorum ve telefonumun kilidini açıyorum. Mesajını açtım ve yüksek sesle okudum. "Selam Winnie, muhtemelen en son duymak isteyeceğin kişi olduğumu biliyorum ama eve sağ salım döndüğünden emin olmak istedim. Ayrıca geçen gece olanlar için de özür dilemek istedim. Yaptıklarımın hiçbir mazereti yok. Tek yapabileceğim özür dilemek ve sen bu özrü kabul edecek kadar rahat hissedene kadar bunu tekrar tekrar yapmayı planlıyorum."

Max omzumu sıkıca kavradı ve fısıldadı, "Tanrım. Şuna bak, elinde mesajla geliyor."

Metni kendi kendime birkaç kez daha okurken nabzım hızlanıyor. "Anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun?" diye soruyor. "Belli ki seninle barışmaya çalışıyor."

"Ama birbirimize söylediğimiz onca şeyden sonra ..."

"Bilirsin, insanlar birbirlerine boktan şeyler söyleyebilir ve bu konuda özür dileyebilirler. Josh'ın kafanı siktiğini biliyorum ama ilişkiler genelde böyle yürümez." Beni dürttü. "Ona cevap yazmalısın."

"Bilmiyorum. Bunun peşinden giderken onu düşünmem gerektiğinden bile emin değilim."

"Neden olmasın? O seni mutlu ediyor."

"Mutlu ediyor."

"O zaman ona mesaj atman için tek neden bu."

"Ama ben bir ilişkiye hazır değilim. Gerçekten kendime odaklanmalıyım" diyorum.

"Adamla evlenmek zorunda değilsin ama bir yanıt seni öldürmez."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bir fikrim var." Max telefonumu aldı ve yazmaya başladı. "Hey, Pacey, seni tüm kalbimle affediyorum. Şimdi lütfen o siki buraya getir."

Göz açıp kapayıncaya kadar telefonu elinden kaptım. "Aman Tanrım, Max, hayır. Neyin var senin?"

"İnan bana, her erkek bu mesajı takdir eder."

İnleyerek ondan uzaklaşıyorum ve kendi cevabımı formüle etmeye başlamadan önce Pacey'nin mesajını birkaç kez daha inceliyorum. İçinde *sık* kelimesi geçmeyen bir şey.

PACEY

"İŞTE GELİYOR-HE'S going to hit a homerun. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum," diyor Posey.

"İmkânı yok. Maddox Paige onu nakavt edecek," diyor Taters. "O herifin harika bir değiştiricisi var."

"Knox Gentry'den bahsediyorsun. Adam tam bir efsane. Hiçbir şekilde baskı altında kalmayacak."

Bacağım aşağı yukarı zıplıyor ve bunun nedeni televizyondaki Bobby'ler ve Rebels arasındaki maç değil, muhtemelen tarihteki en büyük spor rakipleri. Mesajımı bir saat önce gönderdim ve yanıt gelmedi, bu da tek bir anlama geliyor: Oturup her durum için hazırladığımız mesaj taslaklarına başvurmak zorunda kalacağım.

"Paige'in gözlerindeki bakışa bakın. Adam göz korkutuyor," diyor Posey, Paige toparlanırken. Topu tutucuya doğru fırlatıyor, ancak Knox Gentry topa temas ediyor ve topu kısa mesafe tutucusunun kafasının üzerinden geçiriyor.

"Ha, sana söylemiştim." Posey alkışlıyor.

"Hey, salak, homerun yapacağını söylemiştin."

"Homerun, single, aynı şey."

Tüm çocuklar bana doğru dönerken telefonum ötüyor ve Taters televizyonun sesini kapatıyor. "Bu o mu?" Taters soruyor.

Telefonumu ters çevirip ekrana bakıyorum. Winnie'nin adını görmek kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

"Bu o," diyorum.

Taters herkesi sakinleştirmek için elleriyle işaret ederken "Yüce İsa," diye bağıyor. "Sessiz olun. SESSİZ! Bu o, herkes kendine gelsin."

Hornsby, "Aptal, yüksek sesle konuşan sensin," diye işaret ediyor ve sonra bana, "Yüksek sesle oku," diyor.

"Lütfen, İsa, yüksek sesle oku," diyor Taters, bu işe kendini fazlasıyla kaptırmış bir halde.

Telefonumun kilidini açıyorum ve titreyen bir parmakla onun mesajını açıyorum. "'Selam Pacey. Sağ salim evime dönmeyi başardım. Sorduğun için teşekkürler. Ve özür dilemene gerek yok. Söyleyeceğimizi söyledik.'"

"Ooh, aradığımız yanıt bu değildi." Hornsby yüzünü buruşturdu.

Posey ayağa kalkıp volta atmaya başlarken "Kusacak gibi hissediyorum," diyor. "Buna nasıl yanıt vereceğiz?"

Hepimiz bir kez daha gözlerini devirip elini uzatan Holmes'a bakıyoruz. Telefonu avucuna yerleştiriyorum ve o bir yanıt yazarken hepimiz ileri geri sallanıyoruz.

Belki de yazmayı ben yapmalıydım, ama Tanrı aşkına, Posey'nin yanındayım - kusacakmış gibi hissediyorum, çünkü onu o kadar çok istiyorum. Kızımı geri istiyorum.



WINNIE

"NELER OLUYOR BURADA?" Max ve ben fıstık ezmesi kavanozundaki artıkları temizlemek için parmaklarımızı kullanırken Katherine oturma odasına giriyor. "Parmaklar kaşık değildir. İğrençleşmeyin." Yanımızdan geçip gidiyor ve biz de parmaklarımızı tekrar daldırmak üzereyken ıslak bir kâğıt havluyla ensemize vurulduğunda bakışıyoruz. "Kendinizi temizleyin." Uzaklaşırken Max'in elinden fıstık ezmesini kapıyor.

"Neden bizden nefret ediyor?" Max'e fısıldıyorum.

"Bence genel olarak hayattan nefret ediyor ve bu nefretini bize yöneltiyor."

Ding.

Gözlerimiz telefonuma

kaydı. Ve sonra . . .

"Sana mesaj atmış," diye fısıldıyor Max parmaklarını silerken. "Aman Tanrım." Sesi yükselir. "Sana mesaj atmış!" Max omzumu sarsıyor ve sonra telefonuma dokunuyor. "Aç şunu. Aç şunu."

Parmaklarımı siliyorum ve sonra tereddütlü bir yürekle mesajlarımı açıp metni yüksek sesle okuyorum. "Ne söylediklerimi ne de davranışlarımı hak etmedin. Kıskançlığımdan, seni kaybedeceğim korkusundan öyle davrandım ve öyle konuştum. At

O zamanlar seni kaybedeceğimi bilmiyordum. Ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

Max arkasına yaslanır ve derin bir iç çeker. "Biliyorsun, bir erkeğin hatalı olduğunu kabul etmesi pek sık rastlanan bir şey değildir. Gururunu bir kenara bırakıyor ve hatalı olduğunu kabul ediyor. Bunun ne kadar önemli olduğunu kabul etmelisin."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyorum, bir yandan da onun mesajına bakıyorum. "Josh bunu asla yapmazdı. Benden özür dilediğinde bile ne için özür dilediğini tam olarak anladığından emin değilim."

"Pacey değil." Max başını sallar. "Adam tamamen sıçıp batırmasıyla uyumlu."

Öyle. Çünkü Josh'un özründe bile, en büyük pişmanlığının *beni kullanması gerektiğinde* yanında olmamam olduğu açıktı.

Max beni dürttü. "Ona mesaj at."

"Evet, atmalıyım, değil mi?"

"Gerçekten yapmalısın."



PACEY

"Geçen gün Jason Orson'ın Tik Tok'unu gördünüz mü?" Posey soruyor. "Pasta kontrolü yaptı ve kıcı bir tuğla barikat gibiydi. Sonra da kutlama için yerde tepinmeye başladı. Gülmekten neredeyse altıma işiyordum."

"Pasta kontrolü nedir?" Holmes soruyor.

"Yüzüstü yattığınızda birisi her iki tarafında yirmi beşlik olan bir halteri bacaklarınızın üzerinde yuvarlayarak poponuzun durup durmadığına bakar. Eğer duruyorsa, bagajda kek var demektir, durmuyorsa ... sizin için daha fazla bacak günü var demektir" diye açıklıyor Posey.

Holmes, "Bu çok aptalca," diyor.

Posey, "Bunu sadece hiç kekiniz olmadığını bildiğiniz için söylüyorsunuz," diyor.

"Kimsenin Orson gibi pastası yok," diyor Taters. "Onunki gibi bir kık hiç görmedim."

"Ve bununla çok gurur duyuyor," diye ekliyor Hornsby. "Üstün yetenekleri için kıcına teşekkür ettiği pek çok röportaj gördüm."

"Onu suçlamıyorum," diyorum tam telefonum bip sesi çıkarırken.

Taters televizyonun sesini tekrar kapatırken, "Evde sessizlik," diye bağırır.

Telefonumun kilidini açtım, Winnie'nin adını gördüm ve "Ondan" dedim.

Hornsby bacağını havaya kaldırıp tekmelerken "Evet amına koyayım," diyor. "Ne yazıyor?"

Nasıl yanıt vereceğinden emin olmadığımndan, metni geçici olarak açıyorum ve sonra yüksek sesle okuyorum. "'Özrün için gerçekten minnettarım, Pacey. Bunun anlamı çok büyük." Çocuklara bakıyorum. "Bu kadar. Tek yazdığı bu. Şimdi ne yapacağım ben?"

Hornsby memnun bir gülümsemeyle ayaklarını sehpanın üzerine koyuyor ve kollarını başının arkasında kavuşturuyor. "İletişim hattı açıldı. Şimdi kur yapacağız. Instagram'daki en iyi arkadaşına mesaj at, adresini al. Yarın, tam saha pres yapacağız."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." "Yapacaksın. . . . yapacaksın."

Yirmi Yedinci Bölüm

WINNIE

"Ne yapıyorsun?" Max yemek masasında yanıma otururken soruyor.

"Test çözüyorum."

"Ne tür bir sınav?"

Sandalyemde arkama yaslanıp "Bir kariyer testi." diyorum.

Max derin bir iç çeker. "Neden o aptal şeylerden birini alıyorsun? Sana duymak istediğin şeyi söylemeyeceğini biliyorsun."

"Peki tam olarak duymak istediğim şey nedir?"

Parmaklarını masaya vuruyor. "Ne yapmanız gerektiği konusunda kesin bir cevap istiyorsunuz. Bu size deneyebileceğiniz çok çeşitli şeyler sunacak. Bunu zaten biliyorsunuz."

Kapı zili çalar. Katherine elinde telefon, büyük olasılıkla Ring kamerasını kontrol ederek merdivenlerden inerken, "Aldım," der.

"Peki bu tam olarak nedir?"

"Çocuklar. Onlarla çalışmayı, onlara kitap okumayı, onlarla vakit geçirmeyi seviyorsunuz. Bu kadar basit."

"Seni kim gönderdi?" Katherine bağırır.

Max ve ben ikimiz de boynumuzu uzatarak zavallı bir teslimatçının bir kutu bırakmaya çalıştığını gördük. "Uh, emin değilim. Az önce bunu bu adrese teslim etmem söylendi."

Katherine paketi iter. "Beni aptal mı sanıyorsun? Bunun bir bomba olduğunu biliyorum. O cinayet kutusundan uzak dur."

Max masadan kalkıp kapıya doğru giderken, "Tanrım," diye mırıldanır. Katherine'i kenara çeker ve paketi alır. "Kusura bakmayın, arkadaşımın kafası iyi. Deliliğini mazur görün."

"Ben-"

Max kapıyı kapatıyor ve Katherine'e hitap etmek yerine paketi masaya getirip bana uzatıyor.

Katherine koridorda hızla ilerlerken, "Adamın üzerinde hiçbir işaret yoktu," diyor. "Teslimatçılar her zaman kime ait olduklarını gösteren bir tür logo taşırlar. Adamın üzerinde işaret yoktu. Bu paket ölüm demek."

"Gerçekten şu anda seninle başa çıkamam." Max elini Katherine'e doğru kaldırdı. "Lütfen, git bir ot sakızı falan çiğne. Delilik seviyeni en az on kademe aşağı çekmeni istiyorum." Max kutuyu bana doğru itti ve "Bu senin için" dedi.

"Ben mi?" diye sordum, kafam karışmıştı. "Ben bir şey sipariş etmedim."

"Hayır, ama kimden geldiğini bildiğime eminim." Max gülümsüyor. "Sen ne yaptın?" diye soruyorum.

Parmağını kutunun üzerinde gezdiriyor. "Az önce belli bir hokey oyuncusundan bir mesaj aldım, belli bir hokey oyuncusunun telefon numarasına karşılık sizin adresinizi istiyordu."

"Yapmadı," diyorum.

"Evet, söyledi ama ona adresi telefon numarası olmadan vereceğimi söyledim. Çaresiz görünmek istemiyorum. Bire bir görüşmede parlamayı tercih ederim, ki Pacey ikiniz tekrar bir araya gelerseniz bunun olacağına söz verdi. Biliyorsunuz zaten ikinizi destekliyordum ama şimdi bunun gerçekleşmesi için can atıyorum."

"Sattın."

Başını sallıyor ve ciddileşiyor. "Sadece sorsa bile ona adresi verirdim, çünkü ikinizin birbirine ait olduğuna inanıyorum."

"Ne zaman umutsuz bir romantik oldun?" Bandı çıkarırken ona sordum.

"Umutsuz bir romantik değilim. Ama seni liseden beri tanıyorum. Josh ile olan ilişkini ve Pacey ile olan kısa süreli ilişkini gördüm. İkisi arasında büyük bir fark olduğunu söylediğimde bana güven. Pacey seni aydınlattı. Josh bunu hiç yapmadı."

Çünkü Pacey farklıydı. Önemsiyordu. İlgilenirdi. Koruyucuydu. Yardımseverdi. Benim önemli olduğumu düşünüyordu. Elimi tutmasından, çantalarımı taşımasına, hikâyelerimi gözleri benimkilere odaklanmış bir şekilde dikkatle dinlemesine kadar her şey çok farklıydı.

Onun için önemliydim ve fark da buydu. Aslında o kadar önemliydim ki beni Josh'la görmek onu anında üzdü. Evet, onların akraba olduklarını fark ettiğinde bana söylemediği için hâlâ kızgınım ama Josh'la görüşmeyi planladığım için gerçekten korkuyordu. Onu Josh için terk edeceğimden çok endişeliydi. *Pacey için önemliydim.* Geleceğini belirleyecek olan doktor randevusu kendisinde olmasına rağmen bana çiçek almak için durmuştu. Ona sormadığım bir şey. *Yine de bana çiçek aldı.* Aman Tanrım.

Kutuya uzandım ve altılı yaban mersinli lavanta şarabı paketini çıkardım. "Ooh, bu ne?" Max kutulara bakarak soruyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. "Banff'ta içtiğimiz elma şarabı. Benim favorimdi."

"Tamam. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bunun bir mesajı hak ettiğine inanıyorum."

İçine bakmak için kutuyu eğiyorum. "Bir not var mı?"

"Bir nota ihtiyacı var mı?" Max sorar. "Bu çok düşünceli. Nota gerek yok."

O haklı. Çok düşünceli. Pacey'nin bu kadar kısa sürede bunu nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yok; ona daha dün mesaj attım. Ama minnettarım.

"Bunları benim için buzdolabına koyabilir misin? Biraz sonra bir tane yeriz." "Seni bu konuda tutuyorum," diyor Max.

O uzaklaşırken telefonumu elime alıyorum ve kendime biraz mahremiyet tanıyarak kanepeye geçiyorum. Pacey ile olan mesajlaşmamı açıp yazmaya başlıyorum.

Eve biraz elma şarabı geldi. Max adresimizi verdiğini itiraf etti. Teşekkür ederim, çok düşüncelisin.

İşte. Kısa, tatlı, öz.

Telefonumu yere koyacaktım ki elimde vızıldadı.

Pacey: *Geldiğine sevindim. Afiyet olsun. Benim evime de biraz geldi. İyi geceler dilerim.*

Bu da kısa ve tatlıydı. Sadede gelelim. Nedense ondan daha fazlasını beklerdim.

Kafam karıştı, ona geri mesaj attım.

Sen de.

"Esas adamımız nasıl?" Max kanepenin üzerinden zıplayarak soruyor
Be
n. Telefonumu yere bıraktım, düşüncelerim bir dakikada bir mil koşuyordu.
"Güzel. O
bana iyi geceler diledi."
"Ha?" Max de benim kadar şaşkın görünüyor. "Bu kadar mı?"
"Evet. Bu kadar."
"Şey Sanırım bu gece onun şerefine kadeh
kaldırmalıyız." "Sanırım öyle."



Evimizin karşısındaki parkta yürürken Katherine'e "ŞUNA BAK" diyorum.
"Karıncalar çok büyüleyici, değil mi?"

"Benden bir karınca tepesine bakmamı mı istiyorsunuz?"
"Evet, bak. Sence hepsinin yeraltında kendi daireleri var mıdır?"
"Bildiğim bir şey var." Katherine kollarını kavuşturur. "Pisliklerin
evlerini yıkmasını engellemek için doğru düzgün bir yöntemleri olmadığı
kesin."

Çömeliyorum ve küçük adamların evlerine girip çıkmalarını
izliyorum. "Hayat bu hale mi geldi? Karınca tepelerine bakmak mı?"
"İstersen eve gidebilirsin," diyorum. "Çok fazla temiz havanın
sağlığınız için zehirli olabileceğini biliyorum."
"Beni anladığına sevindim." Ben kaldırımın hemen yanındaki çimlere
oturmaya karar verirken, Katherine başka bir şey söylemeden eve doğru
yöneldi.

Parçalı bulutlu gökyüzüne bakıyorum ve güneşi içime çekiyorum, sıcak
ışınlar tenime işlerken onları memnuniyetle karşılıyorum.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve Pacey'den gelen bir mesajla
karşılaşıyorum. Nabzım hızlanırken ve onun adını görünce midem takla
atarken fiziksel tepkime engel olamıyorum.

Mesajını açtım.

Pacey: *Umarım iyi bir gün geçiriyorsundur.*

Çok basit ama yine de iyi hissettiriyor. *Beni düşünüyor.* Gününe devam
ederken, nasıl olduğumu görmek için zaman ayırıyor.

Ben de ona mesaj attım.

Öyleyim. Teşekkür ederim. Şu anda bir parkta oturuyorum, çimlerin üzerinde, gökyüzüne bakıyorum. Ne yapıyorsun?

Fikrimi değiştiremeden mesajı gönderiyorum. Sohbeta dahil oluyorum ve bu korkutucu olsa da Max'in haklı olduğunu düşünüyorum - hiç kimse beni daha mutlu etmedi ve belki de buna bir şans vermeliyim. Pacey Josh'la olan ilişkisini neden sakladığını açıklama fırsatı bulamadı ama Max'in haklı olup olmadığını merak ettim. Ve Pacey'nin kendini korumak için yalan söyleyecek biri olduğunu hiç düşünmemiştim... belki de bu durumda varsaymak yerine sormaya istekli olmalıyım. O gerçekten beni piyon olarak kullanacak biri değil.

Telefonum çalıyor ve ona bakarken nefesimi tutuyorum.

Görünüşe göre biraz huzur buluyorsun. Arenadan eve gidiyorum. Biraz egzersiz yaptım.

Ona hızlıca geri mesaj atarken suçluluk duygusu beni tüketiyor.

Aman Tanrım, sana doktorun ne dediğini hiç sormadım. Her şey yolunda mı?

Sabırsızlıkla telefonuma bakıp cevap bekliyorum. Neyse ki hemen cevap yazıyor, küçük noktalar cevap almak üzere olduğumu gösteriyor.

Pacey: *Görünüşe göre boynum yıllarca kötü muamele görmekten mahvolmuş ve kafama yediğim tokat her şeyi alt üst etti. Doktorla sağlam bir terapi programı üzerinde çalışıyoruz. Bu yaz Banff'a geri dönmeyeceğim, dolayısıyla elma şarabı.*

Rahat bir nefes aldım ve ona geri mesaj attım.

Bunu duymak gerçekten harika. Eminim rahatlamışsındır.

Öyleyim. Doktor şu ana kadar bana karşı oldukça yumuşak davrandı ama bunun nedeni migreni tetiklemek istemediği için ağırdan alması. Terapiyi artıracığını ve bunun çok kötü olacağını biliyorum.

Eminim üstesinden gelebilirsin. Çocukları özleyiyor musun?

Pacey: *Aslında hepsi eve geldi. Sanırım Taters ve Hornsby kulübeye geri dönecekler ama Posey ve Holmes şehirde kalacaklar. Posey, şekerlemeye erişebildiği ve benim onu durdurmak için orada olmadığım için kilo almaktan korktuğundan bahsetti.*

Vücudu hakkında endişeleneceğini hiç tahmin etmezdim.

Pacey: *Yeni bir gelişme. Hiç elma şarabı içtin mi?*

Max ve ben geçen gece hepsini içtik. Çabuk bitti.

Sen mi?

Yok etti. Posey tabii ki bana yardım etti.

Daha azını düşünmezdim.

Pacey: *Evet . . . şey, sadece iyi bir gün geçirdiğinden emin olmak istedim.*

Teşekkür ederim. Bu çok tatlıydı.

Pekala. Güneşin tadını çıkar, Winnie.

Gülümseyerek telefonumu yere bırakıyorum ve çenemi tekrar gökyüzüne kaldırıp gözlerimi kapatıyorum. Bu annemle yapmayı özlediğim bir şey. Ne sıklıkla dışarıda güneşin altında oturur ve sıcaklığını takdir ederdik?

Anne, bunun seninle bir ilgisi var mı? Bütün o aşk kitaplarını okuyorsun ve eminim ki bütün bunları kendi zevkin için düzenliyorsun.



DING-DONG.

"Katherine, zahmet etme," diyor Max, Katherine merdivenlerden uçarak inip kapının diğer tarafındaki kişiye iğrenç bir dizi soru yöneltmeden önce kapıya gidiyor, sorular arasında şunlar da var: seni kim gönderdi, kimin için çalışıyorsun, sana ne kadar ödüyorlar ve Ring kamerasının söylediğin her şeyi kaydettiğinin farkında mısın?

"Teşekkür ederim," diyor Max, ne olduğunu görmek için köşeden kafamı uzattığımda. Max elinde bir çantayla arkasını dönüyor.

Çok tanıdık bir çanta.

Ağzımı sulandıran bir çanta. "Tacos," diye fısıldıyorum.

"Sipariş verdin mi?" Max

sorar. "Hayır, sipariş vermedin mi?"

Başını sallar ve gülümser. "Dur tahmin edeyim, onları aşık çocuk gönderdi. Ona mesaj atsan iyi olur. Sen bunu yaparken ben de bu tacoları tabakta servis ediyor olacağım."

Telefonuma doğru yürüyorum ve son birkaç gündür bana çok keyif veren bir mesaj dizisini açıyorum. *Annemi kaybetmeye bu kadar yakinken hissedebileceğimden emin olmadığım bir şey.*

Tacos mu? Beni nasıl derinden keseceğini gerçekten biliyorsun.

Tepkisi anında oldu.

Sipariş verirken ağzım sulandı. Kışkandım.

Sadece kokusu bile beni heyecanlandırıyor.

Fotoğrafını çek. Neye benzediklerini görmek istiyorum.

Max yemek masasına bir servis tabağı koyar ve buzdolabından içecek almak için mutfaka geri döner.

"Katherine, aşık çocuk taco göndermiş," diye bağıyor Max. "Yabancı biri mi gönderdi?"

"Evet," diye bağıır Max.

"Arseniğinizin tadını çıkarın," diye karşılık verir Katherine. "Bizim için daha fazla," diyor

Max gülümseyerek.

Masaya doğru yürüyüp Pacey için bir fotoğraf çekiyorum. Ağzının suyu akan bir emoji ile gönderiyorum.

Telefonum çalarken oturuyorum.

Kahretsin, şimdi gerçekten kışkırdım. Özellikle de akşam yemeğinde baktan bir salata yediğim için.

Bir taco alıp bir ısırık alıyorum ve diğer elimle ona mesaj atıyorum.

Salata mı? Bu çok sıkıcı. Neden salata? Doktorun sana özel bir yemek planı uyguladığını söyleme sakın.

Ne yazık ki öyle.

Winnie: *Elma şarabı tüketimini biliyor mu?*

Pacey: *Hayır ve bunu etrafta bağıırıp çağırmasanız memnun olurum.*

Winnie: *Lol, o zaman Pazar sabahı gazeteden yaptığım duyuruyu geri çekeceğim.*

Pacey: *İnsanlar artık Pazar gazetesi alıyor mu?*

Hiç sanmıyorum.

Max kolumu dürttü. "Şu hoppalığa bak."

Taco'mdan bir ısırık daha alıyorum. "Başım dönmüyor."

"Evet, öylesin. Yüzün sersemlemenin tanımını gibi." Onu görmezden gelerek mesajlarıma geri dönüyorum.

Pacey: *Yaşını gösteriyorsun diyeceğim ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.*

Winnie: *Sen de yaşlı bir adam olarak bilirsin.*

Bu sabah gri bir saç buldum.

Hayır, yapmadın.

Pacey: *Tam kulağımın dibinde. Posey'e gösterdim ve gülmekten kendi tükürüğüyle boğuldu.*

Hala sana inanmıyorum. Muhtemelen sadece sarı bir saç parçasıdır.

Biliyor musun, ben de tam olarak öyle diyeceğim. Platin telim.

Lol! Ne kadar da süslüsün.

Bu benim, süslü bir sikiş.

Homurdanıyorum ve sonra yüzünde bilmiş bir ifade olan Max'e bakıyorum. Bir şey söylemesine gerek yok, sadece bana bakması yeterli ve ben ne düşündüğünü çok iyi anlıyorum. *Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum. Ben de onu affediyorum.*

Pacey ve benim birlikte olmamız gerekiyordu.



PACEY: *Hey, günün nasıldı?*

Yatağımda yan döndüm ve Pacey'ye mesaj attım. Uzun bir gün olmuştu ve ondan haber alamayacağım için endişelenmeye başlamıştım. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatmalı.

Hey. Uzun sürdü.

Evet? Konuşmak istediğin bir şey var mı?

Winnie: *Kötü bir şey yok, sadece bir işe alım uzmanıyla internette çok uzun zaman geçirdim.*

İşe alım uzmanı, ha? Kulağa ilginç geliyor.

Öyleydi. Görünüşe göre, üniversite diplomam olmasa da, çocuklar için uygun bir okuma ve öğrenme ortamı oluşturma konusunda bir danışmanlık işi yürütmek için yeterli deneyimim ve çalışmamın kanıtı var.

Ne? Ciddi misin? Winnie, bu çok havalı.

Gururla gülümsüyorum.

Aslında öyle. Benim gibi deneyim ve geçmişe sahip birini arayan bir şirket var. Ulusal çapta okullara, kütüphanelere ve kitapçılara satmak üzere program ve ortam paketleri hazırlıyorlar. Amaçları, kitaplar etrafında tasarlanmış interaktif ve yaratıcı oyunlara ilham vermek ve çocukları okumaya teşvik etmek. Yarın bir röportajım var.

Vay be kızım, bu çok fena. Heyecanlı mısın?

Sayılır. Kendimi hiç yeterli hissetmiyorum. Max aksini düşünüyor. Gerçekten fazla umutlanmak istemiyorum ama bu iş uzaktan çalışmayı gerektiriyor, çocuklarla doğrudan çalışmayı değil. Onların hayatlarını iyileştirmekle ilgili, ki bu güzel bir şey.

Çoğunlukla online danışmanlık. Oldukça sakın ama eğlenceli görünüyor. Ücret mükemmel değil, ama yaptığım işi sevdiğim zaman bunun önemli olmadığını hissediyorum.

Pacey: *Daha fazla katılamazdım. Seninle gurur duyuyorum, Winnie.*

Gözlerim doluyor.

Teşekkür ederim.

İyi şanslar. Üstün geleceğini biliyorum.



Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve gömleğime uzanıp sütyenimi çıkardım, yere fırlattım.

Tanrım, hayatım boyunca hiç bu kadar terlememiştim.

"İşin bitti mi?" Max yatak odamın kapısının diğer tarafından soruyor.

"Evet."

Kapıyı açtı ve tıpkı iyi bir arkadaş gibi bana buz gibi bir margarita uzattı.

"Tanrı seni korusun," diyorum.

"Cips ve salsa alt katta bekliyor. Üzerini değiştirmene izin vereyim, sonra bana görüşmeyle ilgili her şeyi anlatırsın."

"Kulağa harika geliyor."

Telefonum çalıyor ve Max sırtıyor.

"Kim olduğunu bir tahmin et."

Gözlerimi devirerek Max'i itiyorum ve ben telefonuma bakarken o beni odama bırakıyor.

Evet, ikimiz de kim olduğunu biliyorduk.

Bekleyiş beni öldürüyor. Nasıl geçti?

Daha yeni bitti.

Telefonum elimde vızıldıyor, ama bu bir mesaj değil. Aslında Pacey arıyor.

Be

n. Tanrım, cevap vereyim mi?

Mesajlaşmak kolay, cevabınızı düşünebilirsiniz, ama telefon görüşmesi? Karar vermeye çalışırken alt dudağımı ısırıyorum.

Tanrım, sadece cevap ver.

"Alo?"

"Selam." Derin bariton sesi telefonda çınlıyor. "Umarım sorun yoktur, beni arıyor."

"Oh, evet, kesinlikle harika," diyorum beceriksizce.

"Tamam, çünkü bana görüşmeyi anlatmanı gerçekten duymak istiyordum.

Onu sen öldürdün, değil mi?"

Masamdaki sandalyeden kalkıp yatağıma gidiyorum ve yüzüstü uzanıp topuklarımı tekmeliyorum. Kendimi, aşık olduğu kişiyle ilk kez telefonda konuşan bir ergen gibi hissediyorum ... ve eğer düşünürsem, onunla ilk kez telefonda konuşuyorum.

"Öldürdüm diyemem. Garip bir şey söyledim ama sanırım daha sevimli geldi."

"Ne dedin sen?"

Onunla telefonda konuşurken kendimi rahat hissediyorum, rahat. "Büyük teknoloji şirketlerinin sorduğu o tuhaf soruları sordular. Seattle'daki tüm köpekleri gezdirmek için ne kadar ücret isteyeceğimi sordular."

"Ne?" Gülüyor ve bu bağımlılık yapan bir ses. Daha fazla duymak istiyorum.

"Ben de aynı tepkiyi verdim ama kendimi tuttum. Boğazımı temizledim ve 'Dışkıları toplamaktan da mı ben sorumluyum?' diye sordum."

"Harika bir takip sorusu."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onlar da evet dediler. O zaman içim burkuldu ve 'Bu bir ek ücret olur' dedim ve konuyu kapattım. Onlara kesin bir cevap vermedim, ki bunu istediklerini biliyorum, ama bugün o anda verebileceğim tek cevap buydu."

"Bence harika bir cevap. Çok sevimli."

"Teşekkür ederim. Neyse ki, işe alım uzmanları tarafından şiddetle tavsiye edildim, bu yüzden umarım rakiplerime karşı bir avantajım olur."

"Eminim biliyorsundur. Anladın, Winnie. Gerçekten başardığımı düşünüyorum."

"Göreceğiz." Telefonu kapatmak istemediğim için soruyorum, "Fizik tedavi nasıl gidiyor? Hiç migreniniz tuttu mu?"

"Bugün baş ağrısıyla uyandım ama geçmişte yaşadıklarımın kıyaslanamayacak kadar hafıftı. Doktor ilk PT'nin kasları ve bağları harekete geçireceğini ve ağrı beklememi söyledi. Ama bunun dışında oldukça iyi gidiyor. Bir ART terapistiyle görüşüyorum, hayır, çizim yapan türden değil."

"Aktif salınım, değil mi?"

Ben soruyorum. "Bunu biliyor musun?"

"Evet, Max sertifika almak için çalışıyor. Buna yemin ediyor. Benim ve Katherine'in üzerinde çalıştı ve gerçekten sihir gibi hissettiriyor. Buna

raġmen,

Eğer gerçekten sihirli olsaydı, Katherine'in soğukluk düğmesini bulabilir ve onu serbest bırakabilirdi."

Kıkırdıyor. "Dur tahmin edeyim, Katherine taco yemedi mi?"

"Doğrudan 'arseniğin tadını çıkarın' dedi."

"Arsenik-şimdi bu oldukça güçlü."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Daha ince bir şey seçeceğini düşünmüştüm. Ama o sadece bunu seçti."

"Böyle büyük konuşmak cesurca ama o da cesur bir kadına benziyor." Kıkırdıyorum. "Öyle."



"MAX! KATHERINE!" Merdivenlerden aşağı koşarken çığlık atıyorum, son merdivende ayağım takılıyor ve ön kapıya çarparak uçuyorum.

"Tanrım," diyor Max, kalkmama yardım etmek için girişe geliyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Nefesimi tuttuğumda gözlerinin içine bakıyorum ve fısıldıyorum, "Anladım." "Neyi anladın?" Gözleri genişledi. "Bekle, işi mi? İşi aldın mı?"

Gözlerimde yaşlar oluşmaya başlarken başımı sallıyorum.

Max beni geniş omzunun üzerinden kaldırıp koridorda dolaştırırken bir yandan da "Kızımız işi kaptı" diye bağıyor.

"Gerçekten mi?" Katherine koltuktan kalkarak sorar.

Max beni yere bırakıyor ve ben ikisine de bakıyorum. "Evet, anladım. Lanet olası işi aldım."

Hepimiz birbirimize bakıyoruz ve sonra hep birlikte daireler çizerek dans ederken çığlık atıyoruz.

"Vay anasını, bu harika," diyor Max. "Kutlama yapıyoruz. Ben taco alacağım."

Katherine elini kaldırır. "Ben gidip getireyim. Sen margaritalara başla."

Max inliyor. "Son tekilayı diğerlerinin üzerinde kullandım."

Katherine parmağıyla onu işaret eder. "İşte tam da bu yüzden tekilayı büyük anlara saklamalısın, rastgele bir Salı gününe değil. Sen içkileri al, ben de tacoları." Bana baktı. "Flan ister misin?" Elini salladı. "Ne diyorum ben? Tabii ki isteyeceksin, biraz da churros. Biz hallederiz. Hadi, Max."

Bana göz kırpmıyor. "Hemen döneceğim. Seni seviyoruz."

Onlar kapıdan çıkarken gülümseyip el sallıyorum. Koltuğun kolçağına yaslanıyorum ve telefonuma bakıyorum.

Onu arayayım mı?

Çok gergindim ama ona söylemek istiyordum, ona bir mesaj gönderdim.

Winnie: *Umarım rahatsız etmiyorumdur, ama sana işi aldığımı söylemek istedim.*

Gönder tuşuna basıp telefonuma sarılıyorum, ancak hemen ardından bir telefon araması geliyor.

Pacey.

Gülümsememi kontrol edemeyerek telefona cevap verdim. "Alo?"

"Mesaj mı? Bu harika haberi bana bir mesajla mı söyleyeceksin? Winnie, kahretsin, bu inanılmaz."

Ve aynı anda gözlerim doluyor, çünkü sesindeki gerçek heyecanı duyabiliyorum. Gurur.

"Teşekkür ederim. Gerçekten çok heyecanlıyım."

"Olman gerektiği gibi. Lütfen bana Max ve Katherine'in bu gece sizinle kutlama yapacaklarını söyleyin."

"Evet, şu anda taco, tatlı ve margarita için tekila almaya gidiyorlar."

"Güzel. Vay canına, bu inanılmaz. Senin adına çok sevindim Winnie. Gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim, Pacey."

İç geçiriyor ve bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum ama sessiz kalıyor. "Neymiş o?" Neyi sakladığını merak ederek soruyorum.

"Hiçbir şey, sadece... kahretsin. Keşke orada olup sana sarılabilsaydım. Ama Katherine ve Max'e sahip olmana sevindim. Kutlamada iyi eğlenceler. Bunu hak ediyorsun." Sesinde belirgin bir hüznün var ve bana gerçekten burada olmayı dilediğini düşündürüyor. Kimi kandırıyorum ki? Elbette istiyor. Niyetleri konusunda beni hiçbir zaman başka türlü düşünmeye sevk etmedi. Her zaman açık sözlü ve dürüst oldu, bu da verdiğim tepki yüzünden kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor.

"Keşke sen de burada olsaydın Pacey" diyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

PACEY

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Posey yatak odama girerek sordu.

Vancouver'da benimle kalmaya karar verdiklerinden beri, çocuklar dönüşümlü olarak benim evimde kalıyorlar. Holmes'un burada olmasını tercih ediyorum çünkü hiçbir şey söylemiyor - evet, her hareketimi izliyor ama sessiz kalıp kitaplarını okuyor. Posey ise her gün, her saniye işimin içinde.

Bir noktada, tuvalete gittiğimde ne yaptığımı sordu, ben de ona rahatladığımı söyledim ve bunu yaparken sikimi tutmak isteyip istemediğini sordum.

Şu an da bir istisna değil.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Çantamı hazırlarken soruyorum.

"Görünüşe göre bir yere gideceksiniz ve tahmin edersem Seattle'a gidiyorsunuz."

İç çekerek Posey'e döndüm ve "İş buldu, dostum. Onu tebrik etmek istiyorum."

Posey başını sallar. "Bu planın bir parçası değil. Daha çok erken." "Sadece tebrikler diyeceğim, ona sarılacağım-"

"Hayır." Posey bavulu yataktan söküp yere fırlatıyor ve eşyalarını yere saçıyor.

Atılmış çantayı gösteriyorum. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Bir noktayı kanıtlamak için, evet." Bana yaklaştı. "Dinle, onu görmeye hevesli olduğumu biliyorum, onu tebrik etmek istiyorsun ama henüz çok erken."

"Kim demiş?" Soruyorum, bugün sabrım tükeniyor.

"Çocukları FaceTime'lamam mı gerekiyor?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Tamam o zaman. Onu görmeye gitmek yerine ne yapabilirsin?"

"Onu tebrik etmek için bir şey gönderin," diyorum sinirli bir sesle.

"Kesinlikle." Posey parmağını kaldırdı. "Unutmayın, biz bir Arkadaşlık, onu tekrar tanımak, yavaştan almak. Beklentiyi, ihtiyacı **a r t t ı r m a k**. Sabır, Lawes, sabra ihtiyacımız var."

"Senin için söylemesi kolay. Sabırlı olmak zorunda olan sen değilsin." Yatağıma uzandım.

"Burada sonsuza dek mutlu olmak için mavi toplarım olduğuna eminim. Acı çeken tek kişi sen değilsin. Bu işin bitmesini ben de en az senin kadar istiyorum. Bu yüzden ilk seferde bunu doğru yapmalı ve bu boku bir daha yaşamamalıyız. Anladın mı?"

Ona bir göz attım. "Bu tavır da nereden çıktı?"

Ellerini kalçalarına koydu ve "Şekerleme yoksunluğu." dedi. Derin bir nefes alarak telefonumu işaret ediyor ve "Bir şeyler sipariş etmeye başla. İyi bir şey olsun."

Haklı olmasına rağmen sinirli bir şekilde telefonumu elime alıp işe koyuluyorum.



"İYİ HISSEDİYOR MUSUN?" Doktor soruyor.

Yoğun bir ART seansından sonra boynuma buz koyarak antrenman masalarından birine uzanırken "İyi hissediyorum," diye cevap veriyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim. Zamanlayıcı kapandığında gitmekte özgürsünüz. Bugün ağırdan alın, kaldırmak yok ve göz hizanızda tutamadığınız sürece cihazlardan uzak durmaya çalışın. Bugün zorlanmanı istemiyorum."

"Anladım," diyorum masama vurup ofisine yönelirken.

Tavana bakarken önümüzdeki sezonu düşünüyorum ve tüm bu terapinin işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum. Terapiye başladığımdan beri hiç migrenim olmadı ki bu iyi bir şey. Sadece kasları tahriş edip hareket ettirerek gevşetmekten kaynaklanan ufak tefek baş ağrıları var, o kadar. Ama migrene kıyasla baş ağrısı çocuk oyuncağı.

Telefonum yanımda çalışıyor ve Winnie'den gelen bir mesaj olduğunu görmek için göz hizama kadar kaldırıyorum.

Ne zaman telefonumun ekranında onun adını görsem çok heyecanlanıyorum, çünkü sabırlı olmak, bunu beklemek, çocukların söylediği gibi bu ilişkiyi büyütme acı verici olsa da, benimle konuştuğu bu anları yaşamak her şeye değer.

Ne yazık ki benim için sadece bir kısa mesaj. Yine de en iyisi bu olabilir - antrenman odasında sohbet etmek istemiyorum.

Az önce eve güzel bir kurabiye buketi geldi.

Max bütün kurabiyeyi ağzına tıktı bile. Teşekkür ederim.

Max ve benim iyi arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Instagram üzerinden biraz sohbet ettik. Beni desteklediğini ve elinden gelen her türlü yardımı yapacağını açıkça belirtti. Açıkçası ben de ona katıldım.

Sana kek gönderecektim ama Max'e sordum. Sanırım burası senin değil, onun favori kurabiyecisi olabilir.

Hayır, bu kurabiyelere bayılıyorum ama Max'in art niyetli olduğunu düşünüyorum.

Pacey: *Onları sevdiğin sürece, önemli olan tek şey bu. Kutlamada eğlendiniz mi?*

Yaptım. Katherine kanepede sızıp kalmıştı ve Max'in de kafası iyiydi, bu yüzden gömleğini kafasına geçirirken Katherine'e at gibi biniyormuş gibi yaptı. İhtiyacım olduğunda şantaj olarak kullanacağım bu tür olaylara dair lanet olası kanıtlarım var.

Pacey: *Telefonumda çocuklarla ilgili bir klasör dolusu kanıt var. Akıllıca bir taktik.*

Dur tahmin edeyim, Silas'ta en çok sen mi varsın?

Evet. Aptalca şeyler yapan adam o. Posey sonunda aptalca şeyler yapacak ama utanacağı bir şey yapmayacak. Öte yandan Taters, bana bir sürü altın verdi.

Sadece hayal edebiliyorum. Ben burada oturmuş bu lezzetli ve yumuşak kurabiyelerden yerken sen ne yapıyorsun?

Boynuma buz koyuyorum. Sanat seansını yeni bitirdim. Günün geri kalanında ağırdan almam gerekiyor.

Winnie: *Daha iyi hissediyor musun?*

Pacey: *Evet, yavaş bir süreç çünkü kasları strese sokmak istemiyorlar ama bir fark hissedebiliyorum. Banff'takinden beri migrenim tutmadı.*

Bu harika bir haber.

Evet. Neyse, kurabiyeleri beğendiğinize sevindim. Afiyet olsun ve tekrar tebrikler Winnie. Seninle gerçekten gurur duyuyorum.

Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük, Pacey.

Daha fazlasını yapmak için sabırsızlanıyorum, telefonumu karnımın üzerine koyuyorum ve sabırlı olmaya çalışıyorum. Bunun karşılığını alacağım. Yaramak zorunda.



PACEY: *Ne yapıyorsun?*

Holmes gece için ayrıldı, midem yediğimiz aptal biftek salatalarından dolayı dolu ve sıkıldım.

Winnie kurabiyelerini alalı iki gün oldu ve her geçen dakika daha da sabırsızlanıyorum.

Onu aramak

istiyorum.

Yüzünü görmek.

Her şey ve hiçbir şey hakkında sohbet

edin. Ona bebeğim de.

Onun lanet elini tut. O

mükemmel dudaklarını öp.

Ayrı kaldığımız bu süre ona olan hislerimi daha da pekiştirdi. Ona hayatımda ihtiyacım var. Onu hayatımda istiyorum.

Telefonum çalıyor ve bir sonraki yemeğini arayan kuduz bir canavar gibi hızla telefonumun kilidini açıp mesajımı okuyorum.

Şekerlemeyi özledim.

Siktiğimin salağı. Aman Tanrım. Mesajını görmezden geliyorum ve başımı kanepeye yaslarken telefonumu yere bırakıyorum. *Full House* televizyonda. Müziğin ilham verici hale geldiği ve Danny Tanner'ın kızlarıyla göz göze gelip onlara bir ders verdiği o ciddi an. Normalde, ben

Derse yatırım yaptım, çünkü hepimiz öğrenmek ve büyümek zorundayız - doğru mu? - ama şu anda Danny Tanner'ın bunun yerine sabır üzerine bir ders vermesini isterdim.

Telefonum tekrar çalıyor ve onu avucumun içinde tutuyorum.

Posey ona şekerleme yedirmemi söylerse, kendimi kaybedeceğim.

Ekranı hızla kendime doğru çeviriyorum ve ekranda Winnie'nin adını gördüğümde rahatlıyorum.

Winnie: Katherine'in neden tüm pencerelerimizde parmaklıklara ihtiyacımız olduğunu anlatmak için hazırladığı PowerPoint'i incelemesini dinliyor. Mesajlaştığımı görüyor ve mutlu görünmüyor.

Pacey: Yavaşça telefonu bırak ve dikkatini ver derdim ama bu seninle konuşamayacağım anlamına gelir.

Winnie: Benimle konuşmak ister misin? Önemli bir şey mi? Odadan yeni çıktım.

Güvenlik sunumunun ortasında mı? Ballsy.

Vahşi tarafta yürüyorum. Her şey yolunda mı?

Her şey yolunda. Sadece çok sıkıldım. Posey beni deli ediyor. Akli başında biriyle konuşmam lazım.

Winnie: Kendime pek akli başında diyemem ama Levi'den bir adım önde olduğumu düşünüyorum.

Bir bacadan daha fazlası. Katherine'i terk ettiğinden beri, sen uyurken yatağının üzerinde gezinip sana bakmasından korkmuyor musun?

Hayır, artık buna alıştım.

LOL. Bunu gerçekten yapıyor mu?

Winnie: Sadece bir kez ve hayatımın en korkunç şeyiydi. Göğsüne bir tokat attım ve günlerce bundan şikayet etti.

Pacey: Neden yatağının üzerindeydi?

Winnie: Uzun hikâye ama bize yemek gelmişti ve yemeği getiren kişinin şüpheli olduğunu düşünmüştü. Yemeğin zehirli olduğunu düşündü, bu yüzden hala nefes aldığımızdan emin olmak için benim ve Max'in odası arasında gidip geldi. İyi bir arkadaş gibi davranıyordu, ama bana dikkatle bakarken uyanmadan da yapabilirdim.

Pacey: Eminim ki bu benim başıma gelseydi göğsüme bir tokattan daha kötüsünü yapardım.

Karate pirzolası, belki?

Hayır, bu çocuk yumruk kullanıyor.

Winnie: Oh, hokeydeki tüm o kavgaları nasıl unutabilirim?

Pacey: Hokey hayranlarının bu programı izlemesinin nedenlerinden biri de bu.

Winnie: Yaralandıktan sonra kavga mı ettiniz?

Pacey: Hemen sonra değil ama ben buzdan çıkarıldıktan ve oyun yeniden başladıktan sonra Hornsby, tokat atışını yapan McAllister'ı panoların içine doğru ezdi. Ucuz bir vuruştı ve sonra bu bir kavgaya dönüştü.

Eli'nin dövüştüğünü göremiyorum. O tür bir adama benzemiyor.

Yüzüne darbe almamakta gerçekten çok iyi. Boyundan mıdır nedir bilmiyorum ama onu tanıdığım onca yıl boyunca tek bir gözünün morardığını gördüm. Rahat tavırları sizi yanıltmasın, adam buzda tam bir katil.

Sanırım gördüğümde inanmak zorunda kalacağım.

Pacey: Bu sonbaharda bazı maçları izlemeyi planlıyor musunuz?

Dinlemekten zarar gelmez.

Pacey: Kim bilir? Belki favori bir oyuncu bulursunuz.

Belki . . .



PACEY: Bil bakalım ne oldu?

Ne?

Pacey: Bugün dört yapraklı bir yonca buldum.

Bir resim gönder.

Pacey: [resim]

Vay canına, onları bulmakta gerçekten iyisin. Neredesin?

Pacey: Park. Biraz yürüyeyim dedim.

Winnie: Sık sık tanındığınız için riskli.

Pacey: Evden çıkmam gerekiyordu. Bugün kendimi huzursuz hissediyorum. Yaz boyunca burada olmaya alışık değilim, bu yüzden biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Neyse ki sadece bir kişi beni tanıdı.

Görünüşe göre şans bugün senden yana.

Öyle mi düşünüyorsun?

Evet.

Pacey: Eğer durum buysa, sana bir şey sorabilir miyim?

Tabii.

Bu gece seni FaceTime'layabilir miyim? Eğer senin için sorun değilse sorun değil. Sadece yüzünü görmek güzel olur diye düşündüm.

Bunu isterim.

Harika. Seni sonra ararım o zaman.



"TERLİYORSUN" diyor Hornsby. Banff'tan yeni döndü ve birkaç günlüğüne şehirde. Menajeriyle farklı sponsorluklarla ilgili görüşmeleri var.

"Tabii ki terliyorum." Alnımı sildim. "Bu gece Winnie'yi bir aydan uzun süredir ilk kez göreceğim. Gerginim."

"Ona ne söyleyeceksin?" Posey şekerlemeden bir ısırık alırken soruyor. Hornsby adamı şımartıyor.

"Bilmiyorum, normal şeyler."

"Normal şeyler nedir?" Hornsby soruyor.

"İş nasıl, hava nasıl, bu tür şeyler gibi." "Oof, bu çok sıkıcı," diye fısıldıyor Posey. "İyi şanslar, dostum."

Gözlerimi ona kaldırıyorum ve ön kapımı işaret ediyorum. "Dışarı.

İkiniz de." Hornsby, Posey'i toplarken "Çok dokunaklı," dedi ve birlikte ön kapı. "Unutma, sakın ol ve sabır kuralını çiğneme." Yemek masama otururken "Sabır kuralını sikeyim," dedim.

ve telefonu yukarı kaldırıyorum. Akşam yemeğim önümde ve konuşmaya hazırım. Daha önce, yemek saatinde onu aramamın sorun olup olmadığını sormuştum. Ona yemek yiyeceğimi ve benimle birlikte yemeye gelebileceğini söyledim.

Bunun eğlenceli olacağını söyledi.

Ve işte o zaman terleme başladı.

Ön kapım kapanıyor, birkaç derin nefes alıyorum, ellerimi şortuma siliyorum ve sonra onu FaceTime'dan arıyorum.

Sakin ol, dostum. Sakin ol.

Üç kez çaldıktan sonra cevap veriyor ve karşıma çıktığında kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kahretsin, o kadar güzel ki. "Hey," diyor utangaçça.

"Hey, sen," diyorum, her şeyini içine çekerek. Neredeyse platin rengi olan saçları düz ve aşağıya doğru inmiş, gözlerini belirginleştiren bir rimel sürmüş ve mümkünse gözlerini daha da mavi gösteren sade mavi bir bluz giymiş. Önünde bir tabak taco var. Hiç şaşırmadım. "Tacos mu?"

Başını sallıyor. "Kendime engel olamıyorum. Peki ya sen?"
Telefonu yere bırakıyorum. "Salata." Telefonu tekrar yukarı kaldırıyorum. "Oldukça kötü bir yemek ama doktorun bana uygulattığı diyet de işe yarıyor."

"Taco'larımı yerken beni kıskanacak mısın?" *Sadece senin tacoların ağzına değdiği ve ben değemediğim için.* "Çok kıskanç," diyorum.

"Şey, benim aracılığım la yaşayabilirsin." Saçlarını geriye itiyor ve sert kabuklu tacolarından birini kaldırıp bir ısırık alıyor. Çıtırtısı ağzımı sulandırıyor. "Mmm," diyor alaycı bir tonda.

"Acımasız," diyorum çatalımı maruluma batırıp ağzıma götürürken.

"İştah açıcı görünüyor." Sesinden alaycılık akıyor.

"Öyle değil."

Gülüyor ve lanet olsun, o sesi, o gülümsemeyi, benimle bu kadar kolay kaynaşmasını özlemişim.

"Yeni işin nasıl?" Ona sordum.

"Zor. Zorlayıcı, ki bu iyi bir şey, ama şu anda ne yaptığımı bildiğimden emin olmak için çok çalışıyordum gibi hissediyorum. Materyallerin anlaşılması kolay, zenginleştirici ortamlar yaratma konusunda yeni bir şey yok, ancak hatırlanması gereken beklediğimden daha fazla bilgi var."

"Ah, ne yaptığını biliyorsun, ama bunu tekrar teyit etme ihtiyacını anlıyorum. Ama şu ana kadar hoşuna gitti mi?"

"Öyleyim. Sanırım hayatımda yeterince zorluk var, gün içinde beni meşgul ediyor. Düşünmek için fazla zamanım yok."

"Öyle mi? Ne düşünüyor olabilirsin ki?"

Benimle göz teması kuruyor. "Sadece ... bilirsin ... şeyler."

Neden bahsettiğini anlamam için yüksek sesle söylemesine gerek yok. Benim hakkımda konuşuyor. Bizden. Keşke meşgul olma lüksüm olsaydı ama terapiye gitmediğim ya da hafif egzersiz yapmadığım zamanlarda evimde oturup onu düşünüyorum. Onunla birlikte olmayı diliyorum.

Çatalımı marul ve tavuğa batırıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Her gün bir *şeyler* düşünüyorum."

Yumuşakça gülümsüyor. "Dur tahmin edeyim, düşündüğün şeyler bir adada mahsur kalsan yanına alacağın şeyler, değil mi?" Ağır tonunu hafifletmeye çalışıyor ve işe yarıyor.

"Evet, işte bu," diye cevap veriyorum. "Pala ile plaj havlusu arasında karar veremiyorum."

Kıkırdıyor. "Açıkçası benim için plaj havlusu. Hayatta kalan biri değilim, sanırım arabamı bir çukura soktuktan sonra bunu biliyoruz, bu yüzden plaj havlusunu serip ıssız adanın tadını çıkarabilirim, umarım bir kabinci çocuk bana rastlar."

"Tıpkı beş hokey oyuncusuna rastladığınız gibi mi?"

Beni işaret ediyor. "Aynen öyle. Hey, belki de şanslı olan benim, sen değilsin."

"Hayır, kendimi oldukça şanslı hissediyorum," diyorum, gözlerimi kaldırıyorum ki ondan bahsettiğimi anlasın. Gülümsediğinde, gerçekten çok şanslı olduğumu anlıyorum, bundan eminim.



"HEY," diyor Winnie FaceTime'a cevap verirken. Yatağında yatıyor, karnı şilteye dayalı ve yüzünde bir tür yüz maskesi var.

"Görünüşünü beğendim. Yeşil gerçekten senin rengin."

Kıkırdıyor ve sonra yüzünü "vogluyor". "Muhteşem, değil mi?"

Geçen gün konuşurken bana yatak odasını gezdirdi. Zekice, tatlı ve tamamen Winnie'ye ait. Eksik olan tek şey bendim. Bunu ona söylemek istedim ama hala çok erken gibi geliyordu. Yine de, sanırım yaklaşıyorum. Bu hafta her gün FaceTime'dan yazıştık ve dün iki kez konuştuk. Sıkı çalışmamın karşılığını aldığımı ve kurduğumuz bağın sadece hala var olduğunu değil, her zamankinden daha güçlü olduğunu hissedebiliyorum. Bu bizim için yapılması gereken en doğru şeydi. *İlişkimize* gerçekten çok hızlı başladık. O zaman doğru olduğunu hissetmiştik ama bu öğrenme ve *dinleme* süreci bize çok yardımcı oldu.

"Çok güzel," diyorum ve bunu kastediyorum. "Neden maske taktın ki? Yüzün çok çarpıcı."

Sırıttıyor. "Teşekkür ederim ama her şey bakımla ilgili Pacey. Gençken başla derim."

"Sence biraz bakıma ihtiyacım var mı?"

Kadın başını sallıyor. "Kırıksıklıklar bir erkeğin üzerinde aptalca asil durur." Gözlerim açılıyor. "Kırıksıklıklarım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gülüyor ama yüz maskesinin kısıtlamasından dolayı ağzı zar zor açılıyor. "Gözlerinizin dış köşelerinde gülme çizgileri var. Onlar

seksi."

"Seksi mi?" diye sordum. "Bana bundan biraz daha bahset."

Gözlerini deviriyor. "Hayır, egonun daha fazla büyümesine ihtiyacım yok.

öyl

e." "İnan bana bebeğim, bugünlerde ego çok az şişiriliyor."

Yavaşça gülümsüyor ve sonra uzaklara bakıyor.

"Bu gülümseme ne için?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor ve sonra yorganıyla oynuyor. "Pek bir şey yok. Sen Sadece bana bebeğim dedi, hepsi bu." Gözleri ekrana kayıyor ve nabzım hızlanıyor. O kadar yakınım ki; hissedebiliyorum. Tam oradayım. Onu geri kazanıyorum.

"Bunun yerine sana osuruk surat mı demeliydim?"

"Ne?" Kahkahalarla kükrüyor. "Aman Tanrım, senin neyin var?"

İç çekiyorum. "Son zamanlarda erkeklerle çok fazla takılıyorum.

Hayatımda kadınsı bir dokunuşa ihtiyacım var."

"Bana FaceTim atmaya devam et. Sana yardım edeceğim." Ve bu tam olarak duymak istediğim şeydi.



"HİLE YAPIYORSUN," diyor Winnie, oyun tahtasına bakarak.

"Nasıl hile yapıyorum?"

Önce arkasına, sonra da telefona bakar. "Bilmiyorum. Max ile işbirliği falan mı yapıyorsun?"

"O senin odanda bile değil."

"Burada gizli kamera mı var?" Odasının etrafına bakar.

"Katherine ile çok fazla takılıyorsun. İtiraf et, Bil Bakalım Kim'de harikayım."

"Asla," diyor, çenesini dik tutarak.

Her birimizin kendi oyun setleri olduğu halde birlikte oynayabilmemiz için ona Bil Bakalım Kim'i postayla gönderdim. Her gece o ve Battleship oynuyoruz. Çok basit ama hayatımın en güzel haftasıydı... Banff'tan beri tabii ki.

"Sizde gözlük var mı?" "Hayır,"

diye yanıtlıyorum.

"Lanet olsun."

"Senin adamın Anita mı?"

Tahtasını çeviriyor ve "Senden nefret ediyorum." diyor.

Yüksek sesle gülüyorum ve sonra ellerimi başımın üzerine uzatıyorum.

"Rakibini tebrik etmek güzel bir şey."

Kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor: "Öyle mi? Kaybettiğinizde böyle mi yaparsınız? Rakiplerinizi buzun üzerinde tebrik etmek mi?"

Beni yakaladı. "Hayır, çünkü teklif edeceğim tebrik, karnıma bir yumruk olurdu."

"Bunu neden seksi bulduğumu bilmiyorum. Gerçekten bulmamalıyım." "Ateşli mi?" Kaşlarını oynatarak soruyorum.

Geçen hafta Winnie gittikçe daha açık olmaya başladı. Söylediği her kelimeye, her iltifata, her alaycı iğnelemeye yapıştım. Sanki Banff'a geri dönmüşüz gibi ama aslında aramızda iki buçuk saat var. Ve bu beni öldürüyor.

"Evet . . . sıcak."

Cehennem.

Dudaklarımı ıslattım ve tam ağzımı açacaktım ki esnedi. "Özür dilerim." Ağzını kapattı. "Erken kalkıp tüm yorgunluğumu atmaya çalışıyordum.

Yediğim tacolar. Çok yorgunum." "Bensiz mi çalışıyorsun?"

Başını yana eğiyor. "Bu bir Pacey Lawes antrenmanı değil. Sadece mahallede hafif bir koşu ama hiç yoktan iyidir."

"Bana eğlenceli gibi geldi."

"Tabii ki öyle. Her türlü fiziksel aktivite sana eğlenceli geliyor." Yine esniyor.

"Yorgunsun. Gitmene izin vereceğim," diyorum, onunla bütün gece telefonda kalabilecek olmama rağmen.

"Tamam." Yatağına geri dönüyor ve sonra yana doğru kıvrılıyor. Birkaç saniye bana baktıktan sonra, "Seni özledim Pacey," diyor.

Ve işte tam orada, beklediğim şey buydu. Aramızda geçen bunca zamanın sebebi buydu, onun kalbini kıran pislik olmadığımı anlamasını sağlamak. Banff'ta tanıştığı, ona bağımlı olan, onunla birlikte olmak isteyen, onu çok özleyen adam olduğumu.

"Ben de seni özledim, Winnie." Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Biraz uyu. Yarın konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam. İyi geceler, Pacey."

"İyi geceler, bebeğim."

Telefonu kapattık ve ben de hemen çocuklarla olan mesajlaşmamı açtım.

Vakit geldi.

Söyleyeceklerim bu kadar. Onlar anlayacaktır. Ve mesajlar geldikçe, verdikleri yanıtlardan aynı fikirde olduklarını anlıyorum.

Hornsby: *Evet.*

Taters: *Tanrım, zamanı gelmişti.*

Elveda, mavi toplar.

Git getir onu dostum.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Dokuz

WINNIE

"Bu akşam Pacey ile FaceTime'da yemek randevun yok muydu?" Max soruyor.

"Evet, neden?"

"En azından yakası delik olmayan bir gömlek giymen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Parmaklarım ortaokuldan kalma eski gömleğimi sıyrıyor. "Sence buna ihtiyacım var mı?"

"Ah, evet. Standartlar, kadın. Bu sabah bana onu ne kadar özlediğini söyleyen sen değil miydin? Onu nasıl görmek istediğini? Makyaj için çaba sarf etmen gerektiğini söylemiyorum ama kıyafet konusunda biraz klas olmanın zararı olmaz."

Kıkırdıyorum. "Eğer benden gerçekten hoşlanıyorsa, bu kıyafete aldırmayacaktır." Dudağımın kenarını ısırıyorum ve "Dün gece onu özlediğimi söyledim" diyorum.

"Ne?" Max oturur. "Sen mi yaptın?"

Başımı salladım. "Birden ortaya çıktı. Daha fazla tutamadım. Onu gerçekten özlüyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum ama köprüyü nasıl geçeceğimi bilmiyorum. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi."

"Uh ... sadece ona söyle. İnan bana, tekrar bir araya gelmek istediğini bilseydi, çocuk oracıkta ters takla atardı. O seninle

sen."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet," diyor Max. Telefonunu eline alıyor ve içinde geziniyor. "Sohbet ediyorduk, biliyorsun. Artık arkadaşız. Sana sırılsıklam aşık."

"O zaman ... neden bunu söylemedi?"

Max başını sallar. "Seni seviyorum ama çok umursamaz olabiliyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Pacey söz konusu olduğunda en büyük korkularınızdan biri neydi?" Ben cevap vermeyince, "Her şeyin çok hızlı olmasıydı. Bu yüzden acele etmemesi gerektiğini biliyordu. Onunla konuşmaya, duygularına alışmana izin verdi. Bu yüzden seninle yavaş yavaş konuşmaya başladı, her seferinde bir adım atarak. Seni korkutmak istemedi. İşe yaramış gibi görünüyor, çünkü şimdi onu arzuluyorsun."

Şaşırmış bir şekilde, konuşmaya nasıl başladığımızı düşündüm. Kısa, hızlı mesajlaşmalar. Derinlemesine değillerdi ama bana hala buralarda olduğunu, hiçbir yere gitmediğini gösteriyorlardı. Ve sonra tam konuşmalara dönüştüler. Bu mesajlaşmalar telefon konuşmalarına, sonra da her gece FaceTime buluşmalarına dönüştü.

"Haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum," diyor. "İnan bana, bu ona acı veriyor. Tek istediği seni görmek, seninle birlikte olmaktı ama bana söylediği gibi, bu sefer bunu mahvetmek istemedi."

"Bunu berbat edebileceğini sanmıyorum."

"Yine de yapabilirsin," diyor Max, yüzü hâlâ telefonuna gömülü.

"Nasıl?"

Bana baktı. "Josh." "Ne olmuş ona?" Ben soruyorum.

"Bu yarım kalmış bir iş değil mi? Seni tekrar görmek istediğini sanıyordum."

Başımı sallıyorum. "Yaklaşık iki hafta önce bana mesaj attı, beni tekrar görüp göremeyeceğini sordu ve ben de onu reddettim. Özrünü takdir ettiğimi ve geçirdiğimiz güzel günlere değer vereceğimi söyledim ama ..." Sertçe yutkunuyorum ve gergin, titreyen ellerime bakıyorum. "Ona başka birine aşık olduğumu söyledim."

Max'in dudakları geriliyor ve memnun, Grinch benzeri bir sırıltıyla kıvrılıyor. "İtiraf etmenin zamanı gelmişti." Telefonuna geri dönüyor ve gömleğime el sallıyor. "Git üstünü değiştir. O şeyin içinde FaceTime randevusu yapmana izin vermeyeceğim."

Muhtemelen haklıdır. Rahat bir gömlek ama Pacey'yi benim delik deşik kıyafetlerime alıştırırım. Topuklarımın üzerinde dönüp merdivenlerden yatak odama çıkıyorum, tam o sırada yemeğimizi hatırlıyorum. "Akşam yemeği için tezgâha para koydum," diye sesleniyorum aşağıya. "Bahşiş vermeyi unutma."

"Bir kere unuttum, o yüzden beni dava et."

"Sonra da Katherine'in o teslimatçının geri gelip bizi nasıl öldüreceğine dair sızlanmalarını dinlemek zorunda kaldık."

"Doğru," diyor Katherine yatak odasından.

Odama varıyorum ve dolabımı açıyorum. Kıyafetlerimi karıştırdım. Gerçekten giyinmek istemiyorum. Pacey görüşmelerimizde hep rahat giyinir. Evet, gömlekleri göğsüne boya gibi yapıyor ama delikli gömlekler giymiyor.

Tam zümrüt yeşili gömleğime uzandığım sırada kapı çalıyor. "Buldum," diye bağıyor Max.

Delikli gömleğimi çıkarıp zümrüt yeşili gömleğimi giyiyorum ve ardından yansımamı görmek için dolap kapımın arkasındaki aynaya dönüyorum. Eşofman altı giyiyorum ama her Zoom görüşmesinde ya da FaceTime'da olduğu gibi, görüşmenin diğer ucundaki kişi sadece belden yukarısını görüyor. Saçım dağınık bir topuz ve acaba bugün onunla bir şeyler yapmalı mıydım diye düşünüyorum. Pacey örgüleri hep sevmiştir.

Ama beş dakika sonra arayacak ve bunu düzeltmek için gerçekten hiç zamanım yok, bu yüzden bunun yerine saçlarımın bir kısmını kabartıp günü sonlandırıyorum.

Beni bundan daha kötü gördü. Max sadece kafamın içine giriyor.

Görünüşümden memnun bir şekilde kapıya yöneliyorum, böylece aşağıya koşup yemeğimi alabileceğim. Böylece randevumuza yetişmek için yeterli zamanım olacak. Kapıyı açıyorum ve neredeyse yüzüstü bir buket güzel mor çiçeğe çarpıyorum.

Buket iniyor ve Pacey'nin yakışıklı yüzü ortaya çıkıyor. Çenem düşüyor ve elimle ağzımı kapatıyorum. "Pacey," diye fısıldıyorum.

"Hey, bebeğim," diyor ve sonra buketi bana uzatıyor. "Sana çiçek borcum var, çünkü sana aldığım son çiçekleri duvara fırlattım."

Titreyen ellerim buketi alırken gergin bir kıkırdama çıkarıyorum. "Teşekkür ederim." Çiçekleri kokluyorum ve sonra tekrar ona bakıyorum. O buz gibi gözler beni yakıyor, gülümsemesi beni mahvediyor ve ona sarılmak, onun bana sarılmasını sağlamak için kaşınıyorum. "Sen ... buradasın. Benim evimdesin."

"Öyleyim." Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor ve "Umarım

sorun olmaz" diyor. Sesinde bir parça kırılğanlık var ve ben bu kırılğanlığı yok etmekten başka bir şey istemiyorum.

Bir inanç sıçraması yaparak ona doğru adım atıyorum ve göğsüne doğru kıvrılıyorum, kolum beline dolanıyor. Kolları otomatik olarak beni sarıyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Hey, sen," diyor sessizce ve bu tatlı selam beni mahvediyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve kendimi onun kucağına bırakıyorum, kalbinin ritmini dinliyorum, bu anı iliklerime kadar hissediyorum.

O burada.

O benim.

O ihtiyacım olan her şey.

"Seni özledim," diyorum bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken. Gözyaşımlı silme zahmetine girmiyorum çünkü onu bırakmak istemiyorum.

"Seni özledim, bebeğim." Başımın üstünü tekrar öpüyor.

Ona baktım ve gülümsedim. "Özür dilerim, Pacey. Her şey için özür dilerim."

Parmağı dudaklarıma gidiyor. "Özür dilemene gerek yok. Özür dilemesi gereken benim."

Başımı salladım. "Sana Josh'tan bahsetmeliydim. Gergindim. Ne yapacağımı bilmiyordum ama bilmeni istiyorum, iki hafta önce bana mesaj attı ve ben de ona aramızdaki her şeyin bittiğini söyledim çünkü ..." Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Çünkü neden?" Pacey parmaklarıyla çenemi kaldırıp gözlerimin içine bakmaya zorlayarak soruyor.

Çiçekleri yatağımın üzerine koydum ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Çünkü sen artık hayatımda olmadığında, annem öldüğünden beri beni ilk kez yeniden bütün hissettiren o büyük yapboz parçasının eksik olduğunu hemen fark ettim ve o da sendin." "Ona başka birine aşık olduğumu söyledim" derken gözlerim onunkilere kilitlendi.

Pacey'nin adem elmasının aşağı yukarı sallanışını izliyorum. Eli uzanıyor ve yanağımlı kavıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki Winnie. Seni her gün her dakika öpmek istiyorum. Ne zaman istersem elini tutabilmek istiyorum. Gülüşünü bizzat duyabilmek, geceleri sana sarılabilmek, hak ettiğin adam olabilmek istiyorum."

"Öylesin," diyorum. "Sen istediğin her şeysin ve çok daha fazlasısın. Seni seviyorum Pacey ve artık aramızda mesafe olmasını istemiyorum."

İç geçiriyor ve alnını benimkine değecek kadar indiriyor. "Kahretsin, seni çok özledim. Seni seviyorum, Winnie. Bunu yürütmek istiyorum. I

bu işi yürütmek zorundayım. Ve yemin ederim, senin mutlu olman ve bir daha asla kırık bir kalple uğraşmak zorunda kalmaman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yüzümden daha fazla gözyaşı akıyor. "Yapacağına inanıyorum." Dudaklarım dudaklarıyla buluşsun diye başını yeterince yukarı eğiyorum. Kavrayışı başımın arkasına doğru kayıyor ve ben elimi göğsünde gezdirirken daha da yoğunlaşıyor.

Yatağıma ulaşana kadar beni destekliyor ve sonra çiçeklerimi ezmediğinden emin olarak beni arkaya yatırıyor ve üzerime sürünüyor, bana bakarken bir eliyle vücudunu destekliyor.

"Sen benimsin, Winnie."

Başparmağımı yanağına sürüyorum. "Ben seninim."

Sonra ağzı benimkine iniyor ve dudaklarında, öpücüklerinde, bana hükmetme biçiminde kayboluyorum. *Seviyor* beni.

Minnie'yi bir yolculuğa çıkardığımda macera ve adalet arıyordum ve hayatımın aşkıyla geri döndüm. Annemin de o yolculukta olduğuna, beni yönlendirdiğine, ittiğine, gitmem gereken yere okla işaret ettiğine hiç şüphem yok. Çünkü o aşka inanırdı ve benim için her şeyden çok istediği şey de buydu.

Sevmek için.

Sonsöz

WINNIE

"İyi olduğuna emin misin?" Pacey'e sordum.

"Tanrım, kadın," diyor Max arkamdan oflarken. "Adam kas yığınınından yapılmış. O iyi."

"Boynu yüzünden çok fazla ağırlık kaldırmamalı."

"Bebeğim, bu ağaç yaklaşık 30 kilo. Ben halledebilirim," diyor Pacey yanımda yürürken rahatlıkla.

"Winnie, sana verdiğim çakı nerede?" Katherine bana bakmak için arkasını döndüğünde soruyor. Kız sadece satın alabileceğiniz tüm yansıtıcı kalkanları takmakla kalmıyor, aynı zamanda bir sırt çantası dolusu yaban arısı spreyi, ayı spreyi, şok tabancaları, bıçaklar ve Tanrı bilir hangi sebepten dolayı şu buruşuk battaniyelerden birine sahip. Ona göre parkın ortasında kiminle karşılaşacağınızdan asla emin olamazsınız. Ona gün ortasında olduğumuzu söylediğimde, insanların sadece öyle olduklarına inandıkları için gün boyunca güvende olmadıklarını söyledi. Gerçekten ona katılamıyorum.

"Cebimde ve bana verdiğin hançere çakı demezdim. Çakıların üzerinde genellikle başka aletler olur. Bana verdiğin şey bir sustalı bıçak."

"Ve saldırıya uğradığında bunu yaptığımı memnun olacaksın. Ama onu elinde tutmalısın."

"Aile dostu bir parkta elimde lanet bir sustalı bıçakla dolaşmayacağım."

"Katherine, lütfen, bu deneyimi nevrozlarınla mahvetmeyeceğini söylemiştin," diyor Max.

"Tek söylediğim birbirimizin altılılarına dikkat etmemiz gerektiği."

Pacey bana doğru eğilerek, "Netflix hesabına bir çocuk kilidi koymalısın, böylece artık o suç programlarını izleyemez" dedi.

"İşte bu yüzden seni seviyorum, böyle akıllı fikirlerin için."

Pacey göz kırparak, "Ah, hadi ama, beni bundan daha fazla nedenden dolayı seviyorsun," der.

Ve oğlum, oh oğlum, o haklı.

Beni şaşırttıktan sonra hafta sonu için bir otel odası kiraladık çünkü Pacey'nin vücuduma tapınma şekliyle Max ve Katherine için sessiz kalmam mümkün değildi. Adam beni en az -onun deyimiyle- yirmi kez boşaltmaya kararlıydı. Yapıp yapmadığından emin değilim, sayısını unuttum. Ama hiç bu kadar tatmin olmamıştım. Ne de bu kadar çok farklı şekilde sikilmiştim. Ve sonra, üstüne üstlük, seviştik de, yavaş, tutkulu bir aşk. Ve bu . . . Tanrım, isteyebileceğim her şeydi.

Şimdi, sezon dışı olduğu için, Vancouver ve Seattle arasında zaman paylaşıyoruz, Max ve Katherine ile daha fazla zaman geçiriyoruz, çünkü sezon başladığında, Vancouver'a erkeğimin yanına taşınacağım. Tanrı'ya şükür online, uzaktan bir işim var.

Max heyecanlanmıyor, özellikle de Katherine'le birlikte kalacağı için, ama küçük bir parçasının onun çılgınlığından hoşlandığını biliyorum. Bu onu heyecanlandırıyor, ona gülecek bir şeyler veriyor.

"Burası mı?" Max patikadaki gizli bir oyuğu işaret ederken soruyor.

"İşte bu," diyorum.

Annemin ağacını dikmek istediğimden daha uzun sürdü, ancak bunu doğru kafa yapısında değilken yapmak da istemedim.

Şimdi burada Pacey de dahil olmak üzere halkımla birlikte olduğuma göre bundan daha mükemmel olamazdı.

Annem böyle olmasını isterdi, sevgi dolu bir gün. *Belki sustalı bıçaklar olmadan.*

"Tam buraya," diyerek herkesi yönlendiriyorum. Ben annemin oturmayı çok sevdiği kayayı bulup kupayı üzerine yerleştirirken Max bir kürek ve

Pacey ağacı yavaşça yere koydu. Şanslıydım ki, RJ Amca ödülü çaldığım için polisleri peşime takmadı ve hiçbir şey söylemedi. Sanırım bunun annem için yapmam gereken bir şey olduğunu biliyordu. Ve garip bir şekilde, bunu takdir ediyorum.

Pacey elimi tutuyor ve etrafına bakınıyor. "Burası çok güzel bir yer. Annenin burayı neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum."

Katherine çalılara vurur ve sonra şöyle der: "Temiz. Pusuya yatmış sapık yok."

"Eminim annem bunun için minnettar olurdu," diyorum gülerek.

"Seattle'daki granolaları asla bilemezsin. İnsanlar çalılarının arkasında çıplak dolaşmaya bayılıyor."

Max elini alınına bastırır. "Bu bilgileri nereden alıyorsun?"

Pacey kıkırdayarak başıma bir öpücük konduruyor ve "Buna hazır mısın?" diye soruyor.

"Öyleyim."

Küreği eline aldı ve "Birlikte yapmak ister misin?" diye sordu. "Annemin başka türlüünü isteyeceğini sanmıyorum."



Son beyzbol romantizm kitabım [The Perfect Catch](#)'ten bir alıntı için okumaya devam edin

Meghan'ın tüm kitaplarını Kindle Unlimited'ta okuyun.

OceanofPDF.com

Alıntı - The Perfect Catch

Önsöz

WALKER

Bir odaya girdiğinizde herkesin sizden nefret ettiğini hissettiğiniz oldu mu hiç?

Düşmanlığı
hissedebilirsiniz.
Hoşnutsuzluğu.

Size yöneltilen filtrelenmemiş negatif enerjiyi, oracıkta yok olup gitmenizi *dileyerek* mi?

Sizden *gerçekten* nefret eden on binlerce insanla birlikte bir stadyumda vurucu kutusuna girerken bu duyguyu yaşamayı deneyin.

Size karşı öfkelerini gösteren tişörtler giyenler.

Tribünlerden pankart sallayanlar, neden *berbat* olduğunuzu ve hayatınız boyunca oynadığınız tek sporu oynamamanız gerektiğini haykıranlar.

İyi hissettirmiyor.

Yine de, bir gram bile özen gösteremedim, bu da işleri daha da kötüleştirdi.

Beyzbolun en nefret edilen oyuncusu, bana böyle derler.

Tavrım boktan.

"Hastaya yaklaşımım" berbattır.

Mülakatlarım en iyi ihtimalle cansızdır.

Koç ekibiyle ve takım arkadaşlarımla ilişkilerim değişken.

Ve son zamanlarda, bu yıl, istatistiklerim tam bir çöplük yangını. Neden bu kadar karamsarım?

Pandora'nın kutusunu açmak için bir haftanızı harcayabilirim ama bunun ana nedenlerinden biri, bir daha asla oynamak zorunda kalmayacağımı düşündüğüm kişiyle beyzbol oynamak zorunda olmam: Penn Cutler.

Tüm Amerikalıların kalp atışı - medyanın sözleri, benim değil. Bence adam tam bir pislik. Küçüklüğümüzden beri böyle düşünüyorum. Aynı kasabada büyüdük. Liseye kadar aynı takımlarda oynadık. Penn atıcı, ben tutucu olarak sahada sihir yaptık. Birlikte şampiyonluk üstüne şampiyonluk kazandık ama yine de birbirimizden nefret ediyoruz.

Nefret yeterince güçlü bir kelime bile değil. Nefret.

Lise son sınıfta, onun kendini beğenmiş yüzüyle son kez karşılaşacağımı düşünmüştüm. O atış yapmak için Kaliforniya'ya, ben de yakalamak için Florida'ya gidiyordum. Penn ve Walker dönemi sona ermişti ve bu olay gerçekleştiğinde havaya konfeti atan ilk kişi bendim.

Ama asla çok erken kutlamamalısın. Ne olduğunu anlamadan önce, ikimiz de ikinci ligdeydik, sonra birinci ligde, Bobby'ler ikimizi de kaleme alana kadar takımlar arasında gidip geliyorduk: aynı yıl, aynı takım.

Hayat bitmişti.

Medya yeniden bir araya gelme olayına bayıldı ve Penn de tam bir kamera orospusu olarak yanıp sönen ışıklara ve canlı mikrofonlara oynadı. Kolumu omzuma atmış, hayranlara dinamik ikilinin nasıl bir varlık gösterebileceğini sunuyordum. Ve yaptık da. Başardık. Hükmettik.

Ama Penn'in şöhreti yükseldikçe, benimki tökezledi ve aşağı indi. Bunu kabul ettim. İlgi odağı olmak hiçbir zaman bana göre olmadı.

Münzevi olmayı tercih ederim. Mesafemi korumayı tercih ederim. Lanet işimi yapıp eve gitmeyi tercih ederim. Profesyonel bir beyzbol oyuncusu olmanın getirdiği ekstra tantanaya ihtiyacım yok.

Görünüşe göre, bu yeterince iyi değil, çünkü söylentiler ortalıkta dolaşıyor.

Zorla emeklilik.

Ön büro ya takas edilmemi ya da gitmemi istiyor.

Ve ben hazır değilim.

Onları sırtımdan atmanın tek yolu?

İmajımı temizlemek. Etkileşimde bulunduğum herkesin beni nasıl küçümsediğini göz önüne alırsanız bunun ne kadar büyük bir başarı olduğunu tahmin edebilirsiniz. Ama bunu göze aldım çünkü oynamak ve Chicago'da kalmak için çaresizim.

Ne kadar zor olabilir ki?

Meşhur son sözler, değil mi? Özellikle de Bobby'ler beni en yeni halkla ilişkiler kabusu düzelticisiyle bir araya getirmeye karar verdiğinde.

Ona göre Penn tam bir altın çocuktur; sitemin ötesinde, çekici, zeki ve elbette karizmatiktir.

Ona göre ben mutlak bir asalağım - kurtuluşun ötesinde, kınanacak, nahoş, ahlaksız ve tabii ki moral bozucu.

Bu kız şefkatli, güzel, altın gibi bir kalbi var ve benim olmadığım her şeye sahip ve beni taşaklarımdan yakaladı. Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Hiç bir kadını onu istediğim kadar istemedim.

Tabii bir de oyuncularla arkadaşlık etmeme kuralı var. Çünkü insan kaynakları kâbusu olmadan hikâye mi olur?

Ama garip bir şekilde, en kötü kısmı bu değil. Hayır, *en* kötüsü Penn'i nasıl gördüğü ve beni nasıl gördüğü. Ve bunu nasıl değiştireceğime ya da kendimi nasıl değiştireceğime dair hiçbir fikrim yok.

Kısacası, mahvoldum.

Birinci Bölüm

WALKER

"Üçüncü vuruş."

"Siktir!" diye bağıryorum, hem yedek kulübelerinin duyabileceği hem de gür sesimin stadyumdaki ilk yirmi sıranın kulak zarlarında yankılanabileceği kadar yüksek bir sesle. Güçlü bedenimi, maskesini çıkarıp tıklayıcısını sıfırlamakta olan hakeme doğru savuruyorum. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye bağıryorum. "O atış kalenin en az bir karış uzağındaydı. Ben senin önünde durup seni saatte doksan beş mil hızla gelen toplardan korurken bu karar neredeydi?"

Kalenin arkasında geçirdiğim yıllar boyunca yakından tanıdığım birçok hakemden biri olan Joe Verity, gözlerimin içine bile bakmadan, "Yürü git Rockwell, yoksa seni buradan atarım," dedi.

"Devam et, oyun bitti."

Kaşları kalkık, göz teması kuruyor. "Seni önümüzdeki birkaç maç için uzaklaştırmayacağımı sanma. Kendine dikkat et, Rockwell, zaten ince buz üzerinde olduğunu biliyorum."

Sopamı iki elimle kavrayarak kalenin üzerinden geçiyorum ve yedek kulübesine doğru yürürken omzumun üzerinden mırıldanıyorum. "Siktir. Seni."

"Rockwell . . ."

Sesindeki uyarı tonunu duymazdan geliyorum ve yedek kulübesine doğru utanç yürüyüşü yapıyorum. Omzumun üzerinden skor tabelasına bakıyorum.

Altıya beş.

Final.

Dörtte sıfır yaptım, iki ıska, bir pop-up ve atıcıya büyükannemin bile atabileceği lanet olası bir groundout yaptım. İkinci ligdeki ilk sezonumdan beri bu kadar kötü bir düşüş yaşamamıştım.

Taraftarlar tribünleri boşaltmaya başladı, yüzlerinde hayal kırıklığı vardı ve beş yüzlük sezonumuzda bir mağlubiyeti daha kabullenmişlerdi. Uzun beyzbol sezonu ve diğer takımların düşüşü sayesinde hala playoff yarışının içindeyiz, ancak Dünya Serisini kazanma potansiyeli olan bir takım için bu acınası bir gösteri ve bu benim topa odun koyamamamla başlıyor.

Eldivenlerini toplayıp soyunma odasına kaçan takım arkadaşlarımı atlayarak yedek kulübesinin merdivenlerinden aşağı koşuyorum. Bir sonraki yıkımın ne olacağını hissedebiliyorlar.

Bunu yüzümden anlayabilirler.

Ve bu ilk kez olmazdı.

Görüşüm siyaha dönerken, her gözeneğimden öfke sızarken ve elimdeki sopa bir oyun kazanma aracına değil, bir silaha dönüşürken bunu gergin omuzlarımda hissedebiliyorum.

Yedek kulübesinin uzak köşesine doğru ilerlerken sopamı kaldırdım, tüm inananların İsa'sını korkutacak bir küfür daha savurdum ve mavi su soğutucusuna vurdum.

Sopamın plastiğe ilk teması bileklerimden ön kollarıma kadar titreşiyor. Kahretsin, bu acıtıyor. Ama sonraki iki vuruş omuzlarımdaki bastırılmış gerginliği hafifletiyor. Ondan sonraki birkaç vuruş, gün boyunca ilk kez yaşadığımı hissettiriyor.

Su soğutucusu içindekilerin tamamını kaybedip sopamın etrafına dolanarak devrilene kadar tatmin olduğumu hissetmiyorum. İşte o zaman derin bir nefes alıp arkamı döndüğümde sadece menajerimin bana baktığını görmekle kalmıyorum, ellerim

Yüzünde onaylamayan bir ifadeyle ceplerini dolduruyor ama aynı zamanda sahadaki tüm kameraların bana çevrildiğini görüyorum.

Sikeyim.



"Su testisini sevdim," diyor üçüncü kalecimiz Ryot yanımdan. "Bunu neden yaptın dostum?"

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum sandalyemde öne doğru eğilmiş, havlumu belime sarmış ve müdürümün ofisine doğru ölüm yürüyüşü yaparken.

Yedek kulübesinde kameralar beni izlerken keyifli bir yürüyüşten sonra Koç beni koridorda karşıladı ve bu ayki üçüncü sözlü dayağım olacağını düşündüğüm şey için ofisine uğrayana kadar bu stadyumdan ayrılmamamı söyledi.

Hala su soğutucusuna takılmış olan Ryot, dinleyicilere bakarken fısıldıyor, "Sen duştayken, zavallı adamı soyunma odasından sedyeyle geçirdiler ve gevşek vücuduna bir havlu örttüler."

Ryot Bisley, Bobby'lerin üçüncü kalecisi, kibirli ama komik bir hıyar, benim en iyi arkadaşım - tek arkadaşım. Normalde beni güldürebilir, neşemi yerine getirebilir ama şu an öyle değil.

Bugün olmaz.

Sandalyemden kalkıyorum, havlumu çıkarıp bir çift boxer külot giyiyorum, yaptığım her sarsıntılı harekette kaslarım ağrıyor. Her geçen yıl bu iş daha da zorlaşıyor. Otuz üç gibi genç bir yaşta olmama rağmen, yaşamak için çömelmekten her bir kemiğimin ağrıdığını şimdiden hissedebiliyorum.

Hayal kırıklığımı hisseden Ryot ayakkabılarından birini bağlamak için eğildi ve "Kötü bir maçtı. Salla gitsin."

"Arka arkaya dört kötü maç oldu," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak, kot pantolonumu bacaklarımdan çekip tekrar sandalyeme otururken, yüzüm takımın geri kalanına dönük.

"Mağlubiyet sadece sizin suçunuz değil. Bu gece hiçbirimizin sopası yoktu."

"Takımın geri kalanı benim gibi takas ve zorunlu emeklilik söylentileriyle karşı karşıya değil."

All-Star arası yaklaşıyor ve All-Star maçına seçilmeyenlerin biraz soluklandığı bir hafta olmasına rağmen, aynı zamanda ön ofis için en telaşlı zamanlardan biri, takımınızı sezon sonu Dünya Serisi koşusuna hazırlamak için son dakika takaslarını yapmaya çalışıyorsunuz.

Adım ortalıkta dolaşıyor, Oakland ya da Phoenix'e gönderilebileceğim konuşuluyor ki bu iki takıma da elimi bile sürmek istemem.

Evim Chicago'dayken olmaz.

Önemsediğim tek şey burasıyken olmaz.

"Yani bir su testisini döverek parlak bir imaja sahip olacağınızı mı sanıyorsunuz?"

"Hayır." Dolabımın tahtasını yumruklama isteği içimde zonklarken dişlerimi birbirine geçiriyorum ama kendimi tutuyorum. "Bunun yerine sopamı dizimin üzerinde kırmalıydım."

"Bu numarayı geçen hafta yaptın. Gösteriş yapmaya devam edemezsin," diyor Ryot bariz bir alaycılıkla.

Hızlıca silmeden önce dudaklarımdan en küçük bir gülümseme geçiyor. Sopamı dört ayağımın üzerinde kırdığımda Ryot'un yüzündeki ifade hâlâ aklımda. Korku ve saygı aynı anda gözlerinin önünden geçti. Ne yazık ki, öfke kontrolümü kaybettiğimi göstermek için bacağımda hala bir çürük var.

"Kafeslerde daha fazla zamana ihtiyacım var. Yarın saat

10'da buluşalım mı?" "Kafeslerde zamana ihtiyacın yok.

Sevişmeye ihtiyacın var."

Gözlerimi deviriyorum ve Bobbies tişörtümü başımın üzerine çekiyorum. "Seks her şeyi düzeltemez."

"Kesinlikle seni gevşetebilir. Sahada omuzların o kadar gergindi ki, yemin ederim sopanı yemeye başladılar."

"Ben iyiyim."

"En son ne zaman gerçekten birini becerdin?"

Çenemin yan tarafını kaşıyorum, tırnaklarım saat beş yönündeki kaba gölgemi kazıyor. "Bilmiyorum."

"Siktir, ahbap, eğer bilmiyorsan, bu bir sorun. İkimiz de biliyoruz ki bizimki gibi adrenalin dolu bir işte yatak odasında çalışmamız gerekiyor. Bir seks arkadaşın yok mu? Arayabileceğin biri? Boşalman lazım dostum, ama elinde değil, çünkü yarın yine omuzların kulaklarına degecek şekilde gelersen seni kendim boşaltacağım."

Yüce İsa.

Ryot'u görmezden gelerek cüzdanımı ve anahtarlarımı cebime koyuyorum, telefonumu alıyorum ve müdürümün ofisine gidip kapalı kapıyı çalıyorum.

Sevişmeye ihtiyacım yok. Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.

Ralph Hopkins ligdeki en sert menajerlerden biri -adil ama sert- ve yedek kulübesinde bana attığı onaylamayan bakıştan bu konuşmanın hiç de hoş olmayacağını anladım.

"İçeri gel."

Kapıyı itiyorum ve artık rutini bildiğim için karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

Ama oturduğumda yalnız olmadığımı fark ettim. Hayır, köhne su testisi yanımdaki sandalyede "oturuyor". Midemin çukurunda hastalıklı bir his oluşuyor. Bu toplantı her ne hakkındaysa hiç hoşuma gitmeyecek.

Üzerinde hâlâ üniforması olan Ralph sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş, bana dik dik bakıyor.

Parıltılar.

Hiç mutlu değilim.

Klasik mutsuz gözleriyle bana bakarak, "Bugün orada bir çocuk gibi davrandın" dedi.

Sıkıntılarından kurtulmak isteyen kızgın bir topçu gibi davrandım ama o öyle görmüyor. Hiç görmedi.

Bobby'lerle ilgili olan şey, ligdeki en temiz ve iyi niyetli kişiler olmalarıdır. Takdire şayan ahlak, saha içinde ve dışında saygı ve oyunu sevmekle gurur duyarlar. Kavga yok, uzun sakal yok, sahada gösterilmesine izin verilen lanet olası bir kişilik yok. Bizler makineyiz. Oyunu oynanması gerektiği gibi oynarız ve sahada duygu göstermeyiz çünkü bu bir zayıflık işaretidir. Chicago'daki rakip takımımız Rebels'ın tam tersiyiz; menajerimiz de bunu uyguluyor.

Bobby'ler için oynamak, karşılaştığımız tüm kural ve düzenlemelere rağmen istediğim her şeydi çünkü beni olmam gereken yere yakın tuttu. Öfkem beni engelledi, bu çaylak sezonumdan beri kontrol edemediğim bir şeydi. Ve Ralph Hopkins artık bununla başa çıkamamaktan bir öfke nöbeti uzakta.

"Son birkaç maçta on altıda sıfır çektin ve ligin en iyi yakalayıcılarından biri olmanın dışında yeteneğini kanıtlayacak hiçbir şey yapmadın.

Şu anda dışarıda oturmamanın tek nedeni o eldivenin ve kolun. Tony'nin kalenin arkasında olmasını göze alamam, hele ki ikinci kalede kendi büyükannesini bile dışarı atamazken." Ralph sinirli bir elini yüzünde gezdiriyor. "Sonra da gidip bu saçmalığı yapıyorsun." Harap olmuş soğutucuyu işaret ediyor. "Bütün medya kuruluşları kameralarını sana doğrultmuşken." Öne doğru eğilip ellerini masanın üzerine koyarken sandalyesi gıcırıyor. "Zaten imajınla ve boktan tavırlarınla mücadele ediyorum. Maçtan sonra yaptığın o gösteriyle nasıl başa çıkacağım? Seni dışarıda mı oturtayım? Kalenin arkasında olmana ihtiyacım varken? Hiç düşünmüyorsun, Rockwell."

"Bir daha olmayacak," diye basitçe cevap veriyorum, bunun tutamayacağım bir söz olduğunu bilerek.

"Sopayı dizinin üzerinde kırdıktan sonra da böyle demiştin."

Gördün mü? "Bu sefer sopayı kırmadım, su testisini kırdım."

Koç'un gözleri kısılır. "Tavrından bahsediyorum, Rockwell. Çok boktan. Ve ben bundan bıktım. Eğer bu kadro bana bağlı olsaydı, kışın kırmızı-mavi formamızın dışında, başka bir yerde ısınıyor olurdu."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden sessiz kalıyorum. Ralph benden hiç hoşlanmadı. Ve açıkçası, bu his karşılıklı. Birbirimizle çatışıyoruz. O kuralcı, ben sahtekârım. O medyaya yumuşak bir şekilde konuşuyor, bense eğilmiş, kırılmış, olmadığım bir şeyi temsil etmek için sürekli kendimi bir araya getiriyorum.

Başını sallıyor ve sinirli bir nefes üflüyor. Yan tarafa bakarak birkaç nefes duvardaki bir resmi inceledikten sonra, "Yarın sabah dokuzda burada ol, özürün hazır olsun" dedi.

"Özür mü?" Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Basından özür dilememi mi istiyorsun?"

"Hayır," diye kestirip atıyor. "Lanet olası su testisinden özür dilemeni istiyorum." Şaka yaptığını düşünerek ona şaşkın şaşkın bakıyorum, ama sonra "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Dalga geçmiyorum. Hasar kontrolü yapıyoruz, yani medya ekibimiz yedek kulübesinde bir soğutucu kuracak ve sen de resmi bir özür dileyip Bobby'lere uzun süre hizmet ettiği için cansız nesneye teşekkür edeceksin. Bu sizin hafif tarafınızı gösterecek bir PR çalışması. İster inanın ister inanmayın, taraftarların favorisi değilsiniz ve bunun nedeni bir Bobbie'nin değil bir Asi'nin tavırlarına sahip olmanız."

Bunu ilk kez duymuyorum.

"Kamera karşısında bir su testisinden özür dilememi mi istiyorsun?" Onu doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışarak soruyorum.

"Evet." Daha da öne eğiliyor ve ekliyor, "Ve bunu yaparken lanet olası bir gülümseme takınacaksın yoksa kışını yedek kulübesine koyarım ve tüm takım için playoff koşusunu tehlikeye atarım."

Hay sikeyim. Adam ciddi.

Gerçekten de lanet bir su kabından özür dilememi istiyor.

"Geç kalma. Şimdi ofisimden çık."

The Perfect Catch'i [BURADAN](#) okumaya devam edin

OceanofPDF.com



Meghan Yazarına Ait Diğer Kitaplar

-Tüm Kitaplar Kindle Unlimited'ta Mevcuttur-

Hunky Hokey Oyuncusu
(Bağımsız Spor Romantizmi) [Öp](#)
[ve Söyleme](#)

Brentwood Çocukları
(Bağımsız Beyzbol Aşkları)
[Soyunma Odası](#)
[Sığınak](#)
Diziliş -
[Takas](#)
Kurulumu -
Değiştirin
[Mükemmel](#)
[Yakalamadan Kaçış](#)

Buharlı Öğretmen Aşkları
(Alfa Kahramanlar ve Şımarık
Kahramanlar) [Dersten Sonra](#)
[Görüşürüz](#)
[Ekstra Kredinizi Kazanın](#)

Futbolun Kralları Serisi

(Yeni Yetişkin Spor
Romantizmi) [Romantik Pakt](#)

Tek Başına, Yüksek Sesle Gülün, Romantik Komediler
[Modern Centilmen](#)
[Düğün Oyunu](#)

Bromance Club Serisi
(Milyoner Aşkları)
[En İyi Arkadaşınızın Kız Kardeşiyle Çıkmanın](#)
[Sırrı Kötü Bir Çocuğun Günlüğü](#)
[Patron Adam Damat](#)

Kar Limanı Serisi
(Küçük Kasaba Aşkları)
[O İkinci Şans O Sonsuz](#)
[Kız](#)
[O Gizli Aşk, O](#)
Swoony Hissi

Düetler
(Mavi Hat Düeti ve Mükemmel Düet'i tek bir yerde toplayan Komple Kutu
Seti)
[Düetler](#)

Romantik Romancı Günlükleri
(Komik, kahkahalarla güldüren romantik komediler)
**Bakire Aşk Romancısı, Randy Aşk Romancısı ve Ebeveyn Aşk Romancısı
tek bir kitapta birleştirildi Bakire Aşk Romancısı Günlükleri**
[Bakire Romantizm Romancısı Günlükleri](#)
[Bakire Romantizm Romancısı](#)

Sara Ney ile birlikte yazılmıştır
(Patronla yaşanan seksi, zeki, yürek hoplatan bir ofis
romantizmi) [Sevgilerimle](#)

Mükemmel Düet

(Sizi nefessiz bırakacak içten bir romantizm)

[Mükemmelin Sol Tarafı](#)

[Sonsuzluğun Sağ Tarafı](#)

Mavi Hat Düeti

(Birçok dönemeci olan epik bir romantizm)

[Düşmenin İyi Tarafı](#)

[Aşkın Dezavantajları](#)

Sayılarla Flört Serisi

(Kahkaha dolu anlar ve çok hararetli sahnelerle dolu maceralı flört dizisi)

[Üç Kör Randevu İki](#)

[Wedding Crashers](#)

[Oyuna Geri Dön Bir](#)

Bebek Baba .

Binghamton Serisi

(Kalp, mizah, sıcaklık ve bazı SICAK İNŞAAT İŞÇİLERİ ile dolu)

[Ortak Enkaz](#)

[En İyi Arkadaşımın](#)

[Eski Sevgilisi](#)

[Karmakarışık İkili](#)

[Diğer Kardeş](#)

Bağımsız Romanlar

[Ana Yol](#)

(Bir aile yolculuğu romantik komedisi)

[Yeni İfşa Edildi](#)

(Güç bu erkek modelin yanında olsun, bir romantik komedi)

[Sevgili Hayat](#)

(Hayat değiştiren çağdaş bir aşk romanı)

Stroked Serisi

(Bol mizah içeren sıcak spor romantizmi) [STROKED](#)

UZUN OKŞADI
SERT OKŞADI

Jett Girl Serisi

(Muhteşem, koruyucu bir alfa erkek ile şımarık, erotik romantizm)

Bourbon Günahları
Bourbon Aldatmacası
Bourbon Krallığı
Bourbon Gerçekleri

Aşk ve Spor Serisi

(Yeni Yetişkin, Bol sürprizli futbol sporu romantizmi) Fair

Catch
İkili Koruma Üç ve
Dışarı

Sıcak-Lanta Serisi

(Benim ilk serim. Bol dramalı beyzbol sporu romantizmi!) Caught

Looking
Saha Uyarı
Parkurunda
Oynamak Vur ve
Kaç

OceanofPDF.com